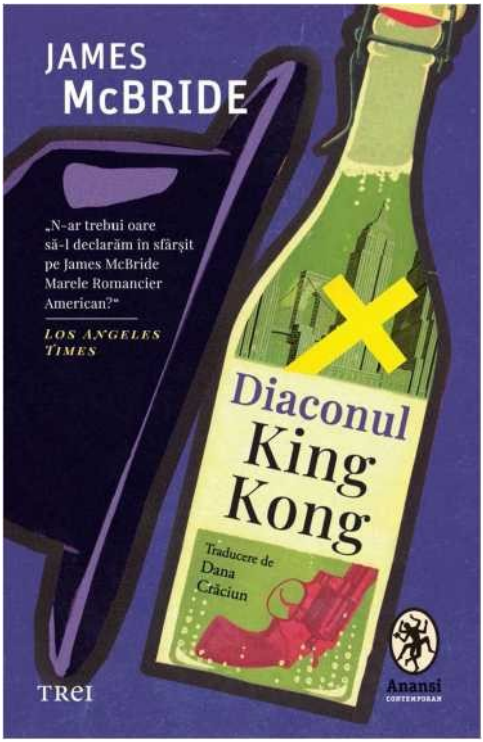
JAMES
McBRIDE
„N-ar trebui oare
să-l declarăm în sfârşit
pe James McBride
Marele Romancier
American?"
LOS ANGELES
TIMES
Diaconul
King
Kong
Traducere de
Dana
Crăciun
TREI
Anansi
CONTEMPORAN

JAMES
McBRIDE

Diaconul King Kong

roman

Traducere din limba engleză și note de Dana Crăciun

A
TRei
Pentru oamenii Domnului – absolut

toţi

Brânza lui Isus

Diaconul Cuffy Lambkin de la Biserica Baptistă Five Ends şi-a semnat condamnarea la moarte într-o după-amiază mohorâtă de septembrie din 1969. Aceea a fost ziua în care bătrânul diacon, căruia prietenii îi ziceau Sportcoat[1], a ieşit hotărât în piaţa complexului de locuinţe sociale Causeway din sudul Brooklynului, a scos un Colt străvechi de 9 milimetri, i ha vârât în faţă unui traficant de droguri de nouăsprezece ani, pe nume Deems Clemens, şi a apăsat pe trăgaci.

Prin cartier circulau o grămadă de teorii despre ce-ar fi putut să-l împingă pe bătrânul Sportcoat – un bărbat subţirel şi vesel, cu piele cafenie, care-şi petrecuse o bună parte din cei şaptezeci şi unu de ani

ai săi tuşind, horcăind, hârâind, hohotind şi trăgând la măsea printre Blocurile Cause – să-l împuşte pe cel mai necruţător traficant de droguri care se pomenise vreodată prin părţile acelea. Duşmani nu avea. Antrenase echipa de baseball a complexului timp de paisprezece ani. Răposata lui soţie, Hettie, se ocupase de strângerea banilor pentru Clubul de Crăciun- al bisericii. Era un om paşnic, iubit de toată lumea. Şi atunci ce se întâmplase?

În dimineaţa de după incident, ceata de pensionari, trântori, gospodine plictisite şi foşti puşcăriaşi care se strângea în fiecare zi între blocuri, la banca de lângă catarg, ca să soarbă cafea gratis şi să salute drapelul când era înălţat în văzduh a scornit fel de fel de teorii, tot încercând să ghicească ce-l apucase

pe bătrânul Sportcoat de făcuse ce făcuse.

—- Sportcoat a făcut febră reumatică, a declarat sora Veronica Gee, preşedinta Asociaţiei de Locatari din Blocurile Cause şi nevasta pastorului de la Biserica Baptistă Five Ends, unde Sportcoat slujea de cincisprezece ani.

A împărtăşit adunării că Sportcoat avea de gând să ţină prima predică din viaţa lui la Biserica Five Ends de Ziua Prietenilor şi a

Familiei, care se apropia, şi că predica se intitula „Să nu te ghiftuieşti pân nu te spovedeşti”. A mai remarcat şi că banii pentru Clubul de Crăciun dispăruseră, „dar dacă i-o luat Sportcoat, din cauza febrei o făcut-o”, a punctat ea.

Sora TJ. Billings, afectuos numită şi „Bum-Bum”-, plasatoarea principală de la Five Ends, al cărei fost soţ era singurul suflet din istoria de pomină a acelei biserici care-şi lăsase nevasta pentru un bărbat şi scăpase cu viaţă (se mutase în Alaska), avea propria ei teorie. Susţinea că Sportcoat l-a împuşcat pe Deems pentru că în Blocul 9 reapăruseră furnicile misterioase.

— Lui Sportcoat i s-au făcut farmece, a zis ea funest. Bântuie pe- aici o vrajă rea.

Doamna Izi Cordero, vicepreşedinta Societăţii pentru Suveranitatea Portoricană din Blocurile Cause, care se aflase la nici zece metri de Sportcoat când îndreptase hârbul ăla jalnic spre ţeasta lui Deems şi apăsase pe trăgaci, a spus că toată tărăşenia pornise de la faptul că Sportcoat era şantajat de un oarecare „bandit hispanic rău până-n măduva oaselor”, Unul de-l ştia ea bine şi pe care avea de gând să-l dea în gât şi la poliţie. Evident, toată lumea ştia că vorbea despre Joaquin, dominicanul care-i fusese soţ şi care era singurul curier de pariuri- cinstit din Blocurile Cause, precum şi că ea şi Joaquin al ei se urau de moarte şi de vreo douăzeci de ani se tot străduiau să se bage unul pe altul la puşcărie. Aşa că acolo era clar cum stau lucrurile.

Hot Sausage^, îngrijitorul de la Blocurile Cause şi cel mai bun prieten al lui Sportcoat, cel care înălţa steagul în fiecare dimineaţă şi împărţea cafeaua

gratis din partea Centrului de Seniori din complex, a spus adunării că Sportcoat l-a împuşcat pe Deems din cauză că meciul anual de baseball dintre Blocurile Cause şi rivalii din Blocurile Watch fusese anulat cu doi ani în urmă.

— Sportcoat e singurul arbitru pe care l-au acceptat ambele echipe, a zis el mândru.

Insa Dominic Lefleur, bucătarul cunoscut ca Senzaţia Haitiană şi care locuia în acelaşi bloc cu Sportcoat, a fost cel care a rezumat cel mai bine simţămintele tuturor. Dominic tocmai se întorsese dintr-o vizită de noua zile făcută mamei sale în Port-au-Prince, unde contractase şi apoi răspândise obişnuitul şi ciudatul virus de Lumea a Treia care doborâse jumătate din bloc, făcându-i pe locatari să se cace şi să borască şi să-l evite zile-n şir, deşi pe el virusul nu părea să-l afecteze niciodată. Dominic urmărise circul ăla ridicol de la fereastra din baie, în timp ce se bărbierea. S-a dus apoi în bucătărie, s-a aşezat să ia prânzul cu fiica lui adolescentă, care era zguduită de o febră de aproape 40 de grade, şi a zis:

— Ştiam eu că bătrânul Sportcoat o să facă şi ei până la Urmă un lucru măreţ în viaţă.

Adevărul este că nimeni din Blocurile CaUse nu avea, de fapt, habar de ce îl împuşcase Sportcoat pe Deems, nici măcar Sportcoat însuşi. Bătrânul diacon n-ar fi putut explica de ce îl împuşcase pe Deems tot aşa cum n-ar fi putut explica de ce luna arată ca o roata de caşcaval, cum apar şi dispar musculiţele de oţet sau cum face primăria în fiecare an de Sfântul Patrick de colorează în verde apele Portului Causeway din apropiere. Cu o noapte înainte o visase pe soţia lui, Hettie, care dispăruse în timpul marelui viscol din 1967. Lui Sportcoat îi plăcea la nebunie să

le spună povestea prietenilor săi.

— Era o zi frumoasă, zicea el. Zăpada cernea din cer ca cenuşa. Era aşa, ca o plapumă mare şi albă. Cartierul părea atât de liniştit şi curat... Hettie şi cu mine am mâncat nişte crabi în seara aia, după care ne-am aşezat la geam şi ne-am uitat la Statuia Libertăţii din port. Pe urmă ne-am dus la culcare. În toiul nopţii, m-o scuturat să mă trezesc. Am deschis ochii şi am văzut cum în cameră pluteşte o lumină. Era ca o flăcăruie de lumânare. S-o rotit ce s-o rotit prin încăpere şi o ieşit pe uşă. Hettie o zis: „E lumina Domnului. Tre să culeg nişte zorele albe din port.” Şi-o pus paltonul şi-o ieşit după luminiţă.

Când era întrebat de ce nu s-a dus după ea până în Portul Causeway, Sportcoat se arăta sceptic.

— S-o luat după lumina Domnului, răspundea el. Şi mai era şi Elefantul acolo.

Aici avea dreptate. Tommy Elefante, Elefantul, era un italian solid şi înnegurat, care avea o slăbiciune pentru costumele prost croite şi care-şi administra afacerile de construcţii şi transporturi dintr-un vagon vechi de marfa de lângă debarcaderul din port, la două cvartale de Blocurile Cause şi la un singur cvartal de biserica lui Sportcoat. Elefantul şi italienii săi tăcuţi şi fio roşi, care munceau în toiul nopţii, tot scoţând şi băgând în vagonul acela de marfa numai Dumnezeu ştia ce, erau un mister. Îi înspăimântau pe toţi de moarte. Nici măcar Deems, ticălos cum era, nu se punea cu ei.

Aşa că Sportcoat aşteptase până a doua zi dimineaţa ca s-o caute pe Hettie. Era duminică. S-a sculat devreme. Locuitorii complexului dormeau încă şi zăpada care se aşternuse de curând era aproape neatinsă. S-a dus după ea până la debarcader, unde

urmele de paşi se opreau la marginea cheiului. Sportcoat s-a uitat peste întinderea apei şi a văzut Un corb zburând pe cer, la mare înălţime.

— Tare frumos era, le spunea el amicilor. O dat ocol de câteva ori, apoi s-o-nălţat şi o dispărut.

S-a uitat după pasăre până nu s-a mai văzut, apoi şi-a croit cu greu drum înapoi prin zăpadă până la clădirea de bolţari care era Biserica Baptistă Five Ends, unde micul grup de enoriaşi tocmai se aduna pentru slujba de la opt dimineaţa. A intrat chiar când pastorul Gee, în picioare la amvon în faţa unei vechi sobe pe lemne, singura sursă de căldură din biserică, citea pomelnicul de rugăciune pentru cei suferinzi şi absenţi.

Sportcoat s-a aşezat pe o bancă alături de câţiva enoriaşi adormiţi, a luat foiţa cu programul slujbei, a mâzgălit „Hettie" pe ea cu o mână tremurândă şi i-a dat-o plasatoarei, sora Gee, care era îmbrăcată in alb. Femeia s-a dus şi i-a întins-o soţului ei chiar când pastorul Gee începea să citească lista cu voce tare. Pomelnicul era întotdeauna lung şi oricum numele erau de obicei aceleaşi: unul bolnav în Dallas, altul pe moarte undeva în Queens şi, desigur, sora Paul, una dintre fondatoarele Bisericii Five Ends. Avea o suta patru ani şi locuia într- un cămin de bătrâni Undeva departe, taman în Bensonhurst, unde se afla de atâta timp, încât doar doi enoriaşi o mai ţineau minte. De fapt, se pusese problema dacă sora Paul o mai fi trăind sau nu şi se bătuseră nişte apropouri cum că cineva – pastorul, de pildă – ar trebui poate să se ducă până acolo să vadă.

— M-aş duce, zisese pastorul Gee, dar ţin la dinţii mei.

Doar ştia toată lumea că albii din Bensonhurst nu

se dădeau în vânt după negri. În plus, a observat pastorul cu voioşie, zeciuiala de 4 dolari şi 13 centi a surorii Paul sosea negreşit prin poştă în fiecare lună, ceea ce era un semn bun.

În amvonul de unde mormăia pomelnicul de rugăciune pentru cei suferinzi şi absenţi, pastorul Gee a primit hârtia cu numele lui Hettie fără să clipească. Când i-a citit numele, a zâmbit şi a comentat:

— Alină-ţi sufletul, frate. O nevastă ce munceşte toată viaţa se iubeşte!

Era o înţepătură hazlie la adresa lui Sportcoat, care de ani de zile nu avea o slujbă stabilă, pe când Hettie nu doar că lucra, ci-l şi creştea pe singurul lor copil. Pastorul Gee era un bărbat arătos şi bun la inimă, mereu pus pe glume, deşi tocmai ce-avusese şi el parte de- un scandal, fiindcă fusese zărit nu cu mult timp în urmă la bodega lui Silky de pe Van Mari Street pe când încerca să aducă pe calea cea bună o taxatoare de metrou cu ţâţe cât Milwaukee. Se afla deci într-o situaţie delicată cu enoriaşii din această pricină, aşa că atunci când n- a râs nimeni, şi-a luat o mină gravă şi a citit numele lui Hettie cu voce tare, intonând apoi *Somebodys Calling My Name^.* Cei prezenţi i s-au alăturat, cântând şi rugându-se cu toţii, iar Sportcoat s-a simţit ceva mai bine. La fel şi pastorul Gee.

În seara aceea, Hettie tot nu s-a întors acasă. Două zile mai târziu, oamenii Elefantului au găsit-o plutind lângă mal, la debarcader, cu faţa înfăşurată delicat în fularul pe care-I purta la gât când plecase de acasă. Au scos-o din apă, au învelit-o într-o pătură de lână, au întins- o cu blândeţe pe un petic mai mare de zăpadă curată, albă, lângă vagonul de marfa, şi apoi

au trimis după Sportcoat. Când a ajuns, i- au întins fără o vorbă o sticlă de whisky, au chemat poliţia şi apoi au şters-o. Elefantul nu dorea să lase loc de interpretări. Hettie nu era de-a lui. Sportcoat a înţeles.

înmormântarea lui Hettie s-a desfăşurat cu tot circul tipic Bisericii Five Ends. Pastorul Gee a întârziat o oră la slujbă, pentru că i se umflaseră picioarele atât de rău de la gută, încât nu putea să-şi pună pantofii de biserică. Târziu a sosit şi directorul de la pompe funebre, bătrânul şi căruntul Morris Hurly, căruia toată lumea îi zicea Hurly Girly pe la spate, pentru că... ei bine, pentru că ştiau cu toţii că Morris era... ei bine, era ieftin şi priceput şi veşnic întârzia câte două ore cu mortul, dar toată lumea era convinsă că Hettie o să arate de milioane, şi aşa a şi fost. întârzierea lui i-a dat pastorului Gee prilejul să arbitreze o dispută între plasatoare în legătură cu aranjamentele florale. Nu ştia nimeni unde să le pună. Hettie era cea care le găsea locul potrivit – muşcatele aici în colţ, trandafirii lângă rândul de bănci de colo şi azaleele lângă fereastra cu vitralii, ca să aline familia cutare sau cutare. Azi însă Hettie era oaspetele de onoare, ceea ce însemna că florile zăceau împrăştiate la nimereală, exact unde le lăsase curierul, aşa că sora Gee a trebuit să intervină, ca de obicei, şi să rezolve problema. între timp, şi-a făcut apariţia într-o stare deplorabilă şi sora Bibb, voluptuoasa organistă a bisericii, care, la cincizeci şi cinci de ani, era plină la trup, catifelată şi cafenie ca o tabletă de ciocolată. De-abia îşi revenea după dezmăţul la care se deda o dată pe an, un chef înecat în alcool ce ţinea toată noaptea, când dădea gata sticlă după sticlă, cu gâtlejul gâlgâind de băutură, şi

sorbea cu lăcomie din desfătările dragostei, pironindu-l cu încătuşări sălbatice şi sărutări pătimaşe pe iubitul ei ocazional, Hot Sausage, până ce el se retrăgea de la sindrofie, secătuit de puteri.

— Sora Bibb le are nu doar cu orgile, ci şi cu orgiile, i se plânsese el odată lui Sportcoat.

Sora Bibb a apărut la biserică cu capul cât baniţa şi cu o durere de umăr, pesemne de la smucelile şi îmbrâncelile de la chefui de pomină de cu o noapte înainte. S-a aşezat la orgă năucă, odihnindu-şi capul pe clape în timp ce intrau enoriaşii. După câteva minute, a plecat din sanctuar şi s-a îndreptat spre toaleta femeilor de la subsol, sperând să nu găsească pe nimeni acolo. Pe drum însă s-a împiedicat pe trepte şi şi-a scrântit urât glezna. A suportat accidentul fără să se plângă sau să blesteme, a vomitat desfrâul nopţii trecute în vasul toaletei din baia goală, şi-a împrospătat rujul şi şi-a aranjat părul, după care s-a întors în sanctuar, unde, cât a durat slujba, a cântat cu glezna umflată ca un pepene. Pe urmă a pornit înapoi spre casă, furioasă şi plină de remuşcări, ocărându-l în fel şi chip pe Hot Sausage, care-şi recăpătase suflul după zbenguiala de peste noapte şi mai voia. S-a ţinut după ea până acasă ca un căţeluş, la jumătate de stradă distanţă şi pitindu-se pe după arbuştii care mărgineau aleile din complex. De fiecare dată când privea peste umăr şi zărea calota turtită a pălăriei lui Hot Sausage ivindu-se peste tufe, sora Bibb îşi ieşea din pepeni.

— Piei, spurcăciune, se răstea ea. M-am lecuit să-mi mai fac de cap cu tine!

Sportcoat însă ajunsese la biserica într-o formă de zile mari, după ce-şi petrecuse noaptea sărbătorind viaţa lui Hettie alături de amicul lui, Rufus Harley,

care era de fel din acelaşi oraş ca el şi care, după Hot Sausage, era cel mai bun prieten pe care-l avea în Brooklyn. Rufus era îngrijitor la Blocurile Watch, doar câteva străzi mai încolo, şi, cu toate că nu se avea bine cu Hot Sausage – Rufus era din Carolina de Sud, în timp ce Sausage se trăgea din Alabama –, făcea un soi de rachiu special, căruia îi ziceau King Kong şi care le plăcea tuturor, inclusiv lui Hot Sausage.

Lui Sportcoat nu-i era pe plac numele pe care Rufus îl dăduse specialităţii sale şi, de-a lungul anilor, sugerase o serie de alte denumiri.

— Chestia asta s-ar vinde ca pâinea caldă dacă n-ar avea nume de gorilă, a spus el la un moment dat. Ce-ar fi să-i zici Păhăreiu Iu" Nellie sau Licoarea Iu' Ghedeon?

Rufus însă lua în zeflemea astfel de idei.

— Pân ce-o apărut Muhammad Aii, îi ziceam Sonny Liston, a explicat el, referindu-se la temutul campion de culoare de la categoria grea, ai cărui pumni ca nişte ciocane lăsau adversarii laţi la podea.

Sportcoat se văzuse nevoit să accepte că, oricum i-ar fi zis, rachiul lui Rufus era cel mai bun din Brooklyn.

Noaptea fusese lungă şi veselă, plină de poveşti despre Possum Point, orăşelul lor de baştină, iar a doua zi dimineaţă Sportcoat s-a aşezat în primul rând la Biserica Five Ends, în cea mai bună formă, zâmbind în timp ce doamnele îmbrăcate în alb îl copleşeau cu atenţiile lor, iar cele mai bune două coriste se băteau pe unicul microfon din biserică. De obicei, certurile din biserică sunt nişte chestiuni înăbuşite, şuierate doar printre dinţi, pline de înjunghieri pe la spate, intrigi de culise şi bârfe şoptite despre ciorbe stricate. Gâlceava asta însă era

pe faţă, cum nu se putea mai bine. Coristele cu pricina, Nanette şi Sweet Corn[z], cunoscute drept Verişoarele, aveau amândouă treizeci şi trei de ani şi erau deopotrivă de frumoase şi de talentate. Fuseseră crescute ca nişte surori, încă locuiau împreună, iar de curând se certaseră cumplit din cauza unui neisprăvit din cartier, un tânăr pe nume Pudding. Urmările căpătaseră proporţii de-a dreptul fabuloase. Femeile îşi revărsau în muzică furia reciprocă, fiecare încercând s-o dovedească pe cealaltă în timp ce răcnea cu sălbăticie înălţătoare despre izbăvirea pe care o va aduce Mântuitorul nostru atotputernic, Isus Cristos din Nazaret.

Pastorul Gee, stimulat de priveliştea minunaţilor sâni ai Verişoarelor, care se ridicau sub rochii în timp ce ele cântau înfocat, a rostit pe urmă o cuvântare însufleţită, ca să şteargă amintirea glumei făcute pe seama lui Hettie pe când ea era deja moartă în port, aşa că întreaga ceremonie s-a transformat în cea mai grozavă slujbă de trimitere acasă- care se ţinuse la Five Ends în ultimii ani.

Sportcoat a urmărit totul extaziat, bucurându-se din plin de spectacol şi minunându-se de voluntarele din biserică în rochiile lor albe şi cu pălării elegante pe cap, care se fâţâiau de colo-colo şi făceau mare caz de el şi de fiul său, Pudgy Fingers-, care-i stătea alături. Pudgy Fingers, un tânăr de douăzeci şi şase de ani, orb şi, ziceau gurile rele, cu o doagă lipsă, trecuse de la rotunjimile copilăriei la o zvelteţe plăcută privirii, trăsăturile ciocolatii fiindu-i ascunse în spatele unor ochelari scumpi, cu lentile fumurii, donaţi de vreun asistent social de mult uitat. Ca de obicei, nu lua seamă la nimic din ce se întâmpla în jur, deşi, în chip cu totul necaracteristic, n-a mâncat

nimic după slujbă, la praznicul de la biserică* Sportcoat însă a fost încântat.

— O fost minunat, le-a spus el prietenilor după ceremonie. Lu* Hettie i-ar fi plăcut la nebunie.

în noaptea aceea a visat-o pe Hettie şi, aşa cum făcea deseori seara pe când soţia lui încă trăia, i-a spus titlurile predicilor pe care plănuia să le ţină într-o bună zi, ceea ce o amuza de obicei, căci titluri avea veşnic, dar conţinut niciodată: „Binecuvântează, Doamne, vaca!" şi „Mulţumescu-l pentru porumb" şi „Bau! a zis găina". În noaptea aceea însă părea indispusă şi-l asculta încruntată, stând picior peste picior pe un scaun, într-o rochie mov, aşa că el i-a dat vestea veselă a înmormântării de care avusese parte, l-a povestit cât de frumoasă fusese slujba – florile, mâncarea, discursurile şi muzica – şi ce fericit era el s-o vadă că-şi căpătase aripile şi-şi luase zborul către răsplata veşnică, deşi ar fi putut să-i dea şi lui nişte sfaturi despre cum să pună mâna pe pensia ei. Nu ştia ea oare ce bătaie de cap e să stai toată ziua la coadă în centru, la biroul de pensii? Şi ce se întâmplase cu banii pe care îi strânsese pentru Clubul de Crăciun, Ia care enoriaşii de Ia Five Ends contribuiau săptămânal ca să poată cumpăra cadouri pentru copii în decembrie? Hettie era trezorierul, dar nu spusese niciodată unde ţinea banii.

— Toţi se-ntreabă unde li-s paralele, i-a reproşat el. Trebuia să zici unde i-ai ascuns.

Fără să ia în seamă întrebarea, Hettie şi-a netezit o cută în partea de sus a rochiei*

— Nu mai vorbi cu mine de parc-aş fi copil, i-a zis ea. Aşa-mi vorbeşti de cincizeci şi unu de ani.

— Unde-s banii?

— Caută-ti-i în cur, beţiv ordinar ce esti!

— Da nu uita c-avem şi noi ceva mărunţiş p-acolo!

— Noi? a rânjit ea. Un bănuţ n-ai aruncat acolo de douăj de ani, pilangiu puturos şi netrebnic ce eşti!

S-a ridicat de pe scaun şi uite-aşa s-au pornit, certându-se ca pe vremuri, o ciondăneală care s-a transformat în obişnuitul tărăboi epuizant, cu urlete şi spume la gură, care a continuat şi după ce s-a trezit el, ea ţinându-se după el ca-ntotdeauna, cu mâinile în şold, trântindu-i replici isteţe în timp ce el încerca s-o şteargă, azvârlind la rându-i răspunsuri peste umăr. S-au certat toată ziua aceea şi în cea următoare, ciondănindu-se de la micul-dejun până la prânz şi tot aşa, până a doua zi. Pentru un privitor din afară, Sportcoat părea că vorbeşte cu pereţii în timp ce-şi vedea de treburile obişnuite: jos, în încăperea cu boilerul, pentru un păhărel cu Hot Sausage, înapoi sus în apartamentul 4G, apoi ducându-l pe Pudgy Fingers la locul de unde îl lua autobuzul ca să-l poarte până la centrul de asistenţă pentru orbi, apoi văzându-şi de muncile ocazionale pe care le făcea şi pe urmă acasă iar. Oriunde mergea, ei doi continuau să se ciorovăiască. Sau Sportcoat, cel puţin, o făcea. Vecinii, desigur, nu o vedeau pe Hettie; se holbau pur şi simplu la el cum vorbeşte cu cineva invizibil. Lui Sportcoat nu-i păsa că se holbează la el. Pentru el era cel mai firesc lucru din lume să se certe cu Hettie. O făcuse timp de patruzeci de ani.

Nu-i venea să creadă. Nu mai rămăsese nici urmă din făptura tandră, sfioasă şi dulce care chicotea pe vremea când se duceau pe furiş în porumbul înalt din grădina tatălui ei din Possum Point, iar el îi vărsa vin pe bluză şi-i pipăia ţâţele. Era newyorkeză get-beget acum: impertinentă, neruşinată şi guralivă, apărând

din senin în cele mai neaşteptate momente ale zilei, de fiecare dată cu altă perucă nenorocită, pesemne **Un** dar de la Domnul pentru greutăţile de care avusese parte în viaţă. În dimineaţa zilei când l-a împuşcat pe Deems, Hettie i se înfăţişase roşcată, ceea ce-l tulburase şi, mai rău, ea se înfuriase cumplit când îl auzise întrebând-o, pentru a nuştiu câta oară, despre banii pentru Clubul de Crăciun.

— Femeie, unde-s dolarii ăia? Tre' să scot de undeva paralele oamenilor.

—- Nu tre* să zic nimic.

— Asta-i ciordeală!

— Cine şi-o găsit să vorbească! Hoţu* de brânză!

împunsătura asta l-a durut rău* De ani de zile, Fondul Locativ din New York, o mega-tumoare birocratică, focar de şmenari, coţcari, bişniţari, şperţari, taţi care nu-şi plătesc pensiile alimentare, profitori veroşi şi funcţionari numiţi politic, care domneau cu o ineficienţă arogantă asupra Blocurilor Cause şi asupra tuturor celorlalte patruzeci şi cinci de complexuri de locuinţe sociale din New York, scuipase inexplicabil o bijuterie de cadou către Blocurile Cause, anume brânză gratis. Cine apăsase pe buton, cine completase hârtiile, cine făcea brânza să apară ca prin minune – asta nu ştia nimeni, nici măcar Bum-Bum, care de mult timp făcuse din lămurirea misterului brânzei o *cause d'etre*—. Bănuiau că ar veni din partea Fondului Locativ, dar nimeni nu era în asemenea hal de tâmpit încât să întrebe direct acolo şi să stârnească astfel bestia. Ce

rost ar fi avut? Brânza era gratis. Venea cu regularitate de ani de zile, în prima sâmbătă din lună, poposind miraculos în zori la Hot Sausage, în încăperea cu boilerul de la subsolul Blocului 17* Zece lăzi pline, cu brânză pusă la rece în calupuri de câte două kilograme. Nu era vorba de obişnuita „mâncare cu brânză" pentru complexurile de locuinţe sociale, şi nici de ceva şvaiţer dubios, împuţit şi stricat, şparlit din cine ştie ce băcănie amărâtă, unde aduna mucegai în vreo vitrină jegoasă şi era ciugulit noaptea de şoareci, aşteptând să fie vândut vreunui fraier proaspăt sosit din Santo Domingo. Era vorba de brânză proaspătă, grasă, suculentă, divină, moale, cremoasă, brânză de să mă pupi în cur de ciudă, să moară vacile, delicios de sărată, după care-ţi lasă gura apă, brânză de oameni albi, brânză pentru care să-ţi dai viaţa, brânză care să te facă fericit, brânză de să-l iei la pumni pe şeful brânzei, brânză pentru mahări, brânză de-aşteptat apocalipsa, o brânză atât de bună, încât se făcea coadă în fiecare primă sâmbătă din lună: mame, fiice, taţi, bunici, infirmi în scaune cu rotile, copii, rude din provincie, albi din Brooklyn Heights[11], ba chiar şi muncitori sud-americani de la punctul de prelucrare a deşeurilor de pe Concord Avenue, toţi se aliniau răbdători într-un şir care pornea din subsolul lui Hot Sausage şi se întindea dincolo de ieşirea din Blocul 17, şerpuind pe rampă până pe trotuar, apoi cotind pe după clădire, până în piaţa cu drapelul. Ghinioniştii de la capătul cozii se vedeau nevoiţi să se uite tot timpul peste umăr după poliţişti – căci, gratis sau nu, cu un lucru aşa de bun sigur e ceva la mijloc – pe când cei din faţă, cărora deja le ploua în gură, înaintau milimetric, temându-se să nu se termine stocul, fiindcă ştiau că

dacă ajungi suficient de aproape ca să vezi brânza şi se isprăveşte sub ochii tăi e aproape ca şi cum ai face *coitus interruptus*.

Evident, amiciţia dintre Sportcoat şi Hot Sausage, foarte importantul distribuitor al acestui produs, îi asigura celui dintâi o bucată oricât de mare ar fi fost cererea, ceea ce era întotdeauna o veste bună pentru el şi Hettie. Mai ales Hettie era înnebunită după brânza aia. Aşa că pe Sportcoat l-a înfuriat cu atât mai mult remarca ei răutăcioasă.

—- Da' de mâncat ai mâncat brânza, nu? a zis el. Ai mâncat-o ca disperata de fiecare dată. Chit că era furată sau nu. Ţi-o plăcut.

— Era un dar de la lsus.

Asta l-a scos din sărite pe Sportcoat, care a făcut-o cu ou şi cu oţet până ce-a dispărut. În săptămânile de dinainte să-l împuşte pe Deems, certurile cu Hettie deveniseră atât de înverşunate, încât începuse să-şi pregătească argumentele din timp, bând în absenţa ei ca să-şi limpezească gândurile şi să-şi şteargă păienjenişul din cap, pentru ca apoi, când avea să se ivească, să-i poată expune raţionamentele cu toată claritatea şi să-i arate cine-i şeful, lucruri care îl făceau să pară şi mai bizar în ochii locuitorilor din Blocurile Cause, care-l vedeau pe Sportcoat în hol fluturând prin aer o sticlă de King Kong făcut de Rufus şi zicând fără să se adreseze cuiva anume: „Cine- aduce brânza? Io sau lsus? Dacă io-s ăla care stă la coadă pentru brânză... Şi io-s ăla care aduce brânza. Şi tot io-s ăla care cară brânza acasă şi pe ploaie, şi pe ninsoare. Cine-aduce brânza? Io sau lsus?”.

Prietenii îi găseau scuze. Vecinii nu-l băgau în seamă. Apropiaţii de la Biserica Five Ends ridicau din

umeri. Mare lucru. Sport era puţin dus, şi ce dacă. Toată lumea din complex avea motive să fie puţin într-o ureche. Neva Ramos, de exemplu, frumuseţea dominicană din Blocul 5, care turna un pahar de apă în capul oricărui bărbat suficient de tâmpit să stea sub fereastra ei. Sau Dub Washington, din Blocul 7, care dormea într-o fabrică dezafectată de la cheiul Vitali şi în fiecare iarnă era arestat pentru furt din acelaşi magazin alimentar din Park Slope. Sau Bum-Bum, care se oprea în fiecare dimineaţă în faţa lui Isus cel negru pictat pe zidul din spate al Bisericii Five Ends ca să se roage cu voce tare pentru mătrăşirea fostului ei soţ, să-i dea Domnul foc la coaie şi să-i sfârâie într-o tigaie ca două turte de cartofi mici şi pleoştite. Toate se explicau. Pe Neva o nedreptăţea şeful la serviciu. Dub Washington voia o celulă încălzită. Pe sora Bum-Bum o părăsise soţul pentru un bărbat. Şi ce dacă? Toată lumea din complex avea motive să se sminteasscă. Pentru toate exista, de obicei, un motiv bun.

Până ce Sportcoat l-a împuşcat pe Deems. Asta era altceva. Dacă încercai să găseşti un motiv pentru asta era ca şi cum ai fi încercat să explici de ce se transformase Deems dintr-un bazaochi simpatic şi cel mai bun jucător de baseball pe care-l avuseseră vreodată Blocurile Cause într-un dobitoc îngrozitor, criminal şi vânzător de otravă, cu tot atâta farmec cât un ciclop. Era imposibil.

— Dacă n-or fi cu dată de expirare răvaşele din prăjiturelele chinezeşti, poate-o avea o şansă Sportcoat, şi-a dat Bum-Bum cu părerea. Dar altfel, io multe zile nu cred că mai apucă.

Avea dreptate. Toţi erau de aceeaşi părere. Sportcoat era un om mort.

10. **„Scop în viaţa” (fr.).**
11. **Cartier rezidenţial select din New York.**

Un om mort

Evident că oamenii din Blocurile Cause prevesteau moartea lui Sportcoat de ani de zile. În fiecare primăvară, când locatarii ieşeau de prin apartamente ca nişte cârtiţe din vizuini, ca să se plimbe prin piaţă şi să tragă în piept puţinul aer curat ce mai rămăsese în Causeway – căci mare parte era poluat de staţia de epurare a apelor reziduale din apropiere –, îl mai zărea câte unul pe Sportcoat împleticindu-se prin piaţă după o noapte de beţie cu basamac King Kong în subsolul lui Rufus sau de pariat la vist în bodega lui Silky de pe Van Mari Street şi zicea: „Până aici i-a fost”. Când Sportcoat a luat gripa din '58, care a ţintuit Ia pat jumătate din Blocul 9 şi i-a dat Aripile Veşnice diaconului Erskine de ia biserica Mighty Hand Gospel Tabernacle ca să-şi ia zborul la ceruri, sora Bum-Bum a declarat ritos: „O să dea colţul”. În ’62, când a venit să-i ia salvarea după al treilea accident cerebral, Ginny Rodriguez din Blocul 19 a mormăit: „S-a zis cu el”. Tot în anul acela, doamna Izi de la Societatea pentru Suveranitatea Portoricană a câştigat într-o tragere la sorţi bilete la meciul celor de la New York Mets de pe stadionul Polo Grounds. A prezis că echipa celor de la Mets, care pierduse 120 de meciuri în acel sezon, avea să câştige, ceea ce s-a şi întâmplat, iar asta a încurajat-o să anunţe şi moartea lui Sportcoat două săptămâni mai târziu, explicând că Dominic Lefleur, Senzaţia Haitiană, tocmai se întorsese dintr-o vizită făcută mamei lui în Port-au-Prince, iar ea îl văzuse cu ochii ei pe Sportcoat căzând ca un bolovan chiar în dreptul apartamentului său de la etajul ai treilea, din pricina

virusului ciudat pe care-l adusese Dominic cu el în acel an.

— Trosc, bum, poc! Aşa a făcut! a exclamat ea.

Dus. Pa. Adio. Ba a invocat ca dovadă chiar duba neagră de la morga municipală care apăruse în noaptea aceea şi ridicase pe cineva, dar şi-a luat vorbele înapoi a doua zi dimineaţă, când a reieşit că

trupul care fusese dus îi aparţinea lui El Fiaji, fratele Senzaţiei Haitiene, care se convertise Ia Islam şi îi frânsese mamei sale inima, iar apoi fusese răpus de-un atac de cord după prima zi de serviciu ca şofer de autobuz, şi asta – imaginaţi-vă – după ce încercase trei ani să se angajeze la societatea de transport public.

Chiar şi aşa, Sportcoat părea destinat să dea ortul popii. De fapt, până şi sufletele pline de voioşie de la biserică —- unde Sportcoat era diacon şi preşedinte al filialei de la Five Ends a Marii Frăţii a Lojei Elanilor[12] nr. 47 din Brooklyn, care, pentru impunătoarea sumă de 16,75 de dolari (plătită anual, prin ordin de plată doar, fără supărare), beneficia de o garanţie de lungă durată din partea mai- marilor de la Biserica Baptistă Five Ends că vor „asigura serviciile funerare pentru orice membru al Lojei Elanilor din Brooklyn care are nevoie să fie condus pe ultimul drum, bineînţeles contra cost”, cu Sportcoat pe post de purtător de sicriu onorific – chiar şi aceste suflete, deci, îi prevestiseră moartea.

— Sportcoat e un om bolnav, a zis cu seriozitate sora Veronica Gee de la Five Ends.

Avea dreptate. Până la şaptezeci şi unu de ani, Sportcoat contractase aproape toate bolile cunoscute speciei umane. Avea gută. Avea hemoroizi. Reumatismul îl încovoia de spate aşa de rău, încât şchiopăta ca un cocoşat în zilele mohorâte. Pe braţul stâng avea un chist cât o lămâie de mare, iar hernia inghinală era cât o portocală. Când a ajuns la dimensiunile unui grepfrut, medicii i-au recomandat să se opereze. Sportcoat nu i-a băgat în seamă, aşa că un asistent social binevoitor de ia policlinica din

cartier I-a înscris la toate terapiile alternative posibile: acupunctură, terapie magnetică,
fitoterapie, medicină holistică, tratament cu lipitori, analiză posturală şi remedii naturiste din plante modificate genetic. Nimic n-a mers.

Cu fiecare eşec, sănătatea lui devenea tot mai precară, iar prevestirile morţii – tot mai frecvente şi de rău augur. Nu s-a împlinit niciuna însă. Locuitorii din Blocurile Cause nu ştiau asta, dar adevărul este că moartea lui Cuffy Jasper Lambkin, care era numele real al lui Sportcoat, fusese prorocită cu mult timp înainte de sosirea lui în cartier. Când fusese trezit la viaţă cu o palmă în Possum Point, Carolina de Sud, cu şaptezeci şi unu de ani în urmă, moaşa care îi ajutase să vină pe lume a privit cu groază cum pe geamul deschis a intrat în zbor o pasăre, a fâlfâit deasupra capului pruncului şi apoi a ieşit – un semn rău. „O să fie idiot”, a anunţat moaşa, după care a pus copilul în braţele mamei şi s-a făcut nevăzută, mutându-se la Washington, DC, unde s-a măritat cu un instalator şi n-a mai adus în veci alţi copii pe lume.

Ghinionul părea să-l urmeze pe copil oriunde mergea. Bebeluşul Cuffy a avut colici, febră tifoidă, pojar, oreion şi scarlatină. La vârsta de doi ani înghiţea de toate: bile, pietre, ţărână, linguri, iar odată şi-a înfipt în ureche coada unui polonic, care a trebuit apoi să fie extrasă de către un doctor la spitalul universitar din Columbia. La vârsta de trei ani, un tânăr pastor de prin părţile acelea a venit să binecuvânteze copilul, care copil i-a împroşcat cămaşa albă şi curată cu vomă verde de sus până jos. Omul a anunţat că „Pruncul e dracu-mpieliţat” şi a

pornit spre Chicago, unde s-a lăsat de propovăduit evanghelia şi a devenit cântăreţ de blues sub numele de Tampa Red, înregistrând uriaşul hit *Dracu-mpieliţat* înainte să moară lefter şi neştiut de nimeni, numai ca apoi să-şi croiască drum în istorie, imortalizat în studiile muzicale şi în cursurile universitare de rock-and-roll de peste tot din lume, idolatrizat de compozitorii albi şi de intelectualii din lumea muzicii pentru hitul lui de blues clasic, care a devenit piatra de temelie a imperiului de patruzeci de milioane de dolari al casei de discuri Gospel Stam, de la care nici el, nici Sportcoat n-au văzut un sfanţ.

La vârsta de cinci ani, bebe Sportcoat s-a târât de-a buşilea până la o oglindă şi a scuipat în imaginea sa reflectată, un semn făcut diavolului, a cărui urmare a fost că nu i-au crescut măselele până la nouă ani. Maică-sa nu s-a dat în lături de la nimic ca să le facă să crească. A săpat după o cârtiţă, i-a tăiat picioarele şi le-a spânzurat apoi de un lanţ la gâtul copilului, l-a frecat gingiile cu creier proaspăt de iepure, l-a umplut buzunarele cu clopoţei de şarpe, cozi de porc şi, în cele din urmă, cu colţi de aligator, toate degeaba însă. A lăsat un câine să-l calce în picioare, un remediu infailibil, dar câinele l-a muşcat şi a luat-o la sănătoasa. În cele din urmă, a chemat o doftoroaie din Sea Islands, care a tăiat o nuieluşă de tufa verde, i-a şoptit numele adevărat al lui Cuffy şi a atârnat-o cu susul în jos în colţul încăperii. Când a plecat, a zis: „Opt luni de-acum încolo, să nu-i mai spuneţi pe numele adevărat”. Mama s-a conformat şi i-a zis „Sportcoat”, un termen pe care-l auzise pe când culegea bumbac la ferma lui J.C. Yancy din comitatul Barnwell, unde lucra cu ziua şi unde unul dintre şefii

ei albi l-a rostit referindu-se la sacoul lui nou- nouţ, în carouri verzi şi albe, pe care l-a purtat fudul chiar în după- amiaza când l-a cumpărat, făcând o impresie grozavă urcat pe cal în soarele năprasnic al Sudului, cu puşca de-a curmezişul în poală şi moţăind în şa la capătul rândului de bumbac în timp ce lucrătorii de culoare râdeau pe înfundate şi ceilalţi supraveghetori chicoteau. Opt luni mai târziu, s-a trezit într-o dimineaţă şi i-a găsit lui Sportcoat, care avea zece ani de-acum, gura plină de măsele. A căutat-o încântată pe doftoroaie, care a venit, a examinat gura lui Cuffy şi a zis: „O să aibă dinţi mulţi, mai ceva ca un aligator", după care mama l-a bătut fericită pe creştet pe băiat, s-a întins să tragă un pui de somn şi şi-a dat duhul.

Băiatul nu şi-a revenit niciodată după moartea mamei. Durerea din suflet i-a crescut cât o lubeniţă. Dar doftoroaia a avut dreptate. l- au ieşit dinţi cât pentru doi. Răsăreau ca ciupercile după ploaie. Premolari, molari, măsele duble groase şi lungi, dinţi laţi în faţă, înguşti în spate. Însă erau prea mulţi, i se îngrămădeau în gingii şi au trebuit scoşi, iar extracţiile au fost făcute sârguincios de studenţii albi de la stomatologie, de la Universitatea din Carolina de Sud, încântaţi de ocazie fiindcă aveau nevoie disperată de pacienţi pe care să lucreze ca să-şi ia diplomele, aşa că tare l-au îndrăgit pe Sportcoat, extrăgându-i dinţii şi dându-i brioşe şi sticluţe de whisky drept recompensă, căci el descoperise deja magia alcoolului, în parte ca să sărbătorească faptul că taică-său se însurase cu maică-sa vitregă, care deseori îl îndemna să se ducă să se joace la Muntele Sassafras, la patru sute de kilometri de-acolo, şi să

sară din vârf gol puşcă. La paisprezece ani, era beţiv şi visul oricărui student la stomatologie. La cincisprezece ani l-au descoperit şi cei de la facultatea de medicină, când primele dintre multele boli de care avea să sufere şi-au adunat forţele ca să-l atace. La optsprezece ani, septicemia i-a inflamat ganglionii limfatici până au ajuns cât nişte bile. l-a reapărut şi pojarul, precum şi un număr de alte boli, care adulmecaseră carnea crudă a unui fraier însemnat să moară şi i-au dat buzna în trup: scarlatină, boli de sânge, infecţii virale acute, embolie pulmonară. La douăzeci de ani, şi-a încercat norocul şi lupusul, dar s-a dat bătut. Pe când avea douăzeci şi nouă de ani, I-a izbit un măgar cu copita şi i-a spart orbita ochiului drept, după care Sportcoat a umblat împiedicat luni întregi. La treizeci şi unu de ani, şi-a tăiat cu joagărul degetul mare de la mâna stângă. încântaţi, studenţii de la medicină i l-au cusut la loc cu şaptezeci şi patru de copci, apoi au pus mână de la mână şi i-au cumpărat cadou o drujbă veche, cu care şi-a tăiat degetul mare de la piciorul drept. Pe acesta i l-au reataşat cu treizeci şi şapte de copci şi, ca urmare, doi dintre studenţi au câştigat stagii medicale importante la spitale din nord-est, de unde i-au trimis bani îndeajuns ca să-şi cumpere un alt măgar şi un cuţit de vânătoare, pe care a reuşit să şi-l înfigă în aortă din greşeală în timp ce jupuia un iepure. Şi-a pierdut cunoştinţa de data aceea şi era să moară, dar a fost dus de urgenţă ia spital, unde a zăcut mort pe masa de operaţie timp de trei minute, dar şi-a venit în simţiri după ce un chirurg rezident i-a vârât o sondă în degetul mare de la picior, făcându-l să sară în fund şi să înjure de mama focului. La

cincizeci şi unu de ani, pojarul a revenit pentru un ultim flirt şi s-a declarat înfrânt. După aceea, Cuffy Jasper Lambkin, rebotezat „Sportcoat” de mama lui şi iubit şi admirat de toţi cei care-l cunoşteau în Possum Point, mai puţin de cei doi oameni care ar fi trebuit să-i poarte de grijă pe lumea asta, adică taică- său şi mama lui vitregă, a lăsat în urmă rugăminţile stăruitoare ale medicinştilor plini de recunoştinţă din Carolina de Sud şi a pornit-o spre New York, pentru a i se alătura soţiei lui, Hettie Purvis, iubita din copilărie, care se mutase deja acolo şi aranjase totul pentru el, fiindcă îşi găsise de lucru ca menajeră la o familie bună de albi din Brooklyn.

A ajuns în Blocurile Cause în 1949, scuipând sânge, expectorând o flegmă neagră, dezgustătoare şi bând Everclear de casă, înlocuit apoi cu iubitul King Kong al lui Rufus, care l-a ţinut în stare bună până după şaizeci de ani, moment în care au început operaţiile. Doctorii I- au desfăcut bucată cu bucată. Prima dată, un plămân. Apoi un deget de la picior, apoi încă un deget de la picior, după care au urmat obişnuitele amigdale, vezica, splina şi două operaţii la rinichi. În tot acest timp a continuat să bea până-l dureau coaiele şi să muncească pe brânci, ca un sclav, căci Sportcoat era om priceput la toate. Ştia să repare orice mergea, se mişca sau creştea. Nu exista cazan, televizor, fereastră sau maşină pe care el să nu le poată repara. În plus, cum copilărise la ţară, Sportcoat se pricepea la grădinărit cel mai bine din tot cartierul. Era prieten cu tot ce răsărea din pământ: roşii, ierburi aromatice, fasole Lima, păpădie, păducelul cerşetorului, urzicuţă, ferigi, ciocul berzei. Nu exista plantă pe care să n-o poată

convinge să iasă la suprafaţă, nici sămânţă pe care să n-o poată face să încolţească la soare, nici animal pe care să nu-l poată chema sau convinge să facă ceva cu zâmbetul lui deschis şi cu atingerea lui fermă şi blândă. Sportcoat era un geniu ambulant, un dezastru de om, o pacoste, un miracol al medicinei, precum şi cel mai grozav arbitru de baseball de care Blocurile Cause avuseseră parte vreodată, pe lângă faptul că era fondatorul şi antrenorul echipei de baseball pentru băieţi Pan-Cause. Era meşter nepereche pentru locatarii din Blocurile Cause, tipul pe care-l chemai când pisica făcea caca şi îi rămânea o bucăţică atârnată de fund, căci Sportcoat era un bătrân de la ţară şi nimic nu-l putea face să-şi întoarcă faţa de la ce lăsase pe pământ bunul Dumnezeu. Tot aşa, dacă pastorul invitat avea diabet şi 200 de kile şi se îmbuibase cu prea multă slănină de porc şi prea multe pulpe de pui la praznicul de ia biserică şi enoriaşii aveau nevoie de un om suficient de puternic ca sa-i urnească de pe veceu trupul cât o batoza şi sa-l urce în autobuzul către Bronx, ca să se poată încuia naibii biserica şi să meargă toată lumea acasă – ei bine, Sportcoat era omul potrivit.

Nicio sarcină nu era prea măruntă, niciun miracol prea nemaipomenit şi niciun miros prea respingător. Aşa se face că, la vederea lui Sportcoat traversând împleticit piaţa în fiecare după- amiază, în drum spre vreuna din slujbele lui ocazionale, vecinii îşi murmurau unui altuia: „Nebunu ăla-i o minunăţie” în timp ce, în sinea lor, îşi ziceau tainic: „Toate-s cum trebuie pe lume”.

Toate astea s-au schimbat însă în ziua când Sportcoat l-a împuşcat pe Deems Clemens – în

privinţa asta nimeni nu avea nicio îndoială.

Ciemens reprezenta Noua Specie de negru din cartier. Deems nu era vreun puşti prăpădit din Sud sau din Puerto Rico sau Barbados, care ajungea Ia New York cu buzunarele goale, cu o Biblie şi cu un vis. Nu-l smerise o viaţă de cules bumbac în Carolina de Nord sau de cărat trestie de zahăr în San Juan. Nu ajunsese în New York din vreun loc sărac unde puştii alergau desculţi şi mâncau oase de pui şi supă de broască ţestoasă şi de unde se târau către New York cu zece cenţi în buzunar, bucuroşi peste măsură la gândul că vin ia oraş ca să cureţe case şi să desfunde veceuri şi să ridice gunoiul, nutrind speranţa ca poate or prinde vreo slujbă călduţă la municipalitate sau poate chiar c-o să facă şi ceva şcoală prin bunăvoinţa unor albi amabili. Lui Deems nu-i păsa nici cât negru sub unghie de albi, de şcoală, de trestia de zahăr sau de bumbac, şi nici măcar de baseball, ia care fusese un as cândva. Nu dădea doi bani pe nimic din ce ţinea de vechiul fel de viaţă. Era un copil al cartierului, tânăr şi deştept, care făcea bani gărlă învârtind droguri la **Un** nivel cum nu se mai văzuse în Blocurile Cause. Avea prieteni şi relaţii sus-puse din estul New Yorkului până la Far Rockaway, în Queens, şi orice fraier din complex care era suficient de tâmpit să scoată vreo vorbă în prezenţa lui sfârşea burduşit bine sau îngropat într-o urnă pe vreo alee.

Toată lumea era de acord că de data asta lui Sportcoat îi ajunsese funia la par. Era, fără îndoială, un om mort.

12. The Grand Brotherhood of the Elks Lodge – organizaţie caritabilă, apolitică.

Jet

în piaţa dintre Blocurile Cause se aflau şaisprezece martori când Sportcoat şi-a semnat condamnarea la moarte: un Martor al lui Iehova care oprea trecătorii, trei mame cu copii în cărucior, doamna Izi de la Societatea pentru Suveranitatea Porto ricana, un poliţist sub acoperire, şapte cumpărători de droguri şi trei enoriaşi de la Biserica Five Ends, care împărţeau fluturaşi anunţând slujba de Ziua Prietenilor şi a Familiei, când urma să aibă loc prima predică a diaconului Sportcoat însuşi. Niciunul dintre ei nu le-a suflat o vorbă despre incident poliţiştilor, nici măcar poliţistul sub acoperire, un detectiv de douăzeci şi doi de ani de la Secţia Şaptezeci şi Şase, pe nume Jethro „Jet" Hardman, primul detectiv de culoare din istoria Blocurilor Cause.

Jet îl urmărea pe Deems Clemens de şapte luni. Era prima lui misiune sub acoperire, iar lucrurile pe care le aflase îl tulburaseră mult. Clemens, după cum a descoperit Jet, era doar ultima verigă dintr-o reţea de traficanţi care Urca în lanţul trofic până ia Joe Peck, un nume important în lumea interlopă italiană din Brooklyn, al cărui cartel violent le dădea fiori reci pe şira spinării tuturor poliţiştilor de patrulă din secţia lui Jet care ţineau la viaţa lor. Peck avea pile – ia secţie, la primăria din Brooklyn şi în familia mafiotă Gorvino, nişte indivizi care erau în stare să ceară gâtul unui poliţist dintr-o nimica toată şi să scape basma curată. Pe Jet îl prevenise despre Peck fostul lui coleg de echipă, un sergent irlandez mai în vârstă pe care-l chema Kevin „Potts" Mullen, Un poliţist cinstit întors în secţie de curând după ce fusese exilat

în Queens pentru groaznicul obicei de a vrea cu adevărat să-i vâre pe infractori la pârnaie. Potts, fost detectiv retrogradat pe postul de poliţist de patrulă, trecuse pe la secţie într-o după-amiază ca să vadă ce mai face fostul său elev, despre care aflase că se oferise voluntar să lucreze sub acoperire ia Blocurile Cause.

—- Ce rost are să-ţi rişti pielea? l-a întrebat Potts.

— Sunt un pionier, Potts, i-a zis Jet mândru. îmi place să fiu primul. Am fost primul negru care a cântat la trombon în şcoala mea primară, Şcoala Publică nr. 29. Apoi primul negru din Gimnaziul nr. 219 care a intrat în clubul de matematică. Acum sunt primul detectiv de culoare din cartier. E-o lume nouă, Potts. Sunt un deschizător de drumuri.

— Ba eşti un idiot, a spus Potts.

Stăteau de vorbă în faţa Secţiei Şaptezeci şi Şase. Potts, în uniformă de sergent, se sprijinea de bara de protecţie a maşinii de patrulare şi clătina din cap.

—- Las-o baltă, a zis el. Nu ştii în ce te-ai băgat.

— Tocmai ce-am început, Potts. Nu-i stres.

—- Nu-i de nasul tău.

— Sunt nişte fleacuri, Potts. Escrocherii. Bijuterii. Spargeri. Un pic de narcotice.

— Un pic? Ce acoperire ai?

— O să fiu un îngrijitor căruia îi plac drogurile. Primul îngrijitor de culoare din Blocurile Cause sub douăzeci şi trei de ani!

— E vorba de droguri aici, a zis Potts, clătinând din cap.

— Şi ce dacă?

—- Gândeşte-te la un cal, a continuat Potts. Acum gândeşte-te la o muscă pe spinarea calului. Ala eşti

tu.

— Eo şansă pentru mine, Potts. Poliţia are nevoie de negri sub acoperire.

—- Aşa te-a convins locotenentul?

—- Vorbele lui întocmai. De ce mă sâcâi, omule? Şi tu ai lucrat sub acoperire.

— Asta a fost acum douăzeci de ani.

Potts a oftat. Îi era foame. Se făcuse aproape ora prânzului şi avea poftă de o tocană de miel sau de o tocană de porc cu cartofi, iar după cartofi era de-a dreptul înnebunit. De-acolo i se şi trăgea porecla – bunică-sa i-o dăduse, pentru că atunci când era mic nu putea să pronunţe cuvântul până la capăt.—

—- Pe vremea aia, munca sub acoperire era mai mult hârţogăraie, a zis el. Curse de cai. Spargeri. Acum e heroină. Cocaină. Sunt o grămadă de bani la mijloc. Slavă Domnului că pe vremea mea italienilor de pe-aici nu le plăceau drogurile.

— De Joe Peck zici? Sau de Elefant? a spus Jet, încercând să-şi ascundă entuziasmul.

Potts s-a încruntat şi a aruncat o privire peste umăr înspre clădirea secţiei, ca să se asigure că nu era prin preajmă niciun cunoscut.

— Âştia doi au urechi prin secţie. Nu te pune cu ei. Peck e nebun. Probabil c-o să-i vină de hac chiar oamenii lui. Cât despre Elefant... Elefantul e de modă veche, a spus el, ridicând din umeri. Transporturi, construcţii, depozite —- e contrabandist. Scoate marfa din port. Ţigări, cauciucuri, lucruri de-astea. La droguri nu se bagă. Mai e şi un grădinar pe cinste.

Jet şi-a mijit ochii la Potts, căruia părea să-i fi fugit mintea în altă parte.

— E-un pic ciudat Elefantul, Te-ai aştepta să-i

placă trenuleţele sau vapoarele de jucărie sau ceva de genul ăsta. E ca la o expoziţie de flori în curtea lui.

— Poate cultivă flori ca să ascundă plantele de marijuana, a zis Jet. Ceea ce ar fi ilegal, apropo.

Potts a tras aer printre dinţi şi i-a aruncat o privire iritată.

—- Credeam că-ţi place să faci cărţi de benzi desenate.

— îmi place, omule. Desenez tot timpul.

— Atunci întoarce-te la uniformă, iar seara fa benzi desenate. Vrei să fii primul la ceva? Uite, fii primul poliţist negru suficient de deştept ca să lase deoparte tâmpeniile cu Dick Tracy şi să iasă la pensie cu capul într-o bucată.

— Cine-i Dick Tracy? a întrebat Jet.

— Tu doar faci bezni desenate, nu le şi citeşti?

Jet a ridicat din umeri. Potts a râs pe-nfundate.

— Las-o baltă. Nu fi idiot.

Jet încercase s-o lase baltă. Deschisese chiar subiectul cu locotenentul său, care însă nu l-a luat în seamă. Secţia Şaptezeci şi
Şase, unde Jet se angajase de curând ca detectiv, era cu moralul la pământ şi într-o debandadă totală. Căpitanul îşi petrecea majoritatea timpului la şedinţe în Manhattan. Poliţiştii albi nu aveau încredere în Jet. Puţinii poliţişti de culoare, ghicindu-i ambiţia şi terorizaţi de gândul c-ar putea fi transferaţi în estul New Yorkului, considerat iadul pe pământ, îl evitau. Cei mai mulţi dintre ei nu voiau să discute despre nimic altceva decât despre cum aveau ei de gând să meargă la pescuit în nordul statului la sfârşit de săptămână. Birocraţia era copleşitoare: rapoarte în douăsprezece exemplare pentru un caz banal de furt.

Echipa de pirotehnicieni pierdea vremea jucând cărţi toată ziua. Jet nu avea încredere decât în Potts, iar Potts, la cei cincizeci şi nouă de ani ai săi, aştepta pensia şi era cu un picior pe uşă afară, după ce fusese retrogradat la gradul de sergent din motive pe care nu le discuta niciodată. Potts plănuia să se pensioneze în mai puţin de un an.

—- O s-o las baltă după un an, a zis Jet. Atunci o să pot să spun cu mâna pe inimă că sunt un pionier.

— Bine, Custer[1]^. Dacă se termină rău, o sun eu pe mai că-ta.

—- Dă-o-ncolo, Potts, sunt bărbat în toată firea.

—- Şi Custer era.

*

în ziua când Sportcoat l-a împuşcat pe Deems, Jet, îmbrăcat în Uniforma albastră de îngrijitor a Fondului Locativ şi sprijinit în mătură, stătea în piaţă gândindu-se cum ar fi să se angajeze la curăţătoria lui văru-său şi să fie primul negru care să inventeze un nou călcător de cămăşi cu abur, când l-a văzut pe Sportcoat ieşind împleticit din holul întunecat al Blocului 9, îmbrăcat cu haina lui ponosită şi nişte pantaloni jerpeliţi, şi îndreptându-se nesigur către mulţimea de tineri din jurul lui Clemens, care şedea lângă catarg, înconjurat de echipa sa şi de clienţi, la nici trei metri de unde se găsea Jet.

Jet a observat că Sportcoat zambea, ceea ce nu era neobişnuit. II mai văzuse pe ţăcănitul ăsta bătrân rânjind şi vorbind de unul singur. L-a urmărit pe Sportcoat cum se opreşte o clipă în piaţa plină de lume, ia poziţie de jucător la bătaie, loveşte o minge imaginară de baseball, apoi se îndreaptă de spate, se

întinde şi porneşte clătinat mai departe. Jet a râs în barbă şi a dat să-şi întoarcă privirea, dar chiar atunci a văzut —- sau a crezut că vede —- cum bătrânul scoate un pistol mare şi ruginit din buzunarul stâng al hainei şi îl pune în buzunarul drept.

Jet s-a uitat neajutorat în jur. Dăduse peste ceea ce Potts numea „un bucluc”. Până atunci, munca lui se desfaşurase fără incidente. Cumpărase droguri de câteva ori. Făcuse nişte observaţii în minte. Il identificase pe unul. Se lămurise care-i treaba cu altul. Văzuse cum merg lucrurile. înţelesese încotro se întindea pânza de păianjen, adică spre un furnizor din Bed-Stuy— zis „Bunch”—, prin intermediul lui Earl, un executant de temut din gaşca lui Bunch, care venea să distribuie marfa şi să adune banii. Până aici ajunsese Jet. Auzise c-ar exista şi un ucigaş, un asasin plătit pe nume Harold, care se pare că era atât de cumplit, încât toată lumea, inclusiv Deems, se temea până şi să-i rostească numele. Jet spera să nu dea ochii cu el. Aşa stând lucrurile, nu era prea optimist. De fiecare dată când îi dădea locotenentului raportul despre progresul făcut, omul se arăta nonşalant. „Merge bine, merge bine” —- asta era tot ce spunea. Jet ştia că locotenentul vânează o promovare şi era şi el pe picior de plecare, la fel ca majoritatea comandanţilor de la Secţia Şaptezeci şi Şase. În afară de Potts şi de alţi doi detectivi mai în vârstă, care se arătaseră binevoitori faţă de el, Jet nu avea pe nimeni, niciun fel de îndrumare sau călăuzire, aşa c-o lăsase mai moale şi-şi făcea treaba fără exces de zel, aşa cum îl sfătuise Potts. Fără arestări. Fără descinderi. Fără comentarii. Nu faci nimic. Te uiţi doar. Asta-i spusese Potts.

Dar asta... asta era altceva. Bătrânul se apropia cu un pistol. Ce-ar face Potts dacă ar fi în locul lui?

Jet s-a uitat în jur. Era plin de lume. Era aproape ora prânzului, iar gurile clevetitoare care se adunau la banca de lângă catarg în fiecare dimineaţă ca să-şi soarbă cafeaua şi să salute steagul nu se împrăştiaseră încă. Jet observase că exista un soi de armistiţiu între Deems şi echipa lui de traficanţi, pe de o parte,şi, pe de alta, veteranii complexului, care veneau acolo în fiecare dimineaţă ca să bârfească şi să se ia în balon. Pentru un scurt răstimp, între unsprezece şi jumătate şi douăsprezece, cele două grupuri îşi împărţeau spaţiul din jurul steagului. Deems acţiona de pe o bancă dintr-o parte a stâlpului, iar locuitorii matinali erau adunaţi de cealaltă parte, bombănind despre cum se duc toate de râpă pe lume, inclusiv Deems însuşi, după cum observase Jet.

— Dac-ar fi fiu-miu, i-aş da cu o bâtă de baseball în cap lu' nenorocitu ăsta, o auzise Jet odată bodogănind pe sora Veronica Gee.

— L-aş cotonogi de numa, da de ce să-mi întrerup rugăciunile? adăugase Bum-Bum.

Iar Hot Sausage se băgase şi el în seamă:

—- O să-i frig io coiţele într-o bună zi, când nu-s afumat.

Jet observase că Deems îi ignora, reducându-şi la minimum mişcările prin piaţă până ce plecau veteranii şi lăsând pe mai târziu ciorovăielile, fanfaronadele, înjurăturile, certurile înverşunate, ba chiar şi bătăile. înainte de prânz, piaţa era un loc sigur.

Până acum, s-a gândit Jet.

S-a uitat la ceas. Era 11.55. Câţiva dintre cei prezenţi începeau să se ridice de pe bancă, iar bătrânul se apropia tot mai mult cu arma sa, ajunsese la vreo cincisprezece metri acum, iar mâna şi-o ţinea vârâtă în buzunarul cu pistolul. Jet a simţit cum i se uscă gura în timp ce se uită la beţivanul ăla bătrân cum înaintează clătinându-se, cam doi metri o dată, după care se oprea să dea cu o bâtă imaginară de baseball, apoi se împleticea mai departe, iară grabă şi vorbind întruna, părând să se certe cu cineva din capul lui:

—- N-am vreme de tine, femeie... Azi chiar n-am! Oricum nu prea eşti în apele tale. Ceea ce-i de bine!

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Jet l-a văzut apropiindu-se până la vreo doişpe metri. Apoi nouă. Apoi şapte, continuând să vorbească de unul singur în timp ce se îndrepta spre Deems.

Ajuns la şase metri, bătrânul s-a oprit din bolboroseală, dar nu şi din mers.

Jet nu s-a putut abţine. Toată instruirea de care avusese parte s-a activat în clipa aceea. S-a aplecat ca să apuce pistolul de 9 milimetri cu ţeavă scurtă pe care-l avea prins la gleznă, dar s-a răzgândit. Un pistol prins la gleznă l-ar fi trădat imediat. S-ar fi văzut că-i copoi de la o poştă. Aşa că s-a ridicat şi s-a pus în mişcare în timp ce bătrânul dădea roată mulţimii din jurul lui Deems. încercând să pară cât mai degajat, Jet s-a dus la baza de ciment, mare şi rotunda, a steagului, şi- a sprijinit mătura de ea, s-a întins şi a scos, prefăcut, un căscat obosit. A aruncat o privire spre banca unde stăteau obişnuiţii pieţei şi, spre îngrijorarea lui, a observat că mai erau câţiva

acolo.

Oamenii râdeau şi mai schimbau o vorbă în timp ce se pregăteau să plece, fără grabă, glumind. Câţiva s-au uitat spre Deems şi spre gaşca lui care se aduna, soldaţii tineri înconjurându-şi regele şi ignorându-i cu nonşalanţă pe bătrânii de pe banca de vizavi. Unul dintre băieţi i-a întins şefului Deems o pungă de hârtie. Deems a deschis-o şi a scos un sendviş imens, pe care l-a despachetat. După mirosul care ajungea la el, Jet şi-a dat seama că sendvişul e cu ton. A mai aruncat o privire spre veterani.

„Haideţi mai repede."

În cele din urmă, s-a ridicat şi ultima persoană. Uşurat, Jet a urmărit cum Hot Sausage ia termosul uriaş de cafea şi Bum-Bum strânge paharele de unică folosinţă şi pleacă, lăsându-le în urmă doar pe doamna lzi şi pe sora Gee. Sora Gee s-a ridicat prima, cu braţele pline de fluturaşi, şi s-a îndepărtat. Mai rămânea doar doamna lzi, o portoricană voinică, cu piele deschisă la culoare şi păr negru, lucios, ale cărei râsete răsunau în urma surorii Gee, stridente ca scârţâitul de cretă pe tablă.

„Dispari odată", s-a gândit Jet. „Hai, hai!"

Portoricana mai în vârstă s-a uitat după sora Gee cum se îndepărtează, s-a frecat la nas, s-a scărpinat sub braţ, a aruncat o privire ucigătoare înspre adunătura de traficanţi de droguri care făcuseră cerc de-acum în jurul lui Deems, i-a azvârlit lui Deems nişte vorbe în spaniolă, probabil o înjurătură, s-a gândit Jet, şi în cele din urmă s-a urnit din loc.

Între timp, bătrânul continua să se apropie. Trei metri, l-a zâmbit lui Jet când a trecut pe lângă el, duhnind a băutură, şi apoi s-a strecurat printre

clienţii adunaţi în jurul lui Clemens, dispărând din câmpul vizual al lui Jet pe după umerii drogaţilor agitaţi, care-şi cereau gălăgios prima doză a zilei.

Teama lui Jet s-a transformat în panică. Ce dracu era în capul nătângului ăstuia bătrân? O să-l facă praf băieţii lui Deems. îngrozit, aştepta bubuitura armei, iar inima îi bătea nebuneşte.

Nimic. Cercul nu s-a urnit. Băieţii stăteau adunaţi în jurul lui Deems, vânzolindu-se ca de obicei, tachinându-se şi glumind.

Jet şi-a apucat mătura sprijinită de catarg şi, împingând-o înspre mulţimea de tineri, încerca să pară nepăsător, măturând cu nepăsare, culegând gunoaie din mers, ştiind că Deems, care era atent de obicei, n-o să-l ia la ochi, pentru că şi el făcea parte dintre clienţi. Când a ajuns să măture în apropierea grupului, s-a oprit să-şi lege şiretul, punând mătura pe jos. Din această poziţie, ghemuit la pământ şi la mai puţin de trei metri distanţă, putea să vadă printre trupuri chiar în mijlocul cercului din jurul lui Deems şi al bătrânului. Deems stătea cocoţat pe spătarul băncii şi îşi mânca sendvişul în timp ce trăncănea cu alt tânăr, râzând amândoi. Nici unul n-a văzut când Sportcoat a ajuns în dreptul lor.

—- Deems? a zis bătrânul.

Clemens a ridicat privirea. Părea surprins să-l vadă pe beţivul bătrân legănându-se în faţa lui.

—- Sportcoat! Prietene!

A muşcat din sendviş, din care curgeau maioneză şi zeamă de roşii. Intodeauna îl încerca o oarecare jenă în prezenţa lui Sportcoat. Nu băutura şi bravada bătrânului îl deranjau, şi nici predicile severe despre droguri. Ci mai degrabă amintirile destul de recente

de pe vremea când Sportcoat îi arunca mingi de antrenament pe terenul de baseball în după-amiezile calde de primăvară. Sportcoat era cel care-l învăţase să se răsucească şi să trimită mingea sfârâind prin aer către baza casă de la 100 de metri distanţă. Sportcoat era cel care-l învăţase să arunce mingea, să-şi lase greutatea pe piciorul din spate când îşi lua avânt, să-şi întindă braţul când lansa mingea către baza casă, să apuce mingea cum se cuvine când face o aruncare cu boltă şi să se sprijine pe picioare astfel încât toată greutatea şi puterea să se ducă spre minge şi nu în umăr. Sportcoat făcuse din el o vedetă a baseballului. II invidiau toţi băieţii albi din echipa de la Liceul John Jay, care se minunau când îi vedeau pe căutătorii de talente ai echipelor universitare punându-şi pielea la bătaie ca să se aventureze până pe terenul învechit şi jegos din Causeway ca să se uite la el cum aruncă. Dar toate astea se întâmplau în alte vremuri, pe când el era copil şi bunicu-său trăia încă. Acum, la nouăsprezece ani, era bărbat în toată firea, un bărbat care avea nevoie de bani. Iar Sportcoat era o sulă-n coaste.

— Cum se face că nu mai joci, Deems? a întrebat Sportcoat.

— Ce să joc? a zis Deems, mestecând.

—- Baseball, a răspuns Sportcoat, legănându-se.

—- Am lucruri mai importante de jucat, Sportcoat, i-a trântit-o Deems, făcându-le cu ochiul ortacilor săi şi luând din nou o muşcătură zdravănă din sendviş.

Băieţii au râs. Deems a mai luat gură, abia uitându-se la Sportcoat şi cu atenţia îndreptată asupra sendvişului din care se scurgeau tot felul de chestii, în timp ce Sportcoat se holba la el, clipind leneş.

— Nu-i nimica mai important ca baseballul, Deems. Ascultă la mine. Nu-i nimenea mai tare ca mine când îi vorba de baseball în cartieru ăsta.

—- Aşa-i, Sportcoat. Nimeni nu-i ca tine.

— AI mai tare arbitru de l-o avut cartieru' vreodată, a zis Sportcoat mândru, clătinându-se pe picioare. Io aduc brânza. Nu Petru. Nici Pavel. Nici Isus. Io. *Io* aduc brânza, ştii? Şi pe tine, Deems Clemens, nu te-am învoit de la baseball, pricepi? Că asta ştii să faci cel mai bine. Şi atunci cum se face că nu mai joci?

Clemens, ţinând bine sendvişul uriaş cu amândouă mâinile, a râs în barbă şi a zis:

— Hai, valea, Sportcoat.

—- Da[J] nu mi-ai răspuns. Te-am învăţat căile Domnului, băiete. Te-am dăscălit la şcoala de duminică la biserică. Ţi-am pus mingea-n mână.

Lui Deems i-a pierit zâmbetul de pe chip. Licărul de afecţiune i-a dispărut din ochii căprui şi în locul lui a apărut o privire întunecată, goală. N-avea chef de prostiile bătrânului. Degetele lungi şi negre cu care ţinea sendvişul s-au crispat şi au strâns şi mai tare, storcând maioneza albă şi sosul de roşii, care i s-au prelins pe mâini.

—- Hai, dispari, Sportcoat, a zis el.

Şi-a lins degetele, a muşcat din nou din sendviş şi i-a şoptit o glumă unui băiat aşezat lângă el pe bancă, la care amândoi au izbucnit în râs.

În clipa aceea, Sportcoat s-a dat înapoi şi şi-a vârât calm mâna în buzunar.

Jet, care se afla patru paşi mai încolo, tot ghemuit şi cu mâinile pe şireturi, a văzut mişcarea şi a rostit cuvintele care aveau să-i salveze până la urmă viaţa

lui Deems.

—- Are-o ţeavă! a urlat el.

Clemens, cu gura plină de pâine cu ton, şi-a întors instinctiv capul în direcţia din care venea strigătul lui Jet.

Chiar atunci, Sportcoat a tras.

Pistolul, care fusese îndreptat spre fruntea lui Deems, şi-a ratat ţinta, iar glonţul i-a nimerit urechea, sfâşiindu-i-o. Cartuşul a căzut cu un zăngănit pe pavajul din spatele lui. Forţa impactului a fost însă aşa de mare, încât a dat impresia că i-ar fi retezat capul. L-a făcut pe Deems să zboare peste bancă şi i-a înfipt îmbucătura de sendviş cu ton în fundul gâtului, în jos pe trahee, sufocându-1.

Băiatul a aterizat pe spate pe ciment, a tuşit de câteva ori, apoi s-a rostogolit pe burtă şi a început să se sufoce, încercând cu disperare să se ridice în patru labe, în timp ce băieţii din jurul lui s-au împrăştiat şocaţi şi piaţa s-a cufundat în haos, cu fluturaşi zburând în toate părţile, mame care fugeau împingându-şi cărucioarele, un bărbat în scaun cu rotile trecând în viteză pe lângă ele, oameni gonind cu coşurile de cumpărături şi scăpându-şi plasele de spaimă, o gloată de pietoni fugind care-ncotro, cuprinşi de panică, printre fluturaşii care parcă falfaiau prin aer peste tot.

Sportcoat şi-a îndreptat din nou pistolul spre Deems, dar când l-a văzut în patru labe, sufocându-se, s-a răzgândit. Deodată, a simţit că-l ia buimăceala. În noaptea dinainte o visase pe Hettle cu peruca roşie pe cap şi scoţându-i ochii pentru brânză, iar acum iată-l aici, înălţându-se deasupra lui Deems, drăcia aia din mâna lui se declanşase cumva, şi Deems era

la pământ în faţa lui, abia respirând. Vazându-l astfel, Sportcoat a avut o epifanie.

„Nimeni n-ar trebui să moară în patru labe”, şi-a spus în sinea lui.

Cât a putut de repede, bătrânul s-a căţărat peste bancă, s-a suit pe Deems, care era în aceeaşi poziţie, şi, încă ţinând pistolul în mână, i-a aplicat manevra Heimlich.

— M-o-nvăţat un puşti din Carolina de Sud, a mormăit el mândru. Un tip alb. S-o făcut doctor când o crescut.

Efectul de ansamblu, aşa cum se vedea scena din celălalt capăt al pieţei, de pe strada de alături şi de la toate ferestrele care dădeau spre piaţă, 350 de ferestre în total, nu era tocmai măgulitor. De la distanţă, părea că fiorosul baron al drogurilor, Deems Clemens, în patru labe, era încălecat ca un câine pe la spate de un moşneag, şi nu de oricine, ci de Sportcoat, care sălta călare pe Deems, în eterna lui haină cu revere şi cu pălăria turtită pe cap.

— L-a futut de numa, a povestit doamna Izi mai târziu, când le-a descris incidentul membrelor fascinate ale Societăţii pentru Suveranitatea Portoricană din Blocurile Cause.

în afară de doamna Izi, societatea nu mai avea decât două membre, Eleanora Soto şi Angela Negron, dar amândurora le-a plăcut teribil povestea, mai ales partea în care Deems scuipă afară bucata de sendviş, care arăta, după spusele doamnei Izi, ca cele două testicule minuscule şi albe ale fostului ei soţ, Joaquin, după ce a turnat ea ulei fierbinte de măsline peste ele când l-a găsit sforăind în braţele Emeliei, verişoara ei venită în vizită din Aguadilla.

Călăritul n-a durat mult. Deems avea iscoade peste tot, inclusiv pe acoperişurile a patru blocuri care mărgineau piaţa, iar acestea s-au grăbit să intervină. Iscoadele de pe Blocurile 9 şi 34 au luat-o la fugă spre scări, iar doi dintre traficanţii lui Deems, care o şterseseră după împuşcătura iniţială, şi-au recăpătat cumpătul şi au pornit-o spre Sportcoat. Deşi era încă beat, bătrânul i-a văzut apropiindu-se. I-a dat drumul lui Deems şi a întors rapid spre ei ţeava lunga a pistolului. Cei doi băieţi au luat-o iar la sănătoasa, dispărând la subsolul Blocului 34, şi de data asta duşi au fost.

Sportcoat s-a uitat după ei cum fug, şi deodată a fost din nou cuprins de confuzie. Cu pistolul în mână, s-a întors către Jet, care era la vreo trei metri de el şi care se ridicase de-acum în picioare şi rămăsese încremenit cu mâna pe mătură.

înspăimântat, Jet s-a uitat la bătrân, care-l privea la rându-i cu ochii mijiţi în soarele după-amiezii, care era de-acum sus pe cer. Privirile li s-au întâlnit şi, în acel moment, Jet a avut senzaţia că se uită într-un ocean. Privirea bătrânului era adâncă, detaşată, calmă, iar Jet s-a simţit brusc de parcă ar fi plutit pe un petic de mare liniştită în timp ce peste tot în jurul lui apele clocoteau învolburate, înălţându-se în valuri uriaşe. Brusc, a avut o revelaţie. „Suntem la fel”, s-a gândit el. „Suntem prinşi în capcană.”

— Io am adus brânza, a zis potolit bătrânul diacon în timp ce gemetele lui Deems se auzeau din spatele lui. Pricep uşi? Io am adus brânza.

— Tu ai adus brânza, i-a răspuns Jet.

Bătrânul n-a auzit însă. Se răsucise deja pe călcâie, îşi pusese pistolul în buzunar şi plecase şchiopătând,

îndreptându-se rapid către blocul lui, care se afla cam la o sută de metri. Dar în loc să se ducă spre intrare, a cotit-o şi a coborât cu poticneli rampa laterală a Blocului 17, care ducea la încăperea cu boilerul de la subsol.

Încremenit de spaimă, Jet l-a urmărit cum se îndepărtează şi pe urmă a zărit cu coada ochiului girofarul aprins al unei maşini de poliţie trecând în goană pe strada de la marginea pieţei pietonale, cam la un cvartal distanţă. Maşina a frânat în scrâşnet de cauciucuri, a dat cu spatele şi apoi a pornit în viteză chiar pe aleea pietonală, îndreptându-se spre el. Jet a simţit că-i vine inima la loc în timp ce automobilul îşi croia drum printre oamenii care fugeau, fâcându-l pe şofer să frâneze şi să vireze ba la stânga, ba la dreapta, ca să nu dea peste martorii panicaţi. În spatele acestui echipaj, a mai văzut două maşini că virează pe alee, în urma primeia. Uşurarea i-a fost atât de mare, încât a avut senzaţia că tocmai se pişase îndelung, iar asta îl golise şi de ultimul strop de energie vitală.

S-a mai întors o dată şi l-a văzut pe bătrân cum dispare coborând rampa spre subsolul Blocului 17, după care a simţit că îi trece nodul din stomac şi că-şi recapătă stăpânirea de sine. A lăsat mătura să cadă şi a sărit peste bancă spre Clemens chiar când a auzit roţile unei maşini de poliţie oprindu-se brusc în spatele lui. Cum stătea aplecat deasupra lui Clemens, l-a auzit pe-un ofiţer că-i strigă să se oprească, să stea drept şi să-şi ridice mâinile deasupra capului.

În timp ce se supunea ordinelor, Jet şi-a zis: „Nu mai fac aşa ceva. M-am săturat.”

—- Stai pe loc! Nu te întoarce!

Două mâini l-au apucat din spate şl i-au imobilizat braţele. S-a pomenit izbit cu faţa de capota maşinii. A simţit cum i se pun cătuşe la încheieturi. De unde era, cu urechea strivită de capota fierbinte a maşinii, vedea piaţa, prin care cu doar câteva minute înainte lumea forfotea ca-n gară, dar care acum era pustie, cu doar câţiva fluturaşi plutind în vânt, şi mâna albă şi groasă a poliţistului proptită chiar lângă faţa lui. Poliţistul îşi pusese mâna acolo ca să se sprijine în ea în timp ce cu cealaltă îi ţintuia lui Jet capul. Jet s-a uitat bine la degetele aflate la vreo treizeci de centimetri de ochii lui si a observat o verighetă. „Recunosc mâna asta", şi-a spus el în gând.

Când poliţistul i-a ridicat cu o smuci tură capul de pe capotă, Jet s- a trezit faţă în faţă cu fostul său partener, Potts. Deems era la pământ, şase metri mai încolo, înconjurat de poliţişti.

— N-am făcut nimica, a strigat Jet, suficient de tare ca să-l audă Clemens şi cine s-o mai fi aflat prin preajmă.

Potts l-a întors cu spatele şi s-a apucat să-l percheziţioneze, având grijă să ocolească pistolul de la gleznă.

— Arestează-mă, Potts, i-a şoptit Jet. Pentru numele lui Dumnezeu.

Potts l-a înşfăcat de guler şi l-a trântit pe bancheta din spate a maşinii de poliţie.

— Eşti un idiot, a şoptit el blând.

13. **Cuvântul este *poiatoes* în engleză, de aici porecla Potts.**

14. **Referire la Jesse Custer, protagonistul seriei de benzi desenate *Preaeher {Predicatorul).***

Y±. Bedford-Sruyvesant, cartier din partea de nord a Brooklynului.

16. **„Smoc", „grămadă" (en.).**

4
Fugar

Sportcoat a intrat în încăperea cu boilerul din subsolul Blocului 17 şi s-a aşezat îmbufnat pe un scaun pliant de lângă centrala imensă pe cărbuni. A auzit vaierul unei sirene, dar a uitat de ea imediat. Nu de sirene îi ardea lui. Căuta ceva. Ochii i-au scrutat cu grijă podeaua, apoi s-au oprit, pentru că Sportcoat şi-a amintit brusc că trebuia să memoreze un verset din Biblie pentru predica pe care avea s-o ţină în curând de Ziua Prietenilor şi a Familiei. Era ceva despre repararea nedreptăţilor. Să fi fost în Romani sau în Mica? Nu-şi mai aducea aminte. Pe urmă gândul i-a fugit la problema care-l sâcâia de atâta vreme: Hettie şi banii pentru Clubul de Crăciun.

— Ne-nţelegeam de minune până ţi-o căşunat ţie pe banii ăia nenorociţi, a pufnit el.

S-a uitat prin încăpere după Hettie. Ea n-a apărut.

— M-auzi?

Nimic.

— E, n-ai decât, a răbufnit el. Nu mie-mi poartă biserica pică pentru banii ăia de-or dispărut. Tu tre' să trăieşti cu asta, nu io.

S-a ridicat şi a început să caute o sticlă de King Kong pentru urgenţe, fiindcă Hot Sausage întotdeauna avea una ascunsă pe undeva, dar era încă mahmur şi buimac şi mintea-i plutea-n ceaţă. Bodogănind, s-a apucat să dea Ia o parte cu piciorul sculele şi piesele de bicicletă care zăceau împrăştiate pe jos.

— Unii tre' să *rămână* nebuni ca să nu *ajungă* nebuni, a bombănit el. Unii trec de Ia ţinut predici la

băgat nasul unde nu le fierbe oala şi de ia băgat nasul la predici, de nici nu-şi mai dau seama care-i care. Păi nu-s banii mei, Hettie. Is banii *bisericii*.

S-a oprit o clipă din împins lucruri cu piciorul şi a rămas nemişcat, vorbind în gol.

— Tot aia-i, a zis ei cu aplomb. Tre' să ai principii, că altfel nu-i nimica de capul tău. La asta ce mai zici, ai?

Linişte.

— Mă gândeam io.

Ceva mai potolit de-acum, s-a pus din nou pe căutat, aplecându-se şi vorbind în timp ce controla prin truse de scule şi pe sub cărămizi.

— Ia zi, la banii mei te-ai gândit vreodată? Cum o fost şi cu măgăriţa aia bătrână de-o aveam acasă, a spus ei. Aia de-o vrut domnu Tullus s-o cumpere. Mi-o dat o sută de dolari pe ea. I-am zis: „Domnu Tulius, pentru mai puţin de două sute n-o mişc dân grajd". Bătrânu' n-o vrut să dea aşa mult, mai ştii? Şi ce să vezi, două săptămâni mai târziu, măgăriţa o murit. Puteam s-o vând. Mai bine- mi ziceai să-i dau drumu.

Linişte.

— Apăi, Hettie, dacă nu i-am luat io albului suta aia de dolari din principiu, doar n-o să-nghit mizeriile taie pentru ăi paişpe dolari şi nouă bănuţi de i-ai strâns tu pentru Clubul de Crăciun şi i-ai dosit cine ştie pe unde.

S-a oprit, cercetând încăperea cu coada ochiului, iar apoi a zis încet:

— Chiar îs numa paişpe dolari, nu? Nu-s, să zicem, două sau trei sute, nu? Trei sute de dolari n-am de unde să scot. Paişpe-s o nimica toată. Îi fac şi-n somn. Dă trei sute, asta-i peste puterile mele, scumpa

mea.

A rămas pe loc, frustrat, dar încă se uita în jur, nereuşind să găsească ce căuta.

— Banii ăia... nu-s ai mei, Hettie!

Răspunsul tot n-a venit, aşa că s-a aşezat din nou pe scaunul pliant, contrariat.

Cum stătea el aşa pe scaunul rece, l-a cuprins un sentiment straniu, sâcâitor, că tocmai se întâmplase ceva groaznic. Nu era un sentiment neobişnuit, mai ales de când murise Hettie. În mod normal nu-i dadea nicio atenţie, dar de data asta parcă era mai stăruitor ca de-obicei. Nu-şi dădea seama de unde vine, dar deodată a zărit comoara pe care o căuta şi problema i-a zburat din minte imediat. S-a ridicat, şi-a târşâit picioarele până la boiler, şi-a vârât mâna sub ei şi a scos de-acolo sticla de King Kong făcut de Rufus.

A ridicat-o la lumina becului gol din tavan.

— Să tragem o duşcă, zic, să ridicăm un păhărel. Mai zic, *mă ştii de undeva*? Tre' plătită datoria, zic! Adu puşculiţa, zic! Dracu s-o ia de treabă, Hettie, zic. Numa Dumnezeu ştie când, zid Şi-atunci să te ţii!

Sportcoat a dat sticla peste cap, a tras o duşcă zdravănă şi sentimentul acela sâcâitor s-a risipit. A pus sticla la loc în ascunzătoare şi, satisfăcut, s-a lăfăit pe scaun.

— Haida, King Kong, a murmurat ei, apoi s-a întrebat cu voce tare: Ce zi îi azi, Hettie?

Şi-a dat seama că ea n-o să-i răspundă, aşa că a zis:

— La dracu , n-am nevoie de tine. Pot să citesc şi singur...

Ceea ce nu era adevărat. Ştia să citească în calendar. Cu cuvintele însă, altfel stătea treaba.

S-a ridicat, s-a îndreptat încet către un calendar

ponosit de pe perete, s-a uitat ia el prin pâcla aburilor de alcool şi a dat din cap. Era joi. Ziua lui ltkin. Avea patru slujbe, câte una pentru fiecare zi în afară de duminică. Lunea făcea curăţenie la Biserica Five Ends. Marţea ridica gunoiul de la căminul de bătrâni. Miercurea o ajuta pe o doamnă albă, mai în vârstă, în grădina casei sale de piatră roşiatică. Joia descărca marfă la prăvălia de băuturi a lui ltkin, la doar patru cvartale de Blocurile Cause. Vinerea şi sâmbăta fuseseră cândva zile de antrenament cu echipa de baseball a Blocurilor Cause, înainte ca aceasta să se destrame.

Sportcoat s-a uitat la ceasul de pe perete. Era aproape ora unu. Trebuia să se ducă la lucru.

— Tre' să plec, Hettie! a zis el vesel.

A scos din nou sticla şi a mai tras iute o duşcă de Kong, a strecurat-o înapoi în ascunzătoare şi a ieşit din subsol pe uşa din spate, care dădea pe o stradă la un cvartal distanţă de piaţa cu steagul. Strada era goală şi liniştită. A pornit-o legănat la drum, cu inima uşoară şi fără nicio grijă, aerul proaspăt stabilizându-l puţin şi risipind întrucâtva pâcla beţiei. în doar câteva clipe, trecea deja pe lângă şirul de magazine ordonate care mărgineau Piselli Street şi cartierul italian din apropiere. Îi plăcea la nebunie să meargă pe jos către prăvălia domnului Itkin, spre centrul Brooklynului, şi să se uite Ia rândul ordonat de case şi vitrine, la magazinele pline de vânzători, dintre care unii îi făceau cu mâna când trecea. Stivuirea sticlelor de băutură şi ajutatul clienţilor să-şi ducă vinul la maşini era una din slujbele lui preferate. Slujbele mărunte care nu luau mai mult de o zi şi pentru care n-avea nevoie de niciun fel de unelte

erau perfecte pentru el.

Zece minute mai târziu, se apropia de o uşă de sub o tendă pe care scria *Itkins LiquorP-,* Când a ajuns în dreptul ei, o maşină de poliţie a trecut pe lângă Sportcoat în viteză. Apoi încă una. Sportcoat s-a oprit ia uşă, s-a căutat rapid prin buzunarele de la piept, unde ţinea băutură sau orice sticlă goală sau rătăcită, vârâtă acolo în vreun moment de chefuiaiă – uitând însă cu totul de buzunarele de ia şold – şi a apăsat pe clanţă.

Clopoţelul de la intrare a răsunat când Sportcoat a trecut pragul şi a închis uşa în urma lui, estompând astfel vaierul unei alte maşini de poliţie şi al unei ambulanţe ce treceau în viteză.

Domnul Itkin, proprietarul, un evreu voinic şi prietenos, ştergea tejgheaua, cu burta revărsându-i-se peste muchie. În magazin era linişte. Aerul condiţionat sufla puternic. Mai erau cinci minute până ia ora deschiderii. Itkin a făcut un semn din cap peste umărul lui Sportcoat, către maşinile de poliţie care goneau spre Blocurile Cause.

— Ce se-ntâmpiă acolo?

— Îi de la diabet, a zis Sportcoat, târându-şi picioarele pe lângă tejghea înspre depozitul din spate. Îi răpune pe toţi, unu câte unu .

A intrat în încăperea din spate, unde stive de lăzi cu băutură proaspăt sosite aşteptau să fie deschise. S-a aşezat suspinând pe una dintre ele. Nu-i păsa de sirene nici cât negru sub unghie.

Şi-a dat jos pălăria şi şi-a şters fruntea. Tejgheaua unde se afla Itkin era tocmai la şase metri de uşa depozitului, dar, din punctul său de observaţie de la colţul tejghelei, Itkin îl vedea bine pe Sportcoat. S-a

oprit din şters şi a zis:

—- Arăţi cam ofilit, diacone.

Sportcoat i-a alungat îngrijorarea cu un rânjet şi un căscat uşor, întinzându-şi larg braţele.

—- îs cum nu se poate mai bine, a spus el.

Itkin s-a întors la ştersul tejghelei şî a ieşit din câmpul vizual ca să se ocupe de celălalt capăt, în timp ce Sportcoat, atent să nu-l vadă proprietarul, a luat o băutura răcoritoare dintr-o ladă, a deschis-o, a tras o duşcă zdravănă, a pus-o pe un raft din apropiere şi s-a apucat de stivuit cutii. A mai aruncat o privire ca să se asigure că Itkin era tot Ia celălalt capăt al tejghelei şi nu putea să-l vada, după care, cu dexteritatea unui spărgător versat, a înşfăcat o sticlă de gin dintr-o Iadă de lângă el, i-a desfăcut capacul şi a turnat jumătate în doza de suc, apoi a închis sticla la loc, a vârât-o în buzunarul de la şold al hainei, iar haina a dat-o jos şi a pus-o pe un raft, la îndemână. Aceasta a aterizat cu un zăngănit ciudat. Preţ de o clipă, Sportcoat a crezut că uitase vreo sticlă în celălalt buzunar, din moment ce, înainte să intre în magazin, se căutase rapid doar prin buzunarele de la piept, nu şi prin cele de la şold, aşa că a înşfăcat iar haina, a scotocit prin buzunare şi a tras de-acolo vechiul pistol.

—- Cum de-o fi ajuns aici pistolu* meu de armată? a mormăit el.

Chiar atunci s-a auzit clinchetul clopoţelului de la uşă. Sportcoat a îndesat pistolul înapoi în haină şi, ridicând privirea, a văzut cum intră primii clienţi ai zilei, toţi albi, urmaţi de bine-cunoscuta pălărie turtită şi de faţa cafenie şi îngrijorată a lui Hot Sausage, încă în uniforma albastră de îngrijitor a

Fondului Locativ.

Sausage a zăbovit puţin la uşa şi s-a prefăcut interesat de nişte băuturi expuse la intrare, aşteptând să se împrăştie clienţii. Itkin i-a aruncat o privire iritata,

—- Diaconu* şi-o uitat ceva acasa, a trântit-o Sausage repede.

Itkin a dat scurt din cap către încăperea din spate, unde putea fi văzut Sportcoat, şi apoi a fost chemat de un client la un raft pe unul din culoarele magazinului, ceea ce i-a dat lui Sausage ocazia să se strecoare pe după tejghea şi să ajungă în depozit. Sportcoat a observat că prietenul lui era transpirat şi gâfâia.

—- Ce vrei, Sausage? a întrebat el. Lu’ ltkin nu-i place sa vii aici.

Hot Sausage a aruncat o privire peste umăr şi apoi a şuierat:

— Nebunu dracului!

—- Da’ ce te-o apucat?

—- Tre’ să fugi! Acuma!

—- Ce te zborşeşti aşa la mine? a zis Sportcoat şi i-a întins doza de suc. Trage-o gură să te răcoreşti.

Sausage a apucat doza, a mirosit-o şi a trântit-o pe o ladă cu atâta putere, că au zburat stropi din ea.

—- Bai negroteiule, n-ai tu vreme de lins tărie. Tre’ să-ţi iei tălpăşiţa!

— Ce?

— Tre’ să pleci!

—- Unde? Abia ce-am ajuns.

—- Unde vezi cu ochii, tâmpitule! Fugi!

—- Nu pot să plec de la slujbă, Sausage!

—- Clemens n-o murit, a zis Hot Sausage.

—- Cine? a făcut Sportcoat.

— Deems! N-o murit.

— Cine?

Hot Sausage s-a dat în spate, clipind nedumerit.

— Ce-i cu tine, Sport?

Sportcoat s-a aşezat obosit pe o ladă, clătinând din cap.

—- Nu ştiu, Sausage. Am tot vorbit cu Hettie de predica aia a mea pentru Ziua Prietenilor şi a Familiei. O-nceput iar să-mi faca tărăboi cu brânza aia şi cu banii de la Clubul de Crăciun. Apoi s-o legat de mama. O zis că mama...

—- Lasă bălmăjelile, Sport. Ai dat de dracu!

—- Cu Hettie? Dă ce-am mai făcut?

—- Hettie-i moartă de doi ani, boule!

Sportcoat s-a strâmbat şi a zis încet:

—- Nu-i cazul s-o vorbeşti de rău pe draga mea Hettie, Sausage. Că nu d-o făcut niciodată niciun rău.

—- Parcă nu-ţi era chiar aşa dragă săptămâna trecută, când răgeai ca un viţel sa scoată banii ăia de la colectă. Las-o-n pace numa un pic, Sportcoat. Deems nu-l mort!

— Cîne?

—- Deems, idiotule. Nepotu lu Louis. II mai ţii minte pe Louis Clemens?

—- Louis Clemens?

Sportcoat şî-a lăsat capul într-o parte, parând sincer surprins.

—- Louis chiar îi mort, Sausage. Se fac cinci ani în mai de când o murit. O murit mai de mult decât draga mea Hettie.

— Nu de el vorbesc. Vorbesc de Deems, nepotu-său.

Sportcoat s-a luminat la faţă.

— Deems Clemens! Cel mai tare jucător de baseball de l-o văzut cartieru ăsta vreodată, Sausage! O să fie următorul Bullet Rogan—. L- am văzut pe Rogan jucând odată, în patrujdoi. în Pittsburgh, chiar înainte sa vin aici. Un jucător dat dracului. S-o luat la ceartă cu arbitru' şi l-or dat afară. Arbitra Bob Motley. Era ceva de groaza şi Motley ăsta. Cel mai tare arbitru negru. Sărea ca un baschetbalist.

Hot Sausage s-a holbat la el o clipa, după care a întrebat încet:

— Ce-i cu tine, Sport?

—- Nimica. Numă că Hettie s-o purtat ca o mojică. O venit la mine şi cică: „Ştiu că mă-ta..

—- Ascult-aci. L-ai împuşcat pe Deems, dar n-o murit şi-o să vină după tine cu huliganii aia aî lui. Aşa că tre s-o iei din loc...

Dar Sportcoat vorbea în continuare şi nu l-a auzit.

— „...te-o umilit". Mama nu m-o umilit. Aia *nu* era maica-mea, Hettie, a zis el fără să se adreseze cuiva anume. Aia era *maică-mea vitregă*.

Hot Sausage a fluierat uşurel şi s-a aşezat pe alta ladă, vizavi de Sportcoat. S-a uitat în magazin după domnul ltkin, care era încă ocupat cu clienţii, apoi a luat doza de suc plină de gin şi a tras o duşcă zdravănă.

— Poate fac rost de-un permis de vizitator, a spus el.

— Pentru ce?

—- Pentru când o să te-nchidă la penitenciar. Dacă mai apuci tu să trăieşti până atunci.

— Nu te mai tot lua de mine pentru nimic.

Hot Sausage a rămas o clipă pe gânduri, a mai luat o gură de gin şi apoi a mai încercat o data.

—- II ştii pe Deems, nu? Pe nepotu lu[5] Louis?

—- Cum sa nu? a spus Sportcoat. L-am antrenat la baseball. L-am învăţat la şcoala de duminică. Are talent băiatu.

—- O fost împuşcat. Era sa moară.

Sportcoat s-a încruntat.

— Doamne feri! a exclamat el. Groaznic.

—- O fost împuşcat din cauza ta. Sa ma trăsnească Dumnezeu dacă mint. Tu l-ai împuşcat.

Sportcoat s-a hlizit o clipă, crezând ca-i o glumă. Dar Hot Sausage a ramas serios, aşa ca lui Sportcoat a început sa-i piară zâmbetul.

—- Glumeşti, nu? a zis el.

—- Aş vrea io. Te-ai dus la el fara veste şi ai tras cu puşcoiu' ăla vechi al tău. Ala vechi de ţi l-o dat vărutu din armată.

Sportcoat s-a întors, a căutat în buzunarul hainei de pe raftul din spatele lui şî a scos Coltul.

—- Ma întrebam io ce dracu' caută chestia asta la mine...

L-a lovit de mână ca să-l verifice.

— Vezi? De când îl am, nu s-o tras niciodată cu el. Are numa un glonţ înăuntru şi ăla-i doar de formă.

Apoi a observat butoiaşul gol şi peste faţă i-a trecut o paloare bolnăvicioasa când a ridicat arma în dreptul ochilor şi s-a holbat la
ea.

Hot Sausage a împins ţeava către podea, aruncând priviri către uşă.

—- Ascunde-l dracului! a şuierat el. Te-o băgat deja în destule buclucuri!

Pentru prima dată, cuvintele au părut ca străpung năuceala alcoolică a lui Sportcoat şl încep să aibă un

efect. Bătrânul a clipit descumpănit, apoi a râs şi a pufnit pe nas.

— Uit o grămadă de chestii mai nou, Sausage. După ce ne-am făcut mangă cu Kong aseară, m-am dus acasa şi-am visat-o pe Hettie şi ne-am luat iar la harţă, ca de-obicef Apoi m-am trezit şi-aveam poftă de-un mic dejun de campion, cum se zice, aşa c-am tras o duşcă de Kong ca să-mi mai potolesc setea, ştii? Apoi m-am dus să vorbesc cu Deems despre cum să punem iar pe roate meciul de baseball cu ăia de la Blocurile Watch. N-avem nlcio şansă fără Deems, ştii? Băiatu' ăla are talent! La treişpe ani putea s-arunce cu o sută douăzeci şi cinci la oră, a spus Sportcoat, zâmbind. întotdeauna o fost preferatu meu.

—- Tare bine-ai ales să i-o araţi. Te-ai dus în piaţa şi i-ai băgat pistolu' ăla sub nas. Fix de faţa cu şleahta lui de golani fără de Dumnezeu.

Sportcoat părea uluit. S-a încruntat neîncrezător.

— Dă nici nu prea umblu cu chestia asta la mine, Sausage. Nu ştiu cum am...

Şi-a umezit buzele.

—- Pesemne că eram beat. Da’ nu l-am rănit rău, nu?

—- Mort nu-i. Cică i-ai zburat o ureche.

—- Nu-mi stă în fire. Nu-i bine sa-i zbori omului urechea. Că şi- aşa n-are decât doua.

Hot Sausage nu s-a putut abţine. De-abia şi-a înăbuşit râsul.

— Ai trecut p-acasă?

—- Nah. Am venit direct la lucru după ce-am...

Aici Sportcoat s-a oprit o clipa, străfulgerat de-o amintire, şi chipul i-a fost umbrit de îngrijorare.

—- Acu', daca mă gândesc, mi-amintesc de-un băiat

la care-i curgea sânge din cap şi se-neca. Mi-amintesc de-asta. Aşa că i-am făcut chestia aia de-am văzut-o mai demult făcută de-un doctor acasă, de unde-s io. Nu putea să tragă aer în piept, săracu. Da' l-am liberat. Bag samă că pe Deems l-am liberat. îi bine-acum?

—- Suficient cât să-ţi prindă o decoraţie în piept înainte să-ţi facă felu\

—- Nu se poate!

— Ba da!

— Am zăuitat! N-am cum să fiu io.

—- L-ai împuşcat pe băiatul ăla, Sport. Pricepi?

—- Sausage, recunosc că-i o minciună numa bună de-mprăştiat, pen că un băiat care are aşa talent şi nu-l foloseşte ar trebui împuşcat pe lumea asta că-l iroseşte. Dar —- să mă trăsnească Dumnezeu —- din ce ţin minte, nu l-am împuşcat. Iar dac-am făcut-o, îi numa' din cauză c-am vrut să se-apuce iar de baseball. O să uite după ce i se vindecă urechea. Şi io tot numa' o ureche bună am. Omul poa' s- arunce mingea şi c-o singură ureche.

S-a oprit o clipă, apoi a adăugat:

—- O văzut cineva?

— Nu. Num a toată lumea de la steag.

—- Măi să fie, a zis Sportcoat încet. Asta-i ca şi când te-ar da la televizor.

A tras o duşcă de gin şi s-a simţit mai bine. Nu reuşea să-şi dea seama dacă povestea asta era un vis sau nu.

Hot Sausage a luat haina lui Sportcoat şi i-a întins-o.

—- Ia-o din loc acuma, cât mai poţi, l-a îndemnat el.

—- Poate-ar trebui să sun la poliţie şi să le explic.

—- Nu-ţi bate capul, a zis Hot Sausage, trăgând cu ochiul spre uşă. Mai ai neamuri în Carolina de Sud?

—- N-am mai fost p-acasă de când o murit taică-miu.

— Du-te-n vizită la Rufus, la Blocurile Watch. Stai cuminte-acolo. Poate trece cumva furtuna... chit că n-aş pune rămăşag.

—- Nu mă duc la niciun Rufus şi nu dorm în niciun Bloc Watch! a pufnit Sportcoat. Negroteiul ăla n-o mai făcut duş de doi ani. Îi moare tot corpu de sete. Tre’ să fiu beat mort ca să-l suport lângă mine. Şi oricum, am şi io casă!

—- Nu mai ai,

—- Şi Pudgy unde-o să mearga? Tre' să-l duc la autobuz dimineaţa.

—- O să se-ocupe biserica de asta, a spus Hot Sausage, ţinându-i în continuare haina întinsă.

Sportcoat i-a smuls-o din mână şi a pus-o înapoi pe raftul cu băuturi, mormăind*

—- Minţi! Nu l-am împuşcat pe Deems. M-am trezit de dimineaţă ciondănindu-mă cu Hettie. L-am dus pe Pudgy la autobuzul pentru şcoala de orbi* Am tras o duşcă sau trei. Apoi am venit încoace* Între toate astea am mai luat câte o gură de tărie şi i-am zburat Iu’ Deems urechea. Poate-am făcut-o. Poate nu. Şi ce? Mai are o ureche. Ce contează o ureche când ai un braţ ca al lu[5] Deems? II ştiam pe unu" acasă de i-o tăiat un alb puţa fiindcă o furat poşeta unei cucoane* S-o pişat printr-o gaură din vintre toată viaţa* S-o descurcat* Din ce ştiu, mai trăieşte şi-acum*

—- Albu sau tipu fără puţă?

— Amândoi, din ce ştiu. Şi or ajuns sa se cunoască bine în timp. Aşa că ce faci atâta tămbălău

pentru o amărâtă de ureche? Până şi lu" lsus i-o ajuns o sanda numa. În Psalmi zice că n-ai vrut să m-asculţi şi nici nu ţi-ai destupat urechile*

—- Ce zice?

— Ceva pe-a colo. Ce mai contează? Le-ndreaptă Dumnezeu. O să facă urechea lui Deems mai bună decât două la un loc.

Acum că situaţia era lămurită, Sportcoat s-a apucat să scoată sticle dintr-o ladă de băutură.

—- Ai chef să mergem la pescuit în weekend? a întrebat el* Primesc bani mâine. Tre[5] să mă gândesc la prima mea predică la Five Ends. îi peste trei săptămâni*

— Dacă-i despre lumea de apoi, n-o să-ţi lipsească ciracii, asta-i clar* Dac-aş fi o muscă şi-aş vrea să ajung în rai, m-aş arunca în gura ta*

—- Da' nu-i despre muşte* Îi despre cum să nu te ghiftuieşti pan nu te spovedeşti. Romani, capi to Iu paişpe, versetu' zece* Sau poate Samuel, şapte şi nouă. Una din ele. Tre să verific*

Hot Sausage se holba cu gura căscată la Sportcoat cum continuă să despacheteze sticle de băutură.

—- Negroteiule, ţi-o sărit o doagă*

—- Numâ că zici tu că tre' să dau socoteală undeva nu-nseamnă c- aşa şi e!

—- M-asculţi, Sport?! L-ai doborât pe Deems! Apoi l-ai călărit ca pe-un câine. De faţă cu toată lumea.

— Sausage, ai face bine să-ţi încerci minciunile în altă parte şi nu cu cel mai bun prieten al tău. în viaţa mea n-am călărit un bărbat.

—- Erai beat!

—- Io beau la fel de mult ca oricine altcineva din cartier.

—- Na, acu cine minte? Că doar nu mie-mi zice Diaconu’ King Kong.

—- Nu mai pot io de toate scornelile şi aiurelile pe care le zice lumea despre mine. Am gândurile mele despre cum stau lucrurile.

Hot Sausage a aruncat o privire spre uşă. Clienţii lui Itkin plecaseră şi proprietarul magazinului se uita cu ochii mijiţi în încăperea din spate, unde se aflau ei doi. Sausage şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos un teanc mic de bancnote de un dolar, l-a întins bancnotele mototolite lui Sportcoat, care se oprise din lucru şi stătea acum în faţa lui, uitându-se urât la el, cu braţele pline de sticle de băutură.

— Treizeci şi unu de dolari. Asta-i tot ce am, Sport, la-i şi cumpără-ţi un bilet de autobuz până acasă.

—- Nu mă duc nicăieri.

Hot Sausage a oftat trist, a pus banii înapoi în buzunar şi a dat să plece.

— Păi... bine. Se vede treaba că io o să fiu ăla care-şi cumpără bilet de ei, când m-oi duce să te văd la penitenciar. Dacă mai apuci tu ziua aia.

5
Guvernatorul

Thomas Elefante, Elefantul, a aflat ce păţise Deems la o oră după împuşcătură. Lucra la răzorul de flori al maică-sii din grădina casei de piatră roşiatică de pe Silver Street, la doar trei cvartale de Blocurile Cause, şi tocmai visa să cunoască şi el o fată de la ţară, trupeşă şi ochioasă, când un poliţist în uniformă de la Secţia Şaptezeci şi Şase a tras în faţa lui, l-a chemat până la maşină şi i-a dat vestea.

—- Au o pistă în legătură cu făptaşul, a zis poliţistul.

Elefante s-a sprijinit de portiera maşinii de poliţie şi a ascultat în tăcere în timp ce poliţistul turuia întruna, punându-l la curent cu ce se ştia. Se cunoştea victima. Erau destul de siguri şi în ce-l priveşte pe făptaş. Lui Elefante nu-i păsa de făptaş. Aia era problema lui Joe Peck. Dacă negrii voiau să se omoare între ei din cauza drogurilor lui Peck, asta era problema lui Joe, nu a lui. Doar că, evident, crimele îi aduceau pe cap poliţişti cum era ăsta. Iar poliţiştii distrugeau economia —- mă rog, economia lui, cel puţin. Să faci contrabandă în timp ce poliţiştii desfăşoară o anchetă la tine-n ogradă era ca şi când ai fi elevul cel mai prost din clasă care totuşi ridică întotdeauna mâna. Oricât de prost ai fi, până la urmă tot te pune profesorul să răspunzi.

Elefante avea patruzeci de ani şi era solid şi chipeş. Ochii închişi la culoare şi linia pronunţată a maxilarului îi dădeau un aer de om închis în sine, dar în spatele acestei aparenţe se ascundea de fapt un extraordinar simţ al umorului, înclinat spre sarcasm, în ciuda unei copilării marcate de dezamăgiri dulci-

amărui. Tatăl lui Elefante petrecuse mare parte din copilăria fiului după gratii. încăpăţânata şi excentrica sa mamă, care administrase docul soţului cat timp acesta era la închisoare, îşi petrecea timpul liber culegând plante de pe toate parcelele goale de pe o rază de opt kilometri în jurul cartierului Cause, o pasiune în care îl tara tot mai des şi pe reticentul ei fiu

burlac, care, după cum comenta ea adeseori, trudise din greu pană ce trecuse cu mult de vârsta însurătorii.

Elefante nu-şi pleca urechea la comentariile ei, deşi în ultimul timp începuse să-i dea dreptate în sinea lui. Toate italiencele de treabă din cartierul Causeway erau deja măritate sau fugiseră în suburbii cu familiile lor, acum că zona fusese năpădită de populaţia de culoare. „Vremea de însurătoare a fost pe când eram tânăr şi prost, ca poliţaiul ăsta”, şi-a spus el. Până şi nătărăul ăsta, şi-a continuat el gândul cu amărăciune, probabil ieşea cu vreo tipa bună. îşi dădea seama după cum vorbea că puştiul nu era din Brooklyn. Probabil că nici nu era din cartierul Cause. Nu-i dădea mai mult de douăzeci şi unu de ani şi bănuia, măsurându-l din priviri, că face, poate, şapte mii pe an —- „Şi, cu toate astea, îşi dă întâlniri cu femei”, a cugetat Elefante. „Iar eu, eu nu-s decât un bolovan. Un nimeni. În fond, nu-mi rămâne decât să fiu grădinar.”

A ascultat o vreme cu jumătate de ureche trăncăneala tinerelului, după care s-a dat înapoi şi s-a sprijinit de apărătoarea maşinii parcate în spatele său ca să se uite de-a lungul străzii, la stânga şi la dreapta, în timp ce poliţistul flencănea în continuare. Puştiul era neglijent şi, evident, lipsit de experienţă. Oprise paralel cu altă maşină parcată chiar în faţa casei lui Elefante, aşa că era perfect vizibil din toate celelalte case de pe stradă, ceea ce —- la fel ca orice altceva de prin părţile alea —- era primejdios, s-a gândit Elefantul cu amărăciune. Nu mai era ca pe vremuri, când toţi erau italieni. Noii vecini erau ruşi, evrei, spanioli, chiar şi indivizi de culoare – orice,

numai italieni nu. L-a lăsat pe poliţist să mai trăncănească o vreme, după care l-a întrerupt şi a zis:

—- Nu mă priveşte pe mine ce se-ntâmplă în Cause.

Poliţistul a părut puţin surprins.

—- N-ai interese acolo? a întrebat el, arătând prin parbriz către Blocurile Cause, ce se înălţau ca nişte piramide la trei cvartale distanţă, sclipind în soarele fierbinte al după-amiezii, care stârnea valuri de căldură din străzile bătute de vreme, şi către Statuia Libertăţii, care putea fi văzută lucind în depărtare, în port.

—- Interese? a zis Elefante. Pe vremuri jucau meciuri de basebali acolo* Alea îmi plăceau.

Poliţistul parea dezamăgit şi puţin speriat şi, pentru o frântură de secundă, lui Elefante i-a părut rău de el. ÎI deranja că oamenii, chiar şi poliţiştii, îi priveau cu teamă. însă nu avea de ales. Făcuse câteva lucruri groaznice de-a lungul anilor, dar numai ca să-şi apere interesele. Făcuse, bineînţeles, şi câteva lucruri bune, dar pentru astea nu i se recunoştea niciun merit* Aşa merg lucrurile pe lumea asta. Mă rog, puştiul ăsta nătâng părea de treabă, aşa că Elefante a scos din buzunar o bancnotă de douăzeci de dolari, a împăturit-o cu atenţie între degetele de la mâna stângă, s-a aplecat peste geamul maşinii şi a lăsat-o cu îndemânare să cadă pe podea, după care s-a întors cu spatele şi s-a urcat înapoi pe trotuar.

—- La revedere, băiete.

Băiatul a demarat în viteză. Elefante nu s-a deranjat sa se uite în urma maşinii şi să-i vadă luminile dispărând. S-a uitat, în schimb, în cealaltă direcţie. Era un obicei vechi* Dacă un copoi se duce într-o parte, aşteaptă-te să apară altul din cealaltă

parte* După ce s-a asigurat că nu mai vine nimeni, s-a îndreptat spre poarta de fier forjat, a deschis-o şi a intrat la loc în grădina din faţa modestei sale case, închizând-o cu atenţie în urma sa* îmbrăcat în costum, s-a lăsat în genunchi şi a început să sape la rădăcina plantelor, gândindu-se sumbru la povestea cu împuşcătura*

„Droguri”, şi-a spus, fierbând în sinea lui în timp ce sapa. „Nenorocitele alea de droguri*”

S-a oprit din săpat ca să se uite Ia plantele din grădina mamei sale. Le-a trecut în revistă. Le ştia pe toate: floarea soarelui, guşa- porUmbeiului, tămâiţă, păducel, hamamelis, ferigi şi asta ultima pe care o replanta chiar aici, asta ce era oare? Spinarea-lupului, poate? Ferigile n-o duceau prea bine. Nici hamamelisul şi păducelui.

S-a aplecat şi s-a pus din nou pe săpat* „Sunt singurul burlac de patruzeci de ani din New York a cărui mamă colecţionează plante cum alţii colecţionează vechituri, iar apoi vrea să-i replantez toate rahaturile pe care le găseşte”, s-a gândit el cu amărăciune. Adevărul însă era că nu-i deranja. Munca îl relaxa, iar grădina era mândria ei. Culesese chiar ea plantele de pe lângă şine abandonate de cale ferată, de prin şanţuri şi de printre buruienile care creşteau în jurul terenurilor părăsite şi al fabricilor abandonate din cartierul Cause. Unele, cum era şi feriga asta, erau adevărate comori, care la sosire nu erau aproape cu nimic mai răsărite decât nişte buruieni, dar care se transformau apoi în ditamai tufele bogate şi viguroase. A scormonit în jurul ferigii, scoţând u-i rădăcinile Ia suprafaţă, apoi a luat pământ proaspăt dintr-o roabă din apropiere, a mai împins

din cel vechi Ia o parte, l-a pus pe cel nou în loc şi a reancorat blând planta cu dexteritatea ce se naşte din experienţă şi repetiţie. Şi-a examinat opera preţ de o clipă, după care a trecut la următoarea rep lan tare. În mod normal, maică-sa îi verifica munca mai târziu, dar în ultimul timp fusese prea bolnavă ca să iasă din casă, iar grădina începea să trădeze mici semne de neglijare. Câteva plante prinseseră o culoare maronie şi se uscau. Altele trebuiau replantate. Pe unele le voia aduse înăuntru, în ghivece.

—- Circulă ceva prin Brooklyn, declarase ea. Un soi de boală.

Elefantul era de acord, deşi nu se gândea la soiul de boală pe care îl avea ea în minte.

„Lăcomia", s-a gândit el în batjocură în timp ce săpa. „Asta-i boala. Sufăr şi eu de ea.”

Cu două săptămâni în urmă, în vagonul de marfa de Ia chei, unde el şi oamenii lui încărcau ţigări într-un camion, apăruse în toiul nopţii un irlandez mai în vârstă. Oaspeţii nocturni şi personajele bizare nu erau ceva neobişnuit pentru un om cu ocupaţia Elefantului, care prelua mărfuri de contrabandă de pe ambarcaţiunile din port şi le depozita sau ie transporta pe teren, oriunde dorea clientul. Musafirul acesta însă era bizar chiar şi după gustul lui. Părea să aibă în jur de şaptezeci de ani. Purta o haină ponosită, cu papion ia gât, iar în cap avea o claie de păr cărunt. Faţa îi era brăzdată de atâtea riduri şi zbârcituri, încât îi amintea lui Elefante de o hartă veche de metrou. Un ochi îi era atât de umflat, încât era închis, probabil permanent. Avea o înfăţişare uscăţivă şi bolnăvicioasă şi părea să respire greu. Când a intrat, Elefante i-a făcut semn să se aşeze.

Musafirul a dat recunoscător curs invitaţiei.

—- Mă întreb dac-ai putea să ajuţi un om aflat la nevoie, a început bătrânul.

Avea un accent irlandez aşa de puternic, încât Elefante abia îi înţelegea. În ciuda constituţiei sale fragile, vocea îi era limpede şi vorbea foarte sigur pe sine, cu un aer de om important, ca şi când îi era totuna dacă intră la ora trei dimineaţa în vagonul de marfa ai unuia dintre cei mai imprevizibili contrabandişti din Brooklyn sau se duce la magazin şi cere jumătate de kilogram de parizer.

—- Depinde de nevoie, a răspuns Elefante.

— Salvy Doyie m-a trimis, a spus bătrânul. Mi-a zis ca mă poţi ajuta.

—- Nu cunosc niciun Salvy Doyie.

Bătrânul irlandez a zâmbit pieziş şi a tras de papion.

—- Mi-a zis că te pricepi la transportul de marfa.

Elefante a ridicat din umeri.

—- Nu-s decât un biet italian cu o firmă de depozitare şi transport, domnule. Şi suntem în întârziere.

—'Te ocupi şi de construcţii?

—- Un pic. Mai depozităm nişte marfa, mai facem nişte transporturi. Nu lucruri grele. În principal transport alune şi ţigări,

Elefante a făcut semn din cap spre câteva lăzi din apropiere, pe care scria „Ţigări”.

— Vrei o ţigară?

—- Nah. îmi face rău la gât. Sunt cântăreţ.

—- Ce fel de cântăreţ?

—- Din cei mai buni, a răspuns bătrânul vesel.

Elefante şi-a înăbuşit un zâmbet. Nu s-a putut

abţine. Hodorogul ăla amărât abia dacă mai avea suflu.

—- Bine, cântă-mi ceva atunci, a zis el.

O spusese doar în băşcălie şi a rămas surprins când l-a văzut pe bătrân că-şi mişcă dintr-o parte într-alta capul ca să-şi întindă muşchii gâtului, îşi drege glasul, se ridică, îşi înalţă barba-n tavan, îşi întinde în lături braţele subţiri şi odată da drumul unei voci superbe şi limpezi de tenor, umplând încăperea cu ritmul săltăreţ al unui cântec minunat:

O zi năprasnică şi mohorâtă, prea bine-o ţin minte,
Şi-n Hndson apele se-nvolburau în noapte.
Pe-un catafalc un mort era dus de
părinte În cimitirul de-ocnaşi sâ-l
îngroape.
Venus stătea înfasuratâ-n strâns
veşmânt Frumoasa din Willendorfea
era Zace la fundul unui mic
mormânt...

L-a oprit un acces de tuse.

—- Bine, bine, a zis Elefante înainte ca bătrânul să poată continua.

Doi dintre oamenii Elefantului, care mărşăluiau fără întrerupere în şir indian, cărând lăzi încoace şi încolo prin vagon, către remorca unei camionete ce aştepta, se opriseră şi zâmbeau.

—- N-am gătat încă, a zis bătrânul.

—- Ajunge, a răspuns Elefante. Cântece italieneşti nu ştii? Un *trallalero*, de exemplu?

—- Dac-aş zice că ştiu ce-i aia, aş minţi.

—- E-un cântec din nordul Italiei. Numai bărbaţii-l cântă.

—- Pune-i pe dulăii tăi să-l cânte p-ăla, amice. Io am ceva mai bun, s-a lăudat irlandezul.

A tuşit din nou, şi mai urât decât data trecută, apoi s-a adunat şi şi-a dres glasul.

— înţeleg c-ai nevoie de bani.

—- Aşa rău îţi pare c-o duc?

— Am un pacheţel care trebuie să ajungă la aeroportul Kennedy, a zis bătrânul.

Elefante le-a aruncat o privire celor doi care se opriseră să urmărească scena. Ei s-au grăbit să se întoarcă ia lucru. Era de-acum vorba de afaceri. Elefante i-a făcut semn irlandezului să se aşeze pe scaunul de lângă biroul lui, ferit de acel du-te-vino din vagon.

—- Nu duc marfa Ia aeroport, a spus Elefante. Mă ocup de depozitare şi transporturi uşoare. în principal pentru băcănii.

—- Poezia asta păstreaz-o pentru autorităţi, a zis irlandezul. Salvy Doyle mi-a spus că eşti de încredere.

Elefante a rămas tăcut preţ de o clipă, apoi a spus:

—- Din ce ştiu, Salvy e mâncare de viermi pe undeva prin Staten Island.

Irlandezul a chicotit.

—- Nu şi când mă cunoştea pe mine. Sau pe tai cătău. Am fost prieteni.

—- Tata nu avea prieteni.

—- Pe vremea când eram toţi musafiri la stat, taicătau avea mulţi prieteni, Dumnezeu să-l odihnească.

—- Dacă ai nevoie de un zid al plângerii, foloseşte biroul, a spus Elefante. Şi dă-i bătaie odată.

—- Poftim?

—- Unde vrei s-ajungi, domnule? a întrebat Elefante, pierzându-şi răbdarea. Ce doreşti?

—Ţi-am zis deja. Trebuie să trimit ceva Ia aeroportul Kennedy.

— Şi de-acolo unde?

—- Aia-i treaba mea.

—- E-un pachet mare?

—- Nu. Dar are nevoie de un transport de încredere.

—- Ia un taxi.

— N-am încredere în taxiuri. Am avut încredere în Salvy, care a zis că tu eşti de încredere.

—- De unde ştia Salvy de mine?

—- L-a cunoscut pe taică-tău. Ţi-am zis doar.

—- Nimeni nu-l cunoştea pe tata. Era greu să-l cunoşti.

—- Aici ai dreptate, a chicotit irlandezul. Nu cred să fi zis mai mult de trei cuvinte pe zi.

Era adevărat. Elefante a luat aminte la faptul că irlandezul ştia asta.

—- Deci pentru cine lucrezi? a întrebat el.

—- Pentru mine, a răspuns irlandezul.

— Cum adica?

— Adică nu-mi trebuie bilet de voie de la doctor când vreau concediu medical, a răspuns irlandezul.

Elefante a pufnit pe nas şi s-a ridicat.

— II pun pe unul din băieţi să te ducă la metrou. E periculos pe- aici noaptea. Drogaţii din Cause sunt în stare să-ţi vâre un pistol în faţă şi pentru un bănuţ.

—- Stai aşa, prietene, a spus bătrânul.

—- Ne cunoaştem de două minute şi deja m-am săturat de prietenia asta, domnule.

—- Driscoll Sturgess mă cheamă. Vând covrigi în Bronx.

—- Vinzi gogoşi, mai degrabă. Cine a mai pomenit

irlandez să vândă covrigi?

—- E perfect legal.

— Ai face bine să te-ntorci în fundătura unde locuieşti, domnule. Tata n-a avut niciun prieten irlandez. Singurii irlandezi cu care a stat tata de vorbă erau poliţişti. Iar ăştia se ţin de tine ca scaiul. Zi, vrei să te ducă băieţii la metrou sau nu?

Bătrânului i-a pierit veselia de pe chip.

—- Guido Elefante a cunoscut destui irlandezi la Sing Sing, stimate. Lenny Bel ton, Peter Seamus, Salvy, eu. Am fost toţi prieteni. Fii bun şi dă-mi un minut.

—- N-am un minut la dispoziţie, a spus Elefantul.

S-a ridicat şi a dat să se îndrepte spre uşă, aşteptându-se ca bătrânul să se ridice şi el. Driscoll, în schimb, şi-a înălţat ochii spre el şi a zis:

— Ai o afacere bună aici. Cum stă cu sănătatea?

Elefante l-a săgetat cu privirea.

—- Ce-ai zis?

—- Cum stă cu sănătatea firma ta de transport?

Elefante s-a aşezat din nou, încruntat.

—- Cum ai zis că te cheamă?

—- Sturgess. Driscoll Sturgess.

—- Mai ai şi alte nume?

—- Ei bine... tai că'tău mă ştia drept Guvernatorul. Fie s-ai parte doar de sănătate şi fie ca vântul din spate să-ţi bată mereu. Fie ca drumul să ţi se-aştearnă lin dinainte. Şi fie ca Domnul să te ţină-n palma mâinii Sale. Asta e o poezie, băiete. Am compus un cântecel pornind de la ultimul vers. Vrei să-l auzi?

S-a ridicat şi a dat să cânte, dar Elefante a întins un braţ lung, Ea apucat pe bătrân de haină şi Ea tras

înapoi pe scaun.

—- Stai un pic.

L-a cercetat îndelung cu privirea, simţind că parcă îi explodaseră urechile, şi în cap îi suna alarma roşie a unei amintiri vagi, importante. *Guvernatorul*. Mai auzise numele ăsta, cândva demult. Tatăl său îl pomenise de câteva ori. Dar când? Fusese cu mulţi ani în urmă. Se întâmpla către sfârşitul vieţii lui Guido, iar pe-atunci el, Elefante, avea nouăsprezece ani, o vârstă la care adolescenţii nu ascultă. Guvernatorul? Guvernatorul cui? Scormonea în adâncurile minţii, încercând să aducă ceva la suprafaţă. Guvernatorul... Guvernatorul... Era ceva important... Avea de-a face cu bani. Dar *cel*

—- Guvernatorul, zici? a spus Elefante, trăgând de timp.

—- Exact. N-a pomenit niciodată de mine taică-tău?

Elefante a rămas aşa o secundă, clipind, şi apoi şEa dres vocea.

—- Poate, a zis el.

Tatăl lui, Guido Elefante, avusese un vocabular de şase cuvinte, pe care le rostea de patru ori pe zi, dar fiecare cuvânt era ca un paloş care spinteca aerul din dormitorul slab luminat unde îşi petrecuse ultimii ani din viaţă, schilodit de un accident cerebral suferit în închisoare, iar poruncile lui aspre, îndârjite străpungeau inima fiului cândva lipsit de griji, care-şi petrecuse mare parte din copilărie şi adolescenţă într-o libertate desăvârşită, cu o mamă incapabilă să-l ţină-n frâu, crescut de vecini şi veri, în timp ce Guido petrecuse mare parte din aceeaşi perioadă ispăşindu-şi sentinţa pentru o fărădelege pe care n-a mărturisit-o niciodată. Elefante avea optsprezece ani când tatăl

său a ieşit din închisoare. Cei doi nu fuseseră niciodată apropiaţi. Guido a fost răpus de un al doilea accident cerebral chiar înainte ca fiul său să împlinească douăzeci de ani. Până atunci însă, fiul îşi petrecuse o bună parte din viaţa de tânăr fără tată. În afară de câteva ocazii, de exemplu când avea cinci ani şi taică-său îl dusese să înoate în piscina de la Blocurile Cause, Elefante nu-şi prea amintea să fi petrecut timp împreună cu tatăl lui. Bătrânul care se întorsese acasă de la închisoare acea ultimă dată era la fel de tăcut ca-ntotdeauna, un italian sumbru, bănuitor, cu chip împietrit, ţinându-şi din scurt nevasta şi fiul, cu mână de fier, călăuzit de singurul motto pe care El vârâse şi fiului în minte şi care îl condusese pe Guido cu succes din docurile sărace ale Genovei până în acele ultime clipe de viaţă petrecute într-o casă frumoasă din Cause, din piatră roşiatică, pentru care plătise cu banii jos: tot ce eşti, tot ce vei fi în această lume nemiloasă, depinde de cuvântul tău. Un om care nu-şi ţine cuvântul, zicea Guido, nu face două parale. Abia mai târziu, la maturitate, a ajuns Elefante să aprecieze cu adevărat puterea tatălui său, felul cum reuşise, chiar şi căzut la pat şi infirm, să-şi conducă firma de transport, depozitare şi construcţii cu inteligenţă şi fermitate, fără nicio Urmă de ezitare. Un bătrân cu o nevastă ciudată, care se ocupa de afacerea lui într-o lume de mafioţi cu două feţe şi niciun strop de imaginaţie şi care nu obosea niciodată să-şi întrerupă tăcerile lungi cu aceleaşi avertismente: „Ţineţi gura.” „Nu le pune niciodată întrebări clienţilor.” „Nu uita, nu suntem decât nişte bieţi genovezi care lucrează pentru nişte sicilieni cărora nu le pasă de sănătatea noastră.” Astea şi

sănătatea. Bătrânul era obsedat când venea vorba de sănătate. „Sănătatea, sănătatea e totul. Nu uita de sănătate.” Elefante auzise asta atât de des, încât se săturase. Iniţial, îşi închipuise că această convingere venea din ghinioanele pe care le avusese bătrânul cu propria-i sănătate. Dar, pe măsură ce tatăl său se apropia cu paşi repezi de moarte, avertismentul căpătase noi înţelesuri.

Pe când stătea Elefante aşa în vagon, aşezat în faţa irlandezului aceluia în vârstă, conştiinţa i-a fost pătrunsă brusc şi cu o claritate uluitoare de o străfulgerare de înţelegere, care i-a izbit apoi măruntaiele cu greutatea Unui ciocan de fierar ce cade pe o nicovală.

Se găseau în dormitorul tatălui său, cu doar câteva zile înainte ca acesta să moară. Bătrânul îşi trimisese soţia la magazin, prefacându-se că vrea nişte suc proaspăt de portocale, o băutură care îi displăcea, dar pe care o bea din când în când ca să-i facă plăcere nevestei. Se aflau, deci, în dormitor, doar ei doi, şi îl urmăreau pe Bill Beutel, eternul prezentator de pe Channel 7, cum citeşte ştirile locale, Elefante aşezat pe singurul scaun din încăpere, iar bătrânul în capul oaselor în pat. Taică-său părea cu mintea în altă parte. Şi-a ridicat capul de pe pernă şi i-a zis:

—- Dă volumul mai tare la televizor.

Elefante a făcut întocmai şi apoi şi-a tras scaunul lângă pat. Când a vrut să se aşeze, bătrânul şi-a întins braţul, l-a apucat de cămaşă şi l-a tras peste pat, apropiindu-i fiului capul de al lui.

—- Fii cu ochii în patru după cineva.

— După cine?

— Un tip mai în vârstă. Irlandez. Guvernatorul.

—- Guvernatorul statului New York? a întrebat Elefante.

— Nu escrocul ăla, i-a răspuns taică-său. Celălalt Guvernator. Irlandezul. Aşa-l cheamă: Guvernatorul. Dacă apare – deşi probabil n-o s-o facă —o să te-ntrebe cum stai cu sănătatea. Aşa o să ştii că-i el.

—- Ce-i cu sănătatea mea?

Tatăl lui nu l-a luat în seamă.

—- Şi-o să cânte despre drumul care se-aşterne lin dinaintea ta şi vântul care-ţi bate din spate şi Domnul pe care-l ţii în palma ta. Rahaturile alea catolice ale irlandezilor. Dacâ-ţl îndrugă chestiile astea şi te întreabă de sănătate, el e.

—- Şi ce-i cu el?

—- Am ceva de-al lui la păstrare şi o să vină să-l ceară. Dă-i-1. O să fie corect cU tine.

—- Ce ai la păstrare?

Chiar atunci au auzit că s-a deschis **Uşa** şi s-a întors maică-sa, **aşa** că bătrânul a tăcut **şl-a** zis că vor discuta mai târziu. Mai târziu n-a mai venit. A doua zi, bătrânul **a** început să aiureze şi a murit.

Stând acum în faţa irlandezului, care îl privea ciudat, Elefante a încercat să-şi controleze tremurul din glas*

—- Tata a zis ceva despre sănătate. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Chiar înainte să moară. N-aveam decât douăzeci de ani, aşa că nu ţin minte prea bine.

—- Ah, ce tovarăş de încredere a fost! Nu şi-a uitat niciodată prietenii. Cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Mi-a purtat de grijă la închisoare.

—- Uite ce-i, ieşi odată cu fundaşii pe teren, bine?

—- Poftim?

—- Dă-i drumul, domnule. Ce-ai de vândut?

—- Mai zic o dată, pe Sfânta Fecioară! Am ceva de transportat la Kennedy.

—- E prea mare ca să-ncapă într-o maşină?

— Nu. Îţi încape în palmă.

— Ai de gând s-o ţii toată ziua în ghicitori şi vorbe în doi peri? Despre ce-i vorba?

Guvernatorul zâmbi.

—- Dacă aş fi aşa de nesăbuit ca s-aduc **Un** butoi de necaz **în** casa unui prieten, ce fel de om aş fi?

—- Foarte înduioşător, dar sună a minciună.

—- Aş face singur transportul, a zis irlandezul. Dar obiectul e pus la păstrare.

— Scoate-l atunci.

— Tocmai asta-i problema. Nu pot. Şefu' de la magazii nu mă cunoaşte.

— Cine-i tipu?

Bătrânul a zâmbit pieziş şi s-a uitat la Elefante cu coada ochiului bun.

—- Ţi-aş spune povestea pe bucăţi, ca foiletoanele din ziar, dar la vârsta mea nu-i o idee bună. Ce-ar fi să te dai încoace şi s-asculţi cu atenţie?

Zâmbind cu gravitate, a început să cânte încetişor:

Războaie s-au dus si s-au
câştigat Până ce Venus s-a
supărat Venus, Venus, atât
de dragă mie La Willendorf
chipul veşnic sâ-i fie.
Acea Venus, ah, cât de
minunată Acum învelită şi
fedeleş legată Rierdutâ-mi
este, dar nu pentru vecie.

Când s-a oprit, a văzut că Elefante îi arunca priviri

ucigătoare, cu gura strânsă pungă.

— Dacă ţii la dinţii din gură, nu mai cânta, a spus Elefante.

Bătrânul irlandez n-a părut impresionat.

— Nu-ncerc să te duc de nas, a zis el. Cu mulţi ani în urmă, mi-a căzut ceva în poală. Am nevoie de ajutorul tău ca să-l găsesc. Şi să-l transport mai departe.

— Despre ce-l vorba?

Bătrânul a ignorat din nou întrebarea.

— Băiete, nu prea mai am timp. Sunt pe ducă. Mie n-o să-mi fie de niciun folos. Mă lasă plămânii. Am o fată mare, o fiică. II las el simigeria. I-o afacere bună, curată.

— Ce treabă are un irlandez să coacă covrigi?

— Ce, nu-i legal? Nu-ţi face griji de copoi, băiete. Vino să vezi cu ochii tăi, dacă vrei. l-o afacere bună. În Bronx suntem. Chiar lângă autostrada Bruckner. O să vezi că-s cinstit.

— Dacă eşti aşa cinstit şl curat, dă-l fetei chestia asta pe care-o ai şl trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Am zis că nu vreau s-o amestec pe fiică-mea. Poţi să păstrezi tu obiectul. Ţine-1. Sau vinde-1. Sau vin de-l şi dă-mi şi mie o părticică dacă ai chef, şi ţine restul pentru tine. Cum vrei. Asta o să fie tot. Măcar n-o să se irosească.

— Ar trebui să te faci peţitor, domnule. Mai întâi vrei să ţi-l transport. Apoi vrei să mi-l dai mie. Apoi vrei să-l vând şi să-ţi dau o parte. Despre ce-i vorba, pentru numele lui Dumnezeu?

Bătrânul s-a uitat pieziş la Elefante.

— Tatăl tău mi-a spus o poveste la un moment

dat. A zis c-ai vrut să lucrezi pentru cele Cinci Familii când a ieşit el de la pârnaie. Vrei să ştii cum se termină povestea?

— Ştiu deja cum se termină.

— Ba nu ştii, l-a contrazis Guvernatorul. Taică-tău se lăuda cu tine în închisoare. Zicea c-o să-i conduci bine afacerile la un moment dat. Zicea că ştii să ţii un secret.

— Normal că stiu. Si vrei s-auzi unul? Taică-miu-i mort si nu-mi plăteşte el facturile.

— Ce te aprinzi aşa, fiule? Taică-tău te-a cadorisit. A depozitat chestia asta. A pus-o bine cu mulţi ani în urmă. Iar cheia e la tine.

— De unde ştii că n-am folosit cheia ca să vând deja lucrul ăsta, orice-o fi el? a întrebat Elefante.

— Dac-ai fi făcut-o, nu te-ai speti aşa într-un vagon amărât în creierii nopţii, transportând porcăria asta căreia îi spui marfa şi care, dacă ţin eu bine minte de pe vremuri, să vedem... o remorcă de patru metri, treizeci şi patru de cutii, la patruzeci şi opt de dolari cutia, dacă-s ţigări şi poate câteva lăzi de băutură, asta ajunge la... vreo cinci mii brut şi o mie cinci sute în buzunarul tău după ce-ai plătit pe toată lumea, inclusiv pe Gorvino, că el e şef la docuri, iar dacă tac-tu ar şti că încă lucrezi pentru el, probabil ţi-ar trage o săpuneală pe cinste. S-ar cutremura, asta-i sigur.

Elefante a pălit. Bătrânul avea coaie. Şi creier. Şi poate şi dreptate.

— Deci ştii să socoteşti, mare lucru, a zis el. Unde-i chestia asta de nu vrei să-i spui pe nume?

— Tocmai am numit-o. Probabil e într-o cutie în

depozit.

Elefante nu l-a luat în seamă. Nu auzise niciun nume de niciun
fel.

— Recipisă ai? a întrebat el în schimb.

— Ce să am?

— Recipisă. Chitanţă de depozitare. Care să demonstreze că-ţi aparţine cutia.

Irlandezul s-a încruntat.

— Guido Elefante nu dădea recipise. Cuvântul lui era suficient.

A tăcut, lăsându-l pe Elefante să rumege cele spuse. În cele din urmă, Elefante a zis:

— Am cincizeci şi nouă de dulapuri de depozitare. Toate sunt încuiate cu lacăt de cei care le închiriază. Numai ei au cheile.

Irlandezul a râs.

— Fă-mi pe plac. Poate nu-i într-o cutie de depozitare.

— Dar atunci unde-i? îngropat pe undeva?

— Dacă vrei să te linişteşti cu ţidule, nu ţi-ai găsit omul. Trebuie să fie curat, băiete. Curat ca un săpun Palmolive. Aşa ar fi procedat taică-tău.

— Ce vrei să spui?

— Adună-te, băiete! Tocmai ţi-am explicat. Orice-ar fi, trebuie să fie totul curat. Poate chiar *e* o bucata de săpun sau *într-o* bucata de săpun. Aşa de mic e. Asta ar fi un bun fel de a-l ţine curat, probabil, dacă l-ai pune într-un calup mare de săpun. E cam de mărimea potrivită.

— Domnule, văd că vii aici şi-mi cânţi ghicitori. Zici că gunoiul ăsta – orice-o fi – are nevoie de un camion ca să ajungă la aeroport, deşi e cât un calup

de săpun. Că trebuie să fie curat *ca* săpunul, că poate chiar *este* săpun. Aşa tâmpit mă crezi, să mă agit pentru o bucată de săpun?

— Ai putea să cumperi clăbuci de vreo trei milioane de dolari cu săpunul ăsta. Plus-minus câţiva bănuţi. Dacă e în stare bună, a spus irlandezul.

Elefante s-a uitat la muncitorul cel mai apropiat de el cum duce o ladă din uşa vagonului la remorca de-afară. L-a urmărit cum încarcă lada în remorcă fără să scoată o vorbă sau să-şi schimbe expresia de pe chip, aşa că a tras concluzia că omul nu auzise nimic,

— Te-aş lăsa să-mi spui vorbe de-astea frumoase toată noaptea dac-aş putea, a zis el. Dar m-aş urî mâine dimineaţă. II pun pe unul dintre băieţi să te ducă până-n Bronx. Metroul nu mai e ce-a fost. O fac de dragul tatei.

Sturgess a ridicat o mână îmbătrânită şi zbârcită.

— Nu te păcălesc. N-am cum să transport chestia asta. Ştiu pe cineva care s-ar putea să vrea s-o cumpere în Europa. De-aia vreau s- ajungă la Kennedy. Vorbind cu tine însă, văd că eşti băiat deştept şi cred c-ar fi mai bine s-o iei tu. Vinde-o dacă vrei, dă-mi şi mie o părticică dacă poţi. Dacă nu, nicio problemă. N-am nimic în afară de fata asta de-acasă. Nu vreau să-i fac necazuri. Se ocupă bine de afacere. Doar că nici nu vreau să irosesc chestia asta, atâta tot.

— Dar ce e chestia asta, Guvernatorule? Monede? Bijuterii? Aur? Ce poate să valoreze aşa de mult?

Irlandezul s-a ridicat de pe scaun.

— Valorează o grămadă de lovele, a zis el.

— Lovele?

— Bişţari. Bani. Dolari. Guido a zis c-o s-o pună la păstrare, aşa că ştiu c-a pus-o. Unde, habar n-am. Dar taică-tău şi-a ţinut întotdeauna cuvântul.

Bătrânul şi-a azvârlit cartea de vizită pe biroului Elefantului.

— Treci pe la mine prin Bronx. Să mai stăm de vorbă. Pot să-ţi spun chiar şi ce să faci cu ea. Poţi să-mi arunci şi mie un oscior dup- aia, dacă ai chef.

— Dar dacă nu ştiu unde este?

— Pentru trei milioane, o să afli.

— Pentru atâţia bani, bătrâne, orice în afară de crimă e floare la ureche. Când te-apuci să umbli după atâţia bani, poate ajungi să nici nu mai plăteşti impozite, a spus Elefante.

— Eu nu plătesc impozite de ani de zile, a zis bătrânul.

— Ce-ar fi să te-ntorci cu picioarele pe pământ? De unde ştiu că eşti pe bune? Ce caut, de fapt?

— Caută prin marfa. Vezi peste ce dai.

— De unde stiu că nu esti vreun şarlatan trimis să m-aburească si să mă prindă-n laţ?

— Da[1] ce-ţi închipui, că-s vreun nătărău care-a bătut atâta drum pân-aicî in toiul nopţii doar ca să facă mişcare?

Guvernatorul s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşa deschisă din spate, s-a aplecat în afară sprijinindu-se de cadrul uşii şi s-a uitat înspre doc, unde, câţiva metri mai încolo, puteau fi văzuţi doi dintre oamenii lui Elefante opintindu-se să încarce în remorcă o cutie uriaşă şl grea. A dat din cap spre ei.

— Ca ăştia ai fi sfârşit şi tu dacă talcă-tău ar fi fost ca ceilalţi neghiobi din închisoare care făceau

sluj la cele Cinci Familii. Apropo, chestia se cheamă Venus. Venus din Willendorf. E în mâinile Domnului. Aşa mi-a zis taică-tău. Într-o scrisoare.

Elefante a aruncat o privire înspre fişierul lui taică-său, pitit într- un colţ al vagonului. II cercetase de zeci de ori. Nu era nimic acolo.

— Tata nu scria scrisori, a răspuns el.

Bătrânul însă ieşise deja pe uşă, pornise pe furiş către parcela întunecată şi pustie de peste drum şi se făcuse nevăzut.

6
Bunch

Pe fereastra murdară a unui apartament ponosit de la primul etaj al unei clădiri de piatră roşiatică, se vedeau jucând în depărtare luminile minunate ale zgârie-norilor din Manhattan. în salonaşul întunecat, un bărbat înalt, zvelt şi cu piele cafenie, îmbrăcat cu *dashik*şi având pe cap o pălărie *kufi* din material *kentd*^- în culori vii, ţinea în mâini un exemplar din ziarul *Amsterdam News* şi hohotea încântat. Bunch Moon avea treizeci şi unu de ani, era director la compania de închirieri auto Moon Rentai Cars şi la localul Moon Steak N Go, precum şi co-di rector la Agenţia de Dezvoltare Imobiliară din Bedford-Stuyvesant, iar acum stătea la o masă lustruită de sufragerie, rânjind cu gura până la urechi în timp ce citea veştile bune pe care le avea în faţă în ultimul număr al celui mai important ziar al negrilor din oraş.

Când a dat pagina şi a terminat articolul pe care-l citea, râsul i s-a domolit, lăsând loc unui zâmbet. A împăturit ziarul şi, mângâindu-şi barbişonul, i s-a adresat cu blândeţe tânărului de douăzeci şi unu de

ani care stătea în faţa lui la masă şi se lupta să rezolve nişte cuvinte încrucişate.

— Earl, Queens e în flăcări, frate, l-au dat foc evreii.

Earl Morris, mâna dreaptă a lui Bunch, purta o geacă de piele şi lucra din greu la rebus, cu chipul cafeniu şi neted crispat de concentrare. în mâna dreaptă ţinea un creion, iar în stânga, o ţigară aprinsă. îi era greu să le manevreze pe amândouă în timp ce încerca să umple pătrăţelele. în cele din urmă, a pus ţigara în scrumieră şi a zis fără să-şi ridice privirea:

— Taaare.

— Primăria vrea sa construiască un complex de locuinţe sociale în Forest Hills, a spus Moon. Ce s-au mai înfuriat evreii de-acolo, frate!

— Taaare.

—- Aşa că se duce acolo Lindsay, primarul, şi ei îl fac troacă de porci. Asta se enervează şi-i face „evreice umflate", a chicotit Bunch. În faţa presei şi toate alea. Captain Marvel. Ce poţi să mai zici?!

— Tare.

— Ghici câţi au băgat ştirea în ziar. Niciunul. Nu tu *New York Times*. Nu tu *Washington Post.* Nimeni. Numai *Amsterdam News.* Se duce ăsta acolo şi-i jigneşte pe evrei şi nimeni nu scoate o vorbă. În afară de noi. Evreii ne urăsc, omule! Nu vor nici urmă de locuinţă socială în Forest Hills.

— Taaare.

— Şi albii îi urăsc pe evrei, pentru că evreii le conduc pe toate. Pricepi?

— Taaare.

Bunch s-a încruntat.

— Altceva nu mai ştii să zici?

— Taaare.

— Earl!

Earl, care mâzgălea de zor la rebusul lui, s-a dezmeticit şi a ridicat privirea.

— Ce?

—- Altceva nu mai ştii să zici?

—- Despre ce?

— Despre ce tocmai ţi-am spus. Despre cum le conduc evreii pe toate.

Earl a strâns din buze în tăcere, cu o figură nedumerită. A pufăit rapid din ţigară, apoi a spus încet:

— De care evrei zici?

Bunch a surâs superior. „Sunt înconjurat de idioţi”, s-a gândit el.

— Cum e puştiul de la Blocurile Cause? Ala de-a fost împuşcat ieri.

Earl s-a îndreptat acum de spate, trezit la realitate. îşi dădea seama că şeful îşi cam pierde răbdarea cu el.

— I-i făcută praf urechea, a răspuns el iute. Dar e bine.

—- Cum zici că-l cheamă?

— Deems Clemens.

— Brici băiatu\ Cât o să dureze până se pune pe picioare?

—- O săptămână poate. Două cel mult.

— Cum merg vânzările acolo?

— Au scăzut un pic. Dar a pus pe cineva în loc.

—- L-au arestat după ce-a fost împuşcat?

—- Nu. N-avea nimic la el. Îi ţinea altcineva marfa. Aşa că n-au găsit nimic copoii. Numa banii din

buzunare.

— Bine. Dă-i banii înapoi. Apoi scoate-l din nou pe stradă şi pune-l la treabă. Are nişte pieţe de apărat.

— Nu poate.

— De ce nu?

— Păi nu-i bine încă, Bunch.

—- Negroteiul şi-a pierdut o ureche, nu puţa, ce dracu'? Doar are oameni.

— Taaare.

— Mai termini dracului cu tare ăsta? s-a răstit Bunch. Nu poate să se pună mai repede pe picioare? Dacă nu-i pe faţă gaşca lui, o să-i scadă rapid vânzările. Poate măcar să ţină marfa în mişcare?

Earl a ridicat din umeri.

—- Bunch, e cam împuţită treaba p-acolo. Poliţiştii încă-l caută pe ăla care-a tras.

— Cine-a fost?

—- Un bătrân. Un terchea-berchea.

— Fii mai precis. Din ăştia sunt o grămadă pe-acolo.

— Taa...

Bunch i-a aruncat o privire fioroasă, iar Earl a tuşit şi şi-a dres vocea. S-a aplecat repede peste careul de cuvinte încrucişate, cu bărbia la doar câţiva centimetri de pagină.

— Fac cuvinte încrucişate, Bunch, ca să scap de obiceiul ăsta, s-a grăbit el să zică, arătând către rebus. Aflu cuvinte noi în fiecare zi.

Bunch a tras aer printre dinţi, s-a întors cu spatele şi s-a dus la fereastră. Îi pierise buna dispoziţie. A aruncat pe geam o privire îngrijorată, mai întâi în zare, către profilul strălucitor al

Manhattanului, apoi spre casele vlăguite şi dărăpănate înşirate de-a lungul străzii sale. Ambele laturi ale străzii erau urâţite de grămezi de gunoi şi de scheletele câtorva maşini abandonate, parcate la întâmplare lângă bordură, gheboşate ca nişte uriaşi gândaci morţi, cu motoarele şi cauciucurile scoase. S-a uitat la nişte copii care se jucau pe una dintre grămezi, sărind ca nişte broaşte de pe sacii de gunoi pe mormanele de deşeuri şi sfârşind la un hidrant stricat. Printre resturile şi jegul de pe strada mohorâtă, maşina lui Bunch, un Buick Electra 225, parcată în faţa casei, ieşea în evidenţă ca un diamant şlefuit.

— Ce oraş împuţit, a zis el.

—- I-hî, a mormăit Earl, temându-se să mai spună şi altceva.

Bunch l-a ignorat, în minte îngrămădindu-i-se tot felul de gânduri.

— Copoii n-o să-şi bată capul cu Deems, a zis el. Nu-i niciun cuvânt despre atacul ăsta în ziare. Nici măcar în *Amsterdam News.* Evreii din Queens sunt ştirea zilei acum. Şi răzmeriţa din Brownsville.

— Ce răzmeriţă?

— Tu nu citeşti ziarele? Un puşti a fost împuşcat acolo săptămâna trecută.

—- Un puşti alb sau negru?

—- Frate, ai dopuri în urechi? E Brownsville, doară!

—- O da, da, asta ştiam, a spus Earl. Am citit şi eu. Nu-l jefuia pe- un bătrân sau ceva de genul ăsta?

—- Cui îi pasă? Protestele astea au adunat toţi poliţiştii de la Secţia Şaptezeci şi Şase. Asta-i bine pentru noi. Ne prinde bine să stea copoii acolo până ne aranjăm noi treburile în Cause. Fii atent: sună la

mine la Steak N Go şi zi-le lui Calvin şi Justin să-şi ia liber. Zi-le să ia flori pentru familia puştiului, şi prăjituri şi cafea. Pune-i să le ducă unde se adună protestatarii, la punctul lor de întâlnire. Probabil vreo biserică. Dacă mă gândesc bine, zi-le să ducă şi nişte pui.

A chicotit cu amărăciune.

— Ăstora de umblă-n Cadillac şi se cred Martin Luther King nu le vine nicio idee-n cap până nu mănâncă pui. Sună-l pe Willard Johnson să dea o mână de ajutor. Mai e acolo, nu?

— Will a sunat aseară.

— De ce?

—- Cică stă cam prost cu banii de la… cum îi zice la chestia aia? Chestia aia pe care-o facem de la primărie, programul cu săracii…

— Autoritatea de Redezvoltare?

— Ihî. Are nevoie de nişte bani. Să plătească chiria la birou şi cu ren tu . Numa’ cât să treacă peste hopul ăsta.

— I-auzi! a pufnit Bunch cu dispreţ. Singurul hop de care-i interesat negroteiul ăsta are coapse precum Calpurnia. Îi plac ţărănci de-alea zdravene.

Earl a rămas tăcut în timp ce Bunch a început să se plimbe prin încăpere.

—- Trebuie să rezolv treaba aia de la Blocurile Cause. Mai zi-mi de tipul care l-a împuşcat pe Deems.

—- Nu-i nimic de capul lui. Un babalâc s-a îmbătat şi l-a-mpuşcat. Ceva diacon de la una din bisericile de pe-acolo.

Bunch s-a oprit din mers.

—- De ce nu mi-ai spus mai devreme?

—- Păi n-ai întrebat.

—- Ce fel de biserică? Una mare sau una mică?

—- Habar n-am, frate. Ăştia au paişpe biserici pentru fiecare bărbat, femeie şi plod din cartier. O bisericuţă amărâtă, din ce-am auzit.

Bunch a părut uşurat s-audă asta.

— Bine. Găseşte-l pe individ. Găseşte-i biserica. Prima dată ne ocupăm de el. Trebuie să intrăm tare în el, că altfel o să-şi bage nasul în ograda noastră toţi traficanţii din sudul Brooklynului. Fă să pară c- a fost jaf. la-i banii dacă are ceva la el. Taie-l un pic. Dar nu prea tare. Nu vrem să facă scandal ăia de la biserică. Dup-aia, ne ducem la biserică şi zicem că suntem de la Autoritatea de Redezvoltare şi că ne pare rău de toată violenţa şi de grozăviile din comunitatea noastră şi alea, alea. Le cumpărăm nişte cărţi de imnuri sau Biblii ca să potolim spiritele şi le promitem nişte bani pentru redezvoltare de la municipalitate. Dar mai întâi trebuie să ne ocupăm de bătrânul ăla.

— Dă de ce nu-l lăsăm pe băiat să se ocupe de el? Zice că poate.

— De pe patul de spital?

—- l-acasă acum.

—- Nu pot să fac afaceri dacă stau după un ţânc să-şi dea jos leucoplastul. Du-te şi ocupă-te de bătrân înainte să se potolească lucrurile în Brownsville.

Earl s-a încruntat.

— Da nu-i teritoriul nostru, Bunch. Nu-i cunosc pe ăia de-acolo. Nu de-aia îl plătim pe Joe Peck? Că doar el e furnizorul. Îi are la degetul mic pe toţi copoii de-acolo. Îi cunoaşte pe toţi din zona aia. De ce nu-l suni pe el?

Bunch a ridicat din umeri.

—- L-am sunat. I-am zis c-o să ne ocupăm noi.

— De ce? a întrebat Earl, încercând să-şi ascundă surprinderea.

Bunch a aruncat o privire spre fereastră şi apoi a hotărât să rişte.

— Am un pian să scap de ei. Să ne găsim propriul furnizor.

Earl a rămas tăcut o clipă, căzând pe gânduri. Nu era genul de informaţie pe care Bunch o împărtăşea cu uşurinţă. Faptul că i-o încredinţase îl implica puţin mai mult în treburile lui Bunch. Nu-i era clar dacă era un lucru tocmai bun sau sigur. „Sigur” fiind cuvântul-cheie.

— Bunch, Peck e cu clanul Gorvino.

—- Poate să fie şi cu clanul lui George Washington, mi se rupe. Gorvinii nu mai sunt ce-aU fost odată. Oricum, nu le mai convine Peck, a adăugat Bunch.

— De ce nu?

— E prea sălbatic.

—- Taaare, a făcut Earl, ignorând privirea feroce pe care i-a aruncat-o Bunch.

Era tulburat. Avea nevoie de timp ca să rumege chestia asta, pentru că nu ştia ce să zică şi simţea că urmează să i se pună toate în cârcă. Blocurile Cause îl nelinişteau. în afară de faptul că ridica bani şi ducea droguri acolo o dată pe săptămână, locul îi era necunoscut. Şi-a mângâiat gânditor bărbia.

— Chiar dacă Gorvinii s-au săturat de Peck, mai e şi Elefantul la mijloc. Dacă eşti de-al nostru şi-l calci pe Elefant pe coadă, poţi s- ajungi imediat pe fundul golfului cu pantofi de ciment. îl mai ţii minte pe Mark BumpUs? L-a şifonat pe Elefant. Ce-a mai rămas din el a fost azvârlit în apă fără nicio discuţie. Am auzit că

l-au pescuit pe bucăţi.

— Bumpus era capsoman. Contrabandist. Elefantul nu face trafic de droguri.

—- Mda, da el are docurile.

— Numai pe-al lui. Mai sunt şi alte docuri.

—- Elefantul se poartă ciudat când vine vorba de blocurile alea, Bunch. E teritoriul lui.

— Cine zice?

— Toată lumea. Nici măcar Peck sau clanul Gorvino nu-şi pun mintea cu Elefantul.

— Elefantul n-are nimic de-a face cu clanul Gorvino, Earl. Bagă la cap. Face afaceri cu ei, dar în principal e pe cont propriu. Dacă nu-s ţigări sau cauciucuri sau frigidere la mijloc, nu-l interesează.

—- Sper, a spus Earl, scărpinându-şi urechea, cu faţa umbrită de îndoială.

Şi-a stins ţigara şi a început să-şi facă de lucru cu creionul.

— Bumpus nu-i singuru negru care şi-a găsit libertatea la fundul golfului prin grija Elefantului. Cică-i mare tămbălău când se-nervează broscaru' ăla.

— Hai, scoate-ţi jetoanele de metrou şi ia-o din loc, da? Ţi-am zis, nu ne atingem de Elefant. Nu-l interesează treburile noastre. El şi Peck nu-s apropiaţi. Atâta timp cât ne vedem de treabă în linişte, n-o să avem probleme. Asta-i şansa noastră să scăpăm de Peck şi să facem bani ca lumea.

— Cum facem rost de marfa fără Peck? a întrebat Earl.

—- Asta mă priveşte.

Bunch s-a aşezat la masă, şi-a dat jos pălăria africană şi şi-a trecut mâna prin părul negru, des.

—- Du-te la Blocurile Cause şi ocupă-te de bătrân.

Scoate-i ochiul. Rupe-i mâna. Dă-i foc la haine. Numa nu-l băga la morgă. Doar burduşeşte-l un pic ca şi cum ar fi un jaf ratat. Apoi facem o donaţie la biserica lui din fondul de redezvoltare şi gata.

—- La dracu', Bunch. Mai bine să se ocupe Peck de asta. Sau Deems.

Bunch l-a fixat cu o privire sumbră.

— Te-ai pierdut cu firea, frate? a întrebat ei blând. Dacă da, te- nţeleg, că în curând o să se-mpută treaba.

—- Nu-i vorba de asta. Doar că nu-mi vine să bat un boşorog şi- apoi să dăm bani Ia biserică.

—- De când ai tu conştiinţă?

— Nu de-asta-i vorba.

—- Poate ar trebui să-i zic lui Harold să vină.

Pentru prima dată, Earl, care până atunci stătuse gârbovit pe scaunul de ia masă, a sărit ca electrocutat.

— Da ia ce-ţi trebe s-o asmuţi pe creatura aia?

— Poate-avem nevoie de o mână de ajutor.

—- Vrei să-l pui pe bătrân la punct sau vrei s-arunci cartierul în aer?

—- Pe unde mai e Harold? a întrebat Bunch.

îmbufnat, Earl a rămas tăcut un minut bun.

— În Virginia, a zis el în cele din Urmă. Ar trebui să fie în Alaska după ultima treabă pe care-a făcut-o. Ţăcăneala naibii, să dai foc aşa, ca piromanu\

— Poate chiar ăsta-i genul de talent de care-avem nevoie dacă se ambalează Peck.

Earl şi-a frecat bărbia cu vârful degetelor, chibzuind. Bunch s-a apropiat de tânăr din spate şi l-a plesnit peste umeri, cu ambele mâini, apucându-se să i-i maseze. Earl se holba drept în faţă, agitat de-acum.

Văzuse de ce era în stare şeful lui când acţiona de aproape cu un cuţit şi, preţ de-o clipă, l-a cuprins panica, dar i-a trecut după ce Bunch a început să vorbească:

— Ştiu cum eşti când vine vorba de ăştia bisericoşi. Şi maică-ta era bisericoasă, nu?

— N-are a face.

—- Şi a mea, a zis Bunch mai departe, neluându-i cuvintele în seamă. Toţi eram bisericoşi, a continuat el. Biserica-i **Un** lucru bun. Un lucru grozav, chiar. Ne întăreşte comunitatea. Doamne-ajută.

Şi-a coborât capul până în dreptul urechii lui Earl.

— Noi nu ne distrugem comunitatea, frate. O întărim. Uită-te numa câte firme am. Câte slujbe creăm. Cât ajutor le dăm oamenilor ăstora. II vezi tu pe omul alb deschizând spălătorii de maşini? Are el agenţii de închirieri auto? Restaurante? El ne dă de lucru?

A făcut semn spre fereastră, spre strada jegoasă, spre maşinile abandonate, spre casele iară viaţă în ele.

— Ce face omul alb pentru noi aici, Earl? II vezi undeva?

TăcUt, Earl privea fix înainte.

— O să dăm nişte bani la biserică, a spus Bunch. O să se rezolve. Te bagi sau nu, frate?

Era de fapt o afirmaţie, nu o întrebare.

— Normal că mă bag, a mormăit Earl.

Bunch s-a aşezat la masă, apucându-se să răsfoiască din nou *Amsterdam Nea/s,* şi i-a făcut lui Earl semn din cap înspre uşă.

— Ocupă-te de bătrânu ăla. Pune-l bine la punct. Taie-i Un coi dacă-i nevoie. Nu mă interesează ce

faci. Trimite un mesaj clar şi Harold rămâne pentru altă zi.

— De parcă Harold ar şti să facă diferenţa dintre zi şi noapte, a zis Earl.

—- Tu vezi-ţi de treabă, a spus Bunch.

19. **Bluză viu colorară, tradiţională în vestimentaţia din vestul Africii.**

20. ***Kufi*** **este o pălărie fără boruri purtată de bărbaţi în Africa, iar** ***kente*** **este un material specific, obţinut prin împletirea de fâşii de mătase şi bumbac.**

7
Marsul Furnicilor

De când se ştia lumea, în fiecare an, când venea toamna, ia Blocul 17 din complexul CaUse avea loc Marşul Furnicilor. Furnicile veneau după brânza lui lsUs, care apărea miraculos, o dată pe lună, în subsolul unde domnea Hot Sausage, care-şi păstra pentru el câteva bucăţi de jumătate de kilogram, depozitându-le înăuntrul unei pendule înalte, de podea, pe care o găsise cu mulţi ani în Urmă în cartierul Park Slope şi o adusese în camera de la subsol ca s-o repare. Evident, reparaţia nu s-a mai întâmplat în veci, dar furnicilor nu le păsa. Porneau vesele într-acolo în fiecare an, strecurându-se printr-o crăpătură din uşa de la intrare, mărşăluind prin labirintul de vechituri abandonate, piese de biciclete, cărămizi, scule de instalator şi chiuvete hârbuite care umpleau încăperea cu boilerul, înaintând într-un şir indian de nici zece centimetri lăţime, care şerpuia printre mizeriile aruncate peste tot până în dreptul pendulei de lângă peretele din spate. Se căţărau prin crăpăturile din sticlă, traversau acul orar înţepenit, după care coborau în măruntaiele orologiului până la brânza delicioasă şi aromată a omului alb, care se găsea înăuntru, învelită în hârtie cerată. După ce devorau brânza, şirul lor pornea mai departe şi ieşea şerpuit prin partea din spate a pendulei, de-a lungul zidului, înfulecând orice mai găsea în cale – bucăţi vechi de sendvişuri, ciocolăţele abandonate, gândaci, şoareci, şobolani şi, desigur, propriii morţi. Furnicile astea nu erau nişte furnici obişnuite de oraş. Erau furnici mari şi roşii de la ţară, cu spinări imense şi capete minuscule. De Unde veneau, nu ştia nimeni,

deşi se zvonea c- ar fi de fapt din Parcul Dendrologic Preston Carter din Park Slope; alţii ziceau că un doctorand de la învecinatul Brooklyn College ar fi scăpat pe jos un pahar de laborator plin de insecte, care s-ar fi făcut ţăndări sub ochii lui îngroziţi, lăsând furnicile să se împrăştie în toate direcţiile.

Adevărul e că lunga lor călătorie spre Brooklyn începuse în 1951 şi i se datora unui columbian pe nume Hector Maldonez, muncitor la fabrica de prelucrare a cărnii de pui din apropiere. Acela a fost anul în care Hector a intrat clandestin în New York la bordul vasului Andressa, un cargobot brazilian. A dus-o bine în America timp de şase ani, după care s-a hotărât să se despartă de soţie, iubita lui din copilărie, care rămăsese supusă cu cei patru copii ai lor în satul natal de lângă Riohacha, în munţii Perijâ din nordul ţării. Hector era un bărbat cu conştiinţă, aşa că atunci când a luat avionul spre casă, ca un om responsabil, ca să-i explice soţiei că se îndrăgostise în America şi- şi găsise o altă soţie, porto ricana de data asta, a promis că va continua, la fel ca până atunci, să-i sprijine pe ea şi pe copii. Soţia columbiană l-a implorat să se întoarcă la căsnicia lor cândva fericită, dar Hector a refuzat. „Sunt american de-acum", i-a zis el mândru. A omis să spună că, din poziţia lui de barosan american, nu putea să aibă o nevastă de la ţară, şi nici n-a invitat-o să se întoarcă cu el.

Au urmat multe certuri şi multă amărăciune, însoţite de urlete, vorbe de ocară şi smuls de păr, dar, în cele din urmă, după multe făgăduinţe din partea lui Hector că va continua să trimită bani lună de lună pentru ea şi copii, soţia columbiană a consimţit înlăcrimată să divorţeze. înainte ca Hector să plece, i-a gătit mâncarea preferată, un platou de *bandeja paisa.* A îndesat amestecul de pui, cârnat şi chifle, atent învelit, într-o caserolă nou-nouţă şi i-a dat-o când a plecat spre aeroport. El a luat caserola în grabă în timp ce ieşea în fugă pe uşă, i-a îndesat

femeii nişte dolari în palmă şi a plecat spre America vesel şi cu inima uşoară, pentru că scăpase basma curată. Avionul a aterizat la New York numai bine ca Hector să aibă timp să ajungă în Brooklyn şi să intre direct în tura de la fabrică. După ce a ieşit din tura de dimineaţă, a deschis caserola ca să înfulece delicioasa *bandeja paisa*, dar când colo, a găsit-o plină ochi cu *hormigas rojas asesinas*, îngrozitoarele furnici roşii de acasă, alături de un bileţel în spaniola, care zicea cam aşa: *Adios*, nenorocitule... ştim că n-o sa
trimiţi niciun *peso|". Scoţând* un ţipăt, Hector a azvârlit caserola cea nouă în jgheabul lung, descoperit, care trecea pe sub fabrica de pui şi trimitea maţe şi zoaie în labirintul de conducte de sub Blocurile Cause, un amestec care se deversa apoi pe malurile apelor calde ale portului. Iar acolo, în confortul ţevilor şi al zoaielor, furnicile au trăit în relativă armonie, depUnând ouă şi înmulţindu-se, devorându-se unele pe altele şi răsfăţându-se bucuroase cu şoareci, şobolani, scrumbii, crabi, capete de peşte şi maţe de pui, precum şi alte creaturi nefericite, pisici vii sau pe jumătate moarte şi corcituri de pe la Blocurile Cause, care intrau în fabrica de pui ca să mai roadă cate ceva şi printre care se număra şi un ciobănesc german pe nume Donald, unul din preferaţii locuitorilor din complex. Se pare că biata făptură căzuse în canalul Gowanus cel plin de lături şi era cât pe ce să se înece în apa împuţită. Reuşise să iasă arătând ca vai de lume, cu blana colorată în portocaliu şi lătrând ca o pisică. De-abia ţinându-se pe picioare, cutreierase malul preţ de o oră întreagă înainte să cadă la pământ. Furnicile l-

au mistuit, bineînţeles, cum făceau şi cu alte creaturi de nepomenit ce colcăiau prin preajma sau prin ţevile pentru reziduuri care treceau pe sub fabrică, şi astfel o duceau bine-mersi până toamna, când ceasul lor biologic le mâna de fiecare data să-şi înceapă pelerinajul la suprafaţă ca să faca ceea ce toate făpturile cu frică de Dumnezeu, de la alevinii cei mai mici, cât o celula, din Cascada Victoria, până la monştrii Gila, care bântuiau prin Mexic, făceau sau ar trebui sa faca sau ar fi trebuit să facă: îl căutau pe Isus, iar în acest caz, mai precis, căutau brânza lui Isus, care se întâmpla să se găsească în Blocul 17 din complexul Cause al Fondului Locativ din New York, depozitată de Hot Sausage, un om care se ruga cu religiozitate în fiecare luna ca Domnul sa-i dea voie să-şi pună cârnatul alături de cărnurile surorii Denise Bibb, cea mai bună organistă din Brooklyn, şi care, tot cu religiozitate, punea de fiecare dată deoparte pentru zile negre câteva bucăţi din brânza lui Isus, ceea ce, la venirea toamnei, se dovedea mereu în avantajul furnicilor.

Bineînţeles, nimeni din Blocurile Cause nu-şi batea capul cu Marşul Furnicilor. Într-un complex de locuinţe sociale unde 3 500 de locatari negri şi hispanici îşi îngrămădeau de-a valma visurile, coşmarurile, câinii, pisicile, broaştele ţestoase, porcuşorii de Guineea, puii de găină, copiii, părinţii şi verii guşaţi din Puerto Rico, Birmingham şi Barbados, în 256 de apartamente minuscule, cu toţii sub călcâiul Fondului Locativ din New York, o instituţie coruptă pana în măduva oaselor, căreia, în schimbul chiriei de 43 de dolari pe lună pe care o încasa, nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă făpturile astea trăiau,

mureau, se căcau cu sânge sau umblau desculţe atâta timp cât nu sunau la sediul din centrul Brooklynului ca să se plângă, într-un astfel de loc, deci, furnicile nu erau decât o grijă măruntă. Şi niciun locatar întreg la minte nu ar fi mers mai departe, până la mai-marii de la Fondul Locativ din Manhattan, cărora nu le plăcea să li se tulbure siesta cu plângeri minore despre furnici, veceuri, crime, copii molestaţi, violuri, apartamente fără căldură şi, într-una din clădirile din Brooklyn, vopsele pe bază de plumb care sfrijeau creierele copiilor până ce-ajungeau cât un bob de mazăre, asta dacă nu cumva îşi dorea o locuinţă nouă pe vreo bancă de la autogara Autorităţii Portuare. Într-un an însă, o doamnă din Blocurile Cause s-a săturat de furnici şi a trimis o reclamaţie. Evident, Fondul Locativ nici n-a băgat-o în seamă. Dar, nu se ştie cum, scrisoarea a ajuns la *Daily News*, care a publicat un reportaj despre furnici fără să investigheze la faţa locului. Reportajul a stârnit un oarecare interes, fiindcă orice ştire din Cause care nu era despre cum se agitau negrii ca nişte bezmetici urlând după drepturi civile era considerata o ştire bună. New York University a trimis un biolog la faţa locului ca să investigheze, dar omul a fost jefuit şi a şters-o imediat. City College din New York, care-şi dorea cu disperare să întreacă în reputaţie New York University, a trimis două doctorande de culoare să vadă despre ce e vorba, dar ambele aveau examene finale în acel an, aşa că până au ajuns ele, furnicile plecaseră. Falnicul Departament pentru Protecţia Mediului din New York, care pe vremea aceea era format din hipioţi, tineri activişti, indivizi care boicotau stagiul militar, cititori în stele şi pacifişti

care fumau iarbă şi-şi petreceau timpul în dispute despre Abbie Hoffman—, a promis sa arunce o privire. O săptămână mai târziu însă, un inspector municipal, un imigrant polonez de primă generaţie şi unul dintre principalii susţinători ai eforturilor Societăţii Polonezo-Americane din New York, care încerca degeaba în fiecare an să convingă Consiliul Municipal să onoreze amintirea măreţului general polonezo-lituanian Andrzej Tadeusz Bonawentura Kosciuszko numind după el şi altceva în afară de porcăria aia de pod făcut de mântuială, ruginit şi plin de gropi care se căsca peste Williamsburg şi susţinea autostrada Brooklyn-Queens, precum şi pe toţi sinucigaşii care aveau curaj să se strecoare prin traficul haotic ca să sară de pe parapetul clocit şi să se facă praf, aterizând peste bietele suflete de dedesubt, acest individ, deci, a intrat în birou, a simţit în aer un damf de canabis Acapulco Gold proaspăt fumat de către hipioţii comunişti care lucrau acolo şi care erau adânciţi într-o dezbatere despre meritele acelei remarcabile sindicaliste şi agitatoare de la începutul secolului al douăzecilea, Emma Goldman, şi a plecat cu o falcă-n cer şi una-n pământ. A tăiat bugetul departamentului la jumătate, lnspectoarea de mediu care fusese însărcinată să investigheze chestiunea furnicilor din complex a fost transferată la Serviciul Parcări, Unde şi-a petrecut următorii patru ani strângând monede din parcometre. Ca urmare, pentru restul New Yorkului, furnicile au rămas un mister. Erau un mit, vaga ameninţare anuală a unei posibilităţi cumplite, o legendă urbană, o anexă la analele calicilor din New York, la fel ca aligatorul Hercule, despre care se zicea că trăieşte în

canalizarea de sub cartierul Lower East Side şi că ţâşneşte din gurile de canal şi înghite copii. Sau giganticul şarpe boa pe nume Sid din complexul Queensbridge, care şi-a sugrumat stăpânul şi apoi s-a târât pe geam afară până la podul de la Fifty-Ninth Street, unde trupu-i lung de trei metri s-a încolăcit pe traversele de deasupra traficului, camuflându-se acolo şi întinzându-se doar uneori noaptea ca să smulgă câte-un camionagiu ghinionist pe geamul deschis al cabinei. Sau maimuţa evadată de la circul Ringling Bros., despre care se zvonea că îşi face veacul pe grinzile din vechea arenă Madison Square Garden, unde ronţăie popcorn şi le face galerie baschetbaliştilor de la New York Knicks în timp ce ei pierd pentru a nu ştiu câta oară. Furnicile erau o aiureala de oameni săraci, o tărăşenie uitată dintr-un cartier uitat într-un oraş uitat, care se ducea la fund.

Şi acolo au rămas, un fenomen unic în Republica Brooklyn, unde mâţele răcneau ca oamenii, câinii îşi mâncau propriile fecale, matuşile fumau ţigară de la ţigara şi mureau la vârsta de o sută doi ani, un copil pe nume Spike Lee l-a văzut pe Dumnezeu, stafiile jucătorilor de baseball de la Dodgers duşi din oraş înăbuşeau orice speranţă care s-ar mai fi putut înfiripa, iar disperarea falimentului domina viaţa fraierilor prea negri sau prea săraci ca să plece, în vreme ce în Manhattan autobuzele veneau la timp, luminile nu se stingeau niciodată, moartea Unui singur copil alb într-un accident rutier ajungea pe prima pagină a ziarelor, în vreme ce versiuni contrafăcute ale vieţii de negru sau hispanic erau la modă printre cei care-şi făceau veacul pe Broadway, îmbogăţindu-i pe scriitorii albi – *West Side Story*,

Porgy & Bess, *Purlie Victorious* – şi tot aşa, realitatea omului alb crescând ca un bulgăre uriaş, şui, Marele Mit al Americii, Big Apple[22], Big Kahuna—, Oraşul Care Nu Doarme Niciodată, pe când negrii şi hispanicii care curăţau apartamentele şi scoteau gunoiul şi făceau muzica şi umpleau închisorile de jale dormeau somnul celor invizibili şi serveau doar drept culoare locală. Şi, în tot acest timp, furnicile mărşăluiau în fiecare toamnă, ajungând victorioase la Blocul 17, un val vuind de moarte la scară minusculă, devorând brânza lui Isus, trecând din pendulă în încăperea cu boilerul şi apoi în tomberonul de lângă uşa din hol, înfulecând până la ultima firimitură toate rămăşiţele de sendvişuri şi prăjituri din gustările de prânz nemâncate, stricate şi fleşcăite, pe care Hot Sausage le abandona în fiecare după-amiază, când el şi amicul lui, Sportcoat, dădeau uitării mâncarea în favoarea băuturii lor preferate, King Kong. De acolo, furnicile se îndreptau mai departe către ospăţul mai îmbelşugat care le aştepta pe coridoare şi în debaralele cu materiale: şobolani şi şoareci, care se găseau cu duiumul, unii morţi, alţii vii, şoareci încă prinşi în curse cu clei şi cutiuţe de carton, alţii terminaţi, zdrobiţi de mâna lui Hot Sausage, şobolanii striviţi de lopata lui zăcând pe sub carburatoarele vechi şi barele de protecţie aruncate la gunoi, printre mături şi pe făraşe, stropiţi cu var pentru a fi incineraţi ulterior în cazanele uriaşe cu cărbuni care încălzeau Blocurile Cause. După ce se ghiftuiau aici, furnicile o porneau în sus, urcând într-un şir gros pe conducta de toaletă stricată până în apartamentul lui Flay Kingsley de ia 1B, unde nu prea se găsea nici mâncare, nici gunoi, fiindcă familia

de opt membri a doamnei Flay folosea de fapt apartamentul IA, de vizavi, care rămăsese gol de când doamna Foy, singura chiriaşă, murise în urmă cu patru ani şi uitase să informeze serviciul de asistenţă socială, ceea ce crease prilejul perfect pentru ca serviciul de asistenţă socială şi Fondul Locativ să dea vina unul pe altul – din moment ce niciunul dintre ele nu-l informase pe celălalt. Apartamentul era liniştit. Asistenţa socială acoperea chiria. Cine să ştie? De-acolo furnicile urcau la apartamentul 2C, al doamnei Nelson, şi se înfruptau cu cojile vechi de lubeniţă şi zaţul de cafea pe care le păstra în coşul de gunoi pentru gradina de roşii de-afara, pe urmă mai sus, pe ţeava de scurgere, până la 3C, apartamentul lui Bum-Bum, Unde nu se găsea mare lucru, apoi treceau de partea cealaltă a holului pe o conductă exterioară până la locuinţa pastorului Gee, în 4C, unde nu se găsea chiar nimic, pentru că sora Gee ţinea locul lună şi bec, apoi treceau prin baia doamnei lzi din 5C, unde degustau tot felul de săpunuri delicioase din Puerto Rico, pe care doamna lzi uita în fiecare an să le pUna toamna în recipiente de sticlă, deşi ştia că vin furnicile, şi, în cele din urma, ieşeau pe acoperiş, unde încercau un număr de acrobaţie Ia înălţime mărşăluind peste scara care unea acoperişul Blocului 17 de acoperişul Blocului 9 de alături – unde, odată ajunse, le veneau de hac nişte băieţi şmecheri: Beanie, Rags, Sugar, Stick— şi Deems Clemens, cel mai bun aruncător de mingi de baseball care se pomenise vreodată în cartier şi cel mai lipsit de scrupule traficant de droguri din istoria Blocurilor Cause.

întins pe pat în apartamentul 5G din Blocul 9, cu

capul înfăşurat în tifon şi mintea înceţoşată de sedative, Deems s-a trezit că se gândeşte la furnici. Le visase de multe ori după ce ajunsese la spital. Se întorsese acasa de trei zile, iar ceaţa calmantelor şi ţiuitul neîntrerupt din partea dreaptă a capului îi stârniseră amintiri ciudate şl coşmaruri intense. împlinise nouăsprezece ani cu două luni înainte

şl, pentru prima dată în viaţă, se vedea incapabil să se concentreze şi

să-şi amintească lucruri. A descoperit cu groază, de exemplu, că

amintirile din copilărie îi dispăreau cu rapiditate. Nu mai ţinea minte

numele educatoarei de Ia grădiniţă şi nici pe cel al antrenorului de

baseball de la St. Johns University, cel care telefonase întruna. Nu-şî

amintea numele statiei de metrou din Bronx unde locuia mătusă-sa si % > >

nici numele reprezentanţei din Sunset Park de unde-şi luase maşina, un Pontiac Firebird la mâna a doua, pe care i-l condusese vânzătorul până acasă, pentru că Deems nu ştia să conducă. Se întâmplau aşa de multe, totul era un vârtej, iar pentru un puşti a cărui memorie aproape perfectă îi permisese cândva să strângă numere pentru plasatorii de pariuri din zonă fără să aibă nevoie de hârtie şi creion, treaba asta cu pierderea trecutului era îngrijorătoare. Pe când stătea în pat în după-amiaza aceea, i-a trecut prin minte că ţiuitul ascuţit din partea dreaptă a capului, acolo unde se afla ce-i mai rămăsese din ureche, ar putea fi cauza acestei probleme sau că, dacă din o mie de lucruri pe care ar trebui să ţi le aminteşti în viaţă tu le uiţi pe toate, mai puţin unul sau două

lucruri inutile, atunci poate că lucrurile alea nu-s chiar atât de inutile. Nu-i venea să creadă ce bine se simte că-şi aminteşte de furnicile alea nenorocite din Blocul 17. Trecuseră zece ani de când el şi prietenii lui veniseră cu ideile alea nemaipomenite de a ie împiedica să invadeze şi iubitul lor Bloc 9. Amintirea l-a făcut să zâmbească. încercaseră de toate. înec. Otravă. Gheaţă. Petarde, aspirină dizolvată în suc acidulat, gălbenuş crud stropit cu înălbitor, ulei de ficat de cod amestecat cu vopsea şi, într-un an, Un oposUm pe care îl adusese cel mai bun prieten al lui, Sugar. Sugar fusese cu familia în vizită la nişte rude din Alabama şi ascunsese creatura în portbagajul de la vechiul Oldsmobile al lui taică-său. Oposumul a ajuns în Brooklyn epuizat şl bolnav. Băieţii l-au azvârlit într-o cutie de carton pe care au lipit-o cu bandă adezivă, lăsând doar o gaură de intrare, şi pe Urmă au pus cutia pe acoperişul Blocului 9, în calea furnicilor. Furnicile au sosit şi au intrat ascultătoare în ea, Unde au început politicoase să devoreze oposumui, moment în care animalul a revenit la viaţă, zvârcolindu-se şi şuierând, ceea ce i-a făcut pe băieţii înspăimântaţi să toarne un pahar de kerosen peste cutie şi să-i dea foc. Izbucnirea bruscă a flăcărilor a stârnit panică, aşa că s-au descotorosit de drăcovenia aia dându-i un şut de pe acoperiş şl făcând-o să aterizeze cinci etaje mai jos, în piaţa de dedesubt – o idee proastă, din moment ce avea, fără îndoiala, să dezlănţuie furia adulţilor într-un fel sau altul. Deems a fost cel care I-a salvat. A înşfăcat o găleată de douăzeci de litri pe care o uitaseră nişte muncitori pe acoperiş, a luat-o la fugă pe scări în jos, a cules în găleată ce mai rămăsese din isprava lor şi a ţinut-o

într-o goana pana în port, unde a azvârlit totul în apă, lângă mal. Atunci, la zece ani, a devenit şeful lor şi şefa rămas până în ziua de azi.

„Dar şef la ce?” s-a gândit el cu amărăciune pe când zăcea în pat. S-a întors pe o parte, gemând.

—'Totul se duce de râpă, a mormăit el cu voce tare.

— Ce zici, frate?

Deems a deschis ochii şi, spre surprinderea lui, i-a văzut pe Beanie şi pe Lightbulb[2]^, din echipa lui, aşezaţi lângă pat şi holbându-se Ia el. Se crezuse singur. S-a întors rapid cu faţa la perete şi cu spatele la ei.

— Eşti bine, Deems? a întrebat Lightbulb.

Deems l-a ignorat, holbându-se la perete şi încercând să-şi adune gândurile. De unde pornise totul? Nu-şi amintea. Avea paisprezece ani când vărusău mai mare, Rooster[2]^, se lăsase de facultate şi începuse să facă bani buni vânzând heroină, mai ales drogaţilor din Blocurile Watch. Rooster i-a arătat cum se face şi uite-aşa trecuseră cinci ani. Aşa de mult sa fi fost? Acum avea nouăsprezece ani şi 4.300 de dolari în cont; maică-sa îl Ura din tot sufletul; Rooster murise, Ucis într-un jaf legat de droguri; iar el zăcea în pat fără urechea dreaptă.

Nenorocitul de Sportcoat.

Cum stătea acolo holbându-se la perete, cu mirosul de vopsea pe bază de plumb pătrunzându-i în nări, Deems se gândea la bătrân nu cu furie, ci mai degrabă cu nedumerire. Pur şi simplu nu înţelegea. Dacă exista cineva în cartier care n-avea nimic de câştigat din împuşcarea lui, nU putea să fie decât Sportcoat. Sportcoat n-avea nimic de dovedit. Dacă exista cineva în cartier care-şi permitea să-i întoarcă

vorba, să-l vrăjească, să strige la el, să-i facă în toate felurile, să-l prostească, să-l ia în bătaie de joc, să-l mintă, şi încă fără să păţească nimic, acesta era Sportcoat. Sportcoat fusese antrenorul lui de baseball. Sportcoat îi fusese profesor la şcoala de duminica. „Acum e doar un beţivan", s-a gândit Deems cu amărăciune, „deşi asta n-a contat până acum". Şi-a dat seama că de când şi-l amintea, de fapt, Sportcoat fusese un beţivan, mai mult sau mai puţin, dar, ceea ce era şi mai important, fusese mereu la fel – consecvent. Nu se plângea niciodată şi nu-şi dadea cu părerea. Nu judeca. Nu-i *păsa*. Sport îşi vedea de treaba lui şi de-aia îi plăcea Deems. Pentru că nimic nu detesta Deems mai mult în nenorocitul ăia de complex Cause —- în tot Brooklynul, de fapt – decât faptul că lumea se plângea din orice fleac. Oameni care n-aveau nimic se plângeau din nimic. II aşteptau pe lsus. II aşteptau pe Dumnezeu. Sport nu era aşa. îi plăceau baseballul şi băutura. Cât se poate de simplu. Deems observase că Sportcoat îi dădea şi el cu lsus când îl punea nevastă-sa, doamna Hettie. Dar chiar şi atunci îi era clar ca el şi bătrânul erau Ia fel. EraU prizonieri în casele lui IsUs.

Deems ajunsese cu mult timp în urmă la concluzia că Sportcoat nu era ca apucaţii cu lsus din viaţa lui. Sport n-avea nevoie de lsus. Evident că se purta ca şi când ar fi avut nevoie de ei, aşa cum făceau şi mulţi alţi adulţi de Ia Biserica Five Ends. Dar Sportcoat avea ceva ce nu mai avea nimeni de la Five Ends, nimeni din complex, ba chiar nimeni dintre toţi cei pe care îi cunoscuse Deems Clemens în cei nouăsprezece ani petrecuţi în Blocurile Cause.

Fericire.

Sport era fericit.

Deems a oftat adânc. Nici măcar Pop-Pop, bunicul lui, singurul tată pe care-l avusese, nu fusese fericit. Pop-Pop scotea pe gură doar mârâielî şi îşi conducea gospodăria cU mână de fier, iar seara, după ce venea de la munca, se trântea în fotoliu cu o bere în mână şi asculta radioul toată noaptea până adormea. Pop-Pop a fost singurul care l-a vizitat cât a fost la închisoarea de minori. Maicâ-sa nu s-a deranjat. De parcă, daca stătea cu orele să vorbească despre lsus şi Biblie, putea să înlocuiască astfel un sărut, un zâmbet, o masă luată împreună, o carte pe care sa i-o fi citit la culcare. Îi tăbăcea fundul cu băţul pentru cele mai mici pozne, rareori găsea ceva bun în ce făcea el, nu se ducea niciodată să-l vadă la meciurile de baseball şi-l tara după ea în fiecare duminică Ia biserică. Mâncare pe masa. Un acoperiş deasupra capului. Şi lsus. Asta era mottolil ei, „Doişpe ore pe zi slugăresc ca să pun pe masă ouă şi şuncă şi zahăr şi tu nici măcar nu-i mulţumeşti lui lsus c-ai un acoperiş deasupra capului. Mulţumescu-ţi ţie, Isuse.” lsus pe naiba.

Ar fi vrut ca ea să-l înţeleagă. N-a fost în stare. Dintre ai lui, nimeni nu era în stare. Voia să fie tratat de Ia egal la egal. încă din copilărie vedea limpede cât de stupid era totul, toţi oamenii ăştia îngrămădiţi în chichineţele lor de apartamente. Pana şi orbul de Pudgy Fingers vedea atâta lucru. Chiar vorbise cu Pudgy despre asta cu ani în urmă, când erau amândoi Ia şcoala de duminică. El avea nouă ani şi Pudgy optsprezece. Pudgy, deşi adolescent, era trimis jos să stea cu copiii la şcoala de duminică în timpul slujbei, pentru că se spunea despre el că-i „încet Ia minte”.

Deems l-a întrebat odată dacă nu-l deranja. Pudgy i-a răspuns simplu: „Nu. Gustările-s mai bune aici.” Într-o zi, pe când erau la subsol şi un profesor de Ia şcoala de duminică bătea câmpii despre Dumnezeu, l-a văzut pe Pudgy, care stătea în spatele lui, cum pipăie prin aer până ajunge cu mâna pe umărul lui şi apoi se apleacă spre el şi-l întreabă: „Deems, oare ne cred retardaţi?”. Pe Deems l-a surprins întrebarea. „Normal că nu suntem retardaţi”, s-a răstit el. Până şi Pudgy ştia. Normal că ştia. Pudgy nu era încet la minte. Pudgy era deştept. Pudgy ţinea minte lucruri pe care nu şi le mai amintea nimeni. îşi amintea câte puncte individuale înscrisese Cleon Jones de Ia New York Mets împotriva celor de la Pittsburgh Pirates în cantonamentul de primăvară din anul precedent. Putea să-ţi spună când îi era rău surorii Bibb, care cânta Ia orgă în biserică, doar după felul în care îi auzea picioarele pe pedale. Normal că Pudgy era deştept, doar era băiatul lui Sportcoat. Iar Sport îi trata pe copii ca pe nişte egali, chiar şi pe-al lui. Când preda Sportcoat Ia şcoala de duminică, cuvântul Domnului era numai bomboane şi gumă de mestecat şi jocuri cu mingi făcute din programe de biserică mototolite, pe care le aruncau între ei la subsol în timp ce enoriaşii cântau sus şi înălţau osanale din adâncul rărunchilor. Odată Sportcoat i-a dus chiar într-o „excursie” în port, unde ascunsese o undiţă şi unde a stat să pescuiască în timp ce Deems şi ceilalţi copii se jucau şi-şi mânjeau hainele cu noroi. Cât despre baseball, Sportcoat era neîntrecut. EI a organizat echipa Pan-Cause. l- a învăţat cum să prindă şi să arunce mingea cum trebuie, cum să stea în careul jucătorului la bătaie, cum să blocheze

mingea cu corpul, la nevoie. În după-amiezile leneşe de vară, după antrenament, îi aduna pe copii în jurul lui şi le spunea poveşti despre jucători de baseball morţi de mult, jucători din fostele ligi ale negrilor, cu nume care sunau ca nişte mărci de bomboane: Cool Papa Bell, Golly Honey Gibson, Smooth Rube Foster, Bullet Rogan, tipi care trimiteau mingea la o sută cincizeci de metri în văzduhul fierbinte de august pe vreun, stadion undeva departe, în Sud, iar poveştile se înălţau sus pe deasupra capetelor lor, peste port, peste terenul prăfuit şi peste apartamentele urâte şi zăpuşitoare unde trăiau. Ligile negrilor, spunea Sportcoat, erau Un vis. Jucătorii din ligile negrilor aveau la picioare muşchi tari ca piatra, zău aşa. Alergau de la o bază la alta atât de repede, că abia dacă-i vedeai când treceau, dar nevestele lor alergau şi mai iute! Femeile? Dumnezeule... Femeile jucau baseball mai bine decât bărbaţii! În Texas, Rube Foster a lovit odată mingea atât de departe, încât a trebuit să vină cu trenul înapoi din Alabama! Dar ghici cine-a adus-o înapoi? Nevastă-sa! Bullet Rogan a scos din joc, unul după altul, nouăsprezece jucători la bătaie până ce a apucat nevastă-sa bâta şi, la prima minge pe care i-a aruncat-o, ea a lovit-o de-a ieşit din stadion. Şi de Unde credeţi că vine porecla lui Golly Honey Gibson? De la nevastă-sa! Datorită ei a ajuns aşa bun. Ca să-l antreneze, îi lovea mingi care vâjâiaU ca o rachetă câte o sută de metri la înălţimea feţei, la o viteză aşa de mare, că el sărea în lături strigând: *„Golly, honeyt~.* Numai de-ar fi fost fată ar fi putut Golly Honey Gibson sa fie mai bun decât era!

Poveştile erau trase de păr şi Deems nu le-a crezut niciodată. Dar dragostea lui Sportcoat pentru

baseball îi pătrunsese ca ploaia pe Deems şi pe prietenii lui. Sportcoat le cumpărase bâte, mingi, mănuşi, chiar şi căşti de protecţie. Le arbitra meciul anual împotriva Blocurilor Watch şi tot el îi şi antrena, îmbrăcat în costumul lui caraghios de arbitru – cu mască, apărătoare de piept şi jachetă neagră –, alergând de la o bază la alta, declarând că jucătorii sunt la bază când erau afară şi afară când erau la bază, iar când vreuna dintre părţi protesta, dădea din umeri şi inversa decizia, iar când urletele se înteţeau prea mult, striga: „Păi voi mă faceţi să m-apuc de băut!”, la care toată lumea râdea şi mai tare. Sportcoat era singurul care-i putea face pe copiii din cele două complexuri de locuinţe, care se urau din motive de mult uitate, să se înţeleagă pe terenul de baseball. Deems îl admira. Pe undeva, şi-ar fi dorit să fie şi el ca Sportcoat.

— Nenorocitul m-a împuşcat, a mormăit Deems, cu faţa încă la perete. Ce î-am făcut eu?

în spatele lui, l-a auzit pe Lightbulb:

— Frate, tre să vorbim.

Deems s-a întors şi a deschis ochii, uitându-se la amândoi băieţii. Se mutaseră lângă pervaz, unde Beanie fuma agitat, aruncând priviri afară pe fereastră, iar Lightbulb se holba la el. Deems şi-a pipăit tâmpla. Era un cocoloş de bandaj acolo, înfăşurat în jurul capului. îşi simţea trupul de parcă ar fi fost prins într-o menghină. Spatele şi picioarele îi usturau încă şi îl dureau de la căderea de pe banca din piaţă. Urechea rănită – sau ce mai rămăsese din ea – îi dădea nişte mâncărimi îngrozitoare.

— Cine se ocupă de piaţă? a vrut el să ştie.

— Stick.

Deems a încuviinţat din cap. Stick n-avea decât şaisprezece ani, dar făcea parte din echipa iniţială, aşa că era în regulă. Deems s-a uitat la ceas. Era devreme, abia ora Unsprezece. Clienţii obişnuiţi nu apăreau la catarg înainte de prânz, ceea ce-i dădea timp să-şi plaseze iscoadele pe cele patru clădiri care dădeau direct spre piaţă, ca să-i pândească pe poliţişti şi să semnalizeze din mâini dacă apărea vreo problemă.

— Cine-i de pază pe Blocul Nouă? a întrebat Deems.

— Blocul Nouă?

— Da, Blocul Nouă.

— Acum nu-i nimeni acolo.

— Trimite pe cineva să stea de pază.

— Pentru ce? De-acolo nu se vede piaţa cu steagul.

— Vreau pe cineva acolo sus ca să pândească furnicile.

Băieţii s-au uitat nedumeriţi la el.

— Furnicile? a întrebat Lightbulb. Adică furnicile alea care veneau şi cu care ne jucam noi...

— Da io ce-am zis? Da, nenorocitele alea de furnici...

S-a deschis uşa, iar Deems a tăcut imediat. În încăpere a dat buzna maică-sa cu un pahar cu apă şi un pumn de pastile. I le-a pus pe noptiera de lângă pat, s-a uitat scurt la el şi la cei doi băieţi şi a ieşit fără să scoată o vorbă. Nu-i zisese mai mult de cinci cuvinte de când ieşise din spital, cu trei zile în urmă. Dar, oricum, nici înainte nu-i zisese vreodată mai mult de cinci cuvinte, ele fiind: „Mă rog să te schimbi”.

A urmărit-o cu privirea până a ieşit din cameră. Ştia

că ţipetele, urletele şi blestemele aveau să vină mai târziu. Nu conta. Avea banii lui. Putea să-şi poarte şi singur de grijă dacă-l dădea afară... Poate. Oricum nu mai era mult până atunci, s-a gândit el. Şi-a întins gâtul ca să-l mai dezmorţească, dar mişcarea i-a dat o durere ascuţită peste faţă şi ureche şi pe spinare în jos, ca o explozie. îşi simţea capul de parcă i-ar fi fost cuprins de flăcări pe dinăuntru. A horcăit, a clipit şi a văzut o mână întinsă în dreptul feţei. Era Lightbulb, care-i dădea apa şi pastilele.

— Ia-ţi medicamentele, frate.

Deems i-a smuls din mână tabletele şi apa, le-a dat pe gât şi apoi a întrebat:

— În ce apartamente au intrat?

Lightbulb părea nedumerit.

— Cine?

— Furnicile, frate. În ce apartamente au intrat anul trecut? Se duc pe acelaşi traseu ca-ntotdeauna? Urcă din beciul lui Sausage din Şaptişpe?

— Da ce treabă ai cu ele? s-a mirat Lightbulb. Avem o problemă. Vrea Earl să te vadă.

— Mă doare-n cot de Earl. Te-am întrebat de furnici.

— Earl îi furios, frate.

— Şi furnicile?

— Ce-i cu tine? a întrebat Lightbulb. Lasă-le naibii de furnici. Earl zice că trebe făcut ceva cu Sportcoat. Zice c-o să ne ia ăia din Watch piaţa daca nu facem nimic.

— O să ne ocupăm şi de asta.

— Nu-i nevoie. Earl zice c-o să se ocupe chiar ei de Sportcoat. Domnu Bunch La pus.

— N-avem nevoie să-şi bage Earl nasul în

treburile noastre.

— Cum ziceam, domnu Bunch nu-i prea bucuros.

— Tu pentru cine lucrezi? Pentru mine? Sau pentru Earl şi domnu' Bunch?

Intimidat, Lightbulb n-a mai zis nimic.

— Voi aţi ieşit pe teren? a continuat Deems.

— În fiecare zi la prănz, a răspuns Lightbulb.

— Cum merge treaba?

Lightbulb, care mereu călca în strâchini, a rânjit şi a scos un teanc răsucit de bancnote, întinzându-i-1. Deems a aruncat o privire către uşa pe care dispăruse maică-sa şi a zis în şoaptă:

— Bagâ-i ia loc, omule.

Ruşinat, Lightbulb a vârât banii înapoi în buzunar.

— Light, a apărut cineva din Watch? a întrebat Deems.

— încă nu, a răspuns Lightbulb.

— Cum adică încă nu? Ai auzit ceva cum c-o să vină?

— Habar n-am, omule, a zis Lightbulb amărât. N-am mai avut de-a face cu de-astea.

Deems a încuviinţat din cap. Lui Lightbulb îi era frică. N-avea stofa pentru astfel de treburi. O ştiau amândoi. Numai prietenia îi ţinea laolaltă, s-a gândit Deems cu tristeţe. Iar prietenia e o pacoste când vine vorba de afaceri. S-a uitat iar la Lightbulb, a cărui freză afro îi acoperea scăfârlia de o formă ciudată, care din profil semăna cu un bec de şaizeci de waţi, de unde şi porecla lui. Pe bărbie începea să-i crească un cioc, ceea ce-i dădea o înfăţişare cool, de hippy aproape. „Nu contează”, s-a gândit Deems. „Într-un an o să-şi bage heroină direct în venă.” Asta era impresia pe care-o dădea. Privirea lui Deems s-a

îndreptat către scundul şi îndesatul Beanie, a cărui fire era mai tăcută, mai de încredere.

— Tu ce crezi, Beanie? O să-n cerce ăia din Watch să ne ia piaţa?

— Nu ştiu. Dar cred că îngrijitoru ăla-i poliţist.

— Hot Sausage? Sausage nu-i decât un beţiv.

— Nu. Ăla tânăr. jet.

— Parcă ziceai că pe Jet l-aU arestat.

— Asta nu-nseamnă mare lucru, l-ai văzut tenişii?

Deems s-a lăsat pe pernă, gândindu-se. Chiar observase tenişii. Nişte PF Flyers ieftini.

— Da, nişte ciurucuri, a încuviinţat el.

Totuşi, s-a mai gândit Deems, dacă jet n-ar fi strigat, Sportcoat ar fi... S-a frecat la cap; ţiuitul din ureche i se transformase acum într-o durere surdă, ca o furnicătură, care-i cobora pe gât şi i se întindea peste ochi, în ciuda medicamentelor. A cântărit teoria lui Beanie şi apoi a întrebat:

— Cine era de pază în ziua aia pe acoperişul Blocurilor Şaptişpte şi Treişpatru?

— Chink a fost pe Şaptişpe. Vance pe Treişpatru.

— Şi n-au văzut nimica?

— N-am întrebat.

— întreabă, i-a zis Deems şi apoi, după o clipă, a adăugat: Cred ca Earl ne-a tras în piept.

Cei doi băieţi s-au uitat unul la altul.

— Nu Earl te-a găurit, frate, a spus Lightbulb. Sportcoat a făcut-o.

Deems n-a părut să audă. A trecut rapid în revistă nişte variante, apoi a vorbit iar.

—- Sportcoat e-un beţiv. N-are niciun fel de gaşcă. Nu vă bateţi capul cu el. Earl... la cât îl plătim, cred

că ne înşală. Ne-a întins o capcană.

—- De ce crezi asta? a întrebat Lightbulb.

—- Cum se face că Sportcoat a putut să se apropie de mine iară să dea nimeni alarma? Poate nu-nseamnă nimic. Probabil că bătrânul Sportcoat şi-a pierdut doar minţile. Dar căluţu* se vinde ca pâinea caldă acum... Cererea-i tot mai mare. E mai uşor să jefuieşti pe cineva decât să stai pe la colţuri vânzând prafuri la cinci sau zece cenţi punguţa. I-am tot spus şefului lui Earl că ne trebuie mai multă protecţie aici – arme, cum ar veni. Tot anul i-am spus. Şi ne trebuie o cotă mai generoasă. Nu facem decât patru la sută. Ar trebui să scoatem cinci sau şase sau poate chiar zece, la cât rahat de-ăsta traficăm. Aveam toţi banii la mine când am fost împuşcat. M-am trezit la spital şi banii ia-i de unde nu-s. Probabil i-au luat copoii. Acum trebuie să-i dau înapoi, plus ăia zece la sută pe care-i cere Bunch dacă întârzii. 1 se rupe de probleme noastre. Pentru un rahat de patru la sută? Ne-ar fi mai bine dacă ne-am găsi propriul furnizor.

—- Deems, i-a zis Beanie. Nu ne merge rău.

—- Atunci cum se face că n-am pe nimeni să mă apere? Pe cine-am avut acolo? Pe voi doi. Chink pe Blocul Şaptişpe. Vance pe Treişpatru. Şi o mână de ţânci. Avem nevoie de bărbaţi în toată firea. Cu arme, frate. Nu de-asta-l plătesc pe Earl? Pe noi cine ne apără? De vândut, vindem grămadă. Earl ar fi trebuit să trimită pe cineva.

—- Nu Earl îi şefu , l-a contrazis Beanie. Domnu* Bunch îi şef.

—- E un şef şi mai mare ca el, i-a răspuns Deems. Domnu Joe. Cu el ar trebui să vorbim.

Cei doi băieţi s-au uitat unul la altul. II ştiau toţi pe

„domnu* Joe”: Joe Peck, a cărui familie avea firma de pompe funebre de pe Silver Street.

—- Deems, ăla-i mafiot, a spus Beanie încet.

—- Îi plac banii la fel de mult ca nouă, i-a zis Deems. Stă la trei străzi de-aici, frate. Domnu Bunch nu-i decât un intermediar şi-i tocmai în Bed-Stuy.

Beanie şi Lightbulb nu scoteau o vorbă. Beanie a fost primul care a vorbit.

—- Nu ştiu, Deems. Taică-meu a lucrat mult timp la docuri cu italienii ăştia. A zis că nu-i bine să te pui cu ei.

—- Taică-tău le ştie pe toate? i-a întors-o Deems.

—- Zic şi io. Da dacă domnu’ Joe e ca Elefantul? a spus Beanie.

—- Elefantul nu se bagă la droguri.

—- De Unde ştii? a întrebat Beanie.

Deems a tăcut. Nu trebuia să ştie ei tot.

Lightbulb a deschis şi el gura.

—- Ce tot vorbiţi acolo? N-avem de ce să ne-ncurcăm cu Elefantul sau cu domnu’ Joe sau cu altcineva. Earl a zis că se ocupă el. Lasă-l să se ocupe. Bătrânu’ Sportcoat e problema. Tu ce-ai de gând să faci cu el?

Deems a rămas tăcut o clipă. Lightbulb spusese „tu”, şi nu „noi”. A pus gândul la păstrare pentru mai târziu şi s-a întristat din nou. Mai întâi le pomenise de furnici şi abia dacă-şi amintiseră. Apărarea blocului! Asta era scopul. Complexul Cause. Apărarea teritoriului! Nici că le păsa. Acum Lightbulb zicea deja doar „tu”. îşi dorea să fi fost Sugar acolo. Sugar era loial. Şi avea curaj. Dar maică-sa îl trimisese în Alabama. Îi scrisese lui Sugar şi-l întrebase dacă poate să se ducă în vizită la el, iar Sugar îi

răspunsese cu „haide”, dar când Deems i-a scris din nou, Sugar n-a mai răspuns. Nu mai putea să aibă încredere decât în Beanie, Chink, Vanee şi Stick. Nu era cine ştie ce gaşcă dacă veneau cei din Watch peste ei. Lightbulb ieşea din discuţie, s-a gândit el cu amărăciune.

S-a întors spre Beanie şi durerea din ureche i-a străfulgerat tot capul.

—- Sportcoat a mai dat pe-aici? a întrebat el, schimonosindu-se de durere.

—- Un pic. Tot bea, ca-ntotdeauna.

— Dar a fost?

— Nu aşa mult ca de-obicei. Dar e prin preajmă. La fel şi Pudgy Fingers, a zis Beanie, referindu-se la fiul orb al lui Sportcoat.

Pudgy era o prezenţă constantă şi îndrăgită în Blocurile Cause, hoinărind de capul lui şi deseori adus acasă de vreun vecin peste care se întâmpla să dea. Băieţii îl ştiau dintotdeauna. Era o ţintă uşoară.

—- Nud nevoie să se ia cineva de Pudgy Fingers, a spus Deems.

—- Ziceam şi eu.

—- Nu vă luaţi de Pudgy Fingers.

Au tăcut toţi trei în timp ce Deems clipea, dus pe gânduri.

—- OK, a zis el în cele din urmă. O să-l las pe Earl să-mi rezolve treaba —- dar numai de data asta.

Cei doi băieţi s-au posomorât imediat. Deems se simţea şi mai prost acum. Ei voiseră să-l rezolve pe Sportcoat, el se arătase până la urmă de acord şi acum tot ei erau trişti. La dracu’!

—- Mai lăsaţi văicăreala, le-a spus el. Aţi zis că trebuie s-o facem şi acum gata, am stabilit. Altfel, ăia

din Watch o să-şi bage coada să ne ia piaţa. Aşa că să se ocupe Earl de Sportcoat.

Cei doi băieţi şi-au înfipt privirile în podea. Niciunul nu se uita la celălalt.

— Aşa se-ntâmplă.

Au rămas tăcuţi.

—- E ultima dată când îl lăsăm pe Earl să ne rezolve treburile, a mai spus Deems.

— Chestia-i că… a început Beanie încet, apoi s-a oprit.

—- Care-i chestia?

— Păi…

—- Futu-i, ce problemă ai, omule? s-a răstit Deems. Ţi-e aşa de frică de Earl, că vrei să ne facă el treaba. OK, am zis că-l lăsăm. Gata. Zi-i să-i dea drumul. Îi zic chiar eu când mă pun pe picioare.

—- Mai e ceva, a spus Beanie.

—- Da spune odată, omule!

—- Chestia-i că ieri, când a trecut Earl pe-aici, a întrebat şi de Hot Sausage.

încă o lovitură. Sausage le era prieten. Pe vremuri îl ajutase pe Sportcoat la baseball. Sausage era cel care împărţea brânza în fiecare lună. Toată lumea ştia despre legătura dintre el şi sora Bibb, organista de la Biserica Five Ends. Sora Bibb mai era şi mătuşa lui Beanie.

„Asta-i problema”, s-a gândit Deems. „Toată lumea-i rudă cu toată lumea în căcatul ăsta de cartier nenorocit.”

—- Earl probabil crede că Sausage îl ascunde pe Sportcoat, a spus Beanie. Sau că ne toarnă la poliţie.

—- Sausage nu toarnă pe nimeni, a pufnit Deems zeflemitor. Noi lucrăm chiar sub nasul lui. Nu-i

turnător.

—- În Cause toată lumea ştie asta. Dar Earl nu-i din Cause.

Deems s-a uitat la Beanie, apoi la Lightbulb. Unul părea îngrijorat, celălalt înspăimântat. A dat din cap.

—- Bine. Lăsaţi-o-n seama mea. Earl n-o să se-atingă de Sausage. Vorbesc eu cu el. Între timp, fiţi atenţi: peste o săptămână sau două începe Marşul Furnicilor. Voi doi faceţi cu rândul pe Blocul Nouă, ca pe vremuri. Când vin furnicile, îmi daţi de veste. Numai voi ştiţi cum se face.

—- Dar de ce? a vrut să ştie Lightbulb.

—- Faceţi ce vă spun şi gata. Când vedeţi semne că se apropie, veniţi şi mă chemaţi, oriunde-aş fi. La primul semn, veniţi după mine. Aţi priceput? Mai ţineţi minte semnele, da? Ştiţi după ce să vă uitaţi?

Cei doi au încuviinţat din cap.

— Să v-aud.

Beanie i-a făcut pe plac.

—- Şoareci şi şobolani care aleargă prin culoarul ăla mic de lângă acoperiş. O grămadă de goange care se reped şi ele acolo sus.

—- Bun. Când vedeţi aşa ceva, veniţi după mine. Aţi priceput?

Au dat amândoi din cap. Deems s-a Uitat la ceas. Era aproape miezul zilei. Îi era somn; medicamentele începeau să-şi facă efectul.

—- Hai, valea, ajutaţi-l pe Stick să facă nişte bani. Puneţi toate iscoadele pe clădiri şi le plătiţi numai după aia, nu înainte. Beanie, verifică acoperişul de la Nouă înainte să te duci în piaţă.

Le-a văzut îngrijorarea întipărită pe feţe.

— Nu-î stres, le-a zis el. Am un plan. O să revină

toate la normal cât ai zice peşte.

Acestea fiind spuse, Deems s-a întins pe-o parte, cu urechea bandajată în sus, a închis ochii şi a dormit somnul unui băiat tulburat care, pe parcursul Unei singure ore, devenise brusc ceea ce-şi dorise să fie dintotdeauna: nu un băiat dintr-unul din cele mai mizerabile complexuri de locuinţe sociale din New York, un băiat nefericit care n-avea nici visuri, nici casă, nici direcţie în viaţă, nici siguranţă, nici aspiraţii, nici chei la casă, nici curte, nici pe lsus, nici repetiţii cu fanfara, nici o mamă care să-l asculte, nici un tată care să-l cunoască, nici vreun văr care să-l înveţe ce-i bine şi ce-i rău. Nu mai era nici băiatul care putea, la treisprezece ani, să arunce mingea de baseball cu o sută douăzeci şi cinci de kilometri la oră pentru că, pe vremea aceea, era singurul lucru pe care putea să-l controleze în viaţa jalnică pe care o ducea. Toate astea erau de domeniul trecutului. Acum era un bărbat cu un plan şi, orice-ar fi fost, trebuia să facă o mutare de zile mari. Asta era jocul.

21. **Abbie Hoffman (1936-1989), activist politic american, unul dintre fondatorii Youth International Party (Partidul Internațional al Tinerilor), ai cărui membri au devenit cunoscuţi sub numele de *yippies.* A fost, de asemenea, membru de marcă al mişcării Flower Power.**

22. **Denumire a oraşului New York.**

23. Aici, cu sensul de „Şeful cel mare", „marele mahăr".

24. **„Căciulă', „cârpe", „zdrenţe", „zahar" şi „bat" (en.).**

25.. „Bec" (en.).

26. **„Cocoş" (en,).**

27. **Exclamaţie de surpriza, aproximativ „La naiba, iubito!".**

8
Săpatul

La trei zile după ce Hot Sausage îi prezisese sfârşitul, Sportcoat a hotărât să treacă pe la Blocurile Watch ca să-şi vadă amicul, pe Rufus.

În ciuda profeţiei lui Sausage că vine sfârşitul lumii, Sportcoat nu vedea niciun semn c-aşa ar sta lucrurile. Ca-ntotdeauna, a mers prin Blocul 9 pe şapte cărări, certându-se cu Hettie în hol, apoi s-a îndreptat spre sediul Asigurărilor Sociale din centrul Brooklynului, unde l-au ignorat ca de obicei, şi de-acolo s-a dus mai departe să-şi vadă de variile slujbe pe care le avea. Femeile de la Five Ends veniseră în ajutorul lui Pudgy Fingers, însoţindu-I până în staţia autobuzului care-l ducea la centrul de asistenţă, ba chiar începuseră să-l ţină peste noapte la ele, făcând cu rândul.

—- Five Ends se îngrijeşte de-ai săi, se lăuda Sportcoat în faţa amicilor lui, deşi nu putea să nu recunoască în sinea sa că are tot mai puţini prieteni acum că Hettie nu mai era şi banii de Crăciun dispăruseră.

Femeile care-l ajutau cu Pudgy Fingers nu sudaseră o vorbă despre bani, ceea ce-l făcea să se simtă şi mai vinovat ca nu ştia unde sunt. Le văzuse în fiecare săptămână cum îşi pun preţioasele plicuri cu dolari şi monede de 25 de cenţi în tava de colecta pentru Crăciun. II căutase deja pe pastorul Gee la el în birou, după ora de învăţătură biblică, ca să înlăture orice bănuială.

—- N-am ascuns io banii ăia, i-a zis el pastorului Gee.

—- înţeleg, i-a răspuns acesta.

Era un bărbat cu simţul umorului, blajin din fire, chipeş, cu o bărbie despicată şi un dinte de aur care strălucea când zâmbea, ceea ce făcea deseori. În ziua aceea însă nu-i ardea de zâmbete. Părea abătut.

—- Unii-s cam supăraţi din cauza asta, a spus el precaut. Diaconii şi diaconesele s-au întâlnit ieri să

discute. Am intrat şi eu un minut.
S-au aruncat nişte vorbe mânioase*

— Tu ce-ai zis?

—- N-aveam ce să spun* Nimeni nu ştie câţi bani erau în cutie sau cine cât a pus* Unui zice c-a pus atâta* Alta zice c-are muit mai mult. Diaconesele îţi ţin partea; o înţeleg pe Hettie. Diaconii, nu.

Şi-a dres glasul şi a adăugat în şoaptă:

—- Eşti sigur că nu-s dosiţi prin vreun sertar acasă?

Sportcoat a clătinat din cap.

—- Când ai febră, n-are niciun rost să-ţi schimbi aşternuturile, pastore. îs satul de treaba asta până peste cap* De n-am căutat banii în fiecare zi de când o murit Hettie, poţi să-mi arunci o găleată de apă în faţă chiar acum. Am căutat în fiecare colţişor* Şi-o să mai caut, a zis Sportcoat, şovăind*

Căutase peste tot în apartament unde-l dusese capul să se uite şi nu găsise nimic. Unde *dracu* pusese Hettie banii ăia?

S-a hotărât să se ducă la Rufus, care era de loc din Carolina de Sud, la fel ca el. Rufus avea întotdeauna idei bune. Sportcoat a luat sticla de Seagrams 7 Crown pe care-o şutise la plecare din magazinul lui Itkin joia trecută şi a pornit spre încăperea cu boilerul din Blocurile Watch, unde lucra Rufus* îşi făcuse socoteala să schimbe sticla de Seagrams pe o sticlă din Kongul lui Rufus şi, cu ocazia asta, să-i auda gândurile şi sfaturile*

L-a găsit pe Rufus – un bărbat zvelt, cu piele ciocolatie – pe podeaua încăperii cu boilerul, îmbrăcat în obişnuita salopetă albastră, plina de unsoare, a Fondului Locativ, cu mâinile, ba chiar aproape şi cu picioarele înfundate în măruntaiele unui uriaş

generator electric care mugea în agonie* La motorul generatorului se ajungea printr-o uşiţă deschisă într-un panou, iar trupul lui Rufus era aproape cu totul înăuntru.

Generatorul mugea atât de tare, încât Sportcoat a trebuit să se oprească în spatele lui Rufus şi să urle cu putere până ce Rufus şi-a ridicat privirea şi i-a zâmbit larg, dezvăluind o gură plină de dinţi de aur.

—- Sport! a răcnit el*

A ajustat rapid maşinăria, reducând u-i zgomotul cu un decibel, după care a scos un braţ lung din încâlceala de fire care ieşeau din aparat şi l-a întins ca să-i strângă mâna lui Sportcoat.

—- De ce vrei să-mi faci rău, Rufus? a întrebat Sportcoat, încruntându-se şi ferindu-se de mâna întinsă.

—- Dă ce-am făcut?

—- Parcă nu ştii că-i ghinion să saluţi un prieten cu mâna stângă.

—- A, scuze.

Rufus a apăsat un buton şi maşinăria a huruit tot mai încet, până a ajuns la un mormăit molcom. încă pe jos, cu picioarele răşchirate, Rufus şi-a şters mâna dreaptă cu o cârpă de lângă el şi apoi a întins-o. Sportcoat a scuturat-o satisfăcut.

— Ce-ai aici? a zis el, dând din cap înspre generator.

Rufus a aruncat o privire spre maşinărie.

— Face figuri în fiecare săptămână, a spus el. Ceva roade cablurile.

— Şobolani?

—- Nu-s chiar aşa proşti. Bântuie tot felul de ciudăţenii prin Brooklyn, Sport.

— Mie-mi spui, i-a răspuns Sportcoat.

Şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos la iveală sticla neîncepută de Seagrams. S-a uitat la băutura neatinsă şi a oftat, hotărându-se până la urmă să n-o dea la schimb pe Kong. Rufus avea să-i dea Kong oricum. Mai bine s-o împartă, s-a gândit el. A rupt sigiliul, pe urmă a tras o ladă lângă Rufus, s-a aşezat, a luat o gură de băutură şi a zis:

— O venit la Itkin în magazin unu de prin părţile noastre ca să cumpere nişte vin. Cică s-o trezit dimineaţa şi-o găsit nişte bucăţi de jeleu în sita de făină a nevesti-sii.

—- Pe bune? Făcea prăjituri?

—- Băgase ceva biscuiţi la cuptor cu o seară înainte. Tipu zicea că femeia spălase tot când o terminat. O lăsat vasele să se usuce peste noapte. Apoi o intrat el, bărbată-su, în bucătărie a doua zi dimineaţă şi o găsit jeleul ăla în sita de făină.

Rufus a fluierat uşor.

—- Vrajă? a întrebat Sportcoat.

—- Pesemne i-o făcut careva o vrajă rea, a zis şi Rufiis, întinzându- se după sticlă şi trăgând o duşcă.

—- Pun pariu că nevastă-sa o făcut-o, şi-a dat Sportcoat cu părerea.

Rufiis a înghiţit duşca satisfăcut şi a încuviinţat din cap.

— Tot îţi mai baţi capu’ cu Hettie?

în loc de răspuns, Sportcoat şi-a întins mâna după sticlă, pe care Rufiis a predat-o. A luat o sorbitură prelungă şi a înghiţit.

—- Tre’ să pun Ia loc banii pentru Clubul de Crăciun, a răspuns el apoi. Hettie ţinea socoteala. Nu mi-o zis niciodată unde-i ţine. Acu" toată biserica îmi

freacă ridichea.

—- Câţi bani erau?

—- Habar n-am. Hettie n-o zis. Dar mulţi.

— Zi-le preasfinţiţilor ălora să se roage pentru ei, a spus Rufus, râzând domol. Pune-l pe Hot Sausage s-o facă.

Sportcoat a dat trist din cap. Rufiis şi Sausage nu se aveau la inima. Rufus se numărase printre membrii fondatori ai Bisericii Baptiste Five Ends şi plecase în urmă cu paisprezece ani, lucru care nu făcea decât sa adâncească ranchiuna. De atunci nu mai pusese piciorul în nicio biserică. Sausage, pe care Rufus îl adusese de fapt la Five Ends, era acum diacon confirmat, adică avea fosta slujbă a lui Rufus.

—- Cum să pun banii Ia loc dacă nu ştiu câţi erau? Poate că nu era nimic în cutia aia decât nişte degetare şi trei dinţi de la zâna măseluţă, a zis Sportcoat.

Rufus a chibzuit câteva clipe.

—- I-o bătrână de la Five Ends care s-ar putea să ştie unde-i cutia, a spus el dus pe gânduri.

— Cine?

—- Sora Pauletta Chicksaw.

—- O ţin minte pe sora Paul, a zis Sportcoat vesel. Mama Iu Edie Chicksaw? Mai trăieşte? Dacă da, tre' să aibă peste o suta de ani. Edie o murit de mult.

—- O fi murit ea de mult, dar din ce ştiu io, sora Paul trăieşte încă, a răspuns Rufiis. Ea şi Hettie erau prietene. Hettie obişnuia să se
duca s-o vada Ia căminul de bătrâni din Bensonhurst.

— Hettie nu mi-o zis nimic de-aşa ceva, a spus Sportcoat cu aer rănit.

—- O nevastă nu-i zice niciodată totul bărbatului ei.

De-aia nu m- am însurat eu.

—- Sora Paul habar n-are de nimica din ce ţine de biserică. Hettie se ocupa de astea.

—- Nici tu n-ai habar ce ştie sau ce nu ştie sora Paul. E cea mai în vârstă enoriaşă de la Five Ends. Era acolo când s-o construit biserica.

— Şi io am fost.

—- Nu, bătrâne, *Hettie* o fost. Tu erai încă acasă, în Sud, tăindu-ţi degetele de la picioare. Aici ai ajuns un an mai târziu, după ce s-o săpat fundaţia. Hettie o fost acolo când s-o construit biserica. Adică clădirea. Când s-o săpat fundaţia.

— Şi io am fost o vreme.

—- Nu când or săpat fundaţia şi or făcut zidăria, băiete.

—- Şi ce dovedeşte asta?

—- Dovedeşte că nu ţii minte nimica, pentru că pe vremea aia sora Paul strângea banii pentru Clubul de Crăciun. Ea o făcut-o *înainte* de Hettie, Şi chiar cred că s-ar putea să aibă idee unde-ar putea fi banii ăia.

—- Da tu cum ştii? Ai plecat de la Five Ends acu paişpe ani.

—- Numâ pentru că nu mai eşti confirmat în biserică nu-nseamnă că ţi-ai pierdut minţile. Sora Paul o locuit în blocul ăsta, Sport. Chiar aici, în Blocurile Watch. Dacă vrei să ştii, am şi văzut cutia aia de Crăciun.

—- Dac-ai fi copil, Rufus, aş scoate-un băţ şi te-aş croi cu el de-ai lua-o urlând la sănătoasa, să te-nvăţ minte să mai minţi. N-ai văzut tu nicio cutie de Crăciun.

—- Am fost de multe ori cu sora Paul până la biserică şi înapoi. Când lucrurile s-or împuţit pe-aici,

i-o fost frică să nu-i dea cineva în cap şi să i-o fure, aşa că mă ruga din când în când să merg cu ea la slujbă.

—- N-ar fi trebuit să umble cu cutia de Crăciun după ea.

—- Trebuia s-o ascundă undeva după ce strângea bani. De obicei o ascundea la biserică. Dar n-avea întotdeauna timp s-aştepte să se golească biserica. Uneori lumea mai zăbovea ca să mai mănânce nişte peşte sau se lungea pastorul cu predica sau mai ştiu eu ce, iar ea trebuia să meargă acasă, aşa c-o aducea cu ea.

—- De ce n-o încuia în biroul pastorului?

—- Cine-i prost să lase bani lângă un pastor? i-a replicat Rufus.

Sportcoat a dat cu înţeles din cap.

—- Mi-o zis odata sora Paul că are o ascunzătoare bună pentru cutia aia în biserică, a spus Rufus. Nu ştiu unde. Dar dacă nu putea s- o ţină acolo, o aducea acasă până duminica următoare. Aşa ştiu c-o avea. Fiindcă venea la mine şi mă ruga să merg cu ea. Şi normal c-o făceam cu plăcere. „Rufus Harley”, zicea, „eşti un bărbat şi jumătate, pe cuvântul meu. Ce-ar fi să te întorci la biserică? Eşti un bărbat şi jumătate, Rufus Harley. întoarce-te la biserică.” Da" nu le mai am io cu biserica.

Sportcoat s-a gândit la tot ce auzise.

—- Asta o fost cu mulţi ani în urmă, Rufus. Sora Paul nu mai are cu ce să mă ajute acum.

—- N-ai de unde să ştii. Ea şi bărbatu-său or fost primii negri care- or venit în apartamentele astea, Sportcoat. Or venit în anii patruzeci, când irlandezii şi italienii de pe-aici le spărgeau capul negrilor care

se mutau în Cause. Sora Paul şi bărbatu-său or pornit biserica la ei în camera de zi. De fapt, am fost acolo când s-o săpat fundaţia pentru Five Ends. Numa patru am fost la săpat: eu, fiică-sa Edie, Fîettie a ta şi ’talianu ăsta olog care trăia pe-aici.

— Ce olog?

—- Am uitat cum îl cheamă. O murit de mult. O muncit mult la Five Ends. Nu mai ştiu cum îl chema, dar avea un nume italienesc: De sau ceva de genu. Se termina cu „e”. Ştii şi tu cum îi cu numele astea italieneşti. Un ciudat. Olog, bietu. Numa[1] un picior bun avea. N-o zis niciodată o vorbă, nici mie, nici altcuiva. 1 se rupea de negri. Da’ pentru biserică era trup şi suflet. Avea şi ceva bani, mă gândesc, că o adus un excavator şi o angajat nişte ăalieni care nu ştiau o boabă de engleză şi ei or terminat de săpat fundaţiile şi l-or pictat pe lsus pe zidul din spate. Ştii pictura aia cu lsus din spate? ’Talienii l-or pictat pe lsus ăla. Tot cât îi.

—- Nu-i de mirare atunci că era alb, a spus Sportcoat. Pastorul Gee ne-o pus pe mine şi pe Sausage să-l ajutăm pe Zeke, băiatul lu sora Bibb, să-l colorăm.

—- Ce tâmpenie! Era o pictură buna.

—- Îi tot acolo. Numa că-i colorată acuma.

—- Pai trebuia s-o lăsaţi cum o fost, din respect pentru omul care o adus excavatorul şi pe toţi ’talienii ăia. Păcat că nu-mi amintesc cum îl chema. Sora Paul sigur şi-ar aminti. Ei doi se-nţelegeau bine. Îi plăcea de ea. Era o frumuseţe pe-atunci, să ştii. Era deja în vârsta, tre' să fi fost trecută de şaptezeci şi cinci de ani, mă gândesc, dar, mamă Doamne, ştii

cum era? Să zicem doar că n-aş fi gonit-o din pat nici dacă-i putea gura. Nu pe vremea aia. Se ţinea tare bine.

—- Crezi c-o fost şi ceva...

Sportcoat a dat din mână ca şi când ar fi scuturat-o.

Rufus a rânjit.

—- Ştii cum ii, mulţi călcau strâmb pe vremea aia.

—- Da[1] nu era măritată cu pastorul? a întrebat Sportcoat.

—- Da[1] când o fost asta o piedică? a chicotit Rufus. Nu era nimic de capul lui. Da' ca să fiu sincer, nu ştiu dacă ea şi [J]talianu şi-o trăgeau sau nu. Se înţelegeau bine, atâta tot. Numa[1] cu ea vorbea. Fără el nu făceam noi Five Ends. Numa când o apărut el am reuşit să terminăm cu săpatul. Că tare mult o fost de săpat. Aşa s-o construit bisericuţa aia, Sport.

Rufus s-a oprit, depănând amintiri în minte.

—- Ştii că el o botezat biserica? Trebuia să fie Biserica Baptistă *Four* Ends: nord, sud, est şi vest, adică mâna lu Dumnezeu care vine din toate direcţiile astea. Asta o fost ideea pastorului. Dar când o adăugat 'talianu pictura aia de pe zidul din spate, cineva o zis: hai să-i spunem Five Ends, fiindcă lsus e propria Lui cale. Pastorului nu i-o plăcut. „Io nici n-am vrut pictura aia acolo", aşa o zis. Dar sora Paul o pus picioru-n prag şi aşa o rămas. De-aia se cheamă *Five* Ends şi nu
Four Ends, cinci căi şi nu patru. Apropo, mai e pictura aia pe zidul din spate?

—- Da[1] cum nu. Îi năpădită de buruieni, da' tot acolo-i.

—- Mai scrie deasupra „Fie ca Domnul să te ţină în palma mâinii Sale"? N-aţi zugrăvit peste, nu?

—- Nu, Doamne fereşte. N-am zugrăvit peste vorbele alea, Rufus.

—- Pai nici să n-o faceţi. Aia-i în cinstea lui, a 'talianului. Mort de mult de-acuma. O făcut lucrarea Domnului. Vezi tu, Sportcoat, omu poa' să facă lucrarea Domnului şi far a să se duca la biserică în fiecare duminică.

—- Cu nimic nu m-ai lămurit.

—- M-ai întrebat de sora Paul, Sport. Şi ţi-am zis. Ar trebui să te duci s-o vezi. Poate ştie pe unde-o fi cutia aia. Poate i-o zis lui Hettie unde s-o ascundă.

Sportcoat a cântărit sugestia.

—- Îi drum lung cu metrou' pân-acolo.

—- Ce-ai de pierdut, Sport? Numa ea o mai rămas de pe vremea aia. Aş merge şi io cu tine. Mi-ar plăcea s-o văd. Da' albii ăia din Bensonhurst îs o adunătura cam periculoasă. Nu stau mult pe gânduri până scot pistolul la un negru.

Când a auzit de pistol, Sportcoat s-a albit la faţă şi a întins din nou mâna după Seagrams.

—- Îi prea a dracu de complicată lumea asta, a zis el, sorbind prelung.

— Poate vine Sausage cu tine.

—- Îi prea ocupat.

— Da ce face?

—- O, s-o ambalat din nu ştiu ce cauză, a răspuns Sportcoat. Umblă de colo-colo, dând vina pe unii c-ar fi făcut lucruri de care nu-şi aduc aminte.

Ca să schimbe subiectul, a dat din cap înspre generator.

—- Pot să te-ajut? Ce problemă are?

Rufus s-a uitat din nou în măruntaiele vechii maşinării.

—- N-are nimica ce nu pot io să repar. Hai, du-te la Bensonhurst şi rezolvă-ţi treaba şi treci pe la sora Paul şi salut-o şi din partea mea. Da’ lasă sticla. Omu are nevoie şi de distracţie.

—- Dâ nu faci nişte King Kong de-al tău?

Rufus s-a lăsat pe un genunchi şi şi-a vârât capul înapoi în generator.

—- King Kong fac întotdeauna, a zis el. Dâ se face în două părţi. Prima dată tre’ să faci „King” şi abia apoi „Kong”. Partea de „King” nu-i grea. E gata făcută. Acum aştept partea de „Kong”. Asta durează.

A apăsat un buton dintr-o parte şi generatorul a început să scuipe, a tuşit preţ de câteva secunde, a urlat în agonie şi apoi s-a trezit vuind la viaţă.

Rufus s-a uitat la Sportcoat şi a strigat peste vacarm:

—- Hai, du-te la sora Paul! Să-mi spui ce mai face. Să-ţi porţi pantofii de sport cât eşti în Bensonhurst!

Sportcoat a încuviinţat din cap, a tras o ultimă duşcă de Seagrams şi a dat să plece. Dar în loc s-o facă pe ieşirea de urgenţă din spate, a ales-o pe cea care ducea către **Un** culoar scurt şi către treptele spre ieşirea principală, care dădea în piaţă. Când a deschis uşa blocului, dintr-o debara pentru mături de sub scările care duceau la etaj a apărut o siluetă înaltă în geacă neagră de piele, care s-a strecurat tiptil în spatele lui cu o ţeavă ridicată deasupra capului. Bărbatul era la doi paşi de el când, dintr-odată, dinspre casa scărilor a coborât în viteză o minge de baseball, care l-a lovit în ceafă, făcându-l să se prăvălească înapoi în debara, unde a dispărut în zdrăngănelile tuturor lucrurilor pe care le răsturnase în cădere. În secunda următoare, doi băieţi nu mai

mari de nouă ani au coborât ţopăind scările şi au trecut glonţ pe lângă un Sportcoat uluit. Unul dintre ei a cules din mers şi mingea, care se oprise lângă uşă, şi a trântit rapid un „Salut, Sportcoat!”, după care au şters-o amândoi pe uşă afară, au săltat şi pe treptele din faţă şi au dispărut râzând.

Iritat, Sportcoat a ieşit rapid în piaţă ca să strige după ei:

—- Mai astâmpâraţi-vă! De teren de baseball n-aţi auzit?

A coborât iute treptele după ei, fără să-l observe pe bărbatul din spatele lui.

În debara, Earl, omul lui Bunch, căzuse în fund, cu picioarele răşchirate ieşindu-i pe uşa întredeschisă şi cu spatele sprijinit de perete. A scuturat din cap ca să-şi limpezească mintea. Trebuia să se mişte, repede, înainte să mai coboare cineva. A simţit miros de clor. Şi-a dat dintr-odată seama că fundul îi era ud. Picioarele îi erau pe o găleată galbenă, cu roţi, plină de lături, care se răsturnase. Şi-a dezlipit încet spatele de perete, şi-a pus mâinile pe jos ca sa se sprijine în ele şi s-a trezit că mâna dreaptă îi aterizase pe capătul ud al unui mop. Cealaltă mână îi era pe un obiect din dulap. Şi-a schimbat puţin poziţia şi a lovit uşa cu picioarele, deschizând-o larg. La lumina a constatat, spre groaza lui, că mâna stângă îi stătea pe o cursă de şobolani care se declanşase şi în interiorul căreia se găsea un client păros mort. A sărit în picioare cu un ţipăt scurt şi s-a năpustit afara din debara, ţinând-o tot într-o fugă pe hol şi pe uşă-afară, apoi prin piaţa către staţia de metrou din apropiere, ştergându-şi frenetic mâna de geaca de piele şi simţind aerul rece suflându-i peste pantalonii şi

adidaşii uzi.

— Futu-i mama lui de boşorog, a mormăit el.

9

Mizeria

Cei doi poliţişti în uniformă au întrerupt repetiţiile corului din Biserica Baptista Five Ends la cinci minute după ce izbucnise cearta dintre Verişoare. Cearta începuse, de fapt, cu douăzeci şi trei de ani înainte. De-atât de mult timp se răfuiau Nanette şi verişoara ei, Sweet Corn.

Sora Gee, o femeie înaltă şi chipeşă de patruzeci şi opt de ani, stătea în strana corului, făcându-şi de lucru cu cheile de la casă, cu privirea aţintită în poală, în timp ce Verişoarele se sfădeau.

— îndură-te, Doamne, şi struneşte catârii ăştia, a murmurat ea pe când Verişoarele se ocărau printre dinţi.

De parcă i-ar fi răspuns, uşa din spate a lăcaşului s-a deschis, iar doi poliţişti albi au trecut prin vestibulul minuscul şi au intrat în biserică, insignele lucioase şi nasturii de alamă sclipindu-le la lumina becului gol. Zornăitul cheilor de la brâu când se loveau una de alta suna ca un clinchet de clopoţei în timp ce bărbaţii înaintau pe culoarul acoperit cu rumeguş, cu tecile de piele ale pistoalelor izbindu-li-se de şolduri. S-au oprit când au ajuns la amvon, cu faţa către corul format din cinci femei şi doi bărbaţi, care le-au întors cu toţii privirea, cu excepţia lui Pudgy Fingers, băiatul lui Sportcoat, care şedea la capătul stranei, cu ochii nevăzători ascunşi în spatele ochelarilor de soare.

— Cine-i şef aici? a intre bat unul dintre poliţişti.

Din primul rând unde stătea, sora Gee l-a măsurat din cap până-n picioare. Era tânăr, agitat şi slab. În spatele lui se afla un poliţist mai copt, un bărbat robust, cu umeri laţi şi cu talpa-gâştei în colţurile ochilor albaştri. A observat că poliţistul mai în vârstă cercetează rapid încăperea din priviri. 1 se părea că-l mai văzuse undeva. Omul şi-a dat jos chipiul.

— Mitch, dă-ţi jos chipiul, i-a şoptit el şi poliţistului mai tânăr, cu un uşor accent irlandez.

Tânărul s-a conformat, după care a repetat întrebarea.

— Cine-i şeful?

Sora Gee a simţit cum toţi ochii din cor se întorc spre ea.

—- În biserica asta, prima dată dăm bună ziua şi abia apoi spunem ce treabă avem, a zis ea.

Poliţistul a ridicat o mână în care ţinea o foaie de hârtie împăturită, de culoare albastră.

— Sunt ofiţerul Dunne. Avem un mandat aici pentru Thelonius Ellis.

— Cine?

— Thelonius Ellis.

—- N-avem pe nimenea aici cu numele ăsta, i-a zis sora Gee.

— II ştie cineva? a întrebat poliţistul cel tânăr, uitându-se la corul din spatele surorii Gee. Avem un mandat aici.

—- Habar n-au ei de niciun mandat, a spus sora Gee.

— Nu vorbesc cu dumneata, doamnă. Vorbesc cu ei.

— Mie îmî pare că nu prea te-ai hotărât cu cine vrei să vorbeşti, domnu ofiţer. Prima data vii şi

intrebi cine-i şeful, aşa c-am răspuns. Apoi, în loc să vorbeşti cu mine, te-ntorci şi-i iei pe eî la întrebări. Cu cine-ai venit sa vorbeşti? Cu mine sau cu ei? Sau ai venit numa ca să faci nişte anunţuri?

— Mitch, verifică ce-i pe-afară, bine? a intervenit poliţistul mai în vârstă din spatele lui.

—- Da[1] am făcut asta deja, Potts.

— Mai verifică o dată.

Poliţistul cel tânăr s-a întors cu spatele, a trântit rapid mandatul albastru în mâna întinsă a lui Potts şi a dispărut pe uşa de la vestibul.

Potts a aşteptat până s-a închis uşa bisericii, apoi s-a întors, scuzându-se faţă de sora Gee.

—-Tinerii ăştia, a spus el.

—- Mie-mi spui!

— Sunt sergent Mullen de la secţia Şaptezeci şi Şase. Mi se zice sergent Potts.

—- Nu te supăra că-ntreb, domnu ofiţer, dar ce nume mai e şi Potts?

— Mai bine-aşa decât Hoţ.

Sora Gee a chicotit. Avea o sclipire bărbatul ăsta, ceva cald care se- nvolbura şi se înălţa în jurul lui, ca un nor de fum plin de scântei.

—- Eu sunt sora Gee. Ai şi-un prenume, domnule?

—- Nu merită folosit. Ajunge Potts.

— A dat cineva dume sau a vrut să facă o glumă sau sa fure sau să zică lumii ceva când te-ai născut dumneata de ţi-au pus aşa un nume?

— Am făcut un haloimăs cu nişte cartofi odată, când eram mic, aşa că bunica-mea mi-a dat porecla asta.

—- Ce-i ăla haloimăs?

— O harababură.

— Ei bine, ai un haloimăs de nume.

—- Râde ciob de oală spartă, nu? Cum ai zis că te cheamă, Gee? Uite, îţi dau cuvântul că, dacă-mi zici că prenumele dumitale e Golly^, eu unul fac calentoarsă şi plec de-aici aşa cum am venit.

Sora Gee a auzit pe cineva din cor chicotind în spate şi până şi ei i- a fost greu să-şi înăbuşe un zâmbet. Nu se putea abţine. Avea ceva omul ăsta care-i înveselea inima.

— Te-am mai văzut pe undeva, domnu' ofiţer Potts, a zis ea.

—- Potts e suficient. Poate m-ai văzut prin preajmă. Am crescut la patru străzi de-aici. Cu mult timp in urmă. Am fost detectiv în cartierul Cause.

—- Aşa deci... Poate acolo te-am văzut.

— Dar asta era acum douăzeci de ani.

— Pe-aici eram şi eu acum douăzeci de ani, a zis ea gânditoare.

Şi-a frecat obrazul, uitându-se îndelung la Potts, apoi i-au scânteiat
ochii şi chipul i s-a destins într-un zâmbet şiret. Surâsul acesta dezvăluia o frumuseţe naturală, pură, care l-a luat pe Potts prin surprindere. Bine-a făcu t-o cine-a fa cu t-o pe femeia asta, s-a gândit el.

— Gata, ştiu, a spus ea. Pe Ninth Street, lângă parc. La barul ăla vechi. Localul irlandez. Rattigans. *Acolo* te-am văzut.

Potts s-a înroşit la fată. Câţiva cântăreţi din cor au zâmbit. Până si Verişoarele au rânjit.

— Mi s-a mai întâmplat să am acolo câte o întâlnire de afaceri, a răspuns el mucalit, recăpătându-şi prezenţa de spirit. Dacă nu te superi de întrebare, şi dumneata tot de-aia ai trecut pe-

acolo? În acelaşi timp? Când m-ai văzut?

— *Odoamne!* s-a auzit un râs înfundat din cor.

Cele două cuvinte s-au strivit unul de altul ca două monede într- un fişic: *odoamnet*| Schimbul de replici devenise de-a dreptul savuros. Corul râdea. Venise rândul surorii Gee să se îmbujoreze.

— Nu umblu eu prin baruri, a zis ea repede. Fac muncă de zi chiar vizavi de Rattigans.

— Muncă de zi?

— Muncă-n gospodărie. Fac curăţenie la casa aia mare din piatră roşiatică. De paişpe ani fac curăţenie pentru familia de-acolo. De-aş avea cinci cenţi pentru fiecare sticlă de la Rattigans pe care-o culeg lunea de la bordură, acum aş fi bogată.

— Eu îmi ţin sticlele înăuntru, a zis Potts nonşalant.

— Nu mă priveşte unde ţi-s sticlele, a răspuns sora Gee. Treaba mea-i sa curăţ. Nu contează ce curăţ. Mizeria-i aceeaşi, pe oriunde ajunge.

Potts a încuviinţat din cap.

— Unele mizerii sunt mai greu de curăţat decât altele.

—- Mda, depinde, a zis ea.

Atmosfera destinsă din încăpere părea să se risipească şi Potts simţea că se stârneşte un soi de rezistenţă. Amândoi o simţeau. Potts a aruncat o privire inspre cor.

—- Putem să stăm puţin de vorbă între patru ochi?

— Sigur.

—- Poate la subsol?

—- E prea frig jos, a zis sora Gee. Pot să repete ei acolo. Este şi pian.

Uşuraţi, coriştii s-au ridicat rapid şi s-au încolonat

să iasă pe uşa din spate. Când a trecut Nanette pe lângă ea, sora Gee a apucat-o de încheietură şi i-a spus încet:

— Ia-l pe Pudgy Fingers.

Nu era nimic ieşit din comun in ce zisese, dar lui Potts i-a atras atenţia schimbul de priviri dintre cele două femei. Era ceva la mijloc.

Când uşa s-a închis, sora Gee s-a întors către el.

—- Ce ziceam?

—- Despre mizerie, a spus Potts.

— Ah, da, a zis ea, aşezându-se din nou.

Potts a văzut acum că era nu doar chipeşă, ci avea un soi de frumuseţe discreta, care tot creştea. Era o femeie înaltă, de vârstă mijlocie, al cărei chip nu era brăzdat de ridurile severe ale cucernicilor care au văzut prea multe la viaţa lor şi au făcut prea puţine în afară de rugăciune. Faţa îi era fermă şi hotărâtă, cu pielea netedă, de un cafeniu lăptos; părul des, cu câteva fire cărunte, îi era despărţit de o cărare ordonată; silueta zveltă şi semeaţă era îmbrăcată într-o rochie modesta, cu model floral. Şedea băţoasă pe bancă; alura ii era de balerină cu spatele drept, dar cum îşi ţinea coatele subţiri atârnate peste rezemătoarea din faţa ei şi zornaia leneş cheile într-o mână în timp ce-l privea pe poliţistul alb, avea o dezinvoltură şi o încredere în sine pe care el le găsea întrucâtva tulburătoare. O clipă mai târziu, femeia s-a lăsat pe spate şi şi-a întins un braţ cafeniu şi suplu pe spătarul băncii, cu un mic gest mlădios şi plin de graţie. Se mişca precum o gazelă, şi-a spus Potts. Deodată, îi venea greu să-şi limpezească gândurile.

— Ziceai ceva cum că unele mizerii-s mai greu de curăţat decât altele, a spus ea. Ei bine, asta-i

slujba mea, dom nu ofiţer. Vezi dumneata, sunt menajeră. Mizeria-Î meseria mea. Gonesc mizeria toată ziua. Mizeriei nu-i place de mine. Nu sta şi zice: „M-am ascuns. Hai să mă găseşti.” Tre* să mă duc eu s-o caut şi s-o curăţ. Dar nu urăsc mizeria pentru că-i mizerie. Nu poţi urî un lucru fiindcă e ce e. Datorită mizeriei sunt eu ce sunt. Oriunde încerc să scap lumea de ea, fac viaţa cuiva un pic mai bună. La fel şî dumneata. Indivizii pe care-i cauţi, escrocii şi toţi aia, nu zic: „Iata-ma-s. Hai sa ma prinzi.” Pe cei mai mulţi tre’ sa-i cauţi, să scormoneşti după ei într-un fel sau altul. Faci dreptate, iar lumea devine un pic mai bună pentru cineva, într-un fel, noi doi avem aceeaşi ocupaţie. Curăţăm mizeria. Facem curat în urma altora. Strângem jegul altora, deşi probabil ca nu-i corect sa zici de cineva care-o apucat-o pe cai greşite ca-i o problema sau un jeg sau mizerie.

Potts s-a trezit ca zâmbeşte.

— Ar trebui sa te faci avocat, a zis el.

Sora Gee s-a încruntat, devenind bănuitoare.

— Ma iei peste picior?

— Nu, a râs el.

— Poţi să-ţi dai seama după cum vorbesc că n-am şcoală. Sunt femeie de la ţară. Am vrut sa merg la şcoala, a zis ea melancolic. Dar asta o fost demult. Pe vremea când eram copil în Carolina de Nord. Ai fost vreodată în Sud?

— Nu, doamna.

— De unde eşti?

— Ţi-am zis. De-aici. Din cartierul Cause. Silver Street.

— Ce chestie, a dat ea din cap.

— Dar ai mei erau din Irlanda.

— Asta-i o insula?

— I-un loc unde oamenii pot sa se oprească şi să gândească. Cel puţin aia cu creier.

Ea a izbucnit în râs şi, în acel moment, Potts a simţit ca parca priveşte un munte întunecat şi tăcut care se trezeşte brusc la viaţă, iluminat de o suta de lămpi dintr-un sătuc pitoresc care se află pe povârnişul acela de o suta de ani, un sătuc apărut de nicăieri, toate luminile aprinzându-se în acelaşi timp. Femeii îi strălucea fiecare trăsătura a feţei. Potts s-a pomenit dorindu-şi sâ-i povestească despre toate amărăciunile de care avusese vreodată parte, inclusiv că Irlanda din broşurile de vacanţă nu era Irlanda, că amintireacubătrâna lui bunică irlandeza mergând pe Silver Street de mână cu el pe când avea opt ani, strângând în palmă ultima monedă de cinci centi şi muşcându-şi buza în timp ce îngâna un cântec trist de pe vremea copilăriei ei pline de sărăcie şi lipsuri, când cutreiera întinderile Irlandei în căutare de adăpost şi hrană, această amintire, deci, avea să- i pulseze prin artere şi să-i năvălească în inimă până la bătrâneţe:

Iarba cea verde se leagăn-asuprâ-le; somnul cel dulce pe veci i-a
cuprins;
Sfârşită-i vânătoarea, şi frigul la fel; şi foamea în fine s-a stins...

În loc de toate astea, a zis pur şi simplu:

— Nu-i un loc prea grozav.

Ea a râs stingherită, surprinsă de răspunsul lui, şi l-

a privit cum roşeşte. A simţit brusc ca-i zvâcneşte inima. În încăpere s-a lăsat o tăcere încordata. Au simţit-o amândoi, au simţit cum sunt brusc azvârliţi de-o parte şi de alta a unui abis şi cuprinşi de dorinţa irezistibilă de a se întinde spre celălalt, peste hău, de a-şi întinde mâinile de pe malurile opuse ale unei vai imense, adânci, aproape imposibil de traversat. Era prea mare, prea departe, pur şi simplu absurd, ridicol. Şi totuşi...

— Tipul ăsta, a rupt Potts tăcerea, tipul ăsta pe care-l caut... ăăă... dacă nu-l cheamă Thelonius Ellis, atunci cum îl cheamă?

Ea tăcea acum, cu privirea întoarsa în altă parte şi cu zâmbetul şters de pe buze; vraja se spulberase.

— E-n regulă, a continuat el. Ştim ce s-a întâmplat în piaţă când cu împuşcătura, mai mult sau mai puţin.

Intenţionase s-o spună pe un ton degajat, ca pe-o consolare, dar sunase oficial şi nu-şi dorea asta. L-a surprins lipsa de sinceritate din propria voce. Femeia aceasta înaltă şi cafenie avea o naturaleţe, o blândeţe care desferecase în el o parte ce de obicei rămânea închisă. Mai avea doar patru luni până la pensie. Cu patru luni prea mult. I- ar fi plăcut să se fi pensionat ieri. L-a cuprins brusc dorinţa să-şi dea jos uniforma, s-o azvârle pe podea şi să coboare la cor ca să cânte.

— Mă pensionez în curând, s-a trezit el zicând pe nepusă masă. O sută douăzeci de zile. O să mă duc la pescuit. Poate o să şi cânt într- un cor.

— Nu merita să-ţi petreci aşa restul vieţii.

— Cântând în cor?

— Nu. Pescuind.

— Ceva mai bun nu-mi trece prin minte.

— Foarte bine, daca asta-ţi place, dă-i bătaie. Ma gândesc că-i mai bine decât la înmormântări şi la chefuri cu beţie.

— Ca la Rattigans?

Ea a dat din mână.

— Nu mă supără locul ăla. Lumea se ceartă şi se ia la sfadă în toate birturile de pe lumea asta. Cel mai rău e în locurile cu frică de Dumnezeu. Dumnezeu e ultima grijă prin unele din bisericile astea, în vremurile astea, la biserică parcâ-s mai multe certuri decât rugăciuni, mai ceva decât pe stradă. Nicăieri nu eşti în siguranţă, înainte nu era asa.

Cuvintele ei l-au readus pe Potts la realitate. A făcut un efort să revină la treaba pe care-o avea de făcut.

— Pot să te întreb de tipul ăsta, Thelonius Ellis?

Sora Gee a ridicat mâna.

— Mă jur în faţa lui Dumnezeu că-n biserica asta nu-i nimenea cu aşa un nume, din ce ştiu eu.

— Asta-i numele pe care l-am primit. De la un martor.

— Ray Charles tre sa fi fost. Sau poate-i cineva de la alta biserică.

Potts a zâmbit.

— Ştim amândoi că la biserica asta merge.

— Cine?

— Bătrânul, Cel care a tras. Bea de stinge. Ştie pe toată lumea.

Sora Gee a zâmbit sumbru.

— De ce ma-ntrebi pe mine? Omul vostru îl ştie.

— Care om?

Sora Gee şi-a înclinat capul înspre el. Aplecarea acelui chip frumos l-a lăsat neajutorat pe moment. Se

simţea ca şi când aripa unei păsări i-ar fi mângâiat deodată faţa şi ar fi stârnit o adiere de aburi reci, presărându-i rouă pe umeri. A ridicat din sprâncene şi a clipit la ea, după care şi-a coborât privirea. A avut senzaţia că uşa emoţională pe care reuşise s-o închidă cu câteva clipe în urmă se deschisese din nou. Cu ochii în podea, s-a întrebat oare ce vârstă are sora Gee.

— Poliţistul care lucra pentru Hot Sausage, a zis ea.

— Hot cine?

— Poliţistul care lucra pentru Hot Sausage, a răspuns sora Gee răbdătoare. În încăperea cu boilerul de la subsol. Hot Sausage e îngrijitor-şef şi omul care se ocupă de boiler. îngrijitorul de sub el. Tipul ăla tânăr. Ala era al vostru.

— Cum îl cheama cu adevărat pe Hot Sausage?

Sora Gee a chicotit.

— De ce-ncerci să mă zăpăceşti? Vorbim acum de omul vostru. Hot Sausage e îngrijitorul din Blocul 17. Puştiul ăla de culoare care făcea pe îngrijitorul sub supravegherea lui... *El* i-a salvat viaţa lui Deems, nu altcineva. Lumea de pe-ai ci nu ştie dacă să-i mulţumească sau să-i toarne o găleată de apă-n cap.

Potts a rămas tăcut. Sora Gee a zâmbit.

— Toată lumea din Cause ştia că-i copoi. Chiar nu ştii care-s de-ai tăi?

Potts de-abia se stăpânea să se repeadă afară din biserică şi să fugă înapoi la secţie ca sa-l snopească pe căpitan în bătaie. Se simţea ca un prost. Acum trebuia să cureţe gunoiul căpitanului. Jet, domnul Primul Negru în Toate. Puştiul ăla n-avea stofă de detectiv. Era prea tânăr. N-avea experienţă. N-avea

fler. N-avea aliaţi, nici mentori, în afară de el, poate. Căpitanul insistase: „Trebuie sa trimitem negri la Blocurile Cause”. Căpitanul era bătut în cap. Cât de tâmpit putea sa fie individul ăsta?

— Puştiul a fost transferat în Queens, a zis el. Mă bucur. E-un băiat de treabă. Eu l-am instruit.

— De-asta eşti aici? a întrebat sora Gee.

— Nu. M-au rugat să dau o mâna de ajutor fiindcă ştiu zona. încearcă... încearcă să facă ceva cu traficanţii ăştia noi.

A văzut cum expresia de pe chipul femeii se schimbă uşor.

— Pot să-ţi pun o întrebare personala? a întrebat ea.

— Desigur.

— Cum ajunge un detectiv sa îmbrace din nou uniforma?

— E-o poveste lungă, i-a răspuns el. Cum ziceam, am crescut pe- aici. îmi convine programul. îmi plac oamenii. Dacă poliţia vrea să ia măsuri împotriva traficanţilor, eu unul zic aleluia.

Sora Gee n-a putut să-şi reţină cu totul un zâmbet ironic.

— Daca astea-s măsurile pe care le ia, sunt cam pe lângă, a comentat ea. Sportcoat are şapteşunu de ani. Traficant de droguri sigur nu-i.

— Am vrea să stăm de vorbă cu el, a continuat Potts.

— N-o să vă fie greu să-l găsiţi. E diacon chiar aici, la biserica asta. Unii îi zic diaconu CuSy. Dar cei mai mulţi îi zic Sportcoat, din cauză că aşa-i place să se-mbrace. Poţi să-l recunoşti chiar după haină. Mai mult de-atât nu pot să-ţi dau. Tre' să trăiesc aici.

— îl cunoşti bine?

— De douăj' de ani. De când aveam douăşopt.

Potts a făcut rapid calculul în minte. „E cu zece ani mai tânără decât mine", s-a gândit el. S-a trezit că-şi netezeşte jacheta ca să-şi mascheze începutul de burtă.

— Ce lucrează? a întrebat el.

— Face mai mult munci ocazionale. Câte puţin din toate. Aie zile când lucrează la magazinul de băuturi al lui Itkin. Alteori face curăţenie la noi în subsol. Scoate gunoiul. îngrijeşte grădinile pentru câţiva albi din zona asta. E tare priceput la grădinărit. Nimic nu-l depăşeşte când vine vorba de plante. E faimos pentru asta. Şi pentru băutură. Şi pentru baseball.

Potts a rămas pe gânduri preţ de o clipă.

— Să fie oare arbitrul de la meciurile de baseball dintre voi şi Blocurile Watch? Aia care urlă şi fuge de jur împrejurul bazelor?

— Unul şi acelaşi.

Potts a râs.

— Simpatic tipul. Mai vedeam meciurile alea când patrulam. Aveaţi un jucător pe cinste. Un puşti... Să fi avut vreo paişpe ani. Arunca mingea aia de nu-ţi venea să crezi.

— Ăla-i Deems. Care-o fost împuşcat.

— Glumeşti.

Ea a oftat şi a tăcut o clipă.

—- Pân-o făcut doişpe sau treişpe ani, Deems o stat în fiecare duminică chiar unde stai dumneata acum. Sportcoat —- diaconu' Cufîy – o fost învăţătorul lui Deems la şcoala de duminică. Şi antrenor i-o fost. Şi toate celelalte. Pân-o murit Hettie. Nevastă-sa.

„De-asta trebuie să mă las de meserie”, s-a gândit Potts cu amărăciune.

—- Ce-a păţit?

— O căzut în port şi s-o înecat. Acum doi ani. Nimenea n-o înţeles ce s-o-ntâmplat.

—- Crezi că omul ăsta al dumitale a avut ceva de-a face cu moartea
ei?

—- Sportcoat nu-i omu meu. Oi fi avut eu momente de cumpănă în viaţa asta, da' nu în halul ăsta. Sunt măritată. Cu pastorul de aici.

Potts a simţit că i se strânge inima.

—- Am înţeles, a zis el.

—- N-o avut nimica de-a face cu moartea lui Hettie. De Sportcoat zic. Pur şi simplu aşa merg lucrurile pe-aici. Drept să spun, el era unul dintre puţinii de-aici care chiar îşi iubea nevasta.

Rămăsese perfect nemişcată în timp ce vorbea, dar în frumoşii ochi măslinii se citeau o blândeţe şi o suferinţă atât de adânci, încât atunci când s-a uitat în ei, Potts a văzut vârtejurile de ape din străfundurile lor. Se simţea ca şi când s-ar fi uitat la nişte îngheţată lăsată prea mult pe o masă de picnic în soarele fierbinte. Regretul se revărsa precum apa din ochii ei. Femeia părea să se dezintegreze chiar în faţa lui.

Potts şi-a dat seama că roşeşte şi s-a uitat în altă parte. A dat să se scuze, dar chiar atunci a auzit-o că zice:

—- Îţi stă mult mai bine în civil decât în uniforma asta pretenţioasă. Cred că de-asta te-am ţinut minte.

Târziu, mult mai târziu, lui Potts i-a trecut prin cap că poate-l ţinea minte din cauză că-l urmărise pe când stătea în faţa barului cu prietenii, ascultându-i pe

soldaţii cătrăniţi din Armata Republicană Irlandeză cum îi înjură pe englezi şi cum se plâng că se duce cartierul de râpă din cauza că au venit negrii şi mexicanii cu aiurelile lor despre drepturile civile şi au luat slujbele de la metrou, slujbele de îngrijitori, slujbele de portari, bătându-se pe firimiturile şi oasele de pui pe care Rockefellerii şi ceilalţi ca ei le aruncau amărâţilor.

—- Deci moartea ei nu-i nevoie s-o cercetez? s-a bâlbâit Potts.

—- N-ai decât s-o cercetezi cât vrei. Hettie o fost o femeie aprigă. O fost o femeie aprigă pentru c-o dus o viaţă aprigă. Dar era bună până-n măduva oaselor. În familia aia, ea o fost cocoşul. Sportcoat nu-i ieşea din cuvânt. Mai puţin când era vorba de brânză, a chicotit ea.

— Brânză?

— Într-unul dintre blocuri se dă brânză gratis în prima sâmbăta din fiecare lună. Lui Hettie nu-i plăcea deloc. Mereu se certau din cauza asta. În rest, se-nţelegeau bine.

—- Ce crezi că i s-a întâmplat?

—- S-o dus în port, o intrat în apă şi s-o înecat. De-atunci n-or mai fost cum trebe lucrurile pe-aici, pe la biserică.

—- Dă de ce-a făcut una ca asta?

—- Mă gândesc c-o fi obosit.

Potts a oftat.

—- Să trec asta în raport?

—- Treci ce vrei. Sinceră să fiu, sper că Sportcoat o şters-o. Pentru Deems nu merită să faci închisoare. Acum nu mai merită.

— înţeleg, dar omul ăsta e înarmat. Poate şi cam

tulburat. Ceea ce tulbură apele şi în comunitate.

Sora Gee a pufnit.

—- Apele-s tulburi p-aici de patru ani, de când o apărut drogul nou. Chestia asta nouă —- nici nu ştiu cum îi zice —- o fumezi, ţi-o bagi în venă cu acele... oricum o fi, odată ce-ai făcut-o de câteva ori, nu mai scapi. N-am mai văzut aşa ceva, şi am văzut destule la viaţa mea. Cartierul nu era periculos înainte să apară drogul ăsta. Acuma ai mai în vârstă-s cotonogiţi în fiecare seară când vin de la lucru şi li se fură mărunţişul câştigat peste zi ca să poată drogaţii ăştia să-şi cumpere mai multă otravă de Ia Deems. Ar trebui să-i crape obrazul de ruşine. L-ar omorî bunică-su dac-ar mai trăi.

—- Am înţeles. Dar omul ăsta al vostru nu poate să-şi facă singur dreptate. Pentru asta avem aşa ceva, a zis el, arătând mandatul.

Faţa ei s-a înăsprit şi s-a deschis din nou un gol între ei.

—- Daţi-i mai departe cu mandatele. Şi dacă tot daţi cu ele în stânga şi-n dreapta, poate găsiţi unul şi pentru cine ne-o furat banii din Clubul de Crăciun. Tre’ să fie vreo două mii de dolari acolo.

—- Ce mai e si asta?

—- Clubul de Crăciun. Strângem bani în fiecare an ca să cumpărăm jucării la copii de Crăciun. Hettie îi aduna şi-i ţinea într-o cutiuţă. Avea mare grijă de ei. Nu spunea nimănui unde-i ţine şi la fiecare Crăciun îţi dădea pur şi simplu banii. Problema-i că Hettie nu mai e şi Sportcoat habar n-are unde-i cutia.

— De ce nu-l întrebaţi pe el?

Sora Gee a râs.

—- Dacă ştia, îi dădea înapoi. Sportcoat n-ar fura de

la biserică. Nici măcar pentru băutură.

—- Am văzut eu oameni care-au făcut mai rău de-atât pentru băutură.

Sora Gee s-a uitat încruntată la el, pe faţa senină şi frumoasă întipărindu-i-se frustrarea.

—- Dumneata eşti bun Ia suflet, asta văd limpede. Dar noi ăştia de la biserică suntem oameni săraci. Punem câţiva bănuţi deoparte ca să luăm cadouri de Crăciun la copii. Ne rugăm unii pentru alţii la un Dumnezeu izbăvitor şi asta ne face bine. Banii de Crăciun or dispărut, probabil pentru totdeauna, şi poate că asta o fost voia Domnului. Pentru voi, ăştia de la poliţie, asta nu înseamnă decât că poate i-o luat bietul Sportcoat. Dar aici greşiţi. Sportcoat s-ar îneca mai degrabă în ocean decât să ia un bănuţ de la vreun suflet pe lumea asta. Îţi spun eu ce s-o-ntâmplat —- s-o îmbătat criţă şi o-ncercat să facă curăţenie pe-aîcî dintr-o singură lovitură. Şi din cauza asta nici nu mai ai loc acum de toţi poliţiştii care se uită după el şi-n gaură de şarpe. Ce să-nţelegem de-aici?

—- Vrem să-l protejăm. Clemens lucrează pentru nişte indivizi destul de periculoşi. La ei vrem s-ajungem de fapt.

—- Atunci luaţi-l pe Deems. Şi pe ăilalţi care vând tot ce vrea dracu.

Potts a oftat.

—- Acum douăzeci de ani aş fi putut-o face. Acum nu.

A simţit că golul dintre ei se Umple şi nu era doar în capul lui. Sora Gee simţea acelaşi lucru. Îi simţea bunătatea, cinstea şi sentimentul datoriei. Şi mai simţea ceva. Ceva imens. Era ca şi când ar fi avut un magnet undeva înăuntrul lui care-o atrăgea spiritual

către el. Era straniu, emoţionant, tulburător chiar. L-a urmărit cum se ridică şi se îndreaptă spre uşă. S-a ridicat şi ea rapid şi l-a însoţit pe interval, Potts fredonând neliniştit în timp ce îşi croia drum spre uşă pe culoarul acoperit cu rumeguş, ocolind soba cu lemne, iar ea privindu-l cu coada ochiului. Nu mai simţise aşa ceva faţă de un bărbat de când o aşteptase taică-său la şcoală într-o după-amiază ca s-o ducă acasă, după ce un băiat din clasa ei fusese bătut măr de nişte copii albi, şi fusese Un sentiment de mângâiere şi siguranţă care emana dinspre cineva care ţinea mult la ea. Iar acum simţea acelaşi lucru tocmai din partea unui bărbat alb. Ce straniu şi minunat să simţi aşa ceva venind din partea unui bărbat, orice bărbat, dar mai ales Un străin. I se părea că visează.

S-au oprit la uşa vestibulului.

—- Dacă apare diaconul, spune-i că e mai în siguranţă cu noi, a spus Potts.

Sora Gee a dat să răspundă, dar chiar atunci s-a auzit o voce din vestibul:

—- Unde-i tati?

Era Pudgy Fingers. îşi găsise drumul până sus şi stătea pe un scaun pliant lângă intrarea din faţă, în întuneric, legănându-se înainte şi înapoi, cum făcea mereu, cu ochii acoperiţi de obişnuiţii ochelari de soare. Corul se auzea cântând la subsol şi era clar că nu se obosise nimeni să vină după el, fiindcă Pudgy Fingers cunoştea locul ca-n palmă şi îi făcea de multe ori plăcere să cutreiere prin biserică de unul singur.

Sora Gee i-a pus o mână pe cot ca să-l ridice.

—- Pudgy, hai, du-te înapoi la repetiţie, a zis ea. Vin şi eu imediat.

Pudgy Fingers s-a ridicat fără tragere de inimă. Ea l-a răsucit cu atenţie în direcţia bună şi i-a pus mâna pe balustradă. L-au urmărit cum coboară scările şi dispare la subsol.

—- înţeleg că ăsta-i fiu-său, a spus Potts de îndată ce Pudgy Fingers s-a făcut nevăzut.

Sora Gee a rămas tăcută.

—- Nu mi-ai spus în ce bloc locuieşte omul tău, a continuat Potts.

—- N-ai întrebat, a răspuns ea.

S-a întors spre fereastră, cu spatele la el, frângându-şi agitată mâinile în timp ce privea afară.

— Să cobor şi să-l întreb pe fiu-său?

— De ce-ai face una ca asta? Doar ai văzut că băiatu-i puţin dus.

—- Dar sigur ştie unde locuieşte.

Ea a oftat, fără să-şi ia privirea de la fereastră.

—- Dă-mi voie să întreb, cu ce te-ajută să strângi cu uşa pe singurul om de pe-aici care-o făcut şi el un pustiu de bine?

— Nu eu hotărăsc asta.

—- Ţi-am spus deja. Sportcoat nu-i greu de găsit. Umblă pe-aici.

—- Pe-asta s-o trec ca minciună? Că nu l-am văzut.

Ea s-a întunecat la chip.

— N-ai decât s-o treci cum vrei. Oricum o-ntorci, după ce-l închideţi pe Sportcoat, ăia de Ia serviciile sociale o să pună mâna pe Pudgy Fingers. O să-l trimită pe undeva prin Bronx sau Queens şi n- o să-l mai vedem în veci. Asta-i băiatul lui Hettie. Hettie era deja trecută de patruj’ de ani când l-o făcut. Ca femeie, eşti deja bătrână să ai copii la vârsta aia. Iar dac-ai dus o viaţă grea ca a lui Hettie, te simţi şi mai

bătrână,

—- îmi pare rău, dar nici asta nu ţine de mine.

—- Normal că nu. Dar eu sunt genul care se culcă atunci când se întâmplă ceva care nu mă priveşte.

Potts a râs amar.

— Adu-mi aminte ca data viitoare să înghit nişte somnifere înainte să mă duc la serviciu, a zis el.

A fost rândul ei să râdă.

— Nu asta am vrut să spun. Hettie o făcut o grămadă pentru biserica asta. A fost aici încă de la început. N-o luat niciodată vreun sfanţ pentru ea din banii de Crăciun, nici când şi-o pierdut slujba. Fă cum crezi, dar după ce-l arestaţi pe Sportcoat, o să-l ridice şi pe Pudgy Fingers, iar asta-i cu totul altă mâncare de peşte. Pe-asta nu cred c-o s-o acceptăm fără luptă.

Potts şi-a ridicat exasperat mâinile.

—- Ce vrei, sa mâ apuc sâ le-mpart bomboane tuturor puştilor care au pistoale în blocurile astea? Legea-i lege. Omul ăsta a apăsat pe trăgaci. A împuşcat pe cineva. Cu martori de faţă! Tipul pe care l-a împuşcat nu-i tocmai uşă de biserică...

—- Ba chiar o cântat în corul bisericii.

— Ştii prea bine cum merg lucrurile.

Sora Gee nu s-a clintit de la fereastra din vestibul. Potts se uita la femeia înaltă, cu spatele drept, care privea fix afară şi respira încet, sânii mişcându-i-se în sus şi în jos, ca două faruri de maşină. Faţa îi era vizibilă din profil în timp ce ochii măslinii scrutau străzile; fragilitatea şi blândeţea dispăruseră, iar pomeţii, maxilarul încleştat, nasul lat care fremăta trădau faptul că se enervase din nou. l-a zburat gândul la propria lui nevastă, de acasă, din Staten

Island, îmbrăcată în capot de baie, decupând cupoane din ziarul local, *Staten Island Advance*, cu ochii umeziţi de plictiseală, şi plângându-se că-şi face manichiura joia şi coafura vineri, că ratează seara de bingo de sâmbătă, că are tot mai multe kilograme şi tot mai puţină răbdare. A văzut-o pe sora Gee cum îşi freacă gâtul şi s-a trezit întrebându-se cum ar fi să-şi pună degetele acolo şi apoi să le coboare pe spatele ei lung şi arcuit. I s-a părut că-i vede gura mişcându-se, dar era cu gândurile departe şi n-a auzit ce spune. Ceva zicea totuşi, iar el n-a prins decât finalul, şi abia atunci şi-a dat seama că el e cel care vorbeşte, nu ea, spunând ceva despre cum îi plăcuse întotdeauna cartierul şi că se întorsese în Cause fiindcă avusese necazuri la o altă secţie din cauză că încercase să rămână poliţist cinstit, iar Cause era singurul loc unde se simţea liber, pentru că crescuse la doar câteva străzi distanţă şi încă se simţea acasă aici. De-asta se întorsese, ca să-şi încheie cariera aici, ca să fie acasă la sfârşit.

—- Iar cazul ăsta, a spus el, e bizar în toate privinţele. Dac-ar fi orice altă parte din Brooklyn, poate că lucrurile s-ar stinge de la sine. Dar băiatul tău de strană, Deems, face parte dintr-o întreagă reţea. Una care s-a întins peste tot prin oraş – prin mafie, printre politicieni, chiar şi printre poliţişti, dar pe-asta n-ai auzit-o de la mine. Şi o să-i facă rău oricui îi stă în cale. Problema trebuie rezolvată. Pur şi simplu asta-i situaţia.

Ea l-a ascultat în linişte, privind fix pe geam afară la cartierul întunecat, la vechiul vagon de marfa al Elefantului, aflat la o stradă distanţă, la drumurile tocite şi măcinate de vreme, pe care se rostogoleau

ziare bătute de vânt, la caroseriile de maşini vechi lăsate la bordură ca nişte gândaci morţi. II vedea pe Potts răsfrânt în sticla ferestrei pe când vorbea în spatele ei, bărbatul alb în uniformă de poliţist. Avea însă ceva în ochii albaştri, în legănarea umerilor laţi, în felul în care se ţinea şi se mişca, ceva care-l făcea deosebit. Sora Gee îi privea imaginea oglindită în fereastră în timp ce el vorbea, cu ochii în pământ, făcându-şi de lucru cu mâinile. Se ascundea ceva vast în el, şi-a zis ea – un ochi de apă, un iaz, un lac poate. Fermecătorul accent irlandez îi dădea un aer de eleganţă în ciuda umerilor laţi şi a mâinilor groase. Un om inteligent şi bun. Era, şi-a dat ea seama, la fel de prins în capcană ca ea.

— Fie ce-o fi atunci, i-a răspuns ea încet propriei reflexii.

— Nu poţi s-o laşi aşa.

Sora Gee l-a privit pieziş, cu blândeţe. Ochii ei întunecaţi luceau în vestibul.

—- Mai treci să mă vezi, a zis ea şi, cu aceste cuvinte, i-a deschis uşa de la biserică.

Fără să mai scoată o vorbă, Potts şi-a pus chipiul pe cap şi a ieşit în seara întunecată, iar mirosul cheiului murdar i-a pătruns în nări şi în conştiinţă cu uşurinţa florilor de liliac şi a razelor de lună, fâlfâind ca nişte fluturi în jurul inimii sale trezite la viaţă.

28. întregul pasaj este un joc de cuvinte bazat pe înţelesul numelor celor doua personaje. Potts, care vine de la *potatoes* („cartofi"), intră in combinaţie cu *pans* in expresia *pots and pans* (aprox. „oaie şi tigăi"), iarăşi *golly* sunt exclamaţii de surpriză sau de încântare.

10 Soup

în dimineaţa de după vizita sa la Rufus, Sportcoat stătea în pat, încercând să decidă cu ajutorul lui

Hettie dacă să poarte haina în carouri sau pe cea galbenă, într-o singură culoare.

Hettie era în toane bune şi se înţelegeau chiar bine, când deodată ba întrerupt zbârnâitul unei chitare solitare de-afară. Hettie a dispărut, iar Sportcoat, iritat, s-a tras până la fereastră şi a privit în jos, încruntându-se la vederea mulţimii care se strângea în piaţă, lângă treptele din faţa Blocului 17, vizavi de Blocul 9, unde locuia el. Patru muzicieni – un chitarist, un acordeonist şi alţi doi care cântau la bongos şi conga – se gâseau deja pe trepte. Din punctul său de observaţie de la etajul al treilea, Sportcoat a văzut cum se mai apropie de piaţă câţiva cântăreţi, cărându-şi tobele bongos şi conga.

— Doaaaamne, a mormăit el.

S-a uitat prin cameră. Hettie dispăruse. Şi tocmai când se înţelegeau aşa de bine!

— Nu-i nimica, Hettie, s-a adresat el cu voce tare încăperii goale. Nu-i decât Joaquin cu bongosurile lui. Hai înapoi.

Dar Hettie nu mai era.

Enervat de dispariţia ei, Sportcoat s-a dat jos din pat, unde dormise în pantaloni, s-a îmbrăcat cu o cămaşă şi cu haina cea galbenă, care-i plăcuse lui Hettie şi, ca să-şi dea curaj, a tras iute o duşcă dintr-o sticlă de Kong rămasă pe-acolo, ceea ce nu-i plăcea lui Hettie, dar aşa-i trebuia dacă plecase. Şi-a vârât sticla în buzunar şi a ieşit poticnindu-se în piaţă, unde mulţimea se adunase la intrarea Blocului 17 ca să-i audă pe Joaquin şi formaţia sa, Los Soñadores (Visătorii).

Joaquin Cordero era singurul curier de pariuri cinstit din complexul Cause şi nimeni nu-şi amintea să

mai fi fost vreun altul ca el. Era un bărbat scund, îndesat, cu piele ciocolatie, ale cărui trăsături plăcute erau înghesuite într-un cap care semăna cu o rampă de sărituri cu schiurile, în sensul că partea din spate a scăfârliei era turtită ca o clătită, iar creştetul îi era înclinat ca o pârtie de schi, de unde şi porecla pe care-o căpătase în copilărie, „ Salto”, adică „săritură” în spaniolă. Nu-l deranja. Joaquín era ceea ce el numea „un tip de gaşcă” şi, ca orice astfel de tip care nu intrase în politică, avea multe slujbe. Strângea numere la fereastra anume transformată din apartamentul său de la parterul Blocului 17 – o fereastră accesibilă trecătorilor, cu un dulăpior special, construit chiar de el, dedesubtul pervazului din interior, unde vindea ţigâri la bucată, whisky şi vin în pahare de hârtie pentru cei care aveau nevoie dimineaţa de un strop de fericire. Pe lângă astea, oferea câteva ore pe zi servicii de taximetrie, pentru un preţ rezonabil spăla rufele muncitorilor ocupaţi, repara funduri de scaun pentru oricine îl ruga, se dădea din când în când la gospodinele plictisite şi cânta la chitară şi din voce. Joaquín avea multe talente, cum se spune. Era marele virtuoz al cartierului, iar trupa lui veselă era preferata publicului din zonă.

Nimeni din Cause nu ştia sigur dacă Joaquín şi Los Soñadores erau buni de ceva. Nu exista însă nuntă, eveniment sau chiar înmormântare la care Los Soñadores să nu participe, dacă nu fizic, măcar cu gândul, căci deşi sunau ca un motor diesel care se munceşte să pornească într-o dimineaţă rece de octombrie, conta efortul, nu rezultatul. Degeaba zicea doamna lzi, fosta nevastă a lui Joaquin, că singurul

motiv pentru care Los Soñadores cântau la evenimentele din Cause era că Joaquin i-o trăgea domnişoarei Krzypcinksi, tânăra asistentă socială albă, cu ţâţe mari, care nu ştia să bată din palme în tempo şi n-ar fi recunoscut un ritm de salsa nici s-o pici cu ceară, dar ale cărei şolduri late se legânau în alt fel de ritm, unul pe care toţi bărbaţii din Cause îl auzeau şi de la o mie de kilometri depărtare. Domnişoara Krzypcinksi conducea Centrul de Seniori din Blocurile Cause, care sprijinea cu bani şi gustări ocaziile speciale din tot cartierul. Şi părea într-adevăr ciudat că Centrul de Seniori, care veşnic se plângea de lipsă de bani, reuşea întotdeauna să găsească fonduri ca să-i plătească pe Los Soñadores să cânte muzică de două parale la toate evenimentele, deşi Héctor Vasquez din Blocul 34 cânta la trombon pentru Willie Bobo, iar lrv Thigpen din Blocul 17 cânta la percuţie pentru Sonny Rollins—. Pe ăştia de ce nu reuşea să-i aducă şi pe-aici sa cânte?

Nu conta. Ori de câte ori cântau, zdrăngănind laolaltă ca patru rable în tandem, Los Soñadores adunau public. Dominicanii dădeau politicos din cap şi râdeau între ei pe înfundate. Portoricanii ridicau din umeri şi spuneau că numai Dumnezeu e mai măreţ decât Celia Cruz şi decât nebunul de Eddie Palmieri—, care scoate un jazz salsa atât de fierbinte, încât îţi dai toţi banii pe trupele alea *charanga* din club, şi atunci ce importanţă mai are? Negrii, majoritatea creştini din Sud, crescuţi în biserici unde predicatorii umblau cu pistoale la ei, culegeau bumbac şi puteau, din senin şi fără nicio pregătire, să-şi înalţe din amvon vocile cu atâta putere, încât se auzeau cale de jumătate de stat, ţinând în timpul ăsta

un balot de bumbac într-o mâna şi cu cealaltă pipăind vreo cântăreaţă din cor, negrii gustau orice fel de muzică, aşa că ce mai conta? Toţi dansau şi se înţelegeau de minune, şi de ce nu, în fond? Muzica lui Joaquin era gratis şi muzica vine de la Dumnezeu. Ce vine de la Dumnezeu e întotdeauna bun.

Sportcoat s-a apropiat agale de mulţimea care se adunase în jurul treptelor de la intrarea în Blocul 17, unde Los Soñadores, cu amplificatoarele şi tobele instalate pe platoul din vârful acestor trepte, zdrăngăneau de zor. Amplificatoarele erau alimentate printr-un prelungitor întins neglijent peste scena improvizata. Prelungitorul ducea la fereastra apartamentului de la parter al lui Joaquin, fereastră aflată cbiar lângă uşa principală a clădirii. Deasupra formaţiei, pe marchiza care proteja intrarea, se întindea un afiş, dar Sportcoat, aflat la o oarecare distanţă, nu vedea ce scrie pe el.

S-a oprit şi a urmărit din spatele mulţimii cum Joaquin, care croncănea în legea lui pe spanioleşte, a ajuns la un pasaj mai emoţionant şi şi-a înălţat vocea, ceea ce i-a făcut pe veselii săi muzicieni să-şi chinuie şi mai abitir acordeonul şi să bată în bongos şi mai cu foc.

—- Dâ-i bătaie, Joaquin! a strigat Sportcoat.

A dat pe gat o duşcă de King Kong şi i-a rânjit femeii de lângă el, dezvelindu-şi gingiile din faţă, cu dinţii îngălbeniţi, de culoarea untului.

— Habar n-am ce fac ăştia, da' nu-i deloc de lepădat, a zis el.

Femeia, o tânără mamă dominicană cu doi copii mici, nu l-a băgat în seama.

—- Dă-i bătaie, Joaquin! Cu cât beau mai mult, cu-

atâta sună mai bine, a urlat el înspre scena.

Câţiva oameni din apropiere, impresionaţi de talentul muzical pe care-l aveau în faţa ochilor, au zâmbit la auzul remarcii, dar au rămas cu privirile aţintite asupra formaţiei. Joaquin era în mare forma. Trupa îi dădea înainte. Nu l-au observat pe Sportcoat,

—- Cha-cha-cha! a izbucnit Sportcoat vesel. Băgaţi, băieţi!

A mai tras o duşcă de Kong, a scuturat din şolduri şi apoi a strigat:

—- Cea mai bună muzică de bongos din lume!

Această ultimă observaţie a adus un zâmbet pe faţa femeii de alături, care s-a uitat în cele din urmă spre eh Când a văzut cine este, zâmbetul i-a pierit de pe chip şi femeia s-a dat înapoi, trăgându-şi protector copiii lângă ea. Un bărbat din apropiere a văzut-o că se îndepărtează, l-a zărit pe Sportcoat şi s-a tras şi el ceva mai încolo, fiind urmat de încă unul.

Sportcoat n-a observat. Pe măsură ce mulţimea se dădea la o parte, a început să desluşească în faţă, lângă formaţie, bine-cunoscuta pălărie turtită a lui Hot Sausage, care dădea din cap în ritmul muzicii *bachata*$_y$ cu un trabuc între dinţi. Sportcoat şi-a croit drum înainte prin mulţime şi l-a bătut pe Hot SaUsage pe umăr.

—- Cu ce ocazie-i cheful? a vrut el să ştie. Şi de unde-ai ciupit trabucul?

Sausage s-a întors spre el şi a încremenit, cu ochii cât cepele. S-a uitat agitat în jur, şi-a smuls trabucul din gură şi a şuierat:

—- Ce cauţi aici, Sport? Deems o ieşit.

—- De unde-o ieşit?

—- O ieşit din spital. O ieşit din casă. E p-aici.

—- Foarte bine. Poa’ sa se-apuce iar de baseball, a răspuns Sportcoat. Alt trabuc nu mai ai? N-am mai fumat trabuc de douăzeci de ani.

—- Băi Sport, tu n-ai auzit ce-am spus?

— Ia nu-mi mai freca ridichea şi da-mi un trabuc.

A făcut semn din cap catre buzunarul de la şold al hainei, unde era ascunsa sticla de Kong.

—- Am adus gorila cu mine. Vrei?

—- Nu aici, a şuierat Fiot Sausage, dar apoi a aruncat scurt o privire spre stâlpul steagului şi, văzând că nu-i nimeni acolo, a smuls sticla din buzunarul lui Sportcoat şi a tras iute o duşcă, după care a strecurat sticla înapoi de unde o luase.

— Cu ce ocazie trabucu ? a întrebat Sportcoat. Ai lăsat-o borţoasă pe sora Bibb?

Aluzia la organista bisericii şi amanta sa de ocazie nu i-a picat bine lui Fiot Sausage.

—- Nu-i nimic amuzant în asta, a bombănit el.

Şi-a scos din nou trabucul din gură, parând stânjenit.

—- Am câştigat Un pariu, a murmurat el.

— Cine-i fraier u'? s-a interesat Sportcoat.

Fiot Sausage a aruncat o privire spre Joaquin, care, de pe trepte de unde stătea, tocmai se holba la cineva şi a pălit brusc. Ba Sportcoat a observat chiar că întreaga trupă Los Soñadores se holba acum la cineva: la el. Melodia, care şi până atunci fusese cam moleşită, s-a prefăcut într-o lălăială şi mai lentă.

Sportcoat a scos sticla de Kong din buzunar, a dat pe gât şi ultima înghiţitură şi apoi a făcut semn din cap înspre Los Soñadores.

—- Fiai s-o zicem pe-a dreaptă, Sausage. Nu-s tocmai Gladys Knight and the Pips—. De ce i-o fi scos

Joaquin de la naftalină?

— Nu vezi afişul?

— Ce afiş?

Sausage a arătat înspre afişul de deasupra formaţiei, care fusese mâzgălit pe o bucata de carton şi pe care scria „Bine ai venit acasă, Soup”.

—- O ieşit Soup Lopez de la pârnaie? a întrebat Sportcoat surprins.

— Da, dornle.

—- Mai să fie! Am crezut c-o primit şapte ani.

— Aşa-i. O scăpat după doi.

— Nu mai ştiu, de ce l-au închis? a întrebat Sportcoat.

—- Habar n-am. Acuma mă gândesc c-or fi ajuns la fundul sacului tot dându-i de mâncare şi de-aia l-or fi lăsat sa plece. Sper că azi nu-i e foame.

Sportcoat a încuviinţat din cap. Ca majoritatea celor din Cause, îl ştia pe Soup de când se născuse. Era o piticanie blândă, sfrijită şi tăcuta, care se menţinea în formă în primul rând fugind de bătăuşii din zona. Era, de asemenea, cel mai slab jucător din echipa de baseball a lui Sportcoat. Micul Soup prefera să-şi petreacă după- amiezile acasa, uitându-se la *Captain Kangaroo*, o emisiune pentru copii despre un bărbat alb blajin, ale cărui scenete comice cu păpuşi şi personaje precum Domnul Elan şi Domnul Blugi Verzi îl încântau. La nouă ani, Soup a început sa crească într-un hal cum nu se mai văzuse prin Cause. A sărit de la un metru patruzeci şi cinci la unu şaizeci. La zece ani ajunsese la aproape unu optzeci. La unsprezece trecuse de unu optzeci şi opt şi trebuia sa stea pe podea în camera de zi a maicâ-sii şi să-şi îndoaie gâtul ca să se uite în jos la ecranul alb-

negru unde rula *Captain Kangaroo*, ale cărui scenete şi şmecherii cu păpuşi începeau să i se para tot mai plictisitoare la vârsta lui. La paisprezece ani a renunţat cu totul la *Captain Kangaroo* şi s-a îndrăgostit apoi de altă emisiune TV, *Mister Rogers*[1] *Neighborhood*, despre un bărbat alb blajin cu păpuşi mai interesante. Totodată, a mai câştigat opt centimetri în înălţime. La şaisprezece ani avea deja doi metri şi zece centimetri, o sută douăzeci şi cinci de kilograme, muşchi peste muşchi, o figura suficient de înspăimântătoare ca sa alunge şi trenul din gară şi o fire blândă de călugăriţa. Din păcate însă, tot ca o călugăriţa juca şi baseball. În ciuda constituţiei sale, a rămas cel mai slab jucător din echipa lui Sportcoat, în parte din cauză că, fiind atât de înalt, avea o rază de bătaie cât Alaska de mare. În plus, ideea de a lovi o minge —- sau orice altceva —- îi era străina lui Soup.

La fel ca majoritatea jucătorilor din echipa lui Sportcoat, Soup a dispărut de pe radarul adulţilor din Cause când a intrat în labirintul adolescenţei. Într-o clipa era scos din joc fără nici un punct, spre amuzamentul echipei adverse din Blocurile Watch, iar în clipa următoare se auzea deja vestea ca Soup era la închisoare – închisoarea de adulţi —- la şaptesprezece ani. Nimeni nu părea să ştie de ce ajunsese acolo. Nici nu conta. Mai devreme sau mai târziu, toata lumea din Cause ajungea la pârnaie. Puteai să fii o furnică minuscula, în stare să se strecoare printr-o crăpătură din asfalt, sau o rachetă spaţială care zbura mai iute şi decât viteza sunetului —- tot nu conta. Când îţi dădea societatea cu ciocanu-n cap, n-aveai ce face. Soup căpătase şapte ani. Nu conta pentru ce. Nu conta decât că acum se întorsese.

Şi petrecerea era pentru el.

—- lo unu' mă bucur c-o ieşit, a zis Sportcoat. Băiatul ăsta o fost... mă rog, un jucător bun n-o fost. Dar venea întotdeauna! Unde-i acum?

—- întârzie, a spus Sausage.

— Am putea să-l folosim ca antrenor la echipă, a adăugat Sportcoat vesel. Ne-ar putea ajuta să punem iar meciu* pe roate.

— Care meci?

—- Meciu' împotriva Blocurilor Watch. De-asta am venit să vorbesc cu tine.

—- Lasă tu meciu', s-a răţoit Sausage. Nu poţi să-ţi arăţi moaca pe- aici, Sportcoat!

— Ce-ţi vâri în mine colţii? Nu io-s ăla care face cha-cha la nouă dimineaţa. De Joaquin să te iei. La ora asta ar trebui să culeagă numere la geam. Lumea tre’ să mearga la lucru.

Ca şi când formaţia l-ar fi auzit, muzica s-a oprit imediat. Sportcoat şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Joaquin intrând în clădire.

—- Soup n-a ajuns încă! a strigat cineva.

—'Trebuie să deschid, a aruncat Joaquin peste umăr.

A dispărut pe uşă, urmat de membrii formaţiei.

—-l se rupe lui de numere, a bombănit Sausage. Vrea numai să fie înăuntru când o să-nceapă împuşcăturile.

—- Ce împuşcături?

Câţiva oameni au trecut pe lângă Sportcoat şi Sausage, îmbrâncindu-i, şi au format o coadă dezordonată sub fereastra lui Joaquin. încet, cu reticenţă, Joaquin a deschis geamul şi şi-a scos capul. După ce s-a uitat şi într-o parte, şi în cealaltă şi s-a

asigurat că nu-i niciun pericol, a început să culeagă numerele pentru pariuri.

—- Joci azi? l-a întrebat Sportcoat pe Hot Sausage, dând din cap înspre fereastră.

—- Sportcoat, pleacă dracului de-aici şi du-te înapoi înă...

—- Sausage! a răcnit o voce ascuţită. Ai de gând să ridici steagul ăla sau nu?

Sausage fusese întrerupt de ţipătul strident al doamnei Izi, care se apropia cu paşi apăsaţi şi cu braţele încrucişate, urmată de Bum-Bum şi sora Gee.

—- Aşteptăm de juma' de oră la bancă. Unde-s gogoşile? Ai auzit că se întoarce Soup Lopez?

Sausage i-a arătat afişul de deasupra intrării în clădire.

—- Da tu pe unde-ai fost? În Alaska?

Doamna Izi s-a uitat la afiş, apoi din nou la Sausage, moment în care privirea i-a alunecat asupra lui Sportcoat şi a clipit uimită.

—- Ah, *papi.* Ce faci aici?

—- Nimic.

— *¿Papi, olvidaste lo que le hiciste a ese demonio Deems? Su banda de lagartos te va a rebanar como un plátanoTrebuie s-o ştergi de-aici, papi.*

Sora Gee s-a apropiat şi i-a spus lui Sportcoat pe o voce calmă:

—- Diacone, te-o căutat poliţia la biserică.

— O să găsesc io banii ăia de Crăciun, soră. l-am zis şi pastorului şi aşa o să fac.

—- Nu asta-i interesa. Căutau pe cineva cu numele Thelonius Ellis. îl ştii?

Când veniseră femeile, Sausage se aşezase pe

treapta cea mai de sus din faţa blocului. De unde stătea, şi-a ridicat uimit privirea şi a lăsat să-i scape:

—- Da ce-au cu mine? Nu io l-am împuşcat pe Deems!

La rostirea numelui „Deems”, s-a aşternut o tăcere grea. Câţiva dintre cei care stăteau la coadă ca să-şi joace numerele s-au făcut nevăzuţi fără să mai pună niciun pariu. Ceilalţi au rămas în această linişte încordată, cu privirea aţintită în faţă şi cu hârtia cu numerele în mână, înaintând încet, trăgând cu coada ochiului înspre catargul unde lucra Deems şi prefăcându-se că nu auziseră nimic. Ce se- ntâmpla era foarte picant, suficient de picant ca să-ţi rişti viaţa, dar nu suficient de picant ca să te bagi.

— N-am ştiut că te cheamă Thelonius Ellis, i-a spus sora Gee lui Hot Sausage. Credeam că-ţi zice Ralph sau Ray... ceva de genul ăsta.

— Ce-are a face?

—- Are a face, i-a răspuns ea exasperată. Mă face pe mine mincinoasă în faţa poliţiei.

—- N-ai cum să spui minciuni despre ceva ce n-ai ştiut, a zis Hot Sausage. În Biblie se zice că Isus o avut multe nume.

—- Serios, Sausage? Unde în Biblie zice că tu eşti Isus?

—- N-am zis că-s Isus. Doar că am mai multe nume.

—- Bine, câte nume ai? a vrut să ştie sora Gee.

—- De câte nume are nevoie un om de culoare pe lumea asta?

Sora Gee şi-a dat ochii peste cap.

— Sausage, n-ai zis niciodată cum c-ai avea mai multe nume. Am crezut că numele tău adevărat e Ray Olen.

— Vrei să zici Ralph Odum, nu Ray Olen. *Ralph* Odum. Tot aia. Nu contează. Oricum nu-i numele meu adevărat. Ralph Odum e numele pe care l-am dat la Fondul Locativ când m-am angajat acu* douăşpatru de ani. Ellis e numele meu adevărat. Thelonius Ellis.

A clătinat din cap, ţuguindu-şi buzele.

—- Acu* mă caută poliţia. Dă ce-am făcut?

—- Nu pe tine te caută, Sausage. Pe Diacon îl cauta. Pesemne or venit cu numele tău crezând că-i al lui.

—- Na, poftim, a răbufnit Hot Sausage către Sportcoat, şuierând printre dinţi. Jar m-ai bagat în rahat, Sport!

—- Ce tot spui acolo? a întrebat sora Gee.

Dar Hot Sausage n-a băgat-o în seamă. Spumegând, i-a aruncat o privire furioasă lui Sportcoat.

—- Acu mă hăituiesc copoii. Iar Deems te hăituieşte pe tine! Eşti mulţumit?

—- Cartieru' ăsta se duce de râpă! a exclamat doamna Izi. Toată lumea hăituieşte pe toată lumea!

încercase să pară inconsolabilă, dar ieşise aproape pe dos. Ce se întâmpla aici era bârfa de primă mână. Savuroasă. Palpitantă. Pariorii care se mai aflau la coadă şi care ascultau s-au tras cu lăcomie mai aproape de conversaţie, aproape bucuroşi, cu urechile ciulite, aşteptând următoarea picanterie.

— Cum s-a ajuns în situaţia asta? l-a întrebat sora Gee pe Hot Sausage.

—- Ei, am cumpărat un hârb de Packard în '52. Pe vremea aia nu prea trăiam io după cele zece porunci, soră. Când am venit la New York, n-aveam permis şi nici acte, din cauză că mal ciupeam pe vremea aia câte-o duşcă, o înghiţitură, un păhărel de tărie. Am cumpărat maşina şi l-am lăsat pe amicul Sport aici de

faţă să înmatriculeze pacostea. El ştie cum să-i ia pe albi. S-o dus la înmatriculări cu certificatul meu de naştere şi o luat permisul şi toate celelalte. Pentru ăia de-acolo, toţi coloraţii arată la fel. Aşa că...

Şi-a dat jos pălăria şi şi-a şters scăfârlia de transpiraţie, ridicând privirea către Sportcoat.

— Ţinem permisul cu rândul. O săptămână la el. O săptămână la mine. Şi acuma îmi cere mie socoteală poliţia din cauza lu Sportcoat. Tre* ca te-o văzut cineva cum al sters-o la mine în camera cu boileru* după ce l-ai doborât pe Deems în piaţă şi le-o zis poliţailor, s-a stropşit Sausage la Sportcoat.

S-a întors apoi către sora Gee:

—- Pe ei îl caută —- cu numele meu. De ce m-am procopsit io cu hârtia lui? Numa' cu pariul ăia i-am greşit.

— Ce pariu? a întrebat sora Gee.

Sausage a aruncat o privire înspre fereastra unde strângea pariurile Joaquin, care se holba la ei fără jenă, la fel ca toată coada de pariori. Joaquin părea amărât, dar n-a scos o vorbă.

— Ce mai contează? a făcut Hot Sausage mohorât. Alte belele am eu acum.

— O să le explic eu poliţiştilor, a spus sora Gee. O să zic care-i numele tău adevărat.

—- Sa nu faci una ca asta, s-a repezit Sausage. Am un mandat de arestare pe numele meu. În Alabama.

Sora Gee, doamna Izi şi sora Billings s-au uitat uluite una ia alta. Joaquin şi câţiva oameni de la coadă urmăreau şi ei cu interes scena. Mărturisirea era neaşteptată, dar interesantă.

—- Un mandat! Ah, ce ghinion, *papii* s-a auzit Joaquin de la fereastră. Şi chiar eşti om bun, frate.

A zis-o atât de tare, încât câţiva oameni de la coadă, care încetaseră să-i mai bage în seamă, şi-au reîndreptat atenţia asupra lor, holbându- se la Hot Sausage.

Hot Sausage le-a aruncat o privire şi a spus:

—- Ce-ar fi s-o dai şi la radio, Joaquin?

—- Asta nu schimbă pariul, *papi,* a zis Joaquin.

—- Acum nu-ncerca s-o dai la întors ca să scapi, a şuierat Hot Sausage printre dinţi. Am câştigat cinstit pariul.

— Ce pariu? a insistat sora Gee.

— Păi... a început Hot Sausage, dar şi-a lăsat vorba în aer, s-a întors către Joaquin şi i-a zis aprig: Mai bine dorm prin scorburi decât să-ţi dau ţie vreun ban.

—- Se mai întâmplă, frate, s-a arătat Joaquin cumsecade din nou. înţeleg. Dar trabucul tot îl vreau.

—- Mai bine-mi fertilizez veceul cu zece trabucuri decât să-ţi dau ţie vreunul!

—- Se poate să vorbească şi un adult aici? a intervenit sora Gee, pierzându-şi răbdarea. Ce pariu o fost? l-a întrebat ea pe Sausage.

El nu i-a răspuns, ci s-a întors catre Sportcoat cu un aer uşor ruşinat.

—- O fost despre tine, amice —- c-o să fii prins, arestat, de-astea. N-o fost cu gând rău. Te-aş fi scos eu – dac-aş fi putut. Cel mai bine-i să fii arestat, Sport. Dar acuma tre’ să-mi fac griji pentru pielea mea.

Hot Sausage s-a uitat mohorât într-o parte, frecându-şi bărbia.

—- Un mandat nu-nseamnă nimica, Sausage, l-a îmbărbătat Sportcoat. Poliţia le dă peste tot. Şi Rufus

de la Blocurile Watch are unu pe numele lui. Acasă, în Carolina de Sud.

—- Serios? s-a luminat Sausage imediat. Pentru ce?

— O furat o pisică de la circ, numa că nu era pisică. Nu ştiu ce-o fi fost, dar s-o făcut mare, aşa c-o împuşcat-o.

—- Poate nu o pisică o împuşcat el, a bufnit Sausage. Rufus n-are măsură. Cine ştie ce-o făcut? Asta-i chestia cu mandatele. Nu ştii pentru ce-s. Când un om are un mandat pe numele lui, poă să fi şi omorât pe cineva!

A urmat o tăcere adâncă; doamna Izi, Bum-Bum, sora Gee, Joaquin, Sportcoat şi alţi câţiva indivizi de la coadă se uitau lung la Hot Sausage, care şedea pe treapta de sus şi îşi făcea vânt cu pălăria.

— Ce-i? Ce vă uitaţi aşa la mine? a zis el într-un târziu, observând cum îl privesc.

—- Tu cumva ai... ? a tatonat doamna Izi.

—- Izi, taci din gură! a repezit-o Joaquin.

— Tacă-ţi fleanca, bandit jegos ce eşti! s-a răstit ea.

—- Du-te de ia lecţii de înec, femeie!

—- Gorilă ce eşti!

—- Maimuţo!

—- *Me gustaría romperte a la mitad pero quién necesita dos de ustedesP-*

—- Da' potoliţi-vă odată! a strigat Sausage. Nu mi-e ruşine să zic. Eram într-o echipa de muncitori în Alabama şi am fugit. Poftim! a adăugat el, uitându-se la Sportcoat.

—- Asta-i diferenţa dintre Alabama şi Carolina de Sud, a zis Sportcoat mândru. La mine acasă, dacă eşti într-o echipă de muncitori, apăi *rămâi* în ea până-i

gata treaba. La noi în Carolina de Sud nu dăm bir cu fugiţii.

— Hai, puneţi-i cruce şi să trecem la problema noastră! a spus sora Gee pe o voce ascuţită. Diacone, tre' să mergi la poliţie, a început ea, întorcându-se spre Sportcoat. Deems era un băiat minunat. Dar o pus dracu[1] mâna pe el acum şLl joacă cum vrea. Poţi să le explici toate astea şi poliţiştilor.

—- Ba mo să explic nimica. Nu ţin minte să-i fi făcut vreun rău, a răspuns Sportcoat.

—'Nu ţii minte că Lai călărit pe Deems ca pe-un câine când Lai împuşcat? a vrut să ştie doamna Izi.

—- De-asta am auzit şi eu, a zis o femeie care stătea la coadă ia fereastra lui Joaquin, întorcându-se spre bărbatul din spatele ei.

— Eu am fost chiar acolo, a spus doamna Izi cu mândrie. La arătat el lui Deems cine-i şefu\

Femeia a râs şi s-a întors către Sportcoat.

— O-hoo! Eşti un dur, domnu Sportcoat! Mă rog. Mai bine sătul în cimitir decât în oală musafir.

—- Ce-nseamnă asta? a întrebat Sportcoat.

—- înseamnă că Deems o să vină după tine. Iar tu ai face bine să nu fii prin preajmă, a zis Hot Sausage.

— Deems n-o să facă nimica, a răspuns Sportcoat. îl ştiu de când s-o născut.

—- Nu-i vorba numa de el, La avertizat sora Gee. Mai sunt şi indivizii ăia pentru care lucrează. Cică-s mai răi şi decât făcătorii de voodoo.

Sportcoat a dat dispreţuitor din mână.

—- Să mă lăsaţi cu aiurelile astea, io n-am venit aici să vorbesc de cine o-mpuşcat pe cine. Io am venit, a zis el, uitându-se mânios ia Hot Sausage, să vorbesc cu un anume reparator de boilere despre uniforma

mea de arbitru, de-am lăsat-o acolo la el, la boiler.

—- Na, bun, dacă tot vorbim de luat lucruri înapoi, unde mi-i permisul de conducere cu poza *ta* şi numele *meu* pe el? l-a luat la rost Hot Sausage.

—- Da' la ce-ţi trebe? a zis Sportcoat. Ai destule necazuri. Şi oricum, e rândul meu săptămâna asta.

—- Nu-i vina mea c-ai un trecut plin de bube, a parat Sausage, întinzând mâna. II iau eu acum, dacă nu te superi. Oricum n-o să ai nevoie de el.

Sportcoat a ridicat din umeri şi a dat la iveală un portofel hărtănit, plin de hârtii. Din el a scos permisul, cu marginile făcute ferfeniţă, şi i l-a întins.

—- Acuma da-mi ţoalele de arbitru, ca să pun iar meciu' pe roate. O să-i aduc io din nou pe calea cea dreaptă pe copiii ăştia.

—- Ţi-o sărit o doagă, Sport? Li se rupe lor de baseball. S-or dus zilele alea, încă din clipa când o plecat Deems din echipă.

—-N-o plecat el, a spus Sportcoat. L-am dat io afară că fuma ţigări de-alea ciudate de iarbă.

—- Sport, eşti depăşit mai ceva ca un club de noapte din Philadelphia. Ştiu barmani din Hong Kong care-s mai deştepţi ca tine. Copiii ăştia vor tenişi acuma. Şi geci de blugi. Şi prafuri. Iau lumea la bătaie şi-i tâlhăresc pe bătrâni ca să-şi facă rost de ele. Jumătate din echipa ta de baseball lucrează acum pentru Deems.

—- Soup nu lucrează pentru el, a răspuns Sportcoat mândru.

—- Asta-i din cauză că Soup a fost musafir la stat, s-a băgat în vorbă şi Joaquin de la fereastra lui. Aşteaptă numa. Tre să pleci, frate, numa' până se mai liniştesc lucrurile. Poţi să te duci să stai cu vară- mea

Elena în Bronx dacă vrei. Nu-i niciodată acasă. Are o slujbă bună la căile ferate.

—- Şi clienţi mai ceva ca-n gară, a pufnit doamna Izi. Nu te duce acolo, Sport. O să te umpli de purici. Sau mai rău.

Joaquin s-a înroşit tot la faţă.

—- *Tienes una mente de una pista. Una sucia sucia*

—- La fel şi mă-ta! i-a întors-o doamna Izi.

—- Mai terminaţi odată! a zis sora Gee, privind în jur.

Coada celor care aşteptau să-şi pună pariurile se destrămase şi cei mai mulţi dintre ei se aşezaseră pe trepte lângă Sausage ca să urmărească această piesă de teatru, care întrecea orice joc de numere.

—- Hai să ne gândim ce-i de făcut, a continuat sora Gee.

în timp ce vorbea, s-a auzit uşa deschizându-se în spatele lor, iar ea şi-a ridicat privirea peste capetele tuturor şi a lăsat să-i scape un icnet de surpriză. Ceilalţi au întors şi ei capul să vadă ce-o şocase şi au dat de-o privelişte care i-a făcut să sară în picioare.

În spatele lor era Soup Lopez, în toată splendoarea lui de uriaş surâzător, îmbrăcat la patru ace, cu costum gri, cămaşă albă şi un superb papion negru; stătea pe treapta de sus, umplând cadrul uşii de la Blocul 17 cu toţi cei doi metri şi zece centrimetri ai săi.

— Soup!

—- Soup Lopez! întors din morţi!

—- *¡Sopa!¡Cómprame una bebida!¿De dónde sacaste ese trajeé*

—- în sfârşit acasă! a exclamat Soup, cu glas tunător.

Mulţimea l-a înconjurat cu salutări şi strângeri de mână pe uriaşul care îi domina de la înălţimea sa. De la fereastra lui, Joaquin a turnat iute câte un deget de whisky în nişte pahare de plastic, după care a abandonat fereastra cu totul şi a ieşit din clădire cu chitara, urmat de cântăreţul la bongos din trupa Los Soñadores, care s-a repezit afară pe uşa blocului, strigând „Nepoate!” în spaniolă şi strângându-l pe Soup în braţe. Cât despre Soup, l-a ridicat de jos pe omul acela mărunţel de parc-ar fi fost un fulg. Los Soñadores şi-au vârât imediat instrumentele în priză şi zdrăngăneala cumplită a început din nou, cu şi mai mult avânt ca înainte.

Timp de o oră şi jumătate, criza lui Sportcoat a fost dată uitării. Era încă devreme şi Soup şi-a salutat vechii prieteni, distrând pe toată lumea cu scamatorii. A ridicat două femei cu o singură mână. Le-a arătat tuturor flotările într-o singură mână pe care învăţase să le facă în închisoare. S-a lăudat cu pantofii săi, mărimea 51, făcuţi anume pentru el de statul New York, şi I-a impresionat pe Sportcoat, fostul său antrenor, dându-şi jos un pantof şi lovind cu el o minge la trei sute de metri distanţă.

—- întotdeauna mi-ai spus că stăpânesc bine noţiunile de bază, a zis el mândru.

Bucuria i-a făcut pe oameni mai liberi în purtări, iar câţiva dintre cei care mai devreme se feriseră să se apropie de Sportcoat au venit acum să-i strângă mâna şi să-I bată pe umăr, mulţumindu-i că-l împuşcase pe Deems şi făcându-i cinste cu băutură. O bunicuţă i-a dat lui cei doi dolari pe care de obicei îi paria pe numere, îndesându-i bancnotele în buzunarul de la haină. O mamă tânără s-a apropiat şi l- a sărutat pe

obraz, zicându-i:

—- Dumneata m-ai învăţat să fac compot de piersici.

Cineva de la Compania de Transport Public, un tip îndesat, pe nume Calvin, care lucra la chioşcul de bilete din staţia locală a liniei de metrou G, a venit agale Ia Sportcoat, i-a strâns mâna şi i-a strecurat cinci dolari în buzunar.

— Aşa te vreau, i-a zis el.

Se rupseseră zăgazurile şi mulţimea de privitori care se imprăştiase prima dată când îl zărise s-a întors acum ca să se minuneze că e în viaţă, să caşte ochii la el şi să-i strângâ mâna.

— Ţine-o tot aşa, bătrâne!

—- Le-ai arătat tu lor, Sportcoat!

—- *Sport... eres audaz. Estas caliente, bebé. ¡Patearles el culo^*

—- Sportcoat, hai să-mi binecuvântezi băiatul! i-a strigat o mamă însărcinată, cu mâinile pe stomacul rotunjit.

Sportcoat le-a primit pe toate cu un amestec de mirare, sfială şi mândrie, dând mâna cu toţi şi bucurându-se de păhărelele plătite de vecini, care i se turnau la fereastra lui Joaquin, fereastră unde preluase frâiele operaţiunii doamna Izi, care se pare că îşi cunoştea suficient de bine fostul soţ ca să ştie că nu-i pasă câtuşi de puţin cine toarnă pileala atâta timp cât se strâng cei cincizeci de centi pe duşcă. Nu ştia el, dar ea îşi punea deoparte douăzeci şi cinci de centi din fiecare păhărel turnat. Taxă de servire.

îmbulzeala din jurul lui Sportcoat a rămas veselă până ce şi-a făcut apariţia Dominic Lefleur, Senzaţia Haitiană şi vecinul lui Sportcoat din Blocul 9, însoţit de prietenul său Mingo, un bătrân hidos, cu o faţă

ciupită de vărsat şi plină de coşuri. Avea în mână o oribilă păpuşă improvizată, făcută din trei pernuţe de canapea lipite de un cap care semăna suspect de mult cu patru baterii cilindrice mărimea D, prinse laolaltă cu bandă adezivă şi acoperite cu pânză. Dominic l-a plesnit amical pe Sportcoat pe spinare, i-a întins păpuşa şi i-a zis:

—- Eşti protejat de-acum.

Bum-Bum, care stătuse cuminte la coadă douăzeci de minute ca să-şi joace numărul şi care-şi pierduse de două ori rândul de când începuse cheful şi coada se transformase într-una pentru păhărele de whisky, s-a simţit ofensată.

—- Dominic, ce umbli cu stafii şi duhuri?

—'Aduce noroc, i-a răspuns Dominic.

— N-are nevoie de noroc. II are pe Isus!

—- Poa' să aibă şi asta.

— Cu Isus Cristos n-ai nevoie de farmece. Isus n-are nevoie de păpuşi urâte. Isus n-are limite. Uită-te la Soup. Isus l-a adus acasă fiindcă ne-am rugat pentru el. N-am dreptate, Soup?

În costum şi papion, înălţându-se mult deasupra petrecăreţilor care dădeau whisky pe gât, unii dintre ei apucându-se să şi joace pe ritmul înfiorătoarei *bachata* cântate de Los Sonadores, Soup a părut stânjenit.

—- Drept să spui, soră, io nu mai merg la biserică. Acum fac parte din Naţiune.

—- Ce Naţiune?

—- Naţiunea Islamului.—

—- Asta-i ceva ca Naţiunile Unite? a întrebat Bum-Bum.

—- Nu tocmai, a răspuns el.

— Au şi steag, aşa ca al nostru, cu stele şi dungi? a întrebat Sausage.

—- Stelele şi dungile alea nu-s ale mele, frate Sausage, a spus Soup. Eu n-am ţară. Sunt cetăţean al lumii. Musulman.

—- Ah... a făcut Sausage, neştiind ce să mai zică.

—- Vedeţi voi, Mohamed a fost adevăratul Profet al lui Dumnezeu. Nu Isus. Şi Mohamed nu s-a folosit de păpuşele cum face Dominic.

Văzând groaza de pe chipul lui Bum-Bum, Soup a adăugat:

— Dar până la un punct sunt de-acord cu dumneata, doamna Bum-Bum. Toata lumea are nevoie de ceva.

Soup încerca să fie împăciuitor, cum fusese întotdeauna, dar vorbele lui au avut un efect îngrozitor. Bum-Bum a rămas ca trăsnită, cu gura căscata şi cu mâinile în şold. De jenă, Dominic şi-a ferit privirea. Sora Gee, Hot Sausage şi Sportcoat nu-şi credeau urechilor. Observând ca petrecăreţii s-au mai domolit, Joaquín şi-a dat jos chitara, s-a strecurat pe uşa blocului în timp ce Los Soñadores zdrăngăneau mai departe şi a ieşit un minut mai târziu cu o sticla de coniac.

— Bine-ai venit acasă, Soup. Am pus asta deoparte pentru tine, a spus Joaquin.

Soup a apucat sticla cu mâna lui uriaşa.

— Nu pot să beau aşa ceva, a zis el. Asta-i felul în care albul îl ţine pe negru la pământ.

— Cu coniac dominican? a întrebat Joaquin. Asta-i cel mai bun.

— Nu-i decât pişat în comparaţie cu coniacul portorican, a intervenit doamna Izi de la fereastra lui

Joaquin.

— Cară-te de la geamul meu, a şuierat Joaquin furios.

— Îţi fac bani! Ca-ntotdeauna! Tolomacule!

— Cară-te de la geamul meu şi şterge-o calare pe mătura ta de vrăjitoare, paţachino!

Lângă cotul doamnei Izi se gasea o scrumiera masivă de sticlă. A apucat-o şi a azvârlit-o înspre fostul ei soţ. A aruncat-o într-o doară, fără putere, ca pe un disc de Frisbee. Nici măcar n-a vrut să-l lovească şi nici n-a făcut-o. În schimb, scrumiera a nimerit o gravidă în umăr. Femeia, care dansa cu iubitul ei în primele rânduri ale mulţimii, s-a răsucit rapid şi i-a tras o scatoalcă lui Dominic, care stătea în spatele ei cu păpuşa în mâna. Cum era un domn, Dominic şi-a ridicat mâna ca sa pareze o a doua lovitura şi, fără sa vrea, l-a izbit pe prietenul tinerei mame în creştet cu capul tare, în care se aflau bateriile, al păpuşii. La rândul său, prietenul şi-a întins pumnul ca să-i tragă una lui Dominic, dar a izbit-o cu cotul în falcă pe Bum-Bum, care venise s-o ajute pe tânără. Furioasă că fusese lovită, Bum-Bum a lansat la rându-i un pumn înspre atacator şi a lovit-o pe sora Gee, care a căzut peste Eleanora Soto, trezorier al Societăţii pentru Suveranitatea Portoricană din Blocurile Cause, care tocmai sorbea dintr-un pahar de whisky, vărsându-l astfel pe cămaşa lui Calvin de la Compania de Transport Public, care tocmai îi dăduse lui Sportcoat cinci dolari, banii lui pentru masa de prânz.

Şi uite-aşa s-a dezlănţuit o păruială în toată regula. Cu muşcături, şuturi şi zgârieturi. N-a fost o încăierare generală, ci mai degrabă o serie de

altercaţii care izbucneau şi se potoleau, liniştindu-se într-o parte, iscându-se într-alta parte, cu arbitri şi mediatori împrăştiaţi prin tot locul, unii încasând şi ei pumni în figură, toate într-o dimineaţă fierbinte, când ar fi trebuit să sărbătorească. Unii se luptau pana oboseau, se aşezau pe treptele din faţă plânşi şi epuizaţi, iar apoi, după ce-şi trăgeau puţin sufletul, o luau de la capăt, cu aceeaşi înverşunare. Alţii se mulţumeau să se împroaşte cu vorbe de ocară până ce unul sau altul primea câte un pumn rătăcit, după care se alăturau şi ei luptei. încă alţii se bateau în tăcere, hotărâţi, în perechi, rezolvând vreo ranchiună veche, pe care o duceau de ani de zile. Erau cu toţii atât de ocupaţi, încât nimeni n-a părut să observe cum o siluetă înaltă şi îmbrăcată într-o geacă neagra de piele, Earl, mâna dreapta a lui Bunch Moon, îşi croia încet drum din spatele mulţimii spre faţă, cu un briceag în pumn, strecurându-se sinuos ba la stânga, ba la dreapta, apropiindu-se de Sportcoat, care rămăsese aşezat pe trepte, în faţa celor din Los Soñadores şi alături de Soup, amândoi urmărind uluiţi încăierarea în timp ce groaznica formaţie cânta mai departe.

— E vina mea, a recunoscut Soup. Ar fi trebuit să rămân sus şi să mă uit la televizor.

— Ei, se mai amesteca grâul şi neghina din când în când, da[1] n-are nimic, l-a liniştit Sportcoat. îs bune lucrurile astea. Se mai încheie nişte socoteli.

în timp ce se uita la mulţimea care se îmbrâncea şi se înjura, lui Sportcoat i-a trecut prin cap că sticla nedesfacuta de coniac dominican a lui Joaquin, aşezata pe treapta de jos, doar câţiva paşi mai încolo, părea cam singuratică cum stătea aşa, fără sâ-i tina

nimeni de urât. Şi-a mai dat seama şi ca trebuie s-o ia din loc în curând. Avea de lucru în curtea unei bătrâne albe care locuia pe Silver Street şi care avea nevoie de el ca să-i sădească în grădina. Mergea de obicei miercurea, dar miercurea dinainte o ratase pentru ca... ei bine, de-aia. Promisese sa se ducă astăzi, luni, şi bătrâna nu ştia de glumă, ceea ce-l făcea pe Sportcoat şi mai ferm în hotărârea lui. Ba avusese de gând chiar să nu mai parieze în dimineaţa aceea, dar formaţia de doi bani a lui Joaquin îl trezise din somn şi îl abătuse de la ce-şi pusese în cap. Acum trebuia s-o pornească la drum.

Totuşi, văzând sticla stingheră pe treapta de jos, s-a gândit că nu i- ar strica să ia rapid o gură. Nu e nimic rău să iei un mic calmant zilnic înainte de a te apuca de lucru.

S-a ridicat şi a coborât ca să apuce coniacul de pe treapta de jos. Chiar când a întins mâna, cineva a lovit sticla, culcând-o la pământ şi făcând-o să se rostogolească prin piaţă până a ajuns direct în îmbulzeală, întreagă, dar răsucindu-se şi oprindu-se în cele din urmă la câţiva metri de Sportcoat. Acesta s-a dus după ea, făcându-şi loc prin mulţime. Când s-o ajungă, cineva a lovit-o din nou şi sticla s-a strecurat printre picioarele surorii Billings şi ale tinerei gravide, cele două încă păruindu-se de zor în timp ce Dominic şi iubitul femeii încercau să le despartă. Sportcoat s-a dus după ea, numai ca s-o vadă lovită din nou. De data asta a avut un parcurs săltăreţ, ricoşat, după care a alunecat pe lângă picioarele lui Sausage şi ale lui Calvin de la transporturi şi a încetinit până la o oprire miraculoasă, chinuitoare, plină de învârteli, între picioarele a două femei

încleştate în încăierare, fiecare înjurând de mama focului şi ameninţând să-i smulgă celeilalte părul din cap.

Sticla s-a învârtit ce s-a învârtit printre picioarele lor până când, în cele din urmă, s-a oprit.

Sportcoat s-a lăsat pe vine şi a cules-o de jos, dar, când să-i răsucească capacul, cineva i-a smuls-o brusc din mână.

— Domnu Sportcoat, asta-i otrava albului, a zis Soup calm, cu sticla în mână. Nu mai avem nevoie de aşa ceva pe-aici.

A aruncat nepăsător sticla peste umăr, departe de mulţime.

în copilărie, ca jucător de baseball, Soup n-avusese niciodată cine ştie ce forţă în braţ. Ca uriaş însă, avea alonjă. Câteva perechi de ochi au urmărit sticla descriind încet un arc lung prin văzduh, la mare înălţime, dându-se peste cap şi, când a ajuns în punctul cel mai de sus, luând-o din nou spre pământ într-o spirală lungă, leneşă, fantezistă, în cele din urmă pocnindu-l pe Earl, ucigaşul lui Bunch, drept în moalele capului.

în chip cu totul uluitor, sticla a rămas intactă după ce a ricoşat din capul lui Earl; s-a lovit de caldarâm şi abia atunci s-a făcut bucăţi. Earl s-a prăbuşit lângă ea, prăvălindu-se ca o păpuşă de hârtie.

Zgomotul de sticlă spartă şi priveliştea bărbatului căzut la pământ i-au făcut pe toţi să se oprească-n loc. înjuraturile şi scărmănelile au încetat şi toată lumea a dat buzna în jurul lui Earl, care zăcea întins pe jos, inconştient.

în depărtare s-a auzit o sirena de poliţie.

— Na, c-aţi făcut-o lată acum, a zis Joaquin

sumbru.

Toată lumea a înţeles imediat gravitatea situaţiei. Apartamentul lui Joaquin avea să fie percheziţionat. Avea să stea închis zile întregi, săptămâni, chiar luni. Deci adio pariuri. Mai rău, Soup fusese liberat condiţionat. La cel mai mic bucluc, avea să ajungă din nou după gratii. Ce ghinion!

— Valea, toată lumea! a spus sora Gee calm. Mă ocup eu de asta.

— Rămân şi eu, s-a oferit Dominic. E vina mea. Eu am stârnit-o pe Bum-Bum.

— Nu s-a născut încă bărbatul care să mă stârnească pe mine, Dominic Lefleur, s-a răstit sora Billings belicoasă. N-am nevoie de vreun *bărbat* care să-mi sufle-n ciorbă!

— Depinde de bărbat şi depinde de ciorbă, a spus Dominic zâmbind. Ca doar sunt Senzaţia Haitiană – cu accent pe „senzaţie”.

— Scuteşte-mă de dulcegăriile astea de doi bani, amice! Ştiu prea bine că nu eşti serios!

Dominic a dat din umeri ca şi când ar fi vrut să spună; „Şi acum ce să mai fac?”.

— Pierdem vremea, a zis sora Gee. Luaţi-o din loc, ce-aşteptaţi! s-a răstit ea către mulţime.

S-a întors spre Calvin, vânzătorul de bilete de metrou.

— Calvin, tu şi Soup rămâneţi. Şi tu la fel, lzi. Voi ceilalţi grăbiţi- vă, a zis ea. Valea!

Mulţimea s-a împrăştiat. Cei mai mulţi s-au întors iute pe la blocurile lor sau au plecat repede la munca. Nu toată lumea însă. Sportcoat şi Hot Sausage s-au întors la trepte, unde Joaquin şi Los Soñadores îşi strângeau calabalâcul în mare grabă. Sausage a făcut

semn din cap spre formaţie.

— Dacă erau The O'Jays^, nu s-ar fi întâmplat una ca asta, a spus
el.

— Aşa-i cu muzica la bongos, a încuviinţat Sportcoat, dând din cap. Nu m-am dat niciodată în vânt după ea.

— Ai de gând s-aştepţi aici să fii arestat? a întrebat Sausage.

— Tre' să mă duc la lucru.

— Hai sa bem una mică înainte s-o pornim, a sugerat Hot Sausage. Am nişte Kong în atelier. Putem să intram pe uşa din spate şi s-o tăiem prin tunelul de cărbuni de sub Blocul 34. O să ne ducă înapoi la 9-

— Credeam că s-o-nchis tunelul pentru cărbuni.

— Nu şi dacă eşti omu cu boileru .

Sportcoat a rânjit.

— Măi să fie! Sausage, eşti un tip pe cinste. Haide-atunci.

Cei doi au dispărut înăuntru. în spatele lor, Sausage l-a văzut pe Soup cum îl ridică pe Earl, aruncându-şi-l pe umăr, şi iese din piaţă. Câteva minute după aceea, când au ajuns şi poliţiştii, locul era pustiu.

Douăzeci de minute mai târziu, Earl si-a venit în simţiri si si-a dat
seama că se află pe o bancă de pe peronul staţiei de metrou de la Silver Street. De-o parte era aşezat cel mai mare portorican pe care-l văzuse vreodată, iar de cealaltă, o negresă frumoasa, cu o pălărie de mers la biserică. Şi-a pipăit creştetul. Fusese lovit exact în acelaşi loc unde-l nimerise şi mingea de baseball deunăzi. Avea un cucui cât Milwaukee.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat el cu vocea răguşită.

—- Ţi-o căzut o sticla-n cap, i-a răspuns femeia.

—- De ce mi-s ude hainele?

—- Am dat cu apă pe tine ca să te trezeşti.

Şi-a căutat briceagul în buzunar. Dispăruse. Apoi a zărit plăseaua cuţitaşului ivindu-se din pumnul închis al uriaşului portorican, care era aşa pocit la faţă, de-ai fi zis că-i un cadavru. Earl şi-a dat seama că lama nu i-ar fi făcut mare lucru matahalei ăsteia nenorocite, poate să- 1 gâdile doar. A aruncat din nou priviri neliniştite de-a lungul peronului. Era complet gol.

— Unde-a dispărut toata lumea? a întrebat el.

—- Am văzut din actele pe care le ai în buzunar că stai pe Gates Avenue în Bed-StUy, a spus femeia. Aşa că te urcăm în metroul care o ia într-acolo.

Earl a dat să înjure, dar s-a uitat la uriaş, care îl pironea cu privirea.

—- Mi se pare că semeni cu un predicator din Bed-Stuy de-l ştiam pe vremuri, a reluat femeia. Pastorul Harris de la Biserica Baptistă Ebenezer. Tare de treabă era pastorul. O murit acum câţiva ani. Eşti rudă cu el cumva?

Earl n-a scos o vorbă.

— Tare bun om era pastorul Harris, a repetat ea. Toata viaţa o muncit. Pare-mi-se c-o fost îngrijitor la Long Island University. Ţin minte că, atunci când am fost cu biserica în vizită la Ebenezer, pastorul Harris avea un copil sau doi cu care parcă semeni. E mult de-atunci, fireşte. Am patruşopt de ani acum. Mă cam lasă memoria.

Earl a tăcut în continuare.

—- Mă rog, să ne scuzi pentru orice neplăcere de care-ai avut parte în Cause, a zis ea mai departe. Am văzut din actele din portofel unde stai şi, cum suntem oameni cu frica lui Dumnezeu, te-am adus aici ca să poţi ajunge acasă fără să-şi bage poliţia nasul. Aşa suntem noi, ăştia din Cause, avem grijă de oaspeţii noştri.

S-a oprit o clipă, apoi a adăugat:

—- Avem grijă şi de ai noştri.

A lăsat vorbele să-şi facă efectul, apoi s-a ridicat. I-a făcut semn din cap uriaşului. Earl s-a uitat năucit cum se ridica bărbatul acela, liniştit, îmbrăcat la costum, cu papion şi cămaşă albă apretată, dându-şi seama acum că făcea clar parte din acea temută şi respectata organizaţie, Naţiunea Islamului. Se înălţa şi se tot înălţa, desfaşurându-se ca un acordeon uman, cu briceagul încă strâns în pumn. Când s-a ridicat cu totul, aproape că atingea cu creştetul capului luminile de pe plafonul peronului. Uriaşul şi-a deschis palma lată şi, cu două degete groase, a aşezat gingaş lama lângă Earl, pe banca.

— Bine, atunci, sa ai o zi bună, fiule, a spus femeia. Domnul să te binecuvânteze.

A pornit spre scări, iar uriaşul a urmat-o cu paşi greoi.

Aşezat în continuare pe bancă, Earl a auzit huruitul metroului care se apropia şi s-a uitat de-a lungul şinelor, văzând cum iese cotind din tunel şi se apropie de el trenul acoperit de graffiti al liniei G. Când s-a oprit în staţie, Earl s-a ridicat cât de repede a putut, s-a urcat recunoscător în vagon şi s-a uitat pe geam cum femeia şi uriaşul ei, singurele două suflete de pe peron, urmăresc din capul scărilor cum se

îndepărtează trenul.

Era singurul pasager. Şi observase deja că nici pe peron nu era nimeni. întreaga situaţie părea ciudată. Cei doi s-au întors să plece abia când a pornit-o şi trenul din loc.

Sora Gee şi Soup au coborât treptele dinspre peronul metroului, apoi au luat-o pe nişte scări rulante care dădeau în stradă şi spre chioşcul de bilete. Când au ajuns, sora Gee a observat o mulţime de vreo cincisprezece călători nerăbdători care aşteptau la toate cele trei turnichete de la intrare. Toate trei erau închise, blocate fiecare de către un con de trafic. A aruncat o privire înspre chioşc, iar Calvin, vânzătorul de bilete, a ieşit rapid de-acolo şi a cules conurile fara o vorbă, după care a intrat înapoi în gheretă. Călătorii s-au repezit prin turnichete şi pe scări în sus.

Sora Gee i-a urmărit cum urcă grăbiţi pe scările rulante către peron. Când nu i-a mai văzut, fără să se întoarcă, i-a spus blând lui Soup, care stătea în spatele ei:

—- Aşteaptă-mă afară, bine?

Uriaşul s-a îndreptat greoi către ieşirea dinspre stradă în timp ce sora Gee s-a dus rapid la chioşc, unde Calvin stătea la ghişeu cu o figură resemnată.

—- Îţi rămân datoare, Calvin, a spus ea încet.

—- Nu-ţi bate capul. Ce s-a-ntâmplat după ce-au plecat toţi?

— Nimica. Am venit pe furiş încoace, pe străduţe lăturalnice. Bum-Bum o ascuns în sutien numerele lui Joaquin. Doamna lzi le-o zis poliţiştilor că ea şi Joaquin or avut una din certurile lor obişnuite. E totul în regulă. Joaquin s-o întors la treabă. Copoii or

plecat. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

—- Dacă pui doi dolari pe numărul meu astăzi, suntem chit, i-a zis Calvin.

— Ce număr?

—- O sută patruştrei.

—- Sună bine numărul ăsta. Ce înseamnă?

—- Intreabâ-l pe Soup, a spus Calvin. E numărul lui Soup.

Sora Gee a ieşit din staţia de pe Silver Street şi i s-a alăturat lui Soup pentru scurtul drum înapoi către Blocurile Cause.

—- De-ar mai trăi maica-ta, nu cred c-ar fi prea bucuroasă că i-am pus băiatul în situaţia asta, să cureţe mizeria altuia. Nu ştiu dac-am făcut bine sau nu. Dar singură nu puteam să-l târăsc pe individul ăla până la tren.

Soup a ridicat din umeri.

—- Era clar că punea ceva la cale, a continuat ea. Mă gândesc că-i pusese gând rau lui Sportcoat. Ce-o sa se aleaga de lumea asta daca nişte oameni cu frică de Dumnezeu nu mai pot să-l apere pe unul deal lor?

A căzut pe gânduri o clipă.

— Cred totuşi c-am făcut bine, a zis ea. Pe de altă parte, Sportcoat o intrat într-un rahat prea mare pentru mine. Rişti să te duci repede la fund când te-ncurci cu traficanţii de droguri. Tu să nu faci de-astea, Soup.

Soup a zâmbit sfios. Era atât de înalt, încât ea a fost nevoită să mijească ochii ca să-i poată vedea faţa în soarele după-amiezii.

—- Nu fac io de-astea, sora Gee, a spus el.

—- De ce pariază Calvin pe numărul tău? O trecut şi el la religia asta nouă a ta?

—- Naţiunea Islamului? Nici vorbă, a răspuns Soup. El şi mama au fost prieteni. Stăteam în acelaşi bloc. Mai venea câteodată şi se uita cu mine la emisiunea care-mi plăcea pe-atunci. De-acolo-i numărul.

—- Ce emisiune-i asta?

— *Mister Rogers.*

—- Albul ăla mic şi drăguţ care cântă? Cu păpuşile?

—- Asta-i adresa domnului Rogers, O sută patruzeci şi trei. Ştii ce înseamnă o sută patruzeci şi trei?

—- Nu, Soup.

Chipul lui resemnat s-a destins într-un zâmbet.

—- Ţi-aş spune, dar nu vreau s-aducă ghinion.

29._____ Willie Bobo (1934-1983), percuţionist de origine portoricană, cunoscut pentru încercările de a combina diferite stiluri muzicale, cum ar fi jazzul, rbythm & blues şi muzica sud-americană. Sonny Roilins (n. 1930), saxofonist american, unul dintre cei mai influenţi; muzicieni de jazz din secolul al XX-lea.

30._____ Celia Cruz (1925-2003), cântăreaţă de origine cubaneză, supranumită „Regina muzicii salsa". Eddie Palmieri (n. 1936), pianist, compozitor şi director de orchestră de origine portoricană (n.r.).

31._____ Formaţie americană de R&B, soul şi funk lansată la începutul anilor '50 (n.r.).

32._____ „Tataie, ai uitat ce i-ai făcut la dracu' ăla de Deems? Banda lui de şopârle o să te taie-n bucăţi ca pe-o banană." (sp.).

33._____ „îmi vine să te mp în două, dar cine are nevoie de doi ca tine!" (sp.).

34._____ „Numai la un lucru îţi stă capul. Unul urât, urât." (sp.).

35._____ „Supă! Cumpără-mi ceva de băut! De unde ai costumul ăsta?" (sp.).

36._____ „Sport... eşti curajos. Eşti tare, dragule. Tăbăceşte-le fundurile!" (sp.) (n.r.).

37._____ Nation of Islam (Naţiunea Islamului), mişcare religioasă şi militantă apărută în rândurile comunităţii de culoare din Statele Unite în prima jumătate a secolului XX, ca revoltă împotriva oprimării de către albi. Mişcarea respinge creştinismul, văzut ca instrument de dominaţie rasială, dar, deşi adoptă o serie de principii islamice, nu este recunoscută de islamismul tradiţional. Unul dintre mediile predilecte pentru prozelitism este sistemul penitenciar american.

¿8- Formaţie de Rhythm & Blues din anii şaizeci şi şaptezeci.
A A

Larmaz

La patru cvartale de staţia de metrou din Silver Street, Elefantul şedea la masa din bucătăria maicăsii bombănind despre o plantă.

— Cârmâz, i-a spus el maică-sii. Nu ziceai că-i otrăvitor?

Mama lui, o femeie măruntă, cu ten măsliniu şi cu părul cărunt încadrându-i chipul în smocuri zbârlite, stătea în picioare lângă bufet şi toca nişte plante pe care i le culesese el din grădină în dimineaţa aceea: muguri de feriga, boboci de sasafras şi varza sconcsului.

— Nu-i otrăvitor, a zis ea. Numai rădăcina e. Mlădiţele sunt bune. Fac bine la sânge.

— Ia-ţi nişte anticoagulante, i-a sugerat el.

— Medicamentele doctorilor sunt o risipă de bani, a zis ea batjocoritor. Cârmâzul te curăţă şi e gratis. Creşte pe lângă port.

— Să nu te-aştepţi să ma duc să scormonesc prin mâlul din port azi, a mormăit Elefante. Trebuie să merg în Bronx.

Se ducea să-l vadă pe Guvernator.

— N-ai decât, i-a răspuns maica-sa sfidător. Vine negrul ăla de ia biserică oricum.

— Care negru?

— Diaconul.

— Pacostea aia de moş? La cum bea, mâncarea probabil face pleosc când îi aterizează în stomac. Să nu-i dai drumul în casă.

— Nu te baga, s-a răstit maică-sa. Se pricepe la plante mai bine ca oricine de pe-aici. Sigur mai bine ca tine.

— Numâ nu-i da drumu-n casă.

— Nu-ţi mai tot face griji. E diacon la biserica aia de negri de- acolo, Four Ends sau Deep Ends^ sau cum i-o fi zicând.

— Five Ends.

— Mă rog, acolo. E diacon, a subliniat ea, tocând mai departe.

Elefante a ridicat din umeri. Habar n-avea cu ce se ocupă diaconii. Îi ţinea vag minte pe bătrân ca pe unul din oamenii de culoare care se învârteau pe la biserica aia, la o stradă distanţă de vagonul lui. Un beţiv. Inofensiv. Biserica era la capătul celălalt al străzii, pe când vagonul era la capătul cu portul. Deşi se găseau atât de aproape, separaţi doar de un teren năpădit de buruieni care se întindea pe toată lungimea cvartalului, nu se cunoşteau. Lui Elefante însă i se părea că oamenii de culoare sunt vecinii perfecţi. îşi vedeau de treaba lor. Nu puneau niciodată întrebări. Asta era şi motivul pentru care oamenii lui o scoseseră pe biata femeie din apă când apăruse plutind la docuri în urmă cu câţiva ani. O văzuse ani la rând cum vine şi pleacă de la biserică; îi făcea cu mâna, iar el îi răspundea cu acelaşi gest. La atât se redusese conversaţia lor, ceea ce era chiar mult în cartierul Cause, unde italienii şi negri trăiau laolaltă, dar rareori aveau ceva de împărţit. Nu ştia cum de ajunsese ea în apa portului şi nu auzise povestea – de altfel, nici nu-l privea –, dar parcă-şi amintea că era rudă cu unul dintre negri. Lăsa astfel de lucruri pe seama omului său de încredere. Ei n-avea timp. Ştia doar că, de când oamenii lui o scoseseră pe femeia aia din apă, negrii de ia biserică îi lăsau la fiecare Crăciun două plăcinte cu cartofi dulci şi un pui gătit în faţa vagonului. De ce nu puteau şi alţii să se înţeleagă aşa?

O urmărea cu privirea pe maică-sa în timp ce toca. Purta în picioare cizmele vechi de şantier ale lui taică-său, ceea ce însemna că are de gând să meargă la cules de plante. Cu cizmele alea, cu rochia de casă, şorţul şi părul vâlvoi, nu părea tocmai întreagă la minte, iar Elefante îşi dădea seama de asta. Dar la

optzeci şi nouă de ani putea să facă ce voia. Elefante îşi făcea totuşi griji pentru sănătatea ei. Observa cât de greu îi era să taie, cu degetele încovoiate şi răsucite de artrită. Reumatismul, diabetul şi insuficienţa cardiacă îşi spuneau cuvântul. Căzuse de câteva ori în ultimele săptămâni, iar şoaptele doctorilor despre problemele ei cu inima încetaseră să mai fie şoapte, deveniseră avertismente explicite, subliniate cu roşu pe reţetele de medicamente, pe care ea, evident, le ignora în favoarea plantelor despre care jura că aduc sănătatea sau că trebuie pur şi simplu consumate de dragul de a le consuma şi ale căror nume el ie memorase din copilărie: cireş negru, frasin spinos, lindera şi acum cârmâz.

Se uita la ea cum se lupta cu cuţitul. Elefante bănuia că, odată ce pleca el, tocatul trecea în sarcina bătrânului grădinar de culoare. îşi dădea seama după felul ordonat în care erau tăiate plantele, cu tijele prinse strâns cu elastic sau cu tulpinile şi rădăcinile despicate într-un fel anume. În sinea lui, se bucura că ea nu-l asculta când o avertiza sa nu lase pe nimeni în casă. Mai bine cineva decât nimeni. Maică-sa se apropia de sfârşit şi o ştiau amândoi. Cu trei luni în urma, ea îl plătise pe Joe Peck, proprietarul ultimei firme italiene de pompe funebre care mai rămăsese în cartierul Cause, să trimită un om în cimitirul Woodlawn să-l dezgroape pe soţul ei şi să-l îngroape mai adânc. În cimitirul aglomerat nu mai era loc pentru morminte noi, aşa că femeia îşi făcuse socoteala sa fie îngropată peste soţul ei, în aceeaşi groapă. Pentru asta, sicriul soţului trebuia reîngropat la o adâncime de doi metri şi jumătate în loc de un metru optzeci, cum se făcea de obicei. Peck o asigurase ca se ocupase chiar el de treaba asta.

Elefantul avea însă îndoieli. Orice spunea joe Peck putea fi minciună.

— Ai vorbit cu cineva să verifice locul ăla unde zice Joe Peck că a săpat? a întrebat-o el.

— Ţi-am mai spus. Mă descurc şi singură, i-a răspuns maica-sa.

— Ştii ca Joe una zice şi alta face.

— O să-l pun pe negrul ăsta al meu să verifice.

— Nu poate să-şi bage nasul în cimitir. O să-l aresteze.

— Ştie el ce-are de făcut.

Elefante a lăsat-o baltă. Măcar avea să mai fie o pereche de ochi în casă cât dădea el fuga până în Bronx ca să verifice pontul Guvernatorului.

S-a ridicat cu un oftat de la masa din bucătărie, s-a întins după cravata care atârna de o clanţă din apropiere, şi-a pus-o la gât şi apoi a ieşit la oglinda din hol ca să şi-o înnoade, cuprins de un sentiment de uşurare amestecat, parca în ciuda sa, cu un strop de entuziasm.

Hotărâse deja ca povestea Guvernatorului despre această aşa-zisa comoara secretă, pe care tatăl lui o pitise undeva în vagonul lui sau în depozit, nu era decât o născocire. Şi totuşi, câteva telefoane discrete şi o întrebare adresată mamei lui îi arătaseră că tărăşenia era, măcar în parte, adevărată. Elefante verificase informaţia şi aflase ca Guvernatorul fusese, într-adevăr, timp de doi ani, singurul prieten şi tovarăş de celulă al tatălui sau în Sing Sing. De asemenea, taică-său i-i pomenise pe Guvernator maică-sii de câteva ori în ultimele lui zile, dar ea jura că nu fusese foarte atentă.

— A zis ca a pus la păstrare ceva pentru un prieten şi că e în mâinile Domnului, i-a spus ea. Nu i-

am dat nicio atenţie.

— A zis în mâna Domnului sau în palma mâinii Sale? a întrebat Elefante, amintindu-şi poezia pe care o recitase Guvernatorul.

— Erai şi tu acolo! s-a răstit ea. Nu ţii minte?

Dar Elefante nu-şi amintea. Avea nouăsprezece ani la vremea aceea şi era pe punctul de a moşteni o afacere îndatorată familiei Gorvino. Tatăl lui era pe moarte. El trebuia să preia frâiele. Avea multe la care să se gândească. Pe atunci era prizonierul propriilor trăiri tulburi şi înăbuşite, care-l copleşeau. Numai la Dumnezeu nu-i stătea capul.

— Nu, nu ţin.

— Numai aiureli zicea atunci, la sfârşit, a spus maică-sa. Taică-tu nu mai fusese la biserică de când ieşise de la pârnaie, aşa că nu i-am dat nicio atenţie.

Elefante căutase în toate depozitele – cele la care avea acces, mai multe decât era dispus sa recunoască în faţa clienţilor – şi nu găsise nimic. îşi scotocise şi prin amintiri, dar veşnic îi jucau feste. îşi amintea ca taică-său îi spusese de câteva ori pe când era baiat: „Să ai grijă la Guvernator. Aie poezia aia prostească! Fii cu băgare de seama.” Dar ce adolescent este atent la ce-i spune taică-său? Al lui oricum nu dădea amănunte. Vorbea prin semne din cap şi prin mârâieli. În lumea lor era prea periculos sa-ţi pui ideile în cuvinte. Când tata punea ceva in cuvinte, era dintr-un motiv bine întemeiat. Ceva cu greutate. Aşa că bătrânul voise probabil sa-i transmită un mesaj. Dar ce mesaj? Cu cât Elefante se gândea mai mult la asta, cu atât îl nedumerea mai tare. A ajuns la concluzia ca Driscoll Sturgess, Guvernatorul însuşi, s-ar putea să aibă răspunsul – dacă exista vreun răspuns. Aşa ca îl sunase şi stabilise să se vadă cu el,

în speranţa că-i va da de capăt.

Neliniştit, dar şi cu un strop de entuziasm, Elefante şi-a luat jacheta şi cheile de la maşină. Mai mult decât orice altceva, excursia în Bronx era un soi de pauză pentru el. S-a oprit pentru ultima data la oglinda din holul de la intrare ca să-şi îndrepte cravata şi să-şi netezească costumul, privindu-se din profil. Aiăta încă bine. Parca luase cam mult în greutate, dar nu i se lăsase pielea şi n-avea riduri, nici încreţituri ia ochi, nici copii, nici verişori de încredere, nici nevastă care să ţină la el şi nici pe cineva care să aibă grijă de maică- sa, a cugetat el cu amărăciune. La patruzeci de ani, Elefante era singur. Ce bine ar fi, s-a gândit el în timp ce-şi îndrepta din nou cravata, dacă chiar ar fi nişte bani frumoşi la mijloc. Măcar o dată, ceva care să-l scoată de pe cheiul ăla, din vagonul lui sufocant, din menghina lui joe Peck şi a familiei Gorvino, care controlau toate docurile din Brooklyn, şi să-l ducă pe o insulă din Bahamas, unde să- şi petreacă restul zilelor sorbind vin şi privind oceanul. Munca pe care o făcea începea să-l apese tot mai mult. Familia Gorvino îşi pierdea încrederea în el. Ştia asta. Vedea că sunt tot mai iritaţi de opoziţia lui faţă de droguri, o prejudecată pe care-o moştenise de Ia taică-său. Dar alea fuseseră alte vremuri, iar el nu era ca tatăl lui. Bătrânul îi împăcase pe cei din clanul Gorvino închiriindu-le ieftin spaţii de depozitare, făcându-le rapid construcţii la negru şi transportând orice voiau în afară de droguri. Dar toate astea se întâmplau înainte, pe vremea şperţurilor, a pariurilor, a contrabandei şi a alcoolului. Acum drogurile erau la modă. Aduceau bani mulţi, iar Joe Peck, singurul din cartierul Cause, în afară de el, care fusese primit în sânul familiei Gorvino, intrase fârâ ezitare în joc şi

devenise un distribuitor major, străduindu-se să-l atragă şi pe Elefante. Erau o grămadă de docuri în Brooklyn, dar Elefante era forţat să-l menţină pe-al lui mereu activ, pentru că era şi Peck prin preajmă, iar Joe ducea droguri de pe apă pe uscat în toate felurile idioate care-i treceau prin cap: în saci de ciment, în canistre de benzina, în spatele frigiderelor, îndesate în televizoare, chiar şi în piese de schimb pentru maşini. Era o treaba riscantă. Elefante ura povestea asta. Drogurile erau ca un peşte împuţit, a cărui duhoare se răspândea peste tot. Jocurile de noroc, imobiliarele, ţigările, băutura, toate fuseseră detronate. Ironia face ca cei din clanul Gorvino nu se dădeau în vânt nici după droguri, nici după Joe Peck – ştiau cât e el de prost şi de impulsiv — d a r locuiau în Bensonhurst, nu în Cause. Din punctul de vedere al lui Elefante, era ca şi cum ar fi locuit pe lună. Nu vedeau niciodată de aproape prostia lui Joe, ceea ce complica mereu lucrurile. Peck era atât de bătut în cap, încât nu mai înţelegea cum stau lucrurile de fapt. Facea afaceri cu negrii, cu hispanicii, chiar şi cu ultimul poliţai corupt de la care putea să scoată vreun bănuţ, fără să existe nici măcar o urmă de încredere între ei. Era calea sigură către dezastru şi zece ani de pârnaie. Mai rău, Victor Gorvino, capul familiei, era extrem de bătrân şi pe jumătate dement, stricat la cap. Lui Gorvino îi suflau poliţiştii în ceafă. Era greu să ajungi sa-l vezi şi sa-i explici idioţenia lui Joe Peck. Unde mai pui că Gorvino şi Peck erau sicilieni. Familia Elefante era din Genova, din nordul Italiei, de unde şi povaţa lui taica-său. „Ţine minte”, îi spunea el fiului său, „nu suntem decât nişte genovezi.” Genovezii rămâneau întotdeauna pe dinafară.

Cât a trăit taică-său, diferenţa aceea dintre italienii

din nord şi cei din sud nu contase chiar atât de mult. Şi el, şi Gorvino erau de moda veche. Se ştiau de pe vremea grupării Murder, Inc., ramura ucigaşă a Mafiei din Brooklyn, unde tăcerea era regula de aur şi cooperarea era cheia unei vieţi lungi. Insa din punctul de vedere al lui Gorvino fiul nu era tatăl, iar acum ca Gorvino se găsea cu garda jos şi nu era în stare nici sa-şi traga pantalonii fără ajutorul locotenentului sau, Vinny Tognerelli, un lacheu pe care Elefante nu-l ştia prea bine, spaţiul îngust în care trăia Elefante se îngustase şi mai mult.

Din pragul casei, Elefante s-a întors către maica-sa, care ciopârţea mai departe plante pe bufet, şi i-a zis în italiană:

—- La ce oră vine negrul?

—- O să vina. întotdeauna întârzie.

—- Cum zici că-l cheamă?

— Diaconul cumva. I se mai zice şi altfel. Sacou sau ceva.

Elefante a dat din cap.

—- Ce face un diacon? a întrebat el.

— De unde sa ştiu? Probabil sunt ca nişte popi, dar plătiţi mai prost.

*

Elefante a ieşit pe poarta de fier forjat a gardului care îi împrejmuia curtea, s-a dus la Lincolnul parcat la bordura şi pusese deja cheia în portieră când a auzit maşina de curse a lui Joe Peck dând colţul şi apropiindu-se de el în viteza. Elefante s-a încruntat când a văzut că maşina încetineşte şi se opreşte.

—- Ia-ma cu tine, Tommy, a zis Peck, coborând geamul din dreapta.

Aşezat pe locul şoferului, Peck era îmbrăcat, ca de

obicei, într-o cămaşă închisă la culoare şi descheiata la guler şi pantaloni impecabil călcaţi, iar pe chipul sau plăcut de băiat blond se întindea zâmbetul straniu care-l caracteriza. Băiatul cel frumuşel şi dus cu pluta. Elefante şi-a vârât capul în maşina, ca sa nu fie auziţi din strada.

—- Mă duc sa combin utilul cu utilul, Joe. Plăcutul n-o să aibă niciun loc. Nu vrei sa vii.

—- Oriunde te-ai duce, e rost de bani.

—- Te salut, Joe, a zis Elefante şi s-a întors sa plece.

—- Fii bun şi dă-mi un minut, Tommy! a strigat Peck după el. E important.

Incruntându-se, Elefante şi-a vârât din nou capul în cabină, apropiindu-şi faţa de a lui Peck în timp ce motorul maşinii de curse huruia în continuare.

—- Ce-i? a întrebat Elefante.

—- S-a schimbat planul, i-a răspuns Peck.

—- Ce plan? Mergem împreună la balul bobocilor? N-avem niciun plan.

—- Planul cu transportul din Liban, a zis Peck.

Lui Elefante i s-a urcat sângele la cap.

— Ti-am spus deja. Nu mă bag.

—- Hai, Tommy! s-a rugat Peck. Am nevoie de tine cu treaba asta. Doar cu asta.

— Du-te la Herbie de la Blocurile Watch. Sau la Ray din Coney Island. Ray are o echipă în toata regula acum. Are camioane noi şi tot ce trebuie. Se ocupă el de toate pentru tine.

—- Nu pot să-i folosesc. Nu-mi plac indivizii aia.

—- De ce nu? Sunt doi. Daca-i pui laolaltă, îţi iese de-un bărbat.

Lui Peck i s-a umflat vena de la tâmpla şi i s-a schimonosit faţa —- semne ale furiei pe care Elefante ştia să le recunoască la el. Asta era problema lui Joe.

Firea lui irascibilă. II cunoştea pe Joe Peck încă din liceu. Trei mii de elevi învăţau la Bay Ridge High şi singurul suficient de tâmpit să scoată un cuţit la ora de mecanică doar din cauza unei chei pierdute a fost Joe Peck, puştiul scund şi veşnic pus pe harţă din cartierul Cause, cu faţă de fetişcană şi creier cât un bob de mazăre. Elefante fusese şi el nevoit să-l bată pe Joe de patru sau cinci ori la Bay Ridge High, dar memoria lui Peck era uluitor de scurtă când venea vorba de înfrângeri. Când îi sărea ţandăra, nu-i păsa ce se întâmpla, cine era implicat sau de ce. Toate astea îl făceau un gangster îndrăzneţ, dar Elefante n-avea nido îndoială că avea sa sfârşească într- o urnă la firma de pompe funebre a propriei familii. Uimitor era că nici trecerea anilor nu-l îmblânzise.

—- Negroteu de la Blocurile Cause se cacă pe afacerea mea, a zis Peck. Au împuşcat un băiat. Unu' tare. Negru. Vindea o grămadă de marfa pentru unul din clienţii mei. Cicâ-i copil minune, un puşti grozav. Se descurca excelent până ce-a fost împuşcat.

—- Dacă-i chiar aşa de grozav, de ce nu-i dai o bursă de-aia pentru negri, Joe?

Peck s-a înroşit la faţă, iar pe Elefante l-a amuzat întrucâtva să-l vadă cum se luptă să-şi stăpânească furia, ignorând insulta.

—- Chestia e ca...

Peck s-a uitat în faţă prin parbriz, apoi în spate prin lunetă, ca să se asigure că nu se afla nimeni prin preajmă care să-i audă.

—- Pe puşti l-a împuşcat un boşorog. Aşa că clientul ăsta al meu din Bed-Stuy trimite un om de-al lui ca să se ocupe. II urmăreşte pe moş ca să-l aranjeze. Dar putoarea aia bătrână nu se laşa prinsă.

—- Poate-i un om modest, care nu vrea atenţie.

— Da[J] chiar nu poţi s-asculţi dracului un minut?

Elefante a simţit cum îi creşte pulsul. De-abia se abţinea să nu se întindă peste scaun ca să-l înşface pe Peck de gulerul cămăşii şi să-i rearanjeze cu pumnul faţa aia frumoasa, de fetiţă.

—- Ieşi odată cu fundaşii pe teren, Joe!

— Ce?

—- Zi-mi odata ce vrei. Am treabă.

—- Tipul pe care l-a trimis să se ocupe a dat-o în bară. Au pus poliţaii mâna pe el. Acum ciripeşte la secţia Şapte-Şase. Un copoi pe care-l ştiu eu acolo mi-a zis că tipul cântă ca o privighetoare, spune tot. Cică înainte să-i dea drumul, turnatoru ăsta le-a zis poliţiştilor ca principalul meu client de culoare din Bed-Stuy vrea sa scape de mine. Negrii nu mai vor să le furnizez eu. Ce zici de asta? Nişte negrotei nerecunoscători! Eu i-am pus pe picioare şi-acuma vor să mă tragă pe sfoară. Vor să pornească un război al raselor.

Elefante asculta în tăcere. „Asta se întâmplă când faci afaceri cu oameni în care n-ai încredere", s-a gândit el cu amărăciune. „Nu contează dacă-i vorba de droguri sau cereale. Problema-i aceeaşi."

—- Nu mă bag, a zis el.

—- N-o să-i convină lui Gorvino.

— Ai vorbit cu el?

—- Mda... Ma rog, nu încă. Am vorbit cu tipul ăsta, Vincent. A zis c-o să mă contacteze Gorvino, dar Bed-Stuy e zona noastră, aşa a zis Vincent. A zis că e treaba noastră să ne ocupăm.

—- E zona *ta,* Joe. Nu a mea.

—- E docul nostru.

—- Dar drogurile-s *ale tale*.

A văzut cum Peck se întuneca la faţă; se lupta sa-şi

stăpânească furia care clocotea, gata-gata să răbufnească. Cu un mare efort, Peck a reuşit din nou să se controleze.

—- Ajută-mă măcar acum o dată, Tommy, a zis el. Doar de data asta. Te rog. Transferă marfa din Liban pentru mine şi nu te mai rog niciodată. Doar de data asta, futu-i. Cu transportul ăsta, o sa fac suficienţi bani ca să-i dau pe negroteii ăia la o parte şi sa le zic să se care pentru totdeauna. Şi o sa pot îndrepta lucrurile şi cu Gorvino.

—- Ce sa îndrepţi?

—- Îi datorez câteva mii, a spus Joe. Dar îmi vine marfa asta şi o să pot să plătesc fără probleme, s-a grăbit el să adauge. Şi-apoi mă las de droguri pentru totdeauna. Apropo, ai dreptate. Ai avut dreptate cu drogurile de la bun început. E prea riscant. Asta-i ultima dată. Scap de datorii şi m-am lăsat.

Elefante s-a uitat lung la Peck şi mult timp n-a scos o vorbă.

— Hai, Tommy, a insistat Peck. De dragul vremurilor de altădată. N-ai făcut niciun transport în ultimele şase luni. Nici măcar unul. Îţi dau opt mii. N-o sa-ţi ia decât o oră. O singură oră, ce naiba? De pe navă direct în doc şi apoi pe teren. Fără maşini de descărcat sau mai ştiu eu ce. Iei doar marfa şi mi-o aduci mie. O oră. Atâta îţi ia să te scapi de ea. O oră. Cu traficul de ţigări nici într-o lună nu faci atâta.

Elefante bătea neliniştit darabana pe acoperişul maşinii. Motorul de curse huruia, făcând maşina să se clatine, iar Elefante simţea cum hotărârea i se clatină odată cu ea. „Doar o oră", şi-a spus el, *Jn care aş risca totut*| Suna uşor. Dar apoi a parcurs rapid scenariul în minte. Dacă rahatul ăla sosea din Liban, avea să fie pe un cargobot, plecat probabil din

Brazilia sau Turcia. Asta însemna că trebuia să facă rost de-o şalupă rapidă ca s-aducă marfa pe uscat, pentru că un cargobot nu putea ancora în Cause. Apele erau suficient de adânci, dar numai barjele veneau în Brooklyn, ceea ce însemna să ducă şalupa până în mijlocul portului dinspre Jersey, ca să fie în siguranţă. Mai departe, trebuia să se strecoare pe lângă patrula portuară pe partea aia, să ia marfa în mijlocul portului, să se întoarcă repede la ţărm, s-o încarce într-o maşina nedetectabila, care probabil va trebui furată, şi apoi s-o ducă unde voia Joe Peck. Cum agenţii federali mişunau peste tot în ultima vreme, se prea poate ca-i filau lui Peck uşa din faţă pe când familia Gorvino, care avea de recuperat o datorie, pândea la uşa din spate. Lui Elefante nu-i plăcea nimic din toate astea.

—- Roagă-l pe Ray din Coney Island.

Peck nu şi-a mai putut stăpâni furia. A lovit mânios volanul cu pumnul.

—- Ce fel de prieten de căcat mai eşti şi tu?

Elefante şi-a înfipt dinţii în buza de jos, simţind cum se lasă asupra lui o tăcere teribilă. Ziua aceea, care se arătase promiţătoare şi plină de speranţă, cu o excursie plăcută până în Bronx în căutarea unei posibile comori, era acum ratată. Chiar dacă această aşa-zisă comoară era doar plăsmuirea unui bătrân escroc irlandez, care probabil mânca rahat, ideea de a-i da de urmă tot îi oferea lui Elefante un prilej de a evada din cotidianul propriei lui vieţi ratate şi sufocante. Buna dispoziţie cu care începuse ziua se evaporase. Locul îi fusese luat de un clocot lăuntric, pe care-l cunoştea şi care-l cuprindea ca o pată neagră de petrol ce acoperea totul. În sinea lui s-a aşternut tăcerea. Nu era furie, oarbă şi nestăpânită,

ci mai degrabă o mânie rece care stârnea în el o voinţă teribilă, de neoprit, de a lichida problemele cu o rapiditate şi o eficienţă pe care chiar şi cei mai înrăiţi mafioţi din familia Gorvino o găseau tulburătoare. Maică-sa zicea că e genovezul din el, pentru că genovezii se învaţă de timpuriu cu nefericirea şi răzbesc cu îndârjire prin orice greutăţi, ducând lucrurile la capăt, descurcându-se, suportând totul cu încrâncenare până terminau ce- aveau de făcut. Genovezii, susţinea ea, făceau asta încă de pe vremea lui Cezar. Elefante fusese la Genova cu părinţii şi o văzuse cu ochii lui, un oraş cu dealuri anoste, obositoare, clădirile străvechi, mohorâte şi cenuşii, zidurile trainice de piatră, vremea rece şi înnegurată, străzile mizerabile, de piatră şi cărămidă, îmbibate de ploaie, oamenii nefericiţi rătăcind în cercuri strâmte, de acasă la muncă şi apoi din nou acasă, trecând ursuzi unii pe lângă alţii, cu buzele strânse, palizi, fără să zâmbească vreodată, mărşăluind apatici pe străduţele ude în timp ce valurile împroşcau apă rece peste trotuare şi chiar şi peste ei, iar ei nici nu observau, duhoarea mării şi a pescăriilor din apropiere lipindu-li-se de haine, de căsuţele amărâte, de draperii şi chiar şi de mâncare, dar oamenii nu luau seamă la ea, se târau mai departe cu o îndârjire sumbră, ca nişte roboţi, pentru că-şi acceptaseră soarta de nemernici nefericiţi care trăiau în umbra fericitei Nisa la vest, în Franţa, şi sub soarele dispreţului pe care-l primeau din partea verişorilor măslinii şi săraci din sud, din Florenţa şi Sicilia, care râdeau şi se zbânţuiau ca nişte negri, fericiţi şi mulţumiţi să fie etiopienii tuciurii ai Europei, în timp ce verişoarele zâmbitoare de pe coasta Mediteranei, franţuzoaicele, se bronzau fără

sutien pe frumoasele plaje ale Rivierei. În tot acest timp, genovezii harnici şi posomorâţi îşi continuau marşul sumbru, mâncându-şi rahatul ăla de focaccia. În afară de genovezi, nimănui nu-i plăcea focaccia genoveză. „Cea mai bună pâine din lume", obişnuia să zică tatăl lui. „Brânza o face aşa." Elefante gustase şi el o dată şi înţelesese atunci de ce genovezii erau aşa de amărâţi, căci viaţa nu însemna nimic în comparaţie cu gustul delicios al mâncării genoveze; când venea vorba de mâncare, trăitul, în orice va fi constat el —- iubit, dormit, aşteptat în staţia de autobuz, îmbrânceala din băcănii, omorurile dintre ei —> trebuia executat rapid, ca să se ajungă cât mai curând la masă, iar genovezii se achitau de toate acestea cu aşa o dârzenie tăcută, aşa o hotărâre şi o iuţeală, încât a le sta în drum era ca şi când te-ai fi pus în calea unui uragan. Mama lui îi atrăsese atenţia că Cristofor Columb fusese un genovez, care nu în căutarea Americii pornise. Căuta condimente. Mâncare. Un genovez adevărat, spunea ea, mai degrabă s-ar spânzura decât să lase pe cineva să distrugă acele unu sau două lucruri în viaţă în care-şi găsea un pic de alinare în faţa greutăţilor pe care le avea de înfruntat în lumea diavolului.

Lui Elefante propria lui furie i se părea înspăimântătoare, pentru că tocmai asta îi aduceau marile lui tăceri mânioase. Alinare. O oală sub presiune căreia i-a sărit capacul. Spre infinitul său dezgust, observase că îi plăcea când îl cuprindeau marile tăceri. Ulterior se ura pentru aceste momente. Făcuse nişte lucruri cumplite în astfel de clipe. De multe ori după aceea, în cele mai întunecate ore ale sale, în nopţile târzii când Brooklynul dormea şi portul era cufundat în beznă, pe când stătea în pat în

casa lui goală şi singuratică, fără nevastă şi fără copii care să sforăie într-alt dormitor, cu văduva de maică-sa bocănind prin casă în cizmele de şantier ale răposatului ei soţ, lucrurile făcute în răstimpurile acelea când îl copleşea tăcerea îl torturau cu o sălbăticie mistuitoare, care-l făcea să se ridice în capul oaselor în întuneric şi să verifice dacă n-are sânge pe pijama, şi simţea că sufletul îi fusese sfâşiat în bucăţi, iar transpiraţia îi ţâşnea din pori şi lacrimile îi şiroiau pe faţă. Dar nu mai era nimic de făcut atunci. Momentul trecuse. Furia se revărsase deja din el ca lava, nestăvilită şi nemiloasă, pârjolind pe oricine sau orice îi stătea în cale, iar bietul suflet peste care se abăteau toate acestea nu vedea decât o privire goală, de o limpezime rece. Vedea acest suflet oare ochii lui Tommy Elefante, bărbatul singuratic, cu inimă bună, care poruncea ascultătoarei sale echipe să scoată din apele portului biete negrese bătrâne, care sfârşiseră acolo dintr-un motiv sau altul, şi de ce n-ar fi sfârşit, de fapt, căci New Yorkul era de căcat? Sau vedea ochii lui Tommy Elefante, burlacul timid din Brooklyn, care visa să scape de acolo ca să se mute la o fermă din New Hampshire şi să se însoare cu o fată plinuţă de la ţară şi care chiar era suficient de arătos şi de fermecător ca să-şi găsească una, dar era prea bun ca să târască vreo femeie în viaţa lui de violenţă şi taine, viaţă care făcuse din maică-sa o văduvă de închisoare şi o excentrică pe jumătate nebună şi care lui taică-său îi tocase bunătatea până nu mai rămăsese nimic din ea? Poate nu-l vedea pe niciunul; poate nu vedea decât carapacea: Elefantul tăcut, rece, brutal, al cărui calm calculat şi a cărui privire încremenită spuneau „S-a terminat cu tine!” şi care îşi elimina potrivnicul iute şi brutal, cu

indiferenţa unui uragan de categoria 5 care spulberă tot ce îi iese în cale. Privirea aceasta fixă a Elefantului îi aducea până şi pe cei mai duri bărbaţi în pragul terorii. Le văzuse frica întipărindu-li-se pe chipuri când el îşi lua înfăţişarea aceea tăcută şi hotărâtă şi, oricât ar fi încercat, nu putea să-şi şteargă din minte acele imagini ale terorii, cea mai recentă amintire de acest fel fiind cu puştiul ăla de culoare, Mark Bumpus, şi cei doi huligani ai lui de la fabrica abandonată de pe cheiul Vitali cu trei ani în urmă, când îi prinsese chiar când încercau să-i fure paisprezece mii de dolari. „O să te-ajut", îl implorase Bumpus, „O să te-ajut să fie totul bine", s-a jeluit el. Dar era prea târziu.

Peck şi-a dat seama în acel moment că se holbează la tăcerea lui Elefante, o tăcere atât de palpabilă, încât lui Joe i se părea că o vede şi o aude în acelaşi timp, căci se mai întâlnise cu ea de câteva ori pe când erau adolescenţi, aşa că alarma internă i s-a declanşat la fel de tare ca sirena unui vapor. Şi-a dat seama că mersese prea departe. Furia de pe propriul chip s-a transformat în panică în timp ce privirea goală a lui Elefante îi examina pe rând faţa, interiorul maşinii şi mâinile, care, după cum au observat amândoi, rămăseseră pe volan —- acolo unde trebuiau să fie, şi-a spus Joe făcând haz de necaz, şi unde ar fi făcut bine să şi rămână.

—- Nu mai veni la mine cu aşa ceva, Joe. Găseşte pe altcineva.

Elefante s-a retras din maşină şi a rămas cu mâinile pe lângă corp cât a pus Joe maneta în viteză şi a demarat în trombă. Şi-a vârât apoi mâinile în buzunare şi a rămas singur în mijlocul străzii, lăsându-şi furia clocotitoare să se domolească şi să-l

părăsească, iar după câteva minute lungi a redevenit cine era, un bărbat singuratic de vârstă mijlocie, aflat în vara târzie a vieţii şi căutând alte câteva primăveri, un burlac care îmbătrânea, cu un costum ce atârna pe el, încremenit pe o stradă obosită şi tocită din Brookiyn, la umbra unui uriaş complex de locuinţe sociale ridicat de un reformator evreu pe nume Robert Moses, care uitase că este reformator şi construise peste tot complexuri de acest fel, care distrugeau cartiere şi îi alungau pe italienii, irlandezii şi evreii muncitori, le răpeau toate lucrurile frumoase şi aduceau în locul lor negri şi hispanici şi alte suflete disperate, îmbulzindu-se să se caţăre la mansarda vieţii newyorkeze, sperând că dormitorul şi bucătăria de dedesubt se vor deschide astfel încât ei să pice în ele sau cel puţin să intre în clubul care, în mintea lor, îl includea şi pe acest bărbat, un burlac gras într-un costum care îi venea prost, uitându-se cum dispare in viteză o maşină strălucitoare, maşina condusă de un tânăr chipeş, care arăta bine şi conducea de parcă s-ar fi îndreptat către un viitor luminos, în timp ce bărbatul îndesat şi cu haine de prost gust îl privea gelos, convins că cel frumos şi arătos avea Unde să se ducă şi femei cu care să se întâlnească şi lucruri de făcut, în timp ce bărbatului mai în vârstă şi mai solid rămas în urmă să-i înghită gazele de eşapament pe o veche stradă tristă, jalnică şi aglomerată din Brooklyn, cu magazine şi case obosite, acestui bărbat, deci, nu-i mai rămăsese nimic în afară de fumul pe care i-l aruncase în faţă frumoasa maşină sport. Un newyorkez amărât, fără visuri, fără prieteni, fără viitor.

Elefante s-a uitat cum maşina dispare după colţ. A oftat şi s-a întors la Lincolnul lui. A vârât încet cheia

în încuietoare, a urcat în maşină şi a rămas tăcut la volan, privind în gol. A stat aşa, pe scaunul moale de piele, preţ de câteva momente lungi. În cele din urmă, şi-a vorbit cu voce tare.

—- Aş vrea să mă iubească şi pe mine cineva, a spus el blând.

39. *Jhe deep end* e zona de cea mai mare adâncime a unui corp de apă şi, metaforic, o situaţie periculoasă şi dificilă, din care este foarte greu să ieşi (n.r.).

Vraja rea

Sportcoat şedea pe o ladă din încăperea cu boilerul, cu mâna încleştată pe o sticlă de King Kong. Nu se mai grăbea acum. Acest popas la sediul lui Sausage făcuse să-i mai treacă din dezamăgirea pe care o trăise de dimineaţă, când fugărise sticla de coniac prin piaţă numai ca s-o vadă distrusă de Soup. Sausage nu era de găsit, dar nu conta. Sportcoat îşi petrecuse restul dimineţii acolo, răcorindu-se cu nişte Kong. Se simţea mai bine acum. îşi revenise. „Niiiicio grabă”, şi-a spus el vesel, strângând sticla în mână. S-a gândit să se ridice ca să se uite la ceas şi să vadă cât e ora, dar şi-a făcut o idee după cum picau razele de soare care pătrundeau pe ferestruica de la subsol. Era după-amiază. S-a întins şi a căscat. Ar fi trebuit să fie la lucru în grădina bătrânei de pe Silver Street de cel puţin două ore. Preţ de o clipă, a încercat să-şi aducă aminte cum o cheamă, dar n-a reuşit. Nu conta. Era un nume italienesc care se termina în „e” şi femeia plătea cu banii jos, asta conta de fapt. N-o deranja prea mult dacă Sportcoat întârzia – întotdeauna stătea mai mult dacă sosea mai târziu –, dar păruse cam nesigură pe picioare în ultimele săptămâni, „îmbătrâneşte”, s-a gândit el cu un surâs amar. „Tre să fii puternic ca să îmbătrâneşti.” Tocmai

se pregătea să lase din mână sticla de Kong şi să plece, când deodată a apărut Hettie.

— Dac-ai de gând să mă beşteleşti pentru ce s-o-ntâmplat azi la chefu lu Soup, nu te obosi, i-a zis el.

Ea a râs amar.

— Nu mă-nteresează ce-ai făcut. Adevăru-i că, atunci când ieşi în lume şi eşti scuipat, nu mai contează ce altceva îţi închipui c-ai făcut.

— Cine m-o scuipat? Nu m-o scuipat nimeni.

— Tu te scuipi pe tine.

— Dispari cu tâmpeniile astea. Mă duc la lucru.

— Dă-i drumul, atunci.

— Dacă-mi vine mie la socoteală să mă opresc pentru un şnaps cât mă gândesc cum să pun iar pe roate meciul de baseball, îi treaba mea.

— Jocul ăla nu mai înseamnă nimica pentru copiii de-aici, i-a spus ea rece.

— Da' tu de unde ştii? De zece ani n-ai mai văzut nici un meci arbitrat de mine.

— De zece ani nu m-ai mai chemat, i-a răspuns ea.

Asta l-a încuiat. Ca multe lucruri pe care le făcuse ca adult, nu-şi amintea exact ce s-a întâmplat, în principal din cauză că era beat în acele momente, aşa că i-a zis:

— Am fost cel mai bun arbitru pe care l-or avut vreodată Blocurile Cause. La toţi le-am dat bucurie.

— Mai puţin lu nevastă-ta.

— Ei, asta-i bună!

— M-am simţit singură în căsnicie, a insistat ea.

— Nu te mai plânge atâta, femeie! Mâncare pe masă. Acoperiş deasupra capului. Ce altceva mai vrei? Apropo, unde-s nenorociţii ăia de bani pentru biserică? Am dat rău de bucluc din cauza lor!

Şi-a dus sticla de Kong la gură şi a sorbit prelung. Hettie l-a privit în tăcere, iar după o clipă a vorbit din nou.

— Nu toate-s vina ta.

— Ba bine că nu! Tu eşti aia care-o dosit banii.

— Nu de-aia vorbesc, a spus ea, cu un aer aproape melancolic. Vorbesc de vremurile de demult, când erai copil. Tot ce ţi s-o spus sau ţi s-o făcut atunci ţi-o ştirbit din demnitate. Nu te-ai plâns niciodată. Am iubit asta la tine.

— Of, femeie, lasă-mi neamurile-n pace. Or murit

de mult.

Ea l-a privit gânditoare.

— Şi uite unde-ai ajuns: un bătrân care se maimuţăreşte pe lâng- un teren de baseball, făcându-i p-alţii să râdă. Nici băieţii nu te mai baga în seamă.

— Or să mă bage cât cuprinde când i-oi aduce iar pe teren. Da" prima dată tre' să scap de belele cu paralele alea pentru Clubul de
Crăciun. Ţineai banii într-o cutiuţă verde, asta ţin minte. Unde-ai pus-o?

— Biserica are bani destui.

— Cutia îi în biserică, adică?

— Nu, dragule. Îi în mâinile Domnului. În palma mâinii Sale, de fapt.

— Unde-i, femeie?!

— Mai bine ţi-ai da urechile pe nişte banane, i-a zis ea, iritată de- acum.

— Nu te mai tot invârti în jurul cozii, ce naiba? Pastorul zice că-s trei mii de dolari, judecând după ăia care-şi caută banii. Deodată plouă cu mincinoşi. Nici dac-ar fi o lună de zile numai duminica Paştelui n-ai vedea atâţia oameni câţi vin acuma duminică dimineaţă la Five Ends, cu gândul la banii ăia. Toţi îs cu ochii după cutie. Digs Weatherspoon zice că are patru sute de dolari acolo, deşi amărâtu ăla n-o mai pus doi bani laolaltă de când s-o-nsurat Matusalem. Ce mă fac?

Ea a oftat.

— Când iubeşti pe cineva, ar trebui să-i preţuieşti
îndeajuns cât să le asculţi.

— Nu te mai tot văicări ca proasta pentru nimic!

— Da îţi zic ce vrei s-auzi, prostule!

Şi cu asta, a dispărut.

El a rămas acolo bosumflat câteva minute. Nu era niciun ban în biserică. El şi Hot Sausage scotociseră prin de nenumărate ori. Îi era sete şi a ridicat sticla de Kong, dar a descoperit că-i goală. În beciul ăla insă mai erau şi alte ascunzători pentru macheală. S-a ridicat, s-a lăsat într-un genunchi şi şi-a trecut mâna pe sub un bufet din apropiere, unde n-a găsit nimic. A auzit peste umăr uşa deschizându-se şi i-a văzut lui Hot Sausage ceafa când a intrat şi a dispărut în spatele unui generator uriaş din cealaltă parte a încăperii.

— Sausage? a zis el.

N-a venit niciun răspuns. Auzea boscorodelile lui Sausage şi zdrănganitul sculelor mutate dintr-o parte într-alta.

— Nu te-ascunde de mine. Erau trei sticle de Kong aici din ce ţin io minte, a zis Sportcoat.

În loc de răspuns, s-a auzit un pocnet ca de scântei şi generatorul uriaş s-a pornit cu un muget care a umplut încăperea. Sportcoat s-a ridicat şi, târându-şi picioarele, a dat ocol generatorului, găsindu-l pe Hot Sausage aproape întins pe jos, cu capul vârât în motorul aceluiaşi model de generator electric vechi şi bubuitor care-l descumpănise şi pe Rufus în subsolul din Blocurile Watch. Sausage s-a întors pe-o rână şi i-a aruncat o privire posacă, după care şi-a întors atenţia la generator, care bolborosea nemulţumit.

Sportcoat a apucat o Iadă şi s-a tras lângă el. Sausage îşi dăduse jos pălăria turtită. Uniforma albastră a Fondului Locativ era jerpelită şi pătată cu

ulei. S-a uitat din nou la Sportcoat, apoi la motorul care huruia. N-a scos o vorbă.

— îmi pare rău, Sausage, a zis Sportcoat, strigând ca să acopere zgomotul. O să mă duc singur la poliţie ca să lămuresc lucrurile. O să le explic tot şi o să-i întreb cât timp tre' să plec din oraş.

Cu ochii tot la motorul care huruia, Sausage a chicotit.

— Prost mai eşti.

— Chiar n-am vrut, nici prin cap nu mi-o trecut să te bag pe tine în vreo belea, Sausage.

Sausage s-a luminat la faţă şi a scos o mână lungă din maşinărie, pe care i-a întins-o lui Sportcoat.

în loc să i-o strângă, Sportcoat s-a uitat lung la ea, încruntându-se.

— Io mi-am cerut scuze. Aşa că de ce-mi dai mâna stângă? Doar ştii c-aduce ghinion.

— Ah. Scuze.

Hot Sausage şi-a scos în grabă mâna dreaptă din generator şi i-a întins-o. Satisfăcut, Sportcoat i-a strâns-o şi s-a aşezat alături, pe ladă.

— Unde-i King Kong? a urlat el peste vacarm.

Sausage a întins mâna sub un banc de lucru din apropiere şi a scos de-a colo o sticlă de un litru plină cu un lichid limpede, pe care a împins-o cu grijă către Sportcoat şi apoi şi-a întors iar atenţia către generator, uitându-se înăuntru cu toată concentrarea.

— Drăcovenia asta işi dă duhu în fiecare săptămână, a zis el.

— Rufus are aceeaşi problemă la Blocurile Watch, a strigat Sportcoat. Blocurile astea or fost construite in acelaşi an. Aceleaşi apartamente, veceuri, generatoare, toate. Nişte gunoaie,

generatoarele astea.

— Da io am grijă de generatoarele mele.

— Rufus zice că nu-s generatoarele. îs duhurile rele.

Sausage a supt aer printre dinţi, a făcut câteva ajustări şi nivelul de decibeli al maşinii a devenit suportabil.

— Pe dracu ! Nu-i niciun duh.

— Şobolani? Poate furnici?

— Nu-n perioada asta a anului. Nici măcar furnicile nu-s aşa
proaste să se suie în chestia asta. Fire montate
aiurea, asta-i problema.
Mai sunt şi de pe vremea lu Matusalem. Ca să nu mai zic că s-o şi
umblat mult la ele. Cine-o meşterit aici se trăgea de coaie cu o mână
si cu cealaltă bramburea firele.

Sportcoat a sorbit din nou din sticla cu tărie şi i-a întins-o lui Sausage, care a tras o înghiţitură generoasă, i-a dat-o înapoi lui Sportcoat şi apoi s-a uitat iar în măruntaiele maşinăriei ăleia bătrâne.

— Cea mai mare tâmpenie din lume, a zis el. îs treijdouă de apartamente în clădire. Chestia asta generează curent electric doar pentru patru din ele. E legată de ălTalt de-acolo.

A făcut semn din cap către un al doilea generator mare, care se afla în celălalt capăt al încăperii, lipit de perete şi separat de primul printr-un maldăr de vechituri care umpleau beciul: chiuvete vechi, cărămizi, mături, gunoaie, piese de biciclete, mopuri, piese de veceuri şi vechea pendulă din lemn a lui Sausage.

— Cine-o făcut blocul cred c-o fost beat de le-o separat in halul ăsta în loc să le unească.

Sausage a luat din nou o sorbitură, a pus sticla pe jos lângă generator, şi-a vârât mâinile lungi in măruntaiele maşinăriei şi a legat două sârme laolaltă. Generatorul a scuipat, a tuşit şi în cele din urmă s-a pus in mişcare.

— Tre' să fac ceva să-nlocuiesc banii de Crăciun, Sausage.

—- Asta-i cea mai mică problemă pe care-o ai.

— Hai, mai Iasă-mă cu prostiile astea. Vorbim de o sumă mare. Hettie nu mi-o zis niciodată câţi bani îs în cutia de Crăciun. Sau unde-o ascuns-o. Sau cine cât o pus. Acuma pastorul Gee zice că lumea cere înapoi trei mii de dolari. Toţi, cu căţel şi purcel, se jură c- au bani acolo.

—- Şi asta fără cei o mie patru sute de dolari pe care i-am pus io, a zis Sausage.

—- Foarte nostim.

—- Nu-i de mirare că vezi fantoma Iu' Hettie, Sport. Şi mie mi s-ar face inima cât un purice dac-aş fi pierdut atâţia bani. Îţi vin necazuri de peste tot. Ai încuiat uşa aia când ai intrat, da? Deems n-are nimic cu mine, dar în afară de-un copil care se vaită de durere, cel mai groaznic sunet din lume îi un bătrân care se milogeşte să nu fie omorât cât îi ia lucru. Ce-l ţine să dea buzna aici?

—- Ce te dai aşa de ceasul morţii din nimica? i-a spus Sportcoat. Nu mă urmăreşte nimeni. Şi nu cu fantoma Iu Hettie vorbesc io. E un farmec care nu-mi dă pace, Sausage. Cu un farmec vorbesc io. Un farmec nu-i o stafie. Îi o vrajă rea. O şişcă. Şi încearcă să mă amăgească. Arată ca un om, da nu-i. Nu-i decât

o şişcă. Bătrânii de- acasă vorbeau tot timpul despre asta. O şişcă poa' să ia ce formă vrea ea. De-asta ştiu că nu-i draga de Hettie. Nu vorbea ea aşa, făcându-mă idiot şi alte alea. Îi o şişcă.

Sausage a chicotit.

— De-asta nu m-am însurat io niciodată. Unchiu[J] Gus s-o însurat cu o fată ca asta. O cunoscut o fată în Tuscaloosa şi-o ajuns tata ei să-l aibă la mână. Una din vacile lu Gus o mâncat din porumbul lu' taică-său. Taică-său o vrut patruzeci de cenţi pentru porumbul ăla. Unchi u Gus n-o plătit. Nevastă-sa o urlat la el, dar el tot n-o vrut, iar apoi ea o dat colţu şi-o pus o boscoană pe el. Vrajă mai rea ca asta n- am văzut, l-o crescut osu pieptului ca la găini. Părul de pe tâmple i s- o făcut lins. Da în vâr fu" capului i-o rămas creţ. O ajuns să arate tare ciudat pentru un negru. O arătat ca un cocoş până-n ziua când o murit.

—- Da' de ce nu l-o plătit pur şi simplu pe tata ei? a întrebat Sportcoat.

—- Era prea târziu deja, a spus Hot Sausage. Cu patruj de cenţi nu opreşti tu o vrajă rea. Poate cu patru sute, dacă o apucat să se pornească. Vezi tu, nevastă-sa i-o făcut un farmec, aşa cum ţi-o făcut şi Hettie ţie.

—- Dă de unde ştii că Hettie l-o făcut?

—- Nu contează cine l-o făcut. Tre' să scapi de el. Ca să scape de-al lui, unchiu Gus o luat un melc din cimitir şi l-o murat în oţet şapte zile. Poţi să-n cerci şi tu.

—- Aşa se desfac vrăjile în Alabama, a zis Sportcoat. E depăşită asta. În Carolina de Sud pui o furculiţă sub pernă şi câteva găleţi cu apă prin bucătărie. Asta alungă orice fel de şişcă.

—- Ba tre’ să-nveleşti în mălai un colţ de dulău şi să-l porţi la gât.

— Ba să urci un deal cu mâinile la ceafă.

—- Să-ţi vâri mâna într-un borcan cu sirop de arţar.

—- Să împrăştii seminţe de porumb şi păstăi de fasole neagră în faţa uşii.

—- Să mergi cu spatele de zece ori peste un par.

— Să înghiţi trei pietricele...

Au ţinut-o aşa câteva minute bune, luându-se la întrecere în leacuri pentru alungat vrăjitoarele, vorbind despre vrăji rele în timp ce viaţa modernă a celei mai mari metropole din lume fremăta în jurul lor. Traficul din Brooklyn vuia la suprafaţă. Douăzeci de străzi mai încolo, la Borough Hali, primarul Brooklyn ului îl primea pe Neil Armstrong, primul om care păşise pe Lună. în Flushing, Queens, echipa New York Mets, pe vremuri codaşă în basebali, dar acum în frunte, îşi făcea încălzirea pentru următorul meci pe stadionul Shea, în lumina reflectoarelor şi cu cincizeci şi şase de mii de suporteri în tribune. În cartierul Upper West Side din Manhattan, Bella Abzug, flamboaianta evreică din Congresul american, se întâlnea cu specialişti în strângerea de fonduri pentru a discuta o posibilă candidatură Ia preşedinţie. În tot acest timp, doi bătrâni şedeau într-un subsol, sorbind whisky contrafăcut şi întrecându-se în leacuri pentru vrăji rele:

—- Să nu-ţi întorci niciodată capul într-o parte când trece un cal...

— Să arunci un şoarece mort pe o cârpă roşie.

— Să dai la iubită o umbrelă joia.

—- Să sufli într-o oglindă şi să-nconjori un copac cu ea de zece ori...

Tocmai ajunseseră la pusul unei lămpi de petrol în fiecare geam la fiecare a doua casă în cea de-a patra zi de joi din fiecare lună, când deodată generatorul, cu de la sine putere parcă, a scos un muget sălbatic, a scuipat jalnic, a tuşit şi a murit.

La subsol s-a făcut aproape beznă; becurile de-abia mai pâlpâiau şi s-ar fi stins cu totul dacă n-ar fi fost al doilea generator, care pufăia mai departe, alimentând un singur bec într-un colţ tocmai din celălalt capăt al beciului. Becul strălucea cu putere, la fel şi indicatorul de ieşire de deasupra uşii pe unde intrase Sportcoat şi pe care o închisese bine în urma sa.

—- Acu chiar c-ai făcut-o lată, a bombănit Sausage în semiobscuritate. Ai venit aici şi i-ai tot dat cu vrăjitoare şi de-astea pân-ai pus un blestem pe maşinărie, dracu s-o ia.

S-a lăsat în genunchi, bâjbâind înăuntrul generatorului şi făcând câteva reglaje. Generatorul a tuşit jalnic, a pufăit şi a pornit din nou cu un huruit. Becurile din încăpere au revenit la intensitatea normală.

Nedumerit, Sportcoat s-a uitat chiorâş la generator. Părea mai zgomotos ca niciodată; vuia la o viteză neobişnuită, scuturându-se atât de gălăgios, încât Hot Sausage a trebuit să strige cât îl ţineau puterile ca să se facă auzit.

—- Cred c-are un scurtcircuit, a urlat el peste vacarm.

Sportcoat a încuviinţat din cap.

—- Da dacă trimite curent la patru apartamente de sus, de ce se sting luminile aci jos? a ţipat el.

— Ce?

—- Las-o baltă, a răcnit el. Tre[5] să mă duc la lucru.

Unde mi-i uniforma de arbitru?

— Ce?

Sportcoat a arătat cu degetul înspre generatorul care vuia. Sausage a îngenuncheat şi a reglat din nou maşinăria, iar vuietul s-a redus cu un decibel.

— Ce? a întrebat el din nou, încă stând pe vine lângă generator.

—- Vreau să pun din nou pe roate meciul de baseball, a zis
Sportcoat. Am nevoie de uniforma de arbitru, ştii? E pe aici pe undeva.

—- La ce-ţi trebe? N-are cin s-arunce mingea. Aruncătoru nostru cel mai bun o rămas iar-o ureche. Şi caută să-ţi tragă un glonte-n cap.

Enervându-se din nou, Sportcoat a mai tras o duşcă de King Kong.

— Dă-mi-o şi gata.

—- Îi fix unde-ai pus-o ultima oară, a spus Sausage, luând sticla şi făcând semn către un dulap dintr-un colţ îndepărtat.

Sportcoat a aruncat o privire la mormanul de gunoaie care se înălţa între ei şi dulap. Apoi s-a uitat ia haina lui în carouri.

—- O să-mi murdăresc haina dacă scormonesc pe-acolo.

Sausage şi-a supt dinţii, i-a întins sticla lui Sportcoat şi s-a făcut nevăzut în cacofonia aceea de gunoaie. După câteva zdrăngăne li, mormăieli, izbituri şi îmbrânceli, a reapărut cu o pungă neagră de plastic, pe care a aruncat-o pe jos.

Chiar atunci, cu o explozie teribilă, generatorul a tuşit, a scos nişte bolboroseli, a împrăştiat câteva scântei şi a murit iar. O clipă mai târziu, a clacat şi

cel de-al doilea generator.

De data asta, încăperea s-a cufundat într-o beznă desăvârşită, cu excepţia indicatorului de ieşire de deasupra uşii. Ceea ce niciunul nu observase era că uşa stătea de-acum puţin întredeschisă.

—- La dracu, a zis Sausage în liniştea care se lăsase. Probabil că ăsta l-o scurtcircuitat pe ăTlalt. Dă-mi o lanternă, Sport.

—- Nu umblu cu aşa ceva Ia mine, Sausage.

—- Stai aici. Mă duc să verific generatorul din capătul ăl'lalt.

S-au mai auzit nişte zdrăngăneli în timp ce Sausage îşi croia drum până în celălalt capăt al încăperii. Sportcoat a mai luat cu nonşalanţă o gură de Kong, a bâjbâit cu picioarele după ladă, a găsit-o şi s-a aşezat.

Niciunul dintre ei n-a observat silueta înaltă în geacă de piele care se strecurase în încăpere pe uşa de sub indicatorul de ieşire.

— Tot timpul se-ntâmplă aşa? a întrerupt Sportcoat tăcerea.

—- Niciodată chiar în halu' ăsta, a zis Sausage din partea cealaltă a camerei. Bine, dacă te-apuci şi chemi vrăjitoare şi alte alea...

Sportcoat l-a auzit înjurând şi mormăind, apoi i-a ajuns la ureche un zgomot dinspre uşă şi s-a uitat într-acolo. La lumina indicatorului a văzut – sau i s-a părut că vede – o umbră care trece prin dreptul uşii.

—- Sausage, cred că-i cine...

— Am reuşit! a strigat Sausage. Vezi că-i un panou în spatele generatorului de lângă tine. Bagă-te în spate şi apasă întrerupătorul când îţi zic io. Asta o să aprindă luminile.

— Ce să apăs?

—- întrerupătorul. În spatele generatorului lângă care stai. Caută cu mâna în spatele generatorului şi apasă întrerupătorul de-acolo, a spus Hot Sausage. O să pornească amândouă.

—- Io habar n-am de întrerupătoare.

—- Hai odată, Sport. îs treijdouă de apartamente sus. Negrii ăia îşi fac jumări şi varză şi-i ţinem din treabă. Nu-i mare lucru, Sport. Du- te numa pe după generator. Vârâ-ţi mâna în spate şi o să simţi un cablu gros care iese din el. Urmăreşte cablul ăla cu mâna până la perete. Acolo o să dai de-o cutie. Deschide cutia şi apasă întrerupătorul o dată în sus şi o dată în jos.

—- Dacă nu te superi, io prefer să-mi prăjesc cu whisky puţinul creier ce mi-o mai rămas, a strigat Sportcoat. Nu văd nimic. În plus, îi cine...

—- Scoală-te odată şi fa ce-ţi zic până nu vin nebunii ăia de sus să- mi facă scandal!

—- Da habar n-am ce-i cu cutiile astea.

—- N-ai cum să te curentezi acolo, s-a răstit Sausage, încercând să nu-şi piardă răbdarea. Totu-i împământat. Generatorul ăla de-acolo îi
de două sute patruzeci de volţi* Asta de-aici îi de
două sute douăzeci*

A tăcut câteva clipe, după care a adăugat:

—- Sau o fi invers?

—- Hotărăşte-te odată.

— Du-te numa şi apasă pe nenorocim[5] ăla de întrerupător din cutie, te rog. N-ai de ce să-ţi faci griji, Sport. Siguranţa-i aici. Curent u-i aici* Nu-i acolo unde eşti tu.

—- Dacă-i acolo, de ce n-apeşi tu întrerupătorul de la tine?

—- Nu mai face pe prostul, cioară! Grăbeşte-te până nu vin cu scandal negrii ăia de sus —- sau, mai rău, până nu sună la Fondul Locativ*

—- Bine, a zis Sportcoat iritat.

A orbecăit prin întuneric, a găsit generatorul şi şi-a plimbat mâna peste peretele din spatele lui până ce a dat cu degetele de un cablu gros* A pipăit cablul, urmându-l până la perete, s-a întors să-i spună ceva lui Sausage şi a văzut din nou umbra unui bărbat trecând prin dreptul indicatorului de ieşire; umbra înainta către mijlocul încăperii. De data asta era sigur de ce văzuse.

—- Sausage?

—- Apasă întrerupătorul.

—- Îi cine.. *

— Ap eşi odată sau ce?

—- Da, bine. Da[5] cu cablul ăsta ce-i?

—- Lasă-l în pace. N-ai nevoie de el. Apasă întrerupătorul.

— N-am nevoie de cabul ăsta? De ăsta desfăcut?

A urmat o tăcere prelungă din partea lui Sausage.

—- Am uitat oare să-l leg? a mormăit el.

—- Ce să legi?

—- Cablul.

—- Is două.

—- Cabluri sau cutii?

—' Şi, şi.

—- Nu-ţi bate capu, a strigat Sausage, începând să-şi piardă răbdarea. Găseşte o cutie. Oricare cutie. Apasă întrerupătorul din orice cutie găseşti şi ai grijă să nu se atingă cablul de generator. Io ţin deschis panoul de la cutia generatorului de dincoace. Nu-l mai pot ţine mult, Sportcoat. E greu. Are arc.

— Da’ cablu ...

— Dă-l dracu[5] de cablu. Totu-i împământat, ţi-am zis.

—- Ce-nseamnă împământat?

—- Ce vrei acuma, să-ţi dau şi lecţii de matematică? Şi mai ce? Mută dracului întrerupătorul! Repar io tot după ce aprindem iar luminile. Grăbeşte-te, c-o să dea buzna tot blocu peste noi!

Sportcoat a ales cutia mai apropiată de el. A deschis-o şi a pipăit prin ea. Erau două întrerupătoare înăuntru. Neştiind ce să facă, a pus cablul nelegat pe generator şi a apăsat ambele întrerupătoare. Au urmat o scânteie scurtă, un geamăt şi schelălăitul unui om. Când generatorul s-a urnit cu un muget şi luminile s-au aprins din nou, Sportcoat a zărit două ghete zburând în sus.

Sausage venea furios din partea cealaltă a încăperii, cu o falcă-n cer şi una-n pământ, croindu-şi drum prin harababura de bănci, bolţari, chiuvete şi piese de bicicletă, care zăngăneau la trecerea lui.

—- Care ţi-i problema, Sport? Cât de greu îi să apeşi pe un întrerupător?

Deodată s-a oprit locului, a amuţit şi a făcut ochii mari, uitându- se la ceva din mijlocul podelei. Din capătul său de încăpere, Sportcoat s-a căţărat peste gunoaie şi aşa au ajuns amândoi să se uite în jos la Earl, Ucigaşul trimis de Bunch. Zăcea pe spate, inconştient, cu geaca de piele pârlită pe unde trecuse curentul electric prin el. La încheietură i se vedea bombat un ceas lucios, cu cadranul spart, iar în mână ţinea strâns un revolver.

—- Doamne fereşte, a spus Sausage. Asta-i tipu de la chefu lu[5] Soup. Cum de s-o întors aşa repede? Credeam că l-or dus de-aici.

Sportcoat se holba la el.

—- Îi mort?

Hot Sausage a îngenuncheat şi i-a pipăit gâtul lui Earl, căutând pulsul.

—'Trăieşte încă, a zis el.

—- Ar fi fost ţeapăn de-a binelea dacă-l lăsau să bea coniacul ăla în loc să-l irosească Soup dându-i cu sticla-n cap. Vrei să chemi poliţia?

—- Nici vorbă, Sport. Ăia de la Fondu Locativ or să dea vina pe mine.

— Da[1] n-ai făcut nimic rău.

—- N-are a face. Oricum ai da-o, dacă se duce poliţia la Locativ înseamnă că ăia de-acolo tre' să scrie un raport. Adică să mai facă şi altceva, nu doar să bea cafele şi să tragă la aghioase. Oricine-i deranjează din ocupaţiile astea zboară imediat. O să rămân fără slujbă.

Şi-a coborât privirea către Earl.

—- Tre' să dispară, Sportcoat. Hai să-l scoatem.

— Io unu nu m-ating de el.

—- Da' de ce-ţi închipui c-o venit? Să te-nveţe alfabetu? S-o fofilat aici cu Un pistol. Deems l-o pus să-ţi vină de hac.

—- Deems îi **Un** puşti, Hot Sausage. Asta-i om **în** toată firea. Ca să nu mai zic că micu Deems n-are bani să pună pe cineva să facă chestii pentru el.

—- Micu Deems are o maşină Firebird.

— Serios? Măi să fie! Da[5] mult mălai macină moara aia a lui, nu?!

—- Dracu' s-o ia de treabă, Sport, acu pun mâna pe bâta de
baseball şi te croiesc pe spinare de zbori **Urlând** pe uşa aia! Mi-ai adus beleaua asta pe cap! Acuma tipu tre[1]

să dispară! Şi tu tre[5] să m-ajuţi!

—- Bine, na. Nu-i cazul să te-ambalezi în halu ăsta.

Dar Sausage se pusese deja în mişcare. A scos la iveală un şasiu cu patru roţi din maldărul de vechituri din mijlocul încăperii, l-a împins până la Earl şi apoi, îngenunchind lângă el, i-a luat din nou pulsul.

—- M-am mai curentat şi io de la generatorul ăsta, a spus el. O să-i ia ceva să-şi revină, dar o să fie OK. Între timp, dracu să-l ia.

S-au pus pe treabă.

Douăzeci de minute mai târziu, Earl s-a trezit pe aleea din spatele Blocului 17- Era întins pe spate. Geaca de piele arsa mirosea a par pârlit. Braţele îl dureau aşa de rău, că se temea să nu şi le fi rupt pe amândouă. Capul, care se alesese cu un cucui unde-l nimerise sticla de-l lăsase lat, şi-l simţea ca şi când i l-ar fi lovit întruna un ciocan pneumatic. Şi-a ridicat braţul drept, o mişcare care i-a trimis un junghi ascuţit de la umăr în jos, şi s-a uitat la ceas. Cadranul era spart. Ceasul se stricase. Şi-a mişcat braţul stâng, l-a găsit manevrabil, şi şi-a scos pistolul din buzunarul de pe partea aceea. A văzut că-i fuseseră scoase gloanţele. L-a vârât înapoi în buzunar şi s-a ridicat în capul oaselor. Tălpile îi erau ude. La fel şi coapsele. Făcuse pe el. Şi-a înălţat privirea spre cer şi spre ferestrele de deasupra lui. N-a văzut niciun chip uitându-se la el, dar şi-a dat seama după poziţia soarelui că e după-amiază. întârziase. Până-n ora prânzului ar fî trebuit să ridice de la traficanţii lui Bunch din Bed-Stuy banii strânşi cu o zi înainte.

S-a ridicat încet în picioare, deşi i se împotriveau toţi muşchii din corp, şi a pornit împleticit către staţia de metrou de pe Silver Street, sprijinindu-se de zid în

timp ce înainta. Avea senzaţia că o să se dezintegreze, dar, pe măsură ce-şi recăpăta suflul, a început să se mişte mai repede. Era cu ochii-n patru, sperând să nu-l întâlnească pe uriaşul care-l însoţise într-acolo de dimineaţă. Trebuia să ajungă în Bed-Stuy ca să ridice banii lui Bunch înainte să se ducă acasă la şeful său. Măcar atâta să facă şi el, să apară cu bişţarii lui Bunch. Poate aşa n-o să-l omoare şeful.

Fata de la tară

Elefante şi Guvernatorul şedeau în camera de zi a duplexului modest de cărămidă din Morris Heights, Bronx, un cartier de blocuri liniştit, cu câţiva copaci înfrunziţi, care rezista ca o enclavă sub ameninţarea decăderii urbane din jur, când uşa s-a dat de perete şi în încăpere a dat buzna un mop urmat de o femeie atrăgătoare, care trăgea după ea o găleată pe roţi, plină cu apă şi detergent. îşi ţinea capul plecat şi freca podeaua cu aşa o viteză şi forţă, încât la început nici nu i-a zărit pe cei doi bărbaţi din cameră. Elefante stătea în balansoar, cU spatele la uşă. Bătrânul era pe canapea. Tot dând cU mopul în stânga şi-n dreapta, femeia a lovit piciorul balansoarului, moment în care a văzut şi pantoful cuiva. Şi-a ridicat surprinsă privirea către Elefante, s-a înroşit până-n vârful urechilor, iar în clipa aceea Elefante şi-a văzut viitorul.

Era o femeie voinică, nu foarte tânără, dar cu o faţă blândă, care nu-i putea ascunde sfiala şi cu ochi mari şi căprui, care, în acel moment, au clipit surprinşi. Părul castaniu îi era strâns la spate într- un coc, iar sub gura plăcută se vedea o bărbie ascuţită, drăguţă, cu gropiţă. Deşi trupeşa, avea conformaţia Unei femei

înalte şî subţîri, gâtul îi era lung şi îşi ţinea capul puţin plecat, ca pentru a-şi ascunde înălţimea. Purta o rochie verde şi umbla desculţă.

—- Hopa. Am intrat doar ca să fac curat.

A ieşit iute din cameră cu spatele şi a trântit uşa. Elefante i-a auzit paşii îndreptându-se către partea din spate a apartamentului.

—- Scuze, a zis Guvernatorul. Asta-i fiică-mea, Melissa. Locuieşte la parter.

Elefante a dat din cap. N-o văzuse prea mult pe Melissa, dar o văzuse suficient. Picioarele desculţe au fost cele care l-au convins, s-a gândit Elefante mai târziu. Lipsa pantofilor. Ce frumuseţe. O frumuseţe de la ţară. Aşa cUm visase dintotdeauna. Îi plăceau femeile

trupeşe. Şi era foarte timidă. A observat asta imediat. O trăda felul în care se mişca, uşoara stângăcie, capul plecat, gâtul lung, care ferea chipul acela frumos de ceea ce se întâmpla în jur. În clipa aceea, Elefante a simţit cum o parte din inima lui încordată ca un arc se destinde dintr-odată şi a înţeles cu toată limpezimea care era problema Guvernatorului. Se îndoia că frumuseţea aceea sfioasa avea dibăcia necesară să administreze o simigerie, cu atât mai puţin sa se ocupe de treaba pe care-o avea Guvernatorul cu piesa de care voia să scape dând-o la schimb pe dolari. „Genul asta de femeie ar trebui să conducă o prăvălie la ţara, undeva", s-a gândit el visător. „Alături de mine."

Şi-a alungat gândul din minte când l-a văzut pe Guvernator ca-l priveşte, cu un surâs uşor pe faţa brăzdata de riduri. îşi petrecuseră după-amiaza împreuna. Bătrânul se arătase cordial. II primise pe Elefante ca pe Un prieten vechi. Simigeria era la doar doua străzi distanţă şi, în ciuda respiraţiei şuierate şi a sănătăţii şubrede, Guvernatorul insistase să meargă pe jos până acolo. Îi prezentase cU mândrie lui Elefante întreaga întreprindere, zona spaţioasă cu mese, galantarele, magazinul plin de clienţi, l-a arătat garajul din spate, unde îşi ţinea cele două camioane pentru livrări, şi, în cele din urmă, bucătăria, pe care o lăsase la sfârşit şi unde cele două bucătărese portoricane tocmai îşi terminau treaba.

— începem lucrul la două noaptea, a explicat Guvernatorul. La patru jumate, covrigii-s calzi şi ies pe Uşă. Până la noua am transportat deja opt sute. Uneori transportăm şi două mii pe zi, a adăugat el mândru. Nu doar pentru noi. Vindem peste tot în

Bronx.

Elefante fusese impresionat. Nu era atât o simigerie, cât o fabrică. Acum însă cei doi bărbaţi reveniseră în duplexul Guvernatorului, în apartamentul de la etaj, Unde locuia el, şi cum frumoasa fiică părea să fie la o distanţă sigură, în apartamentul ei de la parter, bătrânul se arata nerăbdător să treacă la discuţii serioase. Văzându-i fiica, Elefante înţelesese dintr-o singură privire tot ce trebuia să ştie: dacă Guvernatorul spunea adevărul, atunci n-avea de fapt niciun plan.

— Nu-i treaba mea, dar fiică-ta ştie ceva despre... subiectul pe care-am venit să-l discutăm? a întrebat el.

— Dumnezeule, nu!

— Ginere n-ai?

Guvernatorul a ridicat din umeri.

— Nu ştiu cum gândesc tinerii din ziua de azi. În vremurile de demult, legendele irlandeze spuneau că focile de pe plajele din Irlanda erau, de fapt, nişte prinţi tineri şi curajoşi, care-şi ieşiseră din propria piele ca sa se transforme în foci şi sa se însoare cu sirene. Cred că fiica-mea caută o focă.

Elefante n-a zis nimic.

Deodată, Guvernatorul parea obosit; s-a rezemat de spătarul canapelei, cu faţa ridicată spre tavan.

— Băiat n-am. Ea-i moştenitoarea mea, fata asta. S-ar implica trup şi suflet dacă i-aş spune care-i treaba, dar ar şi da-o în bară. N-o vreau băgată în asta.

Guvernatorul părea **Un** om jovial din fire, dar tonul acelei afirmaţii i-a dat de înţeles lui Elefante că i se

oferea prilejul sa preia el controlul asupra chestiunii şi să negocieze un preţ mai bun pentru sine, dacă povestea bătrânului se dovedea adevărata. Omul era epuizat. Plimbarea aceea scurtă până la magazin şi turul pe care-l făcuseră îl istoviseră cu totul.

— Sunt cam stors şi s-ar putea să trebuiască să-mi odihnesc capul pe canapea, a zis el. Dar de vorbit, pot vorbi. Putem să-ncepem.

— Foarte bine, fiindcă nu mi-e clar ce vrei să-mi vinzi.

— O să afli acum.

— Vorbeşte, atunci. E rândul tău. Eu m-am interesat deja. Taică- miu a avut nişte prieteni care-şi amintesc de dumneata. Maicâ-mea zice că taica-miu avea încredere în dumneata şi că voi doi chiar eraţi în legătura. Aşa că ştiu că eşti în regulă. Dar ai o afacere bună aici. Nu-i simigerie asta. E o fabrică în toată regula. E curată. Face bani. De ce să te bagi în seamă şi să te joci cu focul când îţi merge aşa de bine? De câţi bani să ai nevoie?

Guvernatorul a zâmbit, după care a tuşit din nou şi a apucat o batistă ca sa scuipe în ea. Elefante a văzut ca flegma pe care o scuipase era atât de mare, încât Guvernatorul a trebuit să împăturească batista înainte s-o poată folosi din nou. ‚Acest *paisan* irlandez e mai bolnav decât vrea sa dea de înţeles", şi-a spus el în gând.

în loc să răspundă la întrebare, bătrânul şi-a lăsat iar capul pe spate şi a zis:

— Am cumpărat casa asta şi simigeria în patruzeci şi şapte. Mă rog, nevasta-mea a cumpărat de fapt magazinul. Eu eram la închisoare atunci, cu taică-tău. Uite cum am făcut. Eu aveam nişte bani

puşi deoparte. Nu contează cum am pus mâna pe ei, dar era o sumă frumuşică. Când eram la închisoare, am făcut greşeala să-i zic nevestei unde-s banii. Într-o bună zi, a venit să mă vadă şi mi-a zis: „Fii atent. îi ţii minte pe evreii ăia doi, soţ şi soţie, de pe Grand Concourse, ăia cu simigeria? Mi-au vândut-o ieftin. Voiau să se scape repede." A zis că n-a putut să dea de mine ca să hotărăsc. A luat-o şi gata. A cumpărat naibii toata clădirea. Cu banii mei.

Amintirea I-a făcut să zâmbească.

— Mi-a povestit Ia vorbitor. Troacă de porci am făcu t-o. Mi-a sărit aşa de rău ţandăra, ca a trebuit sa mă tina gardienii ca sa nu-i sucesc gâtul. Au trecut câteva săptămâni bune până sa-mi scrie din nou. Ce puteam face? Fu eram la pârnaie. Ea tocase toţi bănuţii pe care-i aveam – şi încă pe covrigi. Nu-mi venea să cred. Turbam de furie.

Stătea cu privirea ţintuită în tavan, cu o expresie nostalgică pe chip.

— Lui taică-tău i s-a părut amuzantă treaba asta. M-a întrebat, cică: „Merge în pierdere?", l-am zis: „De unde dracu' să ştiu? îi plin de negro tei şi de mexicani pe-acolo." Taica-tău cică: „Şi ei mănâncă covrigi. Scrie-i nevesti-tii şi spune-i ca-ţi pare rău." Şi aşa am făcut, slava Domnului, şi ea m-a iertat. Iar acum îi mulţumesc în fiecare zi c-a cumpărat locul ăla. Sau aş face-o. Dac-ar fi aici.

— Când a murit?

— O, au trecut... Am pierdut şirul.

A oftat, apoi a cântat încetişor:

Douăzeci de ani să creşti,
Douăzeci să înfloreşti,
Douăzeci să ofileşti,

Douăzeci să o sfârşeşti.

Elefante şi-a dat seama că se îmblânzeşte o parte din el, partea pe care n-o arăta lumii niciodată, partea aceea care se înmuiase când fata bătrânului a intrat cu mopul în cameră.

— Sa-nţeleg că eşti împăcat cu treaba asta? Sau doar ca n-ai ţinere de minte?

Guvernatorul a mai rămas puţin cu privirea pironită în tavan. Ochii păreau că scrutează ceva în depărtare.

— A apucat să ma vada ieşit din închisoare. Ea şi Melissa au fost cele care au pus afacerea pe picioare cât am fost eu după gratii. La trei ani după ce-am ieşit, nevastă-mea s-a îmbolnăvit, iar acUm nici eu nU mă simt prea bine.

„Nu mă simt prea bine?" s-a gândit Elefante. Bătrânul părea să fie cu un picior în groapă.

— Din fericire, Melissa e pregătita sa preia afacerea, a spus Guvernatorul. E fată bună. Cu firma se descurcă fără probleme. Am noroc că se pricepe aşa bine.

— Inc-Un motiv s-o ţii departe de necazuri.

— Tocmai ăsta-i rolul tau, Cecil.

Elefantul a dat stânjenit din cap. Numele îl luase prin surprindere. De ani buni nu i se mai spusese aşa. „Cecil" era o porecla pe care i-o dăduse taica-sau în copilărie. Numele lui real era Tomaso sau Thomas. Al doilea prenume era numele lui taica-său. Cecil fusese găselniţa lui. De Unde venea şi de ce o alesese taică-său, n-a aflat niciodată. Era mai mult decât un nume de alint; era un semn între tată şi fiu ca aveau ceva de vorbit între patru ochi. În ultimul an de viaţă, tatăl lui fusese ţintuit la pat, dar încă se ocupa de afaceri şi deseori se aflau şi alţi oameni în dormitor, bărbaţi

care lucrau în vagonul de marfa, în construcţii şi Ia depozit. Când tata zicea „Cecil” însemna că au treburi importante de discutat între patru ochi după ce se golea încăperea. Faptul că guvernatorul ştia acest nume era încă un semn că spunea adevărul, dar, s-a gândit Elefante mohorât, şi un semn pentru sine că avea o responsabilitate aici. Nu voia să aibă responsabilităţi faţă de tipul ăsta. Avea destule responsabilităţi.

Guvernatorul l-a cântărit îndelung din priviri, după care s-a lăsat pradă oboselii. Şi-a ridicat picioarele pe canapea şi s-a lungit acolo, întinzându-se cu un braţ pe frunte. Cu celălalt braţ a arătat înspre un birou din spatele lui Elefante.

— Fii bun şi dă-mi o foaie şi un stilou de pe biroul ăla. Sunt chiar deasupra.

Elefante a făcut întocmai. Guvernatorul a mâzgălit ceva pe hârtie, a împăturit-o bine şi i-a dat-o lui Elefante.

— N-o deschide încă, a zis el.

— Acuma vrei şi la urne sa merg pentru dumneata?

Bătrânul a zâmbit.

— Nu-i rău să ştii ce-i acolo, având în vedere ce li se întâmplă babalâcilor ca mine în breasla noastră. La un moment dat oboseşti, ştii ce zic? Taică-tău a înţeles asta.

— Mai povesteşte-mi de tata, a spus Elefante. Despre ce-i plăcea să vorbească?

— încerci să mă prinzi cu minciuni, a zis irlandezul, chicotind uşor. Taică-tău juca dame şi toată ziua nu scotea decât şase cuvinte pe gură. Dar dacă scotea şase cuvinte, cinci erau despre tine.

— Mie nu mi-a arătat prea mult latura asta, s-a destăinuit Elefante. Când a ieşit de la închisoare, avusese deja un atac cerebral. Aşa că îi venea greu să vorbească. Stătea mult în pat. Se concentra să supravieţuiască. Să facă marfa să circule, să lucreze pentru fami...

S-a întrerupt.

— Sa lucreze pentru clienţii noştri.

Guvernatorul a dat din cap.

— Eu n-am lucrat niciodată pentru cele Cinci Familii, a zis el.

— De ce nu?

— Un irlandez adevărat ştie că, într-o bună zi, lumea o să-ţi frângă inima.

— Cum adica?

— Nu mi s-a urât cu binele, băiete. Majoritatea celor pe care-i ştiam că lucrează pentru familii au sfârşit-o făcuţi bucăţi. Taica-tău a fost unul dintre puţinii care-au murit în pat.

— Niciodată n-a avut încredere în ei până la capăt, a spus Elefante.

—- De ce?

—- Dintr-o sumedenie de motive. Noi suntem din nordul Italiei. Ei sunt din sud. Eu eram tânăr şi prost. Tata credea că, daca-mi fac botezul, n-o să apuc multe zile. M-a ţinut ocupat cu treburile de ia doc. El dădea ordine. Eu le urmam. Aşa stăteau lucrurile. Şi înainte să se ducă la închisoare, şi după ce-a ieşit. El era păpuşarul, eu, păpuşa. Ocupă-te de vagon, transportă marfa, trimite colo, trimite dincolo, depozitează aici, plăteşte-l pe-ăsta, plateşte-i pe-ălălalt. Plăteşte-ţi bine oamenii. Nu scoate o vorba. Cam asta era rutina. Dar întotdeauna a avut un deget şi în alte lucruri:

construcţii, o mica afacere de împrumuturi, ba chiar şi una de grădinărit pentru un timp. Noi am avut întotdeauna şi alte interese.

—- Aveaţi alte interese pentru ca taică-tău nu avea încredere.

—- Ba avea încredere. Doar că-i alegea cu grijă pe cei în care avea încredere.

—- Pentru că...?

—- Pentru ca nu se poate avea încredere într-un om care n-are încredere.

Guvernatorul a zâmbit.

—- De-asta eşti omul potrivit pentru treaba asta.

Părea atât de mulţumit, încât Elefante s-a grăbit să-l prevină:

—- Dacă simţi că-ţi vine să cânţi, abţine-te. Am ascultat emisiunea lui Brucie Morrow la radio pe drum încoace. A pus Frankie Valii. Nimeni nu cântă mai bine ca el.

Bătrânul a chicotit, apoi a ridicat o mână slăbită şi a arătat înspre hârtia împăturită pe care Elefante o ţinea în pumn.

—- Citeşte-o.

Elefante a despăturit foaia şi a citit: „Nu se poate avea încredere într-un om care n-are încredere”.

—- L-am cunoscut bine pe taică-tău, a spus Guvernatorul cu gravitate. Mai bine de-atât n-am cunoscut pe nimeni pe lumea asta.

Elefante nu ştia ce să zică.

—- Iar acum chiar o să cânt, a continuat Guvernatorul vesel. Mai bine decât Frankie Valii.

Şi apoi a început sa vorbească.

La volanul Lincolnului, în timp ce se îndrepta spre casa în seara aceea pe autostrada Major Deegan, cu

hârtia încă împăturită în buzunarul de la cămaşă, Elefante îşi simţea mintea un vârtej de gânduri. Nu se gândea la povestea pe care i-o spusese Guvernatorul, ci la fata cu aer de ţărancă care intrase în încăpere şi apoi se retrăsese cerându-şi scuze. O irlandeza frumoasă şi sfioasa. Proaspătă ca o zi de primăvară. Era puţin mai tânăra decât el, avea în jur de treizeci şi cinci poate, ceea ce era mult pentru o fata sa nu fie măritată. Părea aşa de timida, încât îi făcea să se întrebe cum de putea cineva atât de blajin să conducă o afacere. „Ce-i drept, n-am văzut-o niciodată la treabă", s-a gândit ei. „Poate că-i ca mine. îşi intră în rol la serviciu, dură şi ursuză, dar seara, acasă, suspină la stele după iubire şi tovărăşie."

„Sau poate nu-s decât un idiot", şi-a spus cu amărăciune. „O inimă care tânjeşte, într-un oraş plin de-aşa ceva. Isuse!"

A intrat în viteză pe o rampă care dadea înspre şoseaua FDR Drive şi apoi a traversat rapid latura de est a Manhattanului către Brooklyn Bridge. Se bucura ca este la volan. îşi putea lăsa mintea să rătăcească în voie, aşteptând sa i se risipească starea de confuzie. Era doar puţin trecut de patru şi jumătate după-amiaza, aşa că traficul curgea încă lin. A pornit radioul şi muzica l-a adus înapoi la realitate. Şi-a plimbat privirea peste East River, trecând în revista barjele de pe apă. Pe câteva le ştia. Unele erau conduse de căpitani cinstiţi, care nu acceptau marfa dubioasă. N-ar fi transportat o anvelopă furată nici dacă-i plăteai cu o mie de dolari. Altele aveau drept căpitani nişte idioţi ordinari, care îşi aruncau orice scrupule pe geam afara pentru preţul unei cafele. Cei din prima categorie erau cinstiţi din cale-afară. Pur şi

simplu nu puteau altfel. Cei din a doua categorie erau escroci înnăscuţi.

„Eu de care sunt?” s-a întrebat Elefante.

„Sunt bun sau rău?” a urmat el în timp ce manevra maşina prin trafic. II batea gândul sa iasa cu totul din joc. Era un vis mai vechi. Pusese destul deoparte. Făcuse suficient de mulţi bani ca sa trăiască liniştit. Asta voise şi taica-său, nu? Ar putea să vândă cele doua case de închiriat din Bensonhurst, sâ-i vândă vagonul de marfa lui Ray din Coney Island şi să se retragă din afacere odată pentru totdeauna. „Ca sa fac ce? Să lucrez într-o simigerie?” Nu-i venea sa creadă că-i trecuse aşa ceva prin minte. Fiica Guvernatorului nici nud cunoştea macar, iar el se vedea deja în bucătăria ei. Se imagina peste zece ani, un soţ gras, în uniformă de bucătar, întinzând aluat şi trântindu-l în cuptor la trei dimineaţa.

Pe de alta parte, ce conta pe lumea asta? Familia. Iubirea. Femeia aia îşi făcea griji pentru tatăl ei. Era devotată familiei. Un sentiment pe care el îl înţelegea bine. Spunea multe despre ea.

Vorbise puţin cu ea înainte s-o pornească spre casa. După conversaţia lor, Guvernatorul adormise pe canapea şi Elefante se dusese la uşa ca să plece. Ea tocmai urca scările ca sa vadă ce face taică-său şi s-au întâlnit. Elefante bănuia câ-l auzise plecând şi voia să se asigure că tatăl ei e bine. La fel ar fi făcut şi el. Ar fi verificat că taica-său respiră, s-ar fi asigurat că străinul nu-i vreun gangster din trecut, care venise să plătească vreo poliţă. Şi asta spunea multe despre ea. O fi fost ea timidă, dar se vedea ca nu chiar atât de timidă, iar proastă nu era deloc. Şi nici frica nu-i era.

Se întâlniseră în holul de la intrare. Vorbiseră vreo

douăzeci de minute. Fiica Guvernatorului se arătase imediat sinceră şi deschisă. El era un om în care tatăl ei avea încredere. Aşa că şi ea, la rândul ei, îi arăta încredere.

—- Mă descurc, a zis ea când Elefante a întrebat-o cum reuşeşte să administreze simigeria de una singură.

El glumise despre cum dăduse ea buzna în încăpere cu găleata în mână şi cu mopul înainte, mânuindu-l ca pe o suliţă. Ea a râs şi a zis:

—- Ah, da. Tata face curăţenie ca un copil de grădiniţă.

—- Mă rog, a muncit destul la viaţa lui.

— Da, dar apartamentul lui e o cocină, iar el adoarme foarte uşor.

—- Mie-mi adorm picioarele când alerg după autobuz.

Ea a râs din nou şi s-a deschis şi mai mult, iar în conversaţia care a urmat a arătat ca, dincolo de blândeţea de suprafaţă, avea calităţi asemănătoare cu ale tatălui ei: era voioasă, cu simţul umorului, dar avea şi o fermitate şi o inteligenţă pe care ei ie găsea atrăgătoare. Le-a venit uşor să vorbească. Fata ştia că el se află acolo pentru nişte treburi importante. Ştia ca taţii lor fuseseră prieteni apropiaţi. Elefante simţea totuşi o ezitare la ea. A studiat-o cu atenţie. Cu asta se ocupa, s-a gândit el cu amărăciune, ca un contrabandist nenorocit ce era, care lucra cu traficanţi de droguri de cea mai joasă speţa, ca Joe Peck, şi cu ucigaşi ca Vie Gorvino: să descopere vulnerabilităţile altora. Cum stătea acolo, şi-a dat seama că şi ea îl studiază. A văzut cum îl măsoară din priviri şi cum încearcă —- blând —- să-l tragă de

limbă. Oricât a încercat, n-a putut s-o oprească, n-a putut s-o împiedice să vadă ceea ce majoritatea nu vedea niciodată, anume că, deşi în aparenţa era un om ferm şi strict, foarte serios, poate puţin prea italian în purtări şi în felul de a vorbi, simţea în adâncul inimii apăsarea răspunderii faţă de mama sa şi faţa de cei la care ţinea cu o bunătate pe care era mai prudent s-o ascundă. El era bărbatul în care tatăl ei avea încredere. Dar de ce el? De ce nu un văr sau un unchi? Sau măcar tot un irlandez? De ce un italian? În acele douăzeci de minute s-a purtat un război între rase, între italieni şi irlandezi, cei doi reprezentanţi ai sufletelor negre din Europa, abandonaţi în ţărână de către englezi, francezi, nemţi şi mai târziu, în America, de către mahării din Manhattan, evreii care uitaseră că-s evrei, irlandezii care uitaseră că-s irlandezi, englezii care uitaseră ca-s oameni, care se- adunau laolaltă ca să facă bani în marile lor întâlniri Ia nivel înalt, îngropându-i în asfalt pe anonimii din Bronx şi Brooklyn şi sugrumându-le cartierele cu autostrăzile lor, lăsându-i să sufere la cheremul oricui venea peste ei, mahării care uitaseră de război, de pogromuri şi de vieţile celor care supravieţuiseră Primului Război Mondial şi Celui de-Al Doilea Război Mondial vărsându-şi sângele şi măruntaiele pentru America lor, numai ca să poată ei intra în cârdăşie cu băncile şi cu administraţia locală şi de stat ca să trântească autostrăzi prin mijlocul unor cartiere înfloritoare şi să-i trimită pe fraierii neajutoraţi care credeau în visul american să dea din coate în suburbii, pentru ca ei, mahării, voiau o felie mai mare. Asta a simţit, sau a crezut că simte, pe când stătea aşa, lângă uşa de la

intrare. Exista o legătură între ei: un bărbat al cărui tată murise şi o femeie al cărei tată era pe moarte, o dorinţă de a aparţine, cum stăteau amândoi în căldura din vestibul, ea în rochia de fată de la ţară, cu o slujbă legală, care nu atrăgea atenţia poliţiştilor, nici a celor ca Joe Peck, şi nici apeluri telefonice complicate de la indivizi complicaţi, care încercau să-ţi bage mâna în buzunar în timp ce cu cealaltă salutau drapelul, iar el cuprins de un sentiment de apartenenţă cum nu mai cunoscuse de ani de zile.

Ea râdea cu uşurinţă, punea întrebări, de-acum fără nicio urmă de sfială, în timp ce el dădea tăcut din cap. Numai ea a vorbit în cele douăzeci de minute, care parc-au trecut în câteva secunde, şi în tot acest răstimp lui îi venea să strige: „Eu sunt foca de pe ţărm. Numai de m-ai recunoaşte.” În schimb, se arata vesel şi ferm, prefăcându-se, în pofida lui, distant şi neîncrezător ca să-i pareze întrebările. îşi dădea seama însă că nu o păcălea. Fata îl vedea cât se poate de limpede. Se simţea despuiat. Ea voia să ştie ce-l adusese acolo. Voia să ştie tot.

Dar nu se putea să afle vreodată.

Făcea parte din înţelegere. Acceptase, bineînţeles, planul nesăbuit al Guvernatorului. În parte, din cauză că-şi iubise tatăl. Ştia că laturile cele mai profunde alte tatălui său erau cele care ţineau de încredere. Orice om în care tatăl lui avusese încredere trebuia să fie un om bun, iubitor. Nu încăpea îndoială. Guido Elefante îşi ţinuse întotdeauna cuvântul faţă de cei în care avea încredere. De ce credeau alţii despre el nu i-a păsat niciodată. Taică-sau o iubise pe maica-sa, şi asta cu siguranţă pentru că ea era orice numai nevasta tipică de italian din Brooklyn nu; nu era ca

femeile care trăncăneau despre te miri ce, care făceau *cannoli* tot timpul, care se încolonau ascultătoare în fiecare dimineaţă, în drum spre slujba de la biserica St. Andrew, rugându-se pentru iertarea păcatelor soţilor şi, prin urmare, şi ale lor, care se plângeau de negri şi mexicani c-au împânzit cartierul în timp ce bărbaţii lor făceau contrabandă cu alcool şi împuşcau pe oricine avea ceva de comentat despre jocurile lor de noroc şi aranjamentele de la cursele de cai şi felul în care-i călcau în picioare pe cei de culoare. Maică-sa nu avea nimic de împărţit cu negrii. Îi vedea ca pe nişte oameni ca oricare alţii. O interesau plantele şi săpa după ele pe terenurile virane din cartier – plante care, insista ea, îi ţinuseră soţul în viaţă mult mai mult decât se aşteptase lumea. Cât despre fiul lor, ea nu-i punea niciodată întrebări lui Thomas. II respecta pe Elefante încă de pe vremea când nu era decât un băieţaş, pentru că înţelegea instinctiv că fiul ei avea să fie altfel decât majoritatea italienilor din cartier, că trebuia sa fie altfel, la fel cum şi ea şi soţul ei trebuiseră să fie altfel ca să supravieţuiască. Nu încercase niciodată să găsească scuze pentru familia ei. Familia Elefante era ce era. Şi cu asta, bas ta. Tata îl primise pe Guvernator în lumea lui. Aşa că Elefante a făcut la fel. Erau parteneri de-a cum. Asta rămânea bătut în cuie.

Mai era la mijloc şi fascinaţia pe care i-o stârnea povestea asta.

Precum şi banii, desigur.

Dar oare chiar era vorba de bani? s-a întrebat el.

A tras cu coada ochiului la hârtia împăturită de pe scaunul de lângă el. Era foaia pe care i-o vârâse Guvernatorul în pumn când vorbiseră despre taică-

său.

„Nu se poate avea încredere într-un om care n-are încredere.”

A cârmit Lincolnul mare către rampa de ieşire de pe autostrada FDR, chiar după Houston Street. Brooklyn Bridge se profila în faţă. Elefante s-a gândit din nou la conversaţia pe care o avusese şi la povestea Guvernatorului.

— îmi pierd minţile, a murmurat el.

După-amiaza era pe sfârşite şi Guvernatorul era deja aproape adormit când îi spusese lui Elefante povestea „săpunului” pe care i-l dăduse lui Guido. întins pe canapea, vorbea cu ochii-n tavan în timp ce un ventilator huruia întruna deasupra lor.

— Timp de aproape o mie de ani, Biserica Vizitei Fecioarei Maria din Viena, Austria, a adăpostit tot felul de comori preţioase, a zis el. Manuscrise, sfeşnice, potire pentru altar. Majoritatea ar fi o pierdere de vreme pentru unii ca noi. Obiecte care se folosesc la slujbe, cupe din care se bea sângele mântuitorului, sfeşnice şi tot aşa. Nişte monede de aur. Toate fâcute să dăinuie. Au sute de ani. Au fost transmise din generaţie în generaţie. Când a venit Al Doilea Război Mondial, biserica le-a ascuns din calea Aliaţilor. Acolo era cantonat Macy, fratele meu mai mic. L-au trimis în patruzeci şi cinci, în timpul războiului. America a păstrat trupe în zonă şi după război, iar Macy a rămas. Era cu opt ani mai tânăr ca mine, locotenent în armată, un tip ciudat. Era, ăăă...

Guvernatorul s-a gândit preţ de o clipă.

— Efeminat, a zis el până la urmă.

— Efeminat? a repetat Elefante.

— Uşor ca pana. Azi probabil că i s-ar zice

fătălău. Era mare amator de fineţuri. I-a plăcut întotdeauna arta. Chiar şi când era mic. Ştia totul despre artă. Citea cărţi pe tema asta. Pur şi simplu îi plăcea. Ei bine, oraşul era dărâmat tot după război, patrulat de diferite armate, iar Macy s-a întâmplat să dea peste grămada asta de lucruri. Le ascunseseră naziştii. Într-o peşteră de lângă un loc care se numea Altenburg.

Governatorul s-a întrerupt, dus pe gânduri.

— N-am aflat niciodată cum a găsit Macy peştera aia. Dar erau lucruri de valoare în ea. O grămadă. Şi s-a servit după pofta inimii: manuscrise, cutiuţe încrustate cu diamante, cu inserţii mici de fildeş. Şi nişte relicvarii.

— Ce-s alea?

— A trebuit să caut de cinci ori în dicţionar până-am priceput, a zis Guvernatorul. Sunt nişte cutiuţe ca nişte sicrie, făcute din aur şi argint. Unele-s decorate cu diamante pe margini. Preoţii păstrau în ele bijuterii, obiecte de artă, relicve, ba chiar şi oase de sfinţi. Erau o pradă pe cinste. Pradă de război, băiete. Macy a luat o grămadă.

— De unde ştii?

— Le-am văzut. Le avea la el acasă.

Guvernatorul a zâmbit.

— Şi-a folosit tărtăcuta şi şi le-a expediat prin Poşta Armatei. Puţin câte puţin. Probabil de-aia a rămas aşa mult în armată. Erau obiecte mici. Iar după război, s-a angajat la poştă ca să poată expedia marfa când voia, fără să-şi bage nimeni nasul. Cât se poate de simplu.

A chicotit şi a trebuit sa se ridice ca să scuipe din nou în batistă ditamai flegma. Când a terminat, a

împăturit batista, a pus-o la loc în buzunar şi a continuat.

— întotdeauna mi s-a părut ciudat că Macy trăia prea bine pentru cineva care lucrează la poştă, a recunoscut Guvernatorul. Avea un apartament în Village^ mare cât un teren de rugby. Plin de fineţuri. N-am pus întrebări. N-avea copii, aşa că m-am gândit că nu-i mare lucru. Taică-meu nu putea să-l sufere pe Macy. „Lui Macy îi plac băieţii", aşa zicea. La care eu ziceam: „Era şi un preot la biserica Saint Andrew despre care se zicea că-i plac băieţii". Dar nu voia să audă de aşa ceva. Eu eram tânăr pe-atunci, sprinten la minte şi cam nesuferit de felul meu, dar chiar şi la vremea aia ştiam să fac diferenţa între un om bolnav, care se dădea la copii, şi **Un** bărbat căruia îi plăceau bărbaţii. Ştiam, pentru că Macy mă convinsese să nu-l omor pe trogloditul ăla de preot beţiv de la Saint Andrew, care-şi făcuse de cap cu o grămadă de copii din parohie. Am aflat de el când s-a făcut Macy mai mare şi am început să-i trecem isprăvile pe răboj. Dar Macy mi-a zis: „E-un om bolnav. Nu merită să te duci la pârnaie pentru el." Era fratele meu mai mic, dar era mai deştept ca mine în multe privinţe. Aşa că l-am ascultat şi am ajuns la pârnaie pe cont propriu! Chiar şi-acolo m-a ajutat isteţimea lui Macy. Daca ajungi la zdup fără să vrei să î-o tragi nimănui, ştiind că ce face omul în intimitate e treaba lui atâta timp cât nu-ţi face ţie viaţa mai grea, atunci o să te descurci. Aşa că l-am iubit pe Macy pentru ce m-a învăţat. Iar el avea încredere în mine.

Guvernatorul a oftat şi s-a scărpinat în creştet în timp ce răscolea prin amintiri.

— N-a mai trăit mult după război. Mama a murit

prima. Apoi, peste vreo doi ani, l-a răpus cancerul. Cancerul şi inima rea, bietul de el, pentru că taică-său nu l-a vrut. Către sfârşitul vieţii, a venit la mine si mi-a mărturisit tot. M-a dus într-o debara de la el de-acasă si mi-a arătat ce are. Ţinea toate lucrurile alea din peşteră într-o debara, imaginează-ţi. Şi ce lucruri minunate: biblii cu coperţi din aur curat. Relicve. Manuscrise rulate în tuburi din aur. Monede de aur. Relicvarii încrustate cu diamante, în care se găseau moaştele unor sfinţi de demult. „Chestiile astea au o mie de ani", aşa mi-a zis. Iar eu i-am zis: „O să fii milionar". Şi el cică: „N-am vândut mai nimic. Câştigam bine la poştă." Am râs de el şi i-am zis: „Eşti o panarama".

— Panaramă? a repetat Elefante.

— Un prostănac.

— Aha.

— Mi-a zis: „N-am vrut să le vând. Mi-a plăcut să mă uit numai la ele." „Macy, nu-i bine", i-am zis eu. „Sunt luate de la biserica." „Bisericii nu-i pasă de cei ca mine", mi-a tăiat-o el. Mi s-a rupt sufletul când l-am auzit. „Macy, băiete", i-am zis eu. Zic: „Draga noastră mamă din ceruri s-ar perpeli lângă tronul Domnului dacă ar şti că ţii lucruri furate de la Dumnezeul şi Mântuitorul ei. I-ar frânge inima", i-am zis. Asta i-a adus o lacrimă în ochi. „Trebuie să trăiesc şi eu cumva", mi-a zis. „Poate reuşesc să dau înapoi câteva lucruri."

Guvernatorul s-a uitat la Elefante.

— Şi chiar aşa a făcut. Mă rog, a mai vândut câte ceva ca să-şi păstreze stilul de viaţă înainte să moară. Dar pe cele mai multe le-a returnat. Le-a trimis înapoi la Viena tot aşa cUm le-a adus. Le-a expediat prin

poştă una câte una. Le-a returnat în aşa fel încât să nu poată fi prins. Dar e un obiect pe care nu l-a returnat niciodată.

— Ce anume?

— Ei bine, ceva ce-am vrut eu. O statueta mică.

— Ce fel de statuetă?

— O fată durdulie. Venus din Willendorf.

Elefante se întreba dacă visează. Statuia unei fete durdulii? Aşa era şi fiica Guvernatorului. O fată durdulie şi frumoasa. Să fi fost un vicleşug? O coincidenţă?

— Ăsta-i nume de săpun? a întrebat el.

Guvernatorul i-a rânjit iritat.

— întreb şi eu, s-a apărat Elefante.

— Macy susţinea că-i cel mai valoros obiect din colecţie.

— Cum aşa?

— N-aş putea să-ţi spun. Macy ştia, dar eu nu mă pricep la de- astea. Are o culoare aurie-roşcată. E foarte mică. Făcută din piatră. Nu-i mai mare decât un săpun.

— Dacă nu-i de aur, de ce valorează aşa mult?

Guvernatorul a oftat.

— Când vine vorba de artă, sunt greu la cap ca un sac de cartofi, băiete. Habar n-am. Cum ţi-am zis, a trebuit să caut de cinci ori cuvântul „relicvariu" până am înţeles ce înseamnă. Statuia era într- unul din relicvariile astea. Un recipient mic, ca un sicriu, de mărimea unui săpun. E de-acum multe mii de ani. Macy a zis că numai cutia valora o avere. A zis că fata durdulie, Venus din Willendorf, valora mai mult decât toate celelalte lucruri pe care le avea.

— Atunci probabil că se află într-unul din

castelele alea mari din Europa, unde pe preşul de la intrare scrie în engleza veche, iar fratele dumitale avea Un fals. Sau statuia adevărată se găseşte Într-Un muzeu. Cum se face că nu-i la muzeu? Apropo, un muzeu ar şti da că-i un fals.

— Şi ce daca. Băiete, taică-tău şi cu mine am fost la zdup cu nişte borfaşi aşa buni de gură, c-ar fi fost în stare să le vândă gheaţă eschimoşilor. Indivizii ăştia ştiau să-ţi golească contul mai repede şi decât se suie musca pe balegă. Ştiau atâtea şmecherii cu asigurările, atâtea feluri de-a trage băncile pe sfoară şi atâtea boscării, că nici măcar un barman din Philadelphia nu i-ar fi putut întrece. Aveau limba dulce ca mierea indivizii ăştia. Şi oricare dintre ei o să-ţi spună că, de cele mai multe ori, peştele care muşcă momeala sau cade în plasă nu scoate o vorba despre asta. N-ar vrea să se răspândească astfel de veşti. La fel şi cu fandosi ţii ăia de prin muzeele de care zici. Dacă au un fals, de ce sa bată toba? Atâta timp cât mojicii scot banul să caşte gura la ei, cine să-şi dea seama de diferenţă?

Elefante a rămas tăcut, încercând să-nţeleagă ce i se spunea.

— Crezi că încerc să te prostesc? a întrebat Guvernatorul.

— Poate. L-ai întrebat vreodată pe fratele dumitale de ce e aşa de valoroasă?

— Nu, nu I-am întrebat. Eu nu ştiam cum s-o iau mai repede până nu se răzgândeşte. Şi după aia a murit.

— Venus din Willendorf. Sună ca un nume de supă.

— Nu-i supă. E o fată durdulie, a insistat

Guvernatorul.

— Ştiam şi eu în liceu o fată durdulie. Era o comoară, dar nu i-a făcut nimeni statuie.

— Ei bine, asta de care zic eu îţi încape în palmă. Am pus-o la păstrare înainte să merg la pârnaie. Taică-tau a ieşit cu doi ani înaintea mea. Ma temeam să n-o găsească cineva, aşa că i-am zis s-o ia şi s-o păstreze pentru mine. Mi-a spus c-a făcut-o. Aşa că trebuie s-o ai pe undeva.

Elefante şi-a ridicat mâinile.

— Jur pe Sfânta Fecioară ca tata nu mi-a spus unde-a pus-o.

— Nimic?

— Nu mi-a spus decât despre cântecelul ăla prostesc pe care-l cânţi, despre palma mâinii lui Dumnezeu.

— Bun, e şi asta ceva, a comentat Guvernatorul, dând satisfăcut din cap.

— Ba nu e. Cum pot să caut ceva dacă nu ştiu unde este sau cum arată?

— E o fată durdulie.

— Probabil că există un milion de statuete de fete durdulii. Are o umflătură pe nas sau e rotunda ca un balon? Arată ca un cal daca te uiţi la ea din profil? Îţi vine să te uiţi doar la cap şi la burtă? Sau e o porcărie de-aia unde vine careva de-aruncă cu vopsea pe-o pânză şi- apoi încep să băloşească la ea toţi neghiobii cu pretenţii artistice? Are un singur ochi? Ce?

— Nu ştiu ce. *E o fată durdulie*. De-acum câteva mii de ani. Şi un tip din Europa e dispus să dea pe ea trei milioane de dolari, cu banii jos.

— Asta ai mai zis. De unde ştiu eu că tipu-i pe

bune?

— E pe bune, stai liniştit. Frate-meu i-a vândut vreo două chestii înainte să moară. Mi-a zis cum să dau de el, dar Macy a murit cât eram eu Ia zdup. Din Sing Sing nu puteam să sun pe nimeni. Aşa că am lasat-o baltă. Poţi sfârşi într-o urnă 1a cimitir dacă tencurci cu cineva pe care nu l-ai mai văzut şi cu care n-ai lucrat niciodată. Nu l- am sunat înainte să intru la puşcărie. După ce-am ieşit, s-a îmbolnăvit nevastămea, a trebuit să am grijă de ea şi n-am avut chef să ajung iar după gratii. Abia acum vreo două luni, când mi-a zis doctorul că am... ştii tu, boala asta, l-am sunat pe individ în Europa şi trăieşte încă. I-am zis că-s fratele lui Macy şi i-am zis ce am. Nu m- a crezut, aşa că i-am trimis singura fotografie pe care-o aveam. Sunt un escroc bătrân. Nu mă duce capul să păstrez copii. Doamne-ajută că a primit fotografia şi s-a pus pe treabă. Acum mă sună aproape în fiecare săptămână. Zice că poate s-o vândă. Prima dată mi-a oferit patru milioane de dolari şi i-am zis: „De unde ai atâţia bani?". Iar el mi-a răspuns: „Asta-i treaba mea. Îţi dau dumitale patru pentru că pot s-o vând cu doişpe. Sau chiar cinşpe. Dar trebuie s-o aduci aici." A zis ca e în Viena. Am simţit atunci că nu-i lucru curat, a continuat Guvernatorul. Aproape c-am lăsat-o baltă. N-aveam încredere în el. I-am zis: „Dacă eşti tipul de care mi-a zis frate-meu, trimite-mi zece mii şi spune-mi un lucru pe care ţi l-a vândut Macy." Aşa a făcut. Dar nici eu nu-s tâmpit. Nu i-am zis unde locuiesc. El crede că stau în Staten Island. Aia-i adresa pe care am pus-o pe plicul în care i-am trimis fotografia. A transferat mălaiul la banca la care i-am zis, în Staten Island. I-am trimis cei zece mii înapoi şi

am bătut palma. Dar n-am cum sa trimit chestia asta. N-am cum s-ajung în Europa acum. Chiar dac-aş putea, tot nu m-aş duce pân-acolo numai ca sa mă burduşească tipul ăsta sau mai rău, şi-apoi s-o bage în buzunar şi s-o şteargă. Aşa că i-am spus: „Hai dumneata aici şi ia-o şi ţi-o dau cu trei milioane. Poţi să-ţi ţii celălalt milion pentru deranj.” Numa gura era de mine. Am crezut c-o să mă trimită la plimbare. Nu m-am gândit c-o sa aibă coaie s-o facă. Mi-a spus: „Lasa-mă să mă gândesc.” M-a sunat după o săptămână şi-a zis: „Bine. Vin s-o iau.” Atunci am venit la tine.

— Faci un pariu riscant, dorn le. Ce te face să crezi că, dac-aş găsi- o, ţi-aş mai da-o ■— dumitale sau lui?

— Pentru că eşti fiul lui taică-tău. Nu m-arunc orbeşte, băiete. Am mai întrebat şi eu în stânga şi-n dreapta despre tine. Vezi tu, taică-tău şi cu mine, noi ştiam cine suntem. Am fost întotdeauna nişte oameni mărunţi. Aia care transportă marfa. N-am vrut niciodată nici putere, nici belele. Pur şi simplu mutam marfa de ici, colo. Tipul ăsta din Europa de care-ţi zic, asta-i unul dintre capii cei mari. Vorbeşte sofisticat. Cu accent. Ştie cum să te ia. Capii cei mari sunt întotdeauna cu un pas înaintea ta. Oricât te-ai crede de deştept, tot îţi iau ei faţa. De-aia-s capi. Daca te pui cu unul din ăştia, apoi ai face bine să fii brici. Taică-tău întotdeauna a zis ca eşti brici.

Elefante a chibzuit Ia asta şi a zis încet, mai mult pentru sine:

— Eu nu-s printre capii cei mari.

— Pentru trei milioane de boabe, eşti.

Guvernatorul a tăcut o clipă, apoi a continuat.

— Am dus lucrurile cât de departe-am putut. L-am sunat pe tip şi i-am spus: „Hai să stabilim o întâlnire.” El a zis: „Pune-o într-un dulăpior cu cheie, iar eu vin s-o iau şi-ţi las banii”. Asta-i planul. Ne întâlnim la Kennedy. Facem schimbul într-un dulăpior de bagaje de- acolo şi fiecare-şi vede de drumul lui. N-am stabilit schimbul cu exactitate, cum anume l-am face, dar am fost de acord c-o să folosim un dulăpior de-ăla.

— Atunci stabiliţi şi ultima parte şi du-te şi fa-ţi banii, pentru numele lui Dumnezeu.

— Cum să fac asta dacă nu ştiu unde-i statueta?

— Ai ştiut, i-a răspuns Elefante. Tu ai avut-o înainte de tata.

— El a pus-o la păstrare! Uite care-i treaba, a reluat Guvernatorul după o clipă de tăcere. Eu am avut-o înainte să merg ia închisoare. Nu puteam să-i spun nevesti-mii. îmi risipise deja banii pe nenorociţii ăia de covrigi. Statueta nu era într-un ioc sigur. I-am zis lui taică-tău unde e pe vremea când eram amândoi la Sing Sing. El a ieşit cu doi ani înaintea mea. A fost de acord s-o ia şi s-o pună la păstrare. I-am spus: „Când o să ies, când se liniştesc lucrurile, vin s-o iau. Şi capeţi şi tu ceva de pe urma ei.” „OK”, a zis el. Dar a făcut accidentul ăla vascular în închisoare, chiar înainte să iasă, şi nu l-am mai văzut. Am încercat să-i trimit vorbă cât era încă în spitalul închisorii, dar până s-ajungâ la el, plecase deja. L-au eliberat după AVC. Mi-a trimis el vorba după ce-a ieşit. Mi-a trimis o scrisoare. Zicea aşa: „Să nu-ţi faci griji. Am găsit cutiuţa aia a ta. E în siguranţă, pusă bine în palma mâinii lui Dumnezeu, ca în cântecelul ăla pe care obişnuiai să-l cânţi.” Aşa că ştiu că a reuşit sa pună

mâna pe ea. Şi ştiu şi c-a pus-o Ia păstrare undeva.

— În mâna lui Dumnezeu? Ce-nseamna asta?

— Habar n-am. Atât a zis, palma mâinii lui Dumnezeu.

— Atunci ai greşit persoana. Nu taică-meu a scris scrisoarea aia. El nu mergea Ia biserică.

— Dar nu sunteţi catolici?

— Maică-mea m-a târât după ea la Saint Augustine pân-am fost suficient de mare ca să refuz să mă duc. Dar taică-meu n-a mers niciodată. N-a pus niciodată piciorul într-o biserica, până-n ziua când a murit. I-am făcut slujbă de înmormântare. Abia atunci s-a dus la biserică.

— Poate-a lăsat-o într-o biserică. Sau în sicriu.

Elefante a cântărit lucrurile în minte preţ de o clipa. Maică-sa îi zisese ca vrea să dezgroape sicriul lui taică-său, ca să îşi facă şi ei loc în acelaşi mormânt. Iar Joe Peck promisese să se ocupe chiar el de asta. Gândul că Joe Peck, idiotul ăla cu creier cât un bob de mazăre, avea să răscolească printre rămăşiţele lui taica-sau, răsucindu-i cadavrul, scotocind prin buzunarele celui mai bun costum pe care-l avusese, găurindu-i craniul cu o şurubelniţă în încercarea de a o găsi pe fata aia durdulie, cum dracu' o fi chemând-o, care valora trei milioane de dolari, gândul ăsta l-a tulburat pe Elefante şi l-a lasat o clipă fără suflu. Când şi-a revenit, a zis:

— N-ar fi lăsat aşa ceva într-o biserică. N-avea el treabă cu bisericile. N-ar fi avut încredere în nimeni de la nicio biserică. Şi nici aşa tâmpit încât s-o îngroape cu el n-a fost. Nu i-ar fi făcut maică-mii una ca asta.

— De acord, a spus Guvernatorul. Dar aveţi un

depozit. Transportaţi marfa.

— Am căutat în toate spaţiile de depozitare pe care le avem. În cele la care am acces.

— Dar cu cele la care n-ai acces cum rămâne?

— Probabil c-aş putea căuta şi în ele, a recunoscut Elefante. Dar mi-ar lua ceva timp.

— Timp nu prea am, i-a răspuns Guvernatorul. Tipul care vrea să cumpere n-o să trateze cu nimeni altcineva. Nu te-apuci să suni tu genul ăsta de om. El te sună pe tine. încerc sa trag de timp. I-am spus că trebuie să mă mai gândesc. E cu fitilu' scurt. N-o să-i placă dacă mai apare cineva pe fir. După cum stau lucrurile, mă gândesc că, chiar şi aşa, tot o să-ncerce să-mi vină de hac. Ăsta-i celălalt motiv pentru care sper să găseşti statueta.

„La asta se reduce totul", s-a gândit Elefante cu amărăciune. „N- are pe nimeni. Dacă un barosan din Europa vrea un că cat de artefact care face o căruţă de bani şi singura piedică din calea lui e un covrigar cu fie-sa... ei bine, la asta se reduce totul."

— Parcă i-ai zis că stai în Staten Island, a spus Elefante.

— Oamenii ca el ştiu să te găsească, i-a răspuns Guvernatorul. Pe de altă parte, e ca frate-miu, Macy. Oamenii ăştia-s fanatici. Avem ceva spaţiu de manevră. I-am spus că în secunda în care simt că e ceva necurat la mijloc, poate să-şi ia adio de la statuetă. La veceu cu ea. O fac bucăţi. În râu ajunge. Dar mă gândesc la Melissa mea. Aşa că, atunci când am venit la tine... Mă rog, cunoscându-l pe taică-tău, cu tine ştiu măcar că am de partea mea un om care n-o s-o taie din loc.

Elefante n-a zis nimic. „De partea lui", şi-a spus în

gând. „Cum naiba am ajuns eu de partea lui?”

Guvernatorul s-a ridicat în capul oaselor pentru o clipă şi, îndoindu-şi anevoios spatele, şi-a întins mâna sub canapea şi a scos un plic.

— încă ceva, a zis el.

I-a întins plicul lui Elefante, iar acesta a recunoscut imediat mâzgâliturile chinuite ale lui taică-său, care către sfârşitul vieţii avea un scris mare şi tremurat. Scrisoarea îi era adresată Guvernatorului.

— De unde ai asta?

— Mi-a trimis-o taică-tău la închisoare.

Elefante a deschis plicul. înăuntru se găsea o ilustrată banală cu o fotografie a vechilor docuri din Cause, făcută probabil în anii '40, cu bine-cunoscuta Statuie a Libertăţii în fundal. Pe verso era lipită tradiţionala binecuvântare irlandeză, care se vedea că fusese decupată dintr-o carte sau un ziar:

Fie ca drumul sa ţi se-aştearnâ lin dinainte.
Fie ca vântul din spate să-ţi bată mereu.
Fie ca soarele sâ-ţi încălzească
chipul Ploile sâ-ţi cadă blând peste
holde.
Şi până o fi să ne-ntâlnim din nou,
Fie ca Domnul sâ te ţină în palma mâinii Sale.

Lângă ea era schiţată o cutiuţă, făcută de mâna lui taică-său. În cutie se găsea o sobă cu lemne, cu nişte surcele mici, stângaci desenate, şi cu o cruce deasupra. Cutia avea cinci laturi; pe una dintre ele era desenat un cerc cu o figură din beţe în mijloc, cu braţele deschise.

— Dacă n-ar fi scrisul lui, n-aş crede că el a făcut desenul, a zis Elefante.

— Recunoşti ceva?

— Nu.

— E-o binecuvântare irlandeză, a explicat Guvernatorul.

— De-atâta mi-am dat şi eu seama, i-a răspuns Elefante. Dar care- i treaba cu soba şi cu lemnele?

— Aveţi cumva vreun spaţiu de depozitare unde se găseşte ceva de felul ăsta? a întrebat Guvernatorul.

— Nu. Ar putea fi orice cutia aia. Garaj. Casă. Ladă cu sticle de lapte. O cabană în pădure. Ar putea fi oriunde.

— Da, aşa e, a încuviinţat Guvernatorul. Dar unde s-ar duce Guido Elefante?

Elefante a chibzuit îndelung înainte să răspundă.

— Tata nu se ducea nicăieri, a zis el sec. N-a păşit niciodată la mai mult de trei străzi de cartierul Cause. Aproape niciodată. Nu se ţinea prea bine pe picioare. Chiar dac-ar fi putut, n-ar fi mers prea departe. Poate doar până la magazinul din Bay Ridge cu produse alimentare din Genova, dar asta numai din când în când. Era un local pe Third Avenue care vindea chestii genoveze – focaccia, brânza – aduse din Italia, dar rareori mergea acolo.

— De unde ştii?

— îţi spun că nu mergea nicăieri. Mai mergea câteodată la vagonul de marfa. Şi mai rar ia depozit. în toată viaţa mea, nu cred că l-am văzut intrând acolo de mai mult de trei ori. Eu mă ocupam de locul ăla, nu el.

— Ce altceva aveţi prin preajmă?

— Nimic. Numai blocurile de locuinţe sociale. Metroul. Nişte clădiri abandonate. Atât.

Guvernatorul s-a uitat ciudat la el.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur.

— Undeva tot trebuie să fie. Bag mâna-n foc că e chiar sub nasul nostru. Acolo unde-o fi pus-o taică-tău.

— Şi eu cum să ştiu unde?

Guvernatorul a căscat.

— E taica-tău, a spus el somnoros. Un fiu îşi cunoaşte tatăl.

Elefante a rămas mult timp uitându-se la hârtia pe care o ţinea în
mână. Ar fi vrut să zică: „Dar dumneata n-ai fost fiul tatălui meu. Nu ştii cât de dificil era. Nu se putea vorbi cu el.” În schimb, a zis:

— Uşor n-o să fie.

Şi-a întors privirea spre Guvernator. Vorbea de unul singur. Bătrânul adormise. Străduindu-se să nu facă niciun zgomot, s-a ridicat din balansoar, a ieşit pe uşă şi s-a strecurat pe hol în tăcere chiar când Melissa dădea să urce treptele.

40. Greenwich Village, carrier din Manhattan, New York.

Cârtiță

J

Bunch stătea ia masă în sufrageria casei sale din Bed-Stuy şi ronţăia o aripioară de pui. Avea în faţa un platou uriaş cu aripioare şi sos barbecue. I-a făcut semn băiatului aşezat vizavi de el la masă.

— Serveşte-te, tinere frate.

Lightbulb, mâna dreaptă a lui Deems Clemens, şi-a vârât degetele adânc în mormanul de aripioare şi a pescuit doua, pe care le-a înmuiat în sos. A ros carnea fragedă şi s-a întins din nou către platou.

— Ia-o mai încet, fratele meu! i-a zis Bunch. Nu pleacă nicăieri puiul ăla.

Dar Lightbulb mânca la fel de repede – prea repede, s-a gândit Bunch. Fie murea de foame, fie se droga deja. Bănuia că e cea de-a doua varianta. Puştiul era groaznic de slab şi purta mâneci lungi ca să acopere probabil urmele de pe braţe.

Lightbulb a aruncat o privire spre capătul mesei, unde Earl, proaspăt revenit după dureroasa electrocutare din încăperea de la subsol a lui Sausage, mâzgălea în tăcere la un rebus, cu braţul drept într-un bandaj agăţat pe după gât şi cu capul pansat şi el unde îl izbise sticla la petrecerea de bun-venit a lui Soup. Earl îşi ţinea fruntea plecată.

— Povesteşte-mi despre Deems, a zis Bunch.

— Ce vrei să ştii? a întrebat Lightbulb.

— Cum a câştigat piaţa cu steagul? E cea mai aglomerată zonă din Cause. Cine vindea acolo înainte să devină teritoriul lui Deems?

— Apropo, vreau io piaţa cu steagul, a spus Lightbulb. Dacă iese treaba asta.

— De-un steag în cur ce-ai zice? Te-am întrebat cum s-a băgat Deems acolo. Nu te-am întrebat ce vrei.

— Zic numai c-aş face o treaba mai bună ca el. Da'-mi trebuie locul ăla din piaţă.

— Cu cine crezi că vorbeşti aici, băiete, cu Moş Crăciun? Mi se rupe de ce-ţi trebuie ţie. Pân-acum n-ai făcut decât să zici ce-ţi trebuie şi să-ţi lingi degetele jegoase în timp ce-mi mănânci puiub

Lightbulb a clipit şi şi-a dat drumul la gură.

— Pe vremuri, când încă jucam toţi baseball, Deems avea un văr mai mare, unu[5] Rooster. Rooster a fost primul care-a început să vândă. Făcea aşa mulţi bani, că ne-am lăsat toţi de sport ca să lucrăm pentru el. Îi aduceam clienţi. Drogaţi de pe stradă. Băieţi albi din New Jersey care erau în trecere pe-aici. Rooster a fost omorât de cineva care încerca să-l jefuiască. Aşa că a luat Deems lucrurile în mână.

— Pur şi simplu? L-aţi lăsat pur şi simplu pe Deems să devină şef?

— Pai... a mai făcut el nişte chestii, Deems adica.

— Cum ar fi?

— Păi... înaintea lui a fost un băiat pe care-l chema Mark Bumpus. E mort acuma.

— Cum a ajuns aşa? Dormea prea adânc? A căzut pe scări?

— I-a venit Deems de hac.

— Cum?

— Păi, Rooster a murit cât noi eram toţi la închisoare. Când am ieşit, Bumps – Mark Bumpus – se ocupa de treabă.

— Şi pe Deems nu l-a deranjat? Deşi Rooster era văru-său?

— Făceam cam patruzeci de dolari pe zi. Aştia-s bani mulţi.

— Şi Deems n-a comentat nimic?

— Tre' să mă duc un pic mai în spate ca să povestesc ca lumea, a spus Lightbulb. Ştii, noi am fost toţi închişi la SpofFord, a explicat el, referindu-se la

centrul de detenţie pentru minori. Io, Beanie, Sugar, Deems şi Bumps. Deems şi Bumps s-au încăierat la SpofFord, în sala de agrement. Nu legat de Rooster. El era deja mort.

— Legat de ce, atunci?

— Legat de televizor. Deems voia să se uite la baseball. Bumps, nu. S-au încăierat. Deems l-a cotonogit zdravăn pe Bumps. Apoi a venit bunicul lui Deems în vizită şi i-a dat cincizeci de dolari. Mâncarea era proastă la SpofFord, aşa că Deems s-a dus la aprovizionare şi a cumpărat nişte fasole cu orez. A împarţit-o cu gaşca lui: io, Beanie, Sugar. Bumps nu era din gaşca lui. Când Bumps i-a cerut nişte fasole cu orez, Deems a zis nu, împart numâ cu gaşca mea. Aşa că în seara aia Bumps şi vreo doi amici l-au prins pe Deems singur la duş şi l-au tăiat rău. I-au luat fasolea cu orez şi ce-i mai rămăsese din cei cincizeci de dolari. Deems n-a uitat asta niciodată, a continuat Lightbulb. Bumps a ieşit de la Spofford înaintea lui Deems. Când a ieşit şi Deems peste câteva luni, Bumps se pusese deja stăpân peste piaţă. Era pe val, vindea praf, iarbă, acid, de toate. Pe vremea aia ieşiserăm cam toţi de la Spofford. Aveam nevoie de bani, aşa ca ne-am dus să lucrăm pentru Bumps. Plătea patruzeci de dolari pe zi. L-a angajat chiar şi pe Deems. I-a zis: „Uită ce-a fost la Spofford. Acuma eşti cu mine. Acuma suntem toţi în aceeaşi gaşcă.” Deems îi aducea Iu[5] Bumps mai mulţi clienţi ca noi toţi. Ştia cum să-i găsească pe drogaţi. Se ducea şi în centru după clienţi pe care să-i trimită la Bumps. A ajuns pân-acolo ca Bumps îl laşa pe Deems să le ducă marfă clienţilor lui de mai departe, fiindcă-i mergea bine lui Bumps. Vindea la toată lumea. Atunci i-a venit Deems de hac. Bumps l-a trimis odată cu

treizeci de grame de coca la jamaicanul asta din Hollis, Queens. Deems a pus nişte fainã şi fulgi de sãpun în loc de marfã şi i-a dat punga tipului. Tipul a tras şi era sã dea colţul. A sunat la telefon şi Deems l-a pus pe Beanie sã rãspundã şi Beanie i-a zis tipului „Dispari". Aşa cã tipu* s-a rãzbunat. Deems ne-a luat pe câţiva pe acoperişul de la Blocul 9, de unde ne uitam noi cum vin furnicile...

— Ce furnici?

— Nu contează. Nişte furnici care se suie acolo în fiecare an. Dar se vede piaţa de-acolo. Puteai sã-l vezi pe Bumps cum lucrează. Şi Deems a zis: „Mai ţineţi minte fasolea cu orez pe când eram la casa de corecţie? O sã i-o-ntorc acum dobitocului ãsta. Fiţi atenţi numaV Zis şi fãcut, vreo două seri mai târziu apare la catarg jamaicana asta fainã şi-i zice lu[a] Bumps cã vrea nişte marfã, da n-are bani. S-a oferit sã-i maseze scula, ştii ce zic, dac-o lasã sa bage ceva după. Bumps a zis bine. S-a dus după ea pe aleea din spatele pieţei şi acolo-l aşteptau jamaicanii. Mai cã l-au omorât. I-au taiat faţa, de pe frunte pânã peste ochi, nu vrei sã ştii, l-au nenorocit. Aşa l-au lasat. Cum au început sã-l burduşească, Deems a şi tulit-o de pe acoperiş. A şters-o de cum au început sâ-l taie pe Bumps. în secunda când jamaicanii l- au lasat pe Bumps zãcând pe alee, Deems a ieşit pe uşa din spate de la Blocul 9 şi s-a repezit la Bumps cu o oalã de fasole şi orez fierbinte. Probabil cã o pusese pe foc la el acasã. I-a zis: „Na, uite-ţi fasolea cu orez, Bumps". A turnat toatã oala peste el. Bumps a rãmas schilod după asta. Nu şi-a mai revenit. S-a lãsat cu totul de vândut droguri. A încercat ceva şmecherii pe la doc, contrabandã, sã câştige nişte bani aşa. N-a fãcut mulţi purici. Intrase pe teritoriul Elefantului. Ai auzit

de Elefant?

— Am auzit de el.

— Da, na, mă rog, nu l-a mai văzut nimeni pe Bumps de-atunci.

Lightbulb s-a oprit şi s-a mai întins după o bucată de pui,
înmuind-o în sos.

— Aşa şi-a câştigat Deems locul la catarg.

— De ce n-a luat piaţa înapoi careva din echipa lui Bumps? a întrebat Bunch.

— În primul rând, nu-i singurul lucru pe care l-a făcut Deems. Şi pe urmă, în Cause nu-i nimeni mai deştept ca el.

— Deci lumea îl ştie de frică?

— Păi, da şi nu. La ăia bătrâni din Cause le place de Deems. Mergea la biserică pe vremuri. Oamenii de la biserică stau la catarg dimineaţa şi vorbesc şi se ţin de glume. Deems îi lasă-n pace. Nu-şi scoate marfa decât după-masa, când oamenii de la biserică pleaca din piaţă. Pân-atunci nu da voie. Deems îi mai ciudat, aşa, când vine vorba de ăia de la biserică. Nu vrea să-i supere. Or fi printre ei şi bătrâni, da' tot mai pot face necazuri. Unii sunt în stare să şi tragă după tine, ştii?

— Da, ştiu.

Aici Bunch s-a uitat plin de dispreţ înspre Earl, care stătea cu faţa cufundată atât de adânc în rebus, încât părea că-l curăţă cu nasul.

— Plus ca Deems era vedeta echipei de baseball de la Blocurile Cause, a zis Lightbulb. Asta-i fosta echipă a lui Sportcoat. Deems n-a avut tată. Maică-sa bea mult. De crescut, l-a crescut bunică-su. Iar bunică-su şi Sportcoat erau prieteni la cataramă. Mă gândesc ca de- aia nu-i mort Sportcoat încă. Fiindcă

Deems a fost în echipa lui de baseball şi lui bunică-su tare i-a plăcut asta. Deems era ai dracu de bun la baseball. Când a murit bunică-su, s-a lăsat şi s-a apucat să vândă praf şi coca. Pe cât de bun era la baseball, pe-atâta de bun e şi la vândut de-astea, Deems le gândeşte bine. Toata ziua se gândeşte cum să vândă pulberea aia. Nici nu le zice altora ce-are el în cap. Nu umblă prea mult după fete. Nu stă la televizor. Şi nu uită. Daca-l calci pe bătături, poa* să lase şi-un an să treacă. Ba chiar şi doi. L-am văzut ducându-se la unii şi strângându-i de gât până leşină pentru chestii pe care i le-au făcut cu doi ani înainte şi de care ei au uitat cu totul. L-am văzut punând un fier încins la beregata unuia ca să-l facă să-i spună numele cuiva care furase de la el cu atâta timp în urmă că nu mai ţinea minte nimeni în afară de Deems. Cum ziceam, e deştept, frate. De la SpofFord încoace, nici c-a mai fost închis. Cuţit nu poarta la el. Pistol nu poartă. E organizat. Are puşti pe care-i plăteşte sa stea de şase pe clădiri. Are iscoade în piaţă. *Ei* au arme. El, nu.

— Atunci care-i problema cu el acum?

— Îi prea strict, domnu' Bunch. Vrea să facă pe poliţistu. înainte să se facă moale şi să-l lase pe Sportcoat să-l împuşte, vindea la toată lumea. Acuma nu mai vrea să vândă la bunici. Nu mai vrea să vândă la copii. Nu mai vrea să vândă la nimeni de la biserică. Nu vrea să mai fumeze nimeni lângâ biserică sau să jefuiască biserica sau să doarmă la uşa bisericii, de-astea. Şi dacă vreunu’ îşi bate iubita dintr- un motiv sau altul, nu mai vrea să-i vândă. Vrea să le zică la alţii ce să faca. Cred că de-aia l-a împuşcat Sportcoat, ca s-a muiat aşa, s-a apucat sa zică cum o să se-ntoarca el la baseball şi alte alea, să

dea ordine la alţii, sa le zică ce să faca în loc să câştige bani. N-o să mai dureze mult până vin ăia de la Blocurile Watch să ne ia teritoriul. E o chestiune de timp.

— Şi ce-am auzit, c-ai fi zis ca Deems vrea sa ia marfă de ia Joe Peck?

Lightbuib a aruncat o privire înspre Eari.

— Am zis io aşa ceva?

— Te-ntreb dac-a zis *el* aşa ceva. A zis-o sau nu? a întrebat Bunch.

Lightbuib tăcea. Îi spusese lui Earl cu gândul c-o să rămâne între
ei, ca pe un soi de bombonică în plus pe care i-o fluturase pe la nas ca să-i aranjeze o întrevedere cu şeful. Acum însă, când vedea pentru prima dată operaţiunile lui Bunch, casa din piatră roşiatică, dărăpănată pe dinafară şi lustruită de sclipea pe dinăuntru, fabrica pe care i-o arătase Earl la o stradă distanţa, plină de angajaţi care procesau heroină, maşinile mari şi fabuloasa mobila moderna din sufrageria domnului Bunch, acum, deci, îşi dădea seama că omul ăsta era un mare mahăr. Bunch, după cum şi-a dat Lightbuib seama, era un gangster adevărat. înţelegea acum, dar prea târziu, că se băgase în ceva ce-l depăşea.

în încăpere s-a aşternut tăcerea în timp ce Bunch îl sfredelea cu privirea, fara să clipească. Dându-şi seama că răspunsul lui l-ar fi putut condamna Ia moarte pe Deems, Lightbuib a spus:

— Oi fi zis-o. Dar nu ştiu daca Deems vorbea pe bune.

Bunch a tăcut o clipă, ca şi cum ar fi cumpănit lucrurile în minte, după care încordarea a părut să-l părăsească.

— Apreciez c-ai venit, băiete, a spus el cu blândeţe. Apreciez că ne-ai arătat, mie şi amicului meu aici de faţă, că ne porţi de grijă.

— Deci capăt locul de la catarg?

— Uite, îţi fac o bucurie, a zis Bunch, scormonind în buzunar şi scoţând un teanc răsucit de bancnote noi.

Lightbuib a zâmbit uşurat, recunoscător, şi s-a simţit cuprins de un sentiment brusc de vinovăţie.

— Ca să fiu clar: mie-mi place de Deems, domnu Bunch. Ne ştim dintotdeauna. Da cum ziceam, vrea să facă pe poliţistul acuma. De- aia am venit.

— Am înţeles, a spus Bunch calm.

A numărat încet, pe îndelete, patru bancnote de cincizeci de dolari şi le-a împins peste masă către Lightbulb.

— Ia-le şi dispari.

— Capăt catargul sau nu?

— Când o zbura porcu'!

Lightbulb părea nedumerit şi n-a zis nimic la început, dar apoi a întrebat:

— Adică da?

Bunch nu l-a luat în seamă.

— Mai vrei o aripioară de pui înainte să pleci?

Lightbulb, buimăcit, a simţit deodată că rămâne fără aer.

— Deci nu capăt catargul?

— Mă mai gândesc.

— Da v-am zis tot, aşa cum am promis. Ce capăt acum?

Bunch a ridicat din umeri.

— Capeţi două sute de dolari. Poţi să-ţi iei o grămadă de chestii cu ei. Nişte supă. O sticlă de bere. Ceva pizdă. Ba prin unele locuri poţi chiar să-ţi iei o

slujbă cu banii ăştia. Nu ma interesează ce faci eu ei atâta timp cât nu te bagi în treburile mele. Iar dacă te mai prind p- aci, te sparg la faţa cu ciocanu'.

Lightbulb a făcut ochii mari.

— Da cu ce-am greşit?

Bunch s-a întors către Earl.

— îl toarnă pe camaradul lui. îl toarnă pe tipul care şi-a împărţit cu el fasolea cu orez cât au fost la pârnaie. Tipul care, practic, şi-a luat mâncarea de la gură ca să-i dea lui. Şi vine să-mi spună că vrea să lucreze pentru mine?

— Taaare, a spus Earl şi s-a ridicat ameninţător.

Urmărindu-l cu coada ochiului pe Earl, Lightbulb şi-a întins mâna după banii de pe masă. Mâna lui Bunch a coborât brusc peste a lui, plesnind-o.

— Frăţica, oare trebuie să-ţi amintesc să uiţi de noi?

— Nu.

— Bun. Pentru ca noi n-o să te uităm pe tine. Dispari.

Lightbulb a apucat cei două sute de dolari de pe masă şi a şters-o.

După ce s-a închis uşa de la intrare, Bunch a ridicat din umeri şi s- a întins după ziar.

— O să recuperăm dolarii ăia până la ultimul bănuţ. Se-nţeapă deja.

— Taaare.

Bunch i-a aruncat lui Earl o privire iritată.

— Băi, ai făcut-o latră.

— Rezolv eu, a răspuns Earl.

— Ai avut trei încercări deja. De două ori ţi-ai spart capul, după care te-ai curentat ca o paiaţă. Eşti ca-n *The Three Stooges*^ zău aşa, şi mai vii şi cu scuze. Ai lăsat lucrurile şi mai rău decât le-ai găsit.

— Ai zis să nu-l omor. Omorâtul şi cafteala sunt două lucruri diferite. Dacă vrei numai sa cafteşti pe cineva, trebe sa te asiguri că nu te vede, ca să nu te poată da-n gât. Să te scapi cu totul de el e...

— Ceva ce te-am rugat să nu faci, fratele meu.

Bunch a întins mâna după o aripioară de pui şi a înmuiat-o în sos, mestecând încet în timp ce citea atent ziarul.

— S-a schimbat planul, Earl. Ar fi trebuit să fiu cu ochii pe Deems.

— Lasa-mă să-mi iau revanşa, Bunch. E-n cârca mea toată treaba. Lasa-mă s-o duc.

Bunch nu-l asculta. Lăsase ziarul din mână şi se uita pe fereastră. Avea multe lucruri la care să se gândească.

— Peck zice că soseşte în curând un transport mare din Liban. Zice că are doc pentru el. Dar idiotul ăla e aşa de prost, că se face lumină-n cameră când pleacă el. Şi-acum mai e şi rahatul cu babalâcul ăla nenorocit care l-a împuşcat pe Deems. Dacă nu suntem în stare să-i dăm o lecţie unui beţivan bătrân, cum naiba o să-l scoatem din joc pe Joe Peck?

A clătinat din cap, muşcându-şi nervos buza de jos.

— Numai ghinioane pe capul meu.

Earl era de aceeaşi părere. Tăcea mâlc, studiindu-şi degetele deasupra rebusului. îşi simţea nervii ca pe muchia unei lame. Fusese prins deja de două ori de Potts, poliţistul ăla alb, care-i promisese c-o să se uite în altă parte când o să pună copoii mâna pe Bunch daca era de-acord să le dea informaţii despre el, ceea ce Earl acceptase să facă, nu fără o oarecare tulburare. Acum însă, pe când stătea în faţa lui Bunch, îşi dădea seama că îi subestimase isteţimea şi uitase ce forţă are furia lui, care părea să i se scurgă

prin pori. Dacă-l prindea Bunch, era terminat. Deodată, nu i se mai părea chiar aşa de puţin probabil. Mai rău, bătrâna din Blocurile CaUse îl recunoscuse drept băiatul pastorului Harris. Avea senzaţia ca taică-său îl chinuie din mormânt.

— II pun eu la punct pe babalâc, a zis Earl.

— Nu-i nevoie, i-a răspuns Bunch cu glas egal. La nouă şi jumătate soseşte un tren de la Richmond. la maşina, du-te în oraş la Penn Station şi întoarce-te de acolo cu Harold Dean. Atâta lucru poţi să faci şi tu fără s-o dai în bară, nu?

— N-avem nevoie de Harold Dean!

— Da' ce-ţi închipui, că ne jucăm aici? Dacă Deems îl convinge pe Peck să-i vândă lui şi nu nouă, o s-ajungem să ne cumpărăm de mâncare pe ti chete, frăţica! S-a zis cu noi. Nimeni n-o să ne mai vândă. Nici Roy şi nici italienii ăia din Brighton Beach. Nimeni din West Side. Nimeni din Harlem. E docul Elefantului sau nimic. Peck e singurul cu care mai discută Elefantul. Dacă Deems îl convinge pe Peck să-l aleagă pe el, atunci are acces şi la docul Elefantului, iar noi o să şomăm. Trebuie să scăpăm de Deems. Şi de Peck. Trebuie să echilibrăm balanţa, să reglăm conturile până nu soseşte transportul ăla din Liban. O să vorbesc chiar eu cu Elefantul. Dar prima dată hai să scăpăm de bătrânul ăla. Cum îl cheamă?

— Ceva... Sport Jacket—, aşa ceva.

— Oricare-o fi treaba cu el, trebuie trimis dracului Ia culcare. Acum mişcă-ţi fundul şi du-te după Harold Dean. Vezi să se ocupe de bătrân mai întâi. Nimeni din Cause nu ştie cum arată HD; o să fie o treabă rapidă şi Uşoară.

41. **Trio de comedieni, bine-cunoscuţi pentru scheciurile bazate pe elemente burleşti şi bufonerii.**
42. **Sinonim al lui *sport coat* (n.r.).**

1
Habar n-ai ce urmează

Dominic Lefleur din Blocul 9 a petrecut zile întregi tot cerându-i scuze lui Bum-Bum că stârnise bătaia de la petrecerea de bun-venit a lui Soup Lopez. De trei ori a dat „din întâmplare” peste ea pe când Burri'Bum umbla după treburile ei. Prima dată, ea tocmai ieşea din Five Ends. Intrase ca să pună câteva conserve de fasole în cămară, iar la plecare el s-a întâmplat să fie afara, ceea ce i-a dat ocazia să-i explice că păpuşa pe care a încercat să i-o ofere lui Sportcoat nu aducea ghinion.

— E-un obicei de-acasă, din Haiti, i-a spus el.

Cum ea părea să aibă îndoieli, Dominic i-a explicat, apărându-se, că şi americanii de culoare aveau ritualuri: fasolea pestriţă de Anul Nou, cartoful crud din buzunarul stâng pentru reumatism sau „moneda de cupru de sub limbă în timpul coitului”.

— Coitului? a întrebat ea.

— Ştii, când faci chestia aia de la natură, i-a răspuns Dominic. Ţii moneda de cupru sub limbă în timpul... coitului... ca să nu rămâi însărcinată. Prima mea nevastă era din Tennessee.

Bum-Bum a primit această informaţie cu un forăît dispreţuitor.

— Ce i-au dat să mănânce acolo în Sud, fumuri toxice? În viaţa mea n-am auzit de-aşa porcărie. Oricum, nu-i acelaşi lucru cu vrăjitoria.

L-a lăsat totuşi s-o conducă acasă.

A doua oară, Dominic s-a „întâmplat” să fie vizavi de zidul din spate al bisericii Five Ends, pe care era pictat lsus, Unde ea se oprea în fiecare dimineaţă în drum spre serviciu ca să se roage în tăcere pentru mătrăşirea fostului ei soţ, fugit în Alaska, dorindu-i

să-i fie turtite testiculele într-un storcător de fructe sau tăiate cu un fierăstrău. S-a întâmplat că Dominic tocmai se minuna de măiestria artistica cu care era îngrămădit gunoiul lângă peretele din spate al bisericii,

sub pictura cu Isus – gunoi pe care paracliserul bisericii, Sportcoat, uitase dintr-un motiv sau altul să-l ducă la bordură, în condiţiile în care primise pe neaşteptate cu o după-amiază înainte o sticlă de rom Haitian Creation de la minunatul sau vecin Dominic, care i-o furnizase în speranţa că va declanşa o beţie cruntă şi că Sportcoat va uita cu totul de gunoi. Ceea ce s-a şi întâmplat. Ca urmare, lui Dominic i-a revenit sarcina de a o informa pe Bum-Bum că, din moment ce se întâmpla să fie împreună la Five Ends într-o dimineaţă de marţi, când ridicau gunoiul serviciile de salubritate, era datoria lor civică, în calitate de locuitori ai complexului Cause şi de oameni care respectă toate religiile, să cureţe casa Domnului, fiindcă nu s-ar cuveni să lase gunoiul chiar sub nasul lui Isus o săptămână întreagă, până avea să vină din nou maşina de salubritate. Bum-Bum a mormăit ceva cum că Mount Tabernacle, biserica rivală, îşi scotea gunoiul cu religiozitate şi că gunoiul de Ia Five Ends era treaba lui Sportcoat, nu a ei, care pe deasupra mai era şi îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, ca să meargă la serviciu, fiind ea infirmieră la domiciliu. A fost de acord însă că niciun creştin întreg la minte n-ar putea să treacă mai departe în timp ce imaginea pictată a lui Isus se înălţa deasupra unui morman de gunoi. Ceea ce le-a dat douăzeci de minute bune pentru a duce sacii, o treabă care în mod normal dura treizeci de secunde, pentru că Dominic a refuzat să o lase să-şi murdărească uniforma şi a ridicat el tot ce era de dus în timp ce vorbea. Ca Urmare, a avut douăzeci de minute să-i explice lui Bum- Bum ce poate face o vrajă.

— **Vrăjile, a spus el cu răbdare, legănând un sac de gunoi pe jumătate plin în drUmul lui spre bordură,**

pot să lucreze asupra unui om pe kilometri întregi.

— Câţi kilometri? a vrut ea să ştie.

— O sută de kilometri. Cinci sute de kilometri. O mie de kilometri chiar, a spus el, mergând cu paşi apăsaţi spre bordură în timp ce ea îl Urma. Chiar până în Alaska, să zicem.

Stând la marginea străzii în faţa gunoaielor, Bum-Bum se străduia din greu să nu lase să i se vadă pe chip beculeţul care i se aprinsese în creier. S-a încruntat. Deci până şi Senzaţia Haidană ştia că bărbatu- său fugise în Aiaska. S-a întrebat dacă auzise şi că fostul ei soţ se cuplase cu un bărbat. Probabil că da, s-a gândit ea. A ridicat din umeri.

— E mai bine să te rogi pentru salvarea sufletului unui duşman decât pentru distrugerea lui, dar povesteşte-mi totuşi, a spus ea şi i-a permis s-o însoţească la metrou în timp ce el îi explica magia ritualurilor.

A treia oară, când a trecut „din întâmplare" prin blocul ei, Blocul 17 – cincisprezece minute ca nimica de mers pe jos de la apartamentul lui de la etajul patru al Blocului 9 până la apartamentul ei de la etajul doi –, era o noapte caldă, iar de la fereastra unui apartament de deasupra se auzea melodia *You Send Me* a lui Sam Cooke. A venit cu o farfurie de *mayi moulen ak sos pwa, poul an sos* – o mâncare haitiană din mălai cu fasole şi tocană de pui. A bătut la Uşa ei, ţinând în mână farfuria şi păpuşa, pe care o rupsese în două.

— O să fac o pernă din ea, i-a explicat el, după care i-a dat farfuria şi a invitat-o la film.

Bum-Bum a refuzat.

— Sunt o femeie creştină şi nu fac lucruri lumeşti, a spus ea cu fermitate. Dar mă duc la Five

Ends mâine dimineaţă. Avem nevoie de scaune pliante. Şi cei de la MoUnt Tabernacle ne dau câteva.

— Am crezut că Tabernacle şi Five Ends nu se înţeleg bine, a zis Dominic.

— Suntem creştini, domnule Lefleur. Muzica lor e prea gălăgioasă şi se prăbuşesc pe podea şi vorbesc în limbi când sunt plini de Duhul Sfanţ, iar noi nu facem de-astea aici. Dar în Epistola către Evrei doişpe paişpe se spune: „Urmăriţi pacea cu toţi”—, adică şi cu Mount Tabernacle. În plus, cea mai bună prietenă a mea, Octavia, este diaconeasă acolo şi toată lumea ştie că poliţia încearcă să ne închidă biserica pentru că l-am apărat pe bătrânul Sportcoat, care m-a ajutat să-mi montez maşina de spălat deşi cei de la Fondul Locativ zic ca n- ar trebui să am aşa ceva. MoUnt Tabernacle e sigur de partea noastră, întotdeauna ne-am înţeles bine.

Aşa se face că, atunci când a tras Plymouth-ul poliţiei în faţa Bisericii Five Ends, la o săptămână după marea petrecere a lui Soup, sergentului Potts Mullen i-a fost dat să-i vadă pe Dominic Lefleur, Bum-Bum, sora Gee şi doamna Izi opintindu-se către uşa laterală a bisericii cu o stivă de doi metri de şaptesprezece scaune pliante îndesate într-un vechi cărucior de poştă. Sora Gee nu l-a observat când a oprit. Era cu spatele la el. El a privit-o cum se desprinde de ceilalţi şi se îndreaptă către partea din spate a bisericii, apucând o coasă cum se foloseau pe vremuri, care stătea rezemată de zid, şi intrând într-un câmp cu buruieni înalte. Coasa avea forma unei crose de golf, iar ea o ridica deasupra capului şi secera buruienile pe măsură ce înainta. Dacă ar fi trecut cu maşina pe acolo cu trei săptămâni înainte şi ar fi văzut acea privelişte, Potts şi-ar fi spus că femeia

arăta ca o culegătoare de bumbac de pe vreo plantaţie. Dar acum vedea o femeie al cărei spate lung îi amintea de marea de lângă Stâncile Moher din comitatul Clare, partea Irlandei pe care o văzuse când trecuse pe acolo, valurile împingându-se uşor în ţărmul muntos. Era frumoasă.

Primii care l-au văzut au fost cei trei cărăuşi de la uşa laterală, care au intrat rapid în biserică, descărcând scaunele unul câte unul şi coborându-le fără să scoată o vorbă pe scările ce duceau la subsol. Potts a parcat maşina, s-a dat jos şi s-a dus pe lângă uşa laterală până la sora Gee, care stătea în câmpul cu buruieni din spate.

Ea l-a văzut cum vine, cu apele portului scânteindu-i în spate, şi s- a oprit din tăiat, sprijinindu-se de coasă cu mâna în şold în timp ce el se apropia. Era îmbrăcată într-o rochie de primăvara acoperita cu azalee, nu tocmai îmbrăcăminte de grădinărit, s-a gândit Potts pe când se îndrepta spre ea. Pe de altă parte, îi spusese că e femeie de la ţară, iar femeile de la ţară, după cum ştia de la mama şi bunica lui, nu se îmbrăcau ca să impresioneze. Se îmbrăcau şi munceau în hainele pe care le aveau. S-a dus la ea, luând-o drept printre buruieni. Când a ajuns alături, ea a zâmbit, un zâmbet mic care trăda, spera el, măcar o mică urmă de interes, apoi a făcut semn din cap înspre maşina de patrulare, unde tânărul său partener, Mitch, stătea pe scaunul pasagerului.

—- Da’ el de ce nu vine? a întrebat ea.

—- Ai băgat spaima în el, i-a răspuns Potts.

— Nu muşcă nimeni pe-aici.

—- Asta să i-o spui lui. L-ai băgat în toţi dracii data trecută.

Ea a râs.

—- Aici ar trebui să scoatem dracii din om, nu să-i băgăm.

—- Dacă stau să mă gândesc bine, era un înger până l-ai călcat dumneata în picioare şi l-ai trimis în cealaltă direcţie.

Vederea acelui frumos chip cafeniu izbucnind în râs şi privindu-l îndeaproape, pe când femeia în rochia cu azalee stătea în câmpul de buruieni însorit, ba tulburat din nou. Şi-a dat seama în acel moment că, în ciuda celor treizeci şi doi de ani de când lucra pentru poliţia din New York, până şi toată instruirea poliţienească din lume se dovedeşte neputincioasă atunci când zâmbetul cuiva la care ajungi să ţii găseşte pe neaşteptate panglica cu care îţi este înfăşurată inima şi o desface. S-a întrebat când îl mai încercase un astfel de sentiment —- asta dacă-l mai încercase vreodată. Oricât se străduia, nu-şi putea aminti. Stând acolo, printre buruienile înalte până la genunchi, în spatele unei vechi biserici de negri, pe lângă care trecuse de o sută de ori în ultimele două decenii fără sa arunce măcar o privire, s-a întrebat dacă fusese vreodată îndrăgostit cu adevărat sau dacă dragostea era, aşa cum obişnuia să spună bunica lui, un fel de descoperire a magiei. Adora poveştile pe care i le citea bunica lui când era copil, despre regi şi domniţe care cutreiera mările şi marinari rătăciţi şi monştri ucişi, toate înfăptuite în numele iubirii. „Cine revarsă oare lumina peste întâlnirea de pe munte?” Era dintr-o poezie care îi plăcea ei foarte mult. A încercat să-şi amintească numele poetului. Să fi fost Yeats, poate?—

A văzut-o că-l privea stăruitor şi şi-a dat seama că aştepta ca el să spună ceva.

—- Cred ca Mitch şi-a pierdut interesul pentru

acest caz, a reuşit el să zică.

— Cine?

— Mitch. Celălalt ofiţer. Partenerul meu.

—- Bun. La fel şi eu.

A mutat coasa pe partea cealaltă şi s-a sprijinit din nou în ea, cu un şold rotund împins în afară.

—- Sau încerc măcar. În ciuda a tot ce se întâmplă, noi aici ne vedem mai departe de treabă. Uite ce de bălării sunt.

—- Faci des asta?

Ea a zâmbit.

—- Nu suficient de des. Le pliveşti. Cresc imediat înapoi. Le pliveşti iar. Cresc iar. Asta-i menirea lor. Să tot crească. Tot ce-a lăsat Dumnezeu sub soare are o menire pe lumea asta. Toate vor să trăiască. Şi, de fapt, chiar merită toate să trăiască.

—- Dacă toate merită să trăiască, de ce să omori o buruiana?

Ea a chicotit. Îi plăceau mult discuţiile de felul acesta. Cum de reuşea el să scoată din ea trăncăneala asta prostească? Conversaţiile cu soţul său, puţinele vorbe pe care le mai schimbau între ei, erau alcătuite din mormăieli în doi peri, seci şi prozaice, despre facturi plătite, treburi bisericeşti sau chestiuni ce-i priveau pe cei trei copii ai lor, de-acum mari, care, din fericire, locuiau departe de Blocurile Cause. La patruzeci şi opt de ani, în cele mai multe dimineţi se trezea cu sentimentul că nu mai are pentru ce să trăiască în afară de biserica ei şi de copii. Avea şaptesprezece ani când se căsătorise cu un bărbat cu doisprezece ani mai în vârstă. El părea să aibă o menire în viaţă, dar se dovedise că de fapt n-avea niciuna, în afară de o slăbiciune pentru meciurile de fotbal şi de talentul de a se preface că este ceea ce nu

era, de a se preface că simte lucruri pe care nu le simţea, de a face glume pe seama lucrurilor care nu-i reuşeau şi, la fel ca prea mulţi bărbaţi pe care-i cunoştea ea, de a visa cu ochii deschişi să se vadă cu vreo cântăreaţă tânără şi drăguţă de la biserică, de preferinţă la trei dimineaţa, în strana corului. Nu-şi ura soţul. Pur şi simplu nu-l cunoştea.

—- Mă rog, aş putea lăsa buruienile să crească, a zis ea. Dar nu ştiu eu destule despre ce trebuie să fie şi ce nu, ca să las lucrurile în voia lor atunci când n-au nicio menire pe care s-o-nţeleg. Menirea mea este să ţin biserica asta deschisă suficient de mult timp ca să mântuiască pe cineva. Mai mult de-atât nu ştiu. Dac-aş fi om cu carte, care sa poată spune ce-are de spus în treizeci şi patru de cuvinte în loc de trei, poate-aş şti răspunsul întreg la întrebarea dumitale. Dar nu-s decât o femeie simplă, domnule ofiţer. Buruienile astea-s o pacoste pentru lăcaşul nostru de-nchinare, aşa că mă scap de ele. Adevăru-i că nu-mi fac niciun rău. Mie-mi par urâte, dar pentru Dumnezeu sunt frumoase. Şi totuşi le tai. Cred ca-s ca majoritatea oamenilor. De cele mai multe ori nu ştiu ce fac. Câteodată mi se pare că nu ştiu nici cât să-mi leg singură şireturile.

—- Pot să-ţi leg eu şireturile daca nu te descurci, a spus el cu un licăr în ochi.

Comentariul, rostit în cadenţa accentului său irlandez, a făcu t-o să roşească pe sora Gee, care a observat-o pe doamna Izi la intrarea în biserică, holbându-se la ei.

—- Ce te-aduce pe-aici? a întrebat ea repede.

I-a aruncat încă o privire doamnei Izi, pe care, din fericire, a chemat-o Dominic la uşa de la subsol.

—- Zi iute care-i treaba. I-acolo prietena mea Izi, a

zis sora Gee, dând din cap înspre doamna Izi, care se întorsese cu spatele, şi ea-i din categoria aia care se cheamă ştiri ambulante.

— Bârfe?

—- N-aş zice bârfe. În cartierul ăsta toată lumea ştie tot despre toată lumea, aşa că ce rost are sa punem etichete? Oricum le-ai lua, tot ştiri sunt.

Potts a dat din cap şi a oftat.

—- De-asta am venit. Am nişte ştiri.

—- I-auzi.

—- Am arestat un tinerel. Un individ pe nume Earl. Ştim că-l ştii.

Femeii i-a dispărut zâmbetul de pe chip.

—- Cum aşa?

—- Te-am văzut. Te-am... unul de-ai noştri te-a urmărit. După micul tărăboi din piaţă de săptămâna trecută.

—- Te referi la cheful lui Soup?

— Orice-o fi fost, au pus – ăăă, fără ştirea mea – pe cineva pe urmele tale. Te-a văzut pe tine şi pe un tip mare, uriaş, cum îl căraţi pe Earl din complex până la staţia de metrou de pe Silver Street. Au văzut schema de-acolo, cum ai închis turnichetele ca să aveţi o mică discuţie cu Earl şi l-aţi trimis apoi în voia lui. îmi pare rău că trebuie s-o zic, dar e o încălcare a regulamentului Companiei de Transport Public. Una destul de mare, să închizi o staţie de metrou.

Gândindu-se la Calvin de la chioşcul de bilete, sora Gee a simţit că îi năvăleşte sângele în obraji.

—- O fost ideea mea. Eu l-am pus pe Calvin să facă asta. N-or fost decât zece minute. Pân-o venit trenul. N-aş vrea să-şi piardă slujba din cauza neghiobiei mele.

—- Ce-ai vrut sa faci?

— N-aveam de gând să-l arunc pe amărât sub tren, dacă la asta te gândeşti.

—- Ce voiai?

—- Am vrut să-l gonesc din Cause şi am reuşit. Poţi să zici asta la secţie sau la tribunal. Sau o s-o zic eu la tribunal. Individul ăla vâna pe cineva. Probabil pe Sportcoat. De-aia venise. Mi s-o zis şi că nu e prima dată când apare prin cartier. L-am vrut dus.

—- De ce n-ai chemat poliţia?

Ea a chicotit.

—- Dar n-o încălcat nicio lege c-o venit la petrecerea din piaţă. Cineva o aruncat o sticlă şi l-o pocnit în cap din greşeală. Îţi zic numai ce-i e plăcut lui Dumnezeu. Adevărul. Ţi-am spus exact ce s-o întâmplat. Era ameţit când şi-o revenit. Cu voia Domnului, nu l-o omorât drăcia aia, l-o făcut doar să-şi piardă cunoştinţa. M-am gândit c-o sa fie buimac rău când îşi vine în simţiri. Aşa ca l-am pus pe Soup să-l care până la metrou şi i-am zis lui Calvin să închidă turnichetele până vine primul tren. N-am vrut să păţească nimenea nimic. Atâta tot.

—- Asta se cheamă că ţi-ai făcut singură dreptate.

—- Zi-i cum vrei. Ce-o fost o fost.

—Trebuia să ne chemi.

— De ce să chemăm poliţia de câte ori avem şi noi o petrecere? Voi n-aveţi chef să ne vegheaţi. Nu vreţi decât să ne rwy?ravegheaţi. Nu vă văd prin preajmă când au albii din Park Slope vreo petrecere în cartier. N-am vrut decât să-l sărbătorim pe bietul Soup, care s-o dus copil la răcoare şi-o ieşit bărbat. Un munte de bărbat, aş zice. Unde-o să-şi găsească unul ca el de lucru, uriaş cum e? Soup n-ar face rău nici unei muşte. Când era mic, îi era frică şi să iasă din casă. Stătea înăuntru şi se uita la televizor cât era ziua de

lungă. *Captain Kangaroo* şi *Mister Rogers* şi emisiuni de-astea.

—- Alea de copii?

—- De când era mic, numa asta o făcut. Acuma-i musulman. Îţi vine să crezi? Şi cât ne-am străduit cu el aici... a zis ea, dând din cap înspre biserică, şi apoi a ridicat din umeri. Mă rog... nu contează, atât timp cât îl are pe Dumnezeu în viaţa lui, în orice formă o fi.

S-a îndreptat de spate şi, absentă, a trecut coasa peste câteva buruieni de la picioarele ei, înfipte în pământul uscat şi crăpat,

—- Deci tu, tipul cu emisiunile pentru copii şi tipul de la chioşcul de bilete aţi închis staţia de metrou, a spus Potts.

Sora Gee s-a oprit din tăiat buruieni şi s-a uitat la el, pe chip apărându-i expresia uşor supărată pe care-o avusese şi când se întâlniseră prima dată. L-a văzut cum îşi fereşte privirea şi şi-o coboară în pământ. Să fi fost ruşine ce-i zărise în ochi? Nu era sigură.

—- *Eu* am închis staţia. Eu singură.

Potts şi-a dat jos chipiul, şi-a şters fruntea cu mâneca şi pe urmă şi l-a pus înapoi pe cap. Ea îl urmărea cu atenţie. Şi-a dat seama că fiecare mişcare pe care-o făcea era a unui om care încearcă să-şi controleze emoţiile. Nu părea furios. Nici măcar dezamăgit. Părea mai degrabă resemnat cu un soi de tristeţe tăcută, care-o făcea, cumva în ciuda ei, să se simtă atrasă de el, căci cunoştea prea bine sentimentul. O îngrijora puţin această emoţie pe care-o împărtăşeau, dar i se parea? de asemenea, incredibil şi aproape minunat de incitantă. Uitase cum e să simţi aşa ceva. După treizeci şi unu de ani de căsnicie, dintre care ultimii cinci fuseseră un calvar pe care-l îndurase în tăcere, cu rare şi inutile

zvâcniri de afecţiune măruntă, minusculă aproape, simţea cum o parte din ea pe care o crezuse atrofiată de mult se smulge din încremenire şi se trezeşte la viaţă.

—- Nu mă interesează închiderea staţiei, a zis el. Nici la secţie nu-i pasă nimănui. Nici la Transporturi. Am avut eu grijă de asta. Dar l- am arestat pe tipul ăsta, Earl —- *eu* l-am arestat —- şi despre asta trebuie să ştii şi *tu.*

—- De ce?

—- E... suspect.

—- El şi mulţi alţii.

—- OK. E mai mult decât un suspect. Drogat nu-i. E ceea ce se cheamă o gorilă. Una deşteaptă. Mai sparge dinţi pe ici, colo. Dar nu el e problema acum. Nu-s motive de îngrijorare în privinţa asta. II avem la mână. Colaborăm cu el —- sau el colaborează cu noi. Mai mult de-atât nu pot să-ţi spun. Rămâne între noi. Aşa că nu mai trebuie să-ţi faci griji c-o să apară iar. Dar tipul pentru care lucrează, pe el nu-l avem la mână şi de *el* trebuie să ne facem griji.

—- Ce-are asta de-a face cu Sportcoat?

—- De câte ori trebuie să-ţi spun? Omul ăsta al vostru a stârnit nişte lucruri periculoase. Nu ştiu dac-a vrut s-o facă. De fapt, sunt sigur că nu. Dar habar n-are în ce s-a băgat. Stă să pornească un război al drogurilor. Nu vrei să fie prinşi la mijloc nici bătrânul, nici biserica. Traficanţii ăştia de droguri sunt altă specie. Nu respectă niciun fel de reguli, cum făceau escrocii de pe vremuri. Nici urmă de strângeri de mână sau înţelegeri nescrise, nici vorbă de închis ochii. Nimeni nu e în siguranţă. Nimic nu e sfanţ. Sunt prea mulţi bani la mijloc.

—- Ce-au toate astea de-a face cu noi?

—- Ţi-am mai zis. Predaţi-i pe bătrân şi nu vă mai băgaţi nasul. Daţi-vă la o parte. II protejăm noi.

Surorii Gee i se făcuse cald. Şi-a îndreptat privirea spre cer, mijindu-şi ochii, după care şi-a întors-o spre Potts, ridicând un braţ cafeniu, lung şi frumos, ca să-şi umbrească faţa.

—- Mă topesc aici. Putem să mergem la umbră?

Era ca şi cum l-ar fi rugat să meargă la plajă sau la înot sau să se lăfaie într-o bibliotecă răcoroasă cu aer condiţionat, unde să stea să citească poezii irlandeze, din cele care îi plăceau lui, cele simple, „Simboluri ale Irlandei” şi „Jurnalele lui Humphrey”, cele pe care le îndrăgea bunica lui şi pe care le învăţase de la ea.

Sora Gee a trecut pe lângă el, croindu-şi drum printre bălării până în spatele bisericii, care nu putea fi văzut dinspre uşa laterală, pe unde Dominic, Bum-Bum şi doamna Izi intrau cu scaunele. El a urmat-o, observând silueta frumoasă care se ghicea sub rochie. Când a ajuns la umbra clădirii vechi, o structură de bolţari ridicata pe o fundaţie trainică de cărămizi roşii, ea s-a lipit cu spatele de perete, chiar sub pictura decolorată a lui Isus cu braţele desfăcute, şi şi-a sprijinit talpa piciorului de zid, dezvelind astfel un genunchi de culoare cafeniu- aurie. El s-a oprit în faţa ei, în interiorul petei de umbră, cu mâinile împreunate în faţă şi frecându-şi degetele mari, încercând să nu se holbeze. Potts şi-a dat seama că tot ce făcea ea, toate mişcările —- arcuirea gingaşă a gâtului şi a gurii, felul în care se ţinea dreaptă la zid şi îşi întindea braţul lung pentru a-şi şterge fruntea cu un gest suav, ca de mătase —- făceau ca undeva în adâncul sufletului său să vrea să îngenuncheze.

—- Sportcoat nu-i greu de găsit, a spus ea. E prin preajmă. Dacă vrei să te duci să pui mâna pe el, n-ai

decât. N-o să se schimbe nimica. Deems e tot acolo, vânzând otravă cu precizie de ceasornic în fiecare zi la amiază, la catarg. Din ce ştiu, n-a făcut nimic ca să se ia de bătrânul Sportcoat. De fapt, e mai politicos acum decât înainte. Cică s-ar fi schimbat un pic. Nu mai vinde la bunici sau la copii mici. Oricum nu contează, că nu trebuie decât să meargă cinci străzi până la Blocurile Watch ca să-şi ia ce vor. Unii îşi trimit copiii să le cumpere droguri. Îţi închipui? Să trimiţi un copilaş de nouă, zece ani să cumpere droguri. Nu s-a mai pomenit niciodată aşa ceva aici în cartier. Unde greşim?

Parea aşa de trista în timp ce vorbea, ca Potts de-abia a reuşit sa se stăpânească şi să n-o cuprindă cu braţul chiar acolo, în spatele bisericii, la umbră, sub privirea pictată şi tristă a lui Isus, ca să-i spună: „E în regulă. Am eu grijă de tine."

în schimb, a spus:

—- Îţi vorbesc ca prieten acum, doamnă. Trebuie să vă daţi toţi la o parte şi să ne lăsaţi să ne facem treaba.

—- Arestaţi-l pe Deems, atunci. O să fie totul mai uşor.

—- II arestăm azi şi mâine o să fie zece tipi în locul lui. îi arestezi pe ăia zece, vin alţi zece. Ştii de ce? Pentru că sunt scoşi pe cauţiune. De acelaşi individ care l-a trimis pe puştiul ăla, Earl, la mica voastră petrecere. Vorbim de o întreagă organizaţie aici. Tipul care-l caută pe Sportcoat ăsta al vostru face parte dintr-un cartel. Ştii ce înseamnă asta? Crimă organizată. De-asta i se zice organizată. Indivizii de teapa lui au şi afaceri legale amestecate cu cele ilegale. Nu vorbim de-un tip care acţionează pe cont propriu. Vorbim de unul care conduce. Are oameni

care lucrează pentru el. Are o fabrică. Drogurile care se vând la catargul vostru nu vin gata împachetate. Ajung în ţară în stare brută. Trebuie pregătite, aranjate şi ambalate, aşa cum ambalezi aspirina sau sucurile ca să le vinzi la magazin. Afacerea individului de care-ţi zic se întinde din Queens până în Georgia. Nu i te poţi pune- n cale,

—- Şi vă interesează pe voi să faceţi asta?

— Pe noi? Poliţia? Da.

—- Mă rog, ne-a ţi înţeles greşit, a zis ea tăios. Nu vrem decât să ne recuperăm banii din Clubul de Crăciun.

El a izbucnit în râs.

—- Ce tot spui acolo? Dai peste cap ditamai operaţiunea de trafic de droguri şi trimiţi gorila baronului acasă cu metroul, cu un cucui cât Philadelphia. După care mai şi ameninţi omul zicând că l-ai cunoscut pe răposatul taică-său, care era pastor. Şi pentru ce, pentru banii de colectă?

—- O căuta cu lumânarea, a zis ea furioasă. Şi-s bani mulţi în colecta bisericii. Nu ştie nimeni câţi sunt.

—- Oricâţi ar fi, tot nu-s destui ca să-ţi rişti pielea pentru ei. Habar n-ai cu cine-ai de-a face! a spus Potts.

—- Tu nu locuieşti aici, i-a răspuns ea cu amărăciune. Îi ştiu pe toţi din familia lui Deems. Bunicu-său, domnu Louis, o fost un om dur. Dar şi viaţa-i dură aici. O venit la New York din Kentucky cu zece cenţi în buzunar. Patruzeci de ani o măturat şi o spălat pe jos într-un birou, pană ce-o murit. Şi apoi o murit şi nevastă-sa. Fiică-sa s-o rugat în biserica asta în fiecare duminică ani la rând. Între noi fie vorba, bea ca un peşte şi nu face nici doi bani. Fiu-su,

Deems, nepotul lu domnu Louis —- el o fost comoara familiei. El o fost ăla cu talentul. Copilul ăla ştia s-arunce o minge ca nimeni altul de pe- aici. Asta o fost singurul motiv pentru care o avut o şansă să scape de- aici. Acuma o să moară sau o să meargă la-nchisoare, care-i cam acelaşi lucru. Când o să iasă de la pârnaie, asta dacă mai apucă ziua aia, o să fie mai râu decât când o intrat. Şi numai aşa o s-o ţină, când afară, când înăuntru. Chestiile astea nu se potrivesc cu rapoartele şi mandatele dumitale, nu? Când se scrie în ziar cum se vâjâie negrii şi mexicanii prin Brooklyn ca nişte maimuţe prin copaci, nu se zice nimic de toate astea, nu?

—- Nu-i cazul să-mi tai mie capul pentru asta. Irlandezii şi-au încasat-o cam tot aşa.

—- Da nu despre ei vorbim.

— Aşa-i, nu despre ei vorbim. Ziceai despre banii de la biserică. N-au nimic de-a face cu beleaua asta.

— Ba au mult de-a face. Banii din Clubul de Crăciun sunt singurul lucru care stă-n puterea noastră. Pe traficanţii ăştia nu-i putem opri să vândă otravă fix în faţa caselor noastre. Nici primăria n-o putem opri să ne trimită copiii la şcoli mizerabile. Nu-i putem opri pe oameni să dea vina pe noi pentru tot ce merge prost în New York şi nici nu putem opri armata să ne ducă băieţii în Vietnam după ce Viet Congul le-o făcut albilor aşa o pedichiură de nu mai pot nici să umble. Dar cei câţiva bănuţi de i-am strâns ca să le dăm copiilor zece minute de iubire la Crăciun, ăştia sunt în puterea noastră. E ceva greşit în asta?

A arătat cu mâna terenul cu buruieni, blocurile de alături, vagonul vechi de marfa al Elefantului de pe strada următoare şi, în spatele

acestuia, portul şi Statuia Libertăţii lucind în soarele după-amiezii.

— Uită-te în jurul tău. Ce e normal în toate astea? Ţi se par normale?

Potts a oftat printre dinţii încleştaţi. Se întreba cum poate să fie atât de naiv cineva care trăieşte în balamucul ăsta.

— Nimic nu-i normal pe lumea asta, a zis el. Nu-nţeieg de ce ai şi spera la aşa ceva.

Comentariul lui Potts a făcut ca furia să iasă din ea şuierând ca aerul dintr-un balon şi trăsăturile i s-au îmblânzit. L-a privit cu curiozitate, apoi şi-a şters colţul ochiului cu dosul palmei şi şi-a mutat greutatea pe celalalt picior.

— De ce-ai venit? l-a întrebat ea.

— Pentru cazul ăsta.

— Nu. Adică aici. Predicile se ţin înăuntru. Duminica. Nu aici, în spatele bisericii. Ce-ţi trebuie dumitale e înăuntru.

El a ridicat din umeri.

— Predicile dumitale-s de ajuns, i-a răspuns el. Asta ultima a fost buna. îmi pace să te văd aşa pornită.

— Ţi se pare amuzant ce-am zis? s-a încruntat ea.

— Deloc. Daca ai fi făcut meseria asta la fel de mult timp ca mine, aşa ai vedea şi tu lucrurile. Noi doi suntem la fel. Facem aceeaşi muncă, mai ţii minte? Curăţăm ce nimeni nu vrea să cureţe. Mizeria. Asta-i meseria noastră. Facem curat după alţii.

Ea a zâmbit amar şi masca pe care o purta atât de bine, masca femeii dârze, de o indiferenţă puternică, nerăbdătoare, pe care o intâlnise ei când intrase prima dată în biserica în urmă cu o săptămână, s-a

destrămat din nou, dezvăluind sufletul vulnerabil şi singuratic de dedesubt. „E exact ca mine”, s-a gândit el minunându- se. „E la fel de pierdută ca mine.”

A reuşit să-şi redobândească stăpânirea de sine şi a zis repede:

— Mă întrebi de ce am venit de fapt. O sa-ţi spun. în primul rând, ştiu că diaconul ăsta e prin preajmă. Se pricepe să se facă nevăzut. Dar o să punem noi mâna pe el.

— Daţi-i drumul.

— Chestia-i că încercăm sa fim discreţi, să nu agităm spiritele. Dar lumea nu ne face treaba prea uşoară. Când întrebăm, ni se spune: „Tocmai a trecut pe-aici” sau „Tocmai ce-a ieşit din bloc” sau „Cred că-i în Bronx”. Toţi incearca sa-l protejeze. Dar trebuie să ştii ceva. Şi poţi să dai mai departe ce-ţi spun...

S-a aplecat înspre ea. Sora Gee îi citea pe chip neliniştea şi panica.

— Individul care-l vrea pe Sportcoat al vostru a trimis după cineva din afara oraşului. Un tip foarte periculos. În afară de nume, n-am alte informaţii despre el. Harold sau Dean. Nu se ştie care-i numele de familie. Poate Harold. Poate Dean. Nu-i clar. Oricum l-ar chema, nu-i de glumit cu el. E într-alta categorie faţă de imbecilul căruia i-aţi făcut vânt.

— Harold Dean.

— Exact. Harold Dean.

— Să-i previn pe oameni?

— În locul vostru, eu unui m-aş ţine departe de piaţa cu steagul.

— Dar acolo ne întâlnim noi! Vreo treizeci de oameni trec prin piaţa aia în fiecare dimineaţă. Nici măcar Deems nu se bagă peste noi acolo.

— Adunaţi-vă în altă parte.

— N-avem alt ioc. Daca renunţăm ia locul ăla, s-a terminat. Ajungem prizonieri în propriile case.

— Nu-nţelegi. Diaconul vostru nu-i singurul care-i în pericol de- acum. Am citit raportul. Harold Dean ăsta e...

Ea îl privea fix, ascultându-l în tăcere. Potts s-a oprit.

Voia sa spună „e un criminal şi nu vreau s-ajunga prin preajma ta". Dar nu ştia ce reacţie ar avea ea. Nici măcar nu ştia cum arată Harold Dean. N-avea nicio altă informaţie în afară de un raport FBI fără fotografii, doar cu o descriere cât se poate de vaga, cum c-ar fi un bărbat de culoare „înarmat şi extrem de periculos". Voia să spună „îmi fac griji pentru *tine*| dar nu ştia cum. Oricum nu mai avea niciun rost, pentru că ea se înfuriase din nou: ochii negri îi scăpărau şi nările frumoase îi fremătau. Aşa că a zis pur şi simplu:

— E periculos.

— Nimic pe lumea asta nu-i periculos decât daca zic albii, a comentat ea sec. Pericole în sus. Pericole în jos. N-avem nevoie sa ne spuneţi voi ce pericole sunt în cartierul ăsta. N-avem nevoie să ne spuneţi voi ce-nseamna lumea pentru noi.

El i-a oferit un surâs vag şi trist şi a dat din cap. Deci asta era.

— Noi? a întrebat el.

S-a dat un pas în spate, ieşind din umbra bisericii, şi s-a întors, pornind spre maşină. încă un vis destrămat. Avusese atât de multe. Probabil se bucura, în fond. Nu mai era treaba lui. Responsabilitatea, magia despre care-i vorbise bunică-sa, apăsa cu o greutate pe care nu era făcut s-o poarte. Iubirea, iubirea adevărata, nu era pentru toată lumea.

A luat-o încet de-a lungul zidului din spate al bisericii, atingându-l uşor cu vârful degetelor în timp ce înainta cu pasul nesigur, molatic ai unui om care tocmai văzuse o clădire prăbuşindu-se.

Sora Gee l-a urmărit cum se îndepărtează parcă în derivă prin spatele clădirii şi a simţit cum inima i se prăvăleşte la picioare. A fost cuprinsă de durere. Nu avea de ales.

— Nu zic că *tu* personal, a strigat ea după ei.

Potts s-a oprit, dar nu s-a întors.

— Speram să-ţi aduc veşti mai bune, a zis. Despre caz.

Ea şi-a coborât privirea spre pământ şi a dat să îndepărteze cu piciorul o buruiană rătăcită. Îi era teamă să-şi ridice ochii. îşi dorea ca el să plece. Era prea mult. îşi dorea ca el să rămână. Nu era suficient. Emoţiile care-o încercau erau ca două valuri uriaşe ce se izbeau unui de altui. Nu ţinea minte să mai fi trecut vreodată prin aşa ceva.

Şi-a ridicat în cele din urmă privirea. El ajunsese la colţul bisericii şi era gata să cotească spre maşina de poliţie şi latura clădirii unde aşteptau partenerul lui, doamna Izi, Bum-Bum şi Dominic, toţi locuitori ai acelei lumi absurde care n-avea niciodată să-l vadă cu adevărat. Erau cu toţii orbi când venea vorba de acest bărbat, de bărbatul de dincolo de uniformă, de dincolo de piele. De ce ea îl vedea pe bărbatul din interior şi alţii n-o puteau face, nu ştia sigur. S- a gândit ia asta după ce a plecat el de la biserică şi a hotărât că ea şi ofiţerul acesta nu sunt la fel, indiferent ce-i spusese prima dată când s-au întâlnit. Ea curăţa mizerie. El vâna răufăcători. Ea era menajeră. El era poliţist. În ce priveşte iubirea, erau amândoi legaţi de altcineva. Dar spiritul acela

nelămurit, lucrul aceia special, cântecul acela aparte nu mai fusese auzit de niciunul dintre ei. De asta era sigură. Privindu-l din spate cum se îndepărtează, a văzut viitorul, pe al ei şi pe al lui, şi a ştiut că n-avea să şi-o ierte dacă nu încerca măcar să deschidă plicul şi să citească veştile pe care le-ar putea aduce scrisoarea dinăuntru. De câte ori nu făcuse asta, de câte ori nu înghiţise mizerii pentru o maşină, pentru un cămin, pentru o căsnicie, pentru o şcoală la care să-şi dea copiii, pentru mama ei, pentru biserica ei? Şi pentru ce? „Cu inima mea cum rămâne, Doamne? Câţi ani mi-au mai rămas?”

Potts ajunsese la colţul bisericii când a strigat după el:

— Când mai ai veşti, să mai vii.

El s-a oprit. Nu s-a întors, ci i-a răspuns peste umăr.

— N-o să fie decât veşti proaste.

Sora Gee i-a văzut profilul şi era frumos, încadrat de Statuia Libertăţii şi de port, cu câţiva pescăruşi zburând deasupra capului şi în depărtare. Şi pentru că el nu-şi exprimase dorinţa de a nu se mai întoarce, a simţit cum inima îi prinde din nou aripi mici.

— Chiar dacă veştile-s proaste, a zis ea, există şi o parte bună – le-aduci tu.

A văzut cum umerii gârboviţi i se relaxează puţin. Potts s-a sprijinit de zidul bisericii şi i-a dat inimii răgazul să-şi revină. Se temea ca dacă se întoarce avea să-l trădeze faţa, creându-le amândurora mai multe probleme decât era cazul în acel moment. Mai mult de-atât însă, pentru prima dată în cei cincizeci şi nouă de ani de viaţă, în ciuda poeziilor pe care ie citea şi a minunatelor poveşti irlandeze pe care le însăila cât ai zice peşte, istorisiri pline de lirism şi de

ritm, de speranţă, râsete, bucurie şi durere, împachetate toate ca nişte cadouri de Crăciun, în ciuda tuturor acestor lucruri, deci, s-a pomenit în clipa aceea, în chip inexplicabil, că nu reuşeşte să-şi găsească cuvintele.

— O să vin cu plăcere să aduc veşti, atâtea câte am, a zis el, adresându-se mai degrabă pământului decât ei.

— O s-aştept, a răspuns sora Gee.

Dar ar fi putut la fel de bine să răspundă vântului. Ei dăduse deja colţul bisericii către maşină şi dispăruse.

43. **Citatele din Biblie urmează traducerea lui Dumitru Comilescu,**

44. **Versul apare, în galeză, în colecţia medievali *Leabhar Gabhdla (Cartea Cuceritilor*), o istorie mitică şi legendară a Irlandei de la crearea lumii până în Evul Mediu; traducerile în engleză datează din secolul XX.**

Fie ca Domnul să te tină...

La nouă zile după petrecerea de bun-venit în cinstea lui Soup Lopez si la două săptămâni după ce-l împuşcase pe Deems în faţă, Sportcoat, viu şi nevătămat, s-a înfăţişat la lucru dis-de-dimineaţă la casa bătrânei italience. Avea de muncit în grădină. Era o zi de miercuri ca oricare alta.

Ea îl aştepta şi s-a grăbit să iasă în faţa porţii când l-a văzut apropiindu-se cu pas zorit. îşi pusese o jachetă bărbătească peste rochia de casă, avea şorţul încă legat la mijloc, iar în picioare purta nişte cizme bărbăteşti mult prea mari pentru ea.

— Diacone, trebuie să găsim cârmâz, i-a zis.

—- Pentru ce? l-otrăvitor.

— Ba nu.

—- Bine, atunci, a zis el.

Au luat-o din loc, pornind de-a lungul străzii către

terenurile goale care se întindeau înspre port. El mergea în urma ei, iar ea păşea hotărât înainte. Când au ajuns la prima parcelă cu buruieni, la doar două străzi distanţă, ea a intrat imediat şi el a urmat-o. Căutau amândoi cu capetele plecate. Au trecut pe lângă câteva specimene deosebite.

— Scaieţi, paducelul cerşetorului, mazărea potârnichilor, dar nu şi cârmâz, a zis Sportcoat.

—- Trebuie să fie, a răspuns doamna Elefante.

îşi croia drum printre buruieni, câţiva metri în faţa lui, plesnind plantele cu mâinile.

—- Doctorului meu nu i-ar conveni să găsesc. L-ar falimenta una ca asta.

— Da, doamnă, a chicotit Sportcoat.

Se simţea bine în dimineaţa aceea. De fapt, se simţea bine în fiecare dimineaţă când cutreiera prin maidanele din Cause căutând

plante cu bătrâna al cărei nume nu-l putea reţine. Dintre toate slujbele din care-şi câştiga traiul, era singura pentru care nu era nevoie să tragă o duşcă. În mod normal, de când murise Hettie, avea nevoie de un întăritor dimineaţa. Dar zilele de miercuri, când lucra cu bătrâna, îi făceau întotdeauna să se simtă plin de energie. Era cu optsprezece ani mai în vârstă decât el —- avea aproape optzeci şi nouă de ani, aşa îi spusese —^ dar era unul dintre puţinii bătrâni din Cause care prefera să fie pe-afară toată ziua. De patru luni venea la ea şi tot nu reuşea să-i reţină numele, dar era o femeie albă cumsecade şi altceva nu conta. Sportcoat avusese întotdeauna dificultăţi cu numele, ceea ce era o problemă, mai ales după ce se îmbăta. De obicei li se adresa celorlalţi cu „Auzi, bătrâne” sau „doamnă”, iar ei, orice nume aveau, îi răspundeau pur şi simplu. După patru luni însă, parcă nu se mai cuvenea s-o întrebe din nou cum o cheamă, aşa că începuse să-i zică doamna Patru Tarte, ceea ce pe ea n-o deranja, dar pe Hot Sausage îl distrase pe cinste când aflase.

—- Da' n-are şi ea un nume? întrebase Sausage.

— Sigur c-are. Doamna de la centrul pentru bătrâni care m-o recomandat pentru slujba asta mi l-o şi scris odată. Numa c-am pierdut hârtia.

—- Şi de ce n-o-ntrebi iar cum o cheamă?

—- Da' chiar nu-i pasă cum îi zic! a susţinut Sportcoat. Îi place să-i zic doamna Patru Tarte!

—- De ce-i zici aşa?

— Sausage, prima zi când am venit la lucru, avea patru tarte cu afine în cuptor. Toată casa duhnea a afine, i-a răspuns Sportcoat. l-am zis: „Doamne, da tare bine miroase aicea, doamnă!”. Atunci mi-a spus

cum o cheamă.

—- Şi chiar nu-ţi mai aduci aminte?

—- Ce contează? a zis Sportcoat. Plăteşte cu banii jos.

A rămas puţin pe gânduri.

—- Cred că-i italian numele. Ceva de genu Ele-tat-ee sau Ela-rant- ee sau aşa ceva, a adăugat el, scărpinându-se în creştet. L-am ţinut minte în prima zi, dar am băut o sticlă întreagă de tărie după ce-am ajuns acasă şi-am uitat. Pur şi simplu mi-o zburat din minte.

—- Ţi-o dat şi ţie una atunci? a vrut Sausage să ştie.

—- Să-mi dea *mie* o poreclă? Da io am una deja.

— Nu. O tartă! C-avea patru.

—- Zboară pasarea? Normal că mi-o dat! a confirmat Sportcoat. Doamna Patru Tarte nu se joacă! Ştie că mă pricep la plante. Îi om bun, Sausage. Acu\ dacă stau să mă gândesc, ca să fiu precis şi corect, cred c-ar trebui să-i zic doamna *Trei Tarte* în loc de Patru Tarte, fiindcă nu mai avea decât trei când am plecat de la ea în ziua aia. S-o văduvit de-o tartă întreagă pentru bătrânu' Sportcoat, a râs el. Rup tot, Sausage! Ma adoră. E nebună după mine.

— Asta-i probabil pen că ai mai mulţi dinţi în gură decât ea.

—- Să nu te-apuce acuma pizma, băiete. Îi o femeie năbădăioasă. Plină de nerv, cum se zice. Păi cum, dac-ar fi de culoare şi crăcănată, imediat aş duce-o la bodega lui Silky şi i-aş face cinste cu un păhărel din cel mai bun coniac.

— Da de ce tre' să fie crăcănată?

—- Io am standarde.

Sausage a izbucnit în râs, dar Sportcoat s-a ruşinat

de gluma lui, care i se părea acum de prost gust.

—- Sausage, adevăru-i că mi-e dor de Hettie, a zis el serios. Nu suportă când vorbesc porcării de-astea şi, dacă m-aude, poate nu se mai arată. Nu-mi pot permite aşa ceva. Doamna Patru Tarte îi un suflet aprig, a adăugat el, ca să compenseze pentru insultă. Dă din gură cum îi vine. Nu se teme să zică ce-i trece prin cap. Drept să spun, mi-i un pic frică de ea. Bărbat-su o murit de mult şi nu m-aş mira dacă nu l-o fi băgat chiar ea în mormânt cu cât îi de căpoasă. Femeia aia ştie despre plante mai mult ca oricine de p-aicea. Ceasurile parcă zboară când lucrez la ea, că şi mie-mi plac plantele. Nici nu-mi vine să trag la măsea când mă duc la ea la lucru —- mă rog, un pic de îngrijire tot îmi trebe, da' nu mult. Da’ nici nu se compară cu restul săptămânii, când nu-mi petrec vremea prin grădină. Atunci mi se face sete şi trec de la ciupeala la matoleală şi apoi la văruiala de-a dreptul, mai ales dacă n-apare Hettie, că atunci mă fac şi mai mangă, da" 11 dau înainte, şi tot îi dau pe gât în jos, gândindu-mă la Hettie şi cu ce i-oi fi greşit şi toate alea. Nu-i de bine.

Sausage se amuza, dar, ca de-obicei, poveştile dezlânate ale lui Sportcoat despre aventurile lui în lumea plantelor îl plictiseau, aşa că a schimbat subiectul. Sportcoat însă şi-a dat seama că discuţiile despre plante cu doamna Patru Tarte, în timp ce cutreierau printre buruienile de pe maidan, erau printre puţinele lucruri pe care le aştepta cu nerăbdare în fiecare săptămână, chiar dacă de vorbit, vorbea numai ea.

Ofereau o privelişte ciudată, o femeie albă în vârstă, în rochie de casă, şorţ şi cizme uriaşe de

şantier, urmată de un moşuleţ negru cu pălărie cu calota turtită şi haină în carouri, trecând pe lângă vagonul de marfa, pe lângă docurile şi şinele de cale ferată abandonate, ca să intre apoi în buruienile înalte de printre mormanele de vechituri aruncate în jurul fabricilor dezafectate de lângă ţărm, cu Lower Manhattan sclipind chiar de partea cealaltă a apei.

În miercurea aceea, pe când mergea în spatele ei, Sportcoat a observat că bătrâna umblă clătinat. În ultima lună păruse obosită şi nesigură pe picioare. Când se întorceau acasă la ea, uneori, deşi nu foarte des, îl chema să intre în bucătărie ca să cureţe şi să taie din plantele găsite. Era o regulă nescrisă, pe care el, ca negru crescut în Sud, o urma, anume că rămânea întotdeauna afară. Îi convenea de minune, pentru că se temea să intre în casele albilor. Doamna Patru Tarte îi spusese de la bun început că fiul ei, care locuia cu ea —- un fiu pe care Sportcoat nu-l întâlnise niciodată (sau poate că da, dar nu- şi amintea) ■ — e r a strict şi nu voia străini în casă. Sportcoat nu avea nicio problemă în privinţa asta, fiindcă pornea de la premisa că dacă se petrecea vreun lucru rău în orice casă din lume unde locuiau albi şi el se întâmpla să fie prin preajmă, ei bine, nu putea să existe niciun dubiu în capul cui va cădea ciocanul justiţiei. Dar în lunile de când lucra pentru ea, femeia ajunsese să aibă încredere în el. După ce-şi termina treaba în bucătărie, se întorcea în curte cât putea el de repede. Era, în fond, un om care prefera să fie sub cerul liber. Doamna Patru Tarte părea să înţeleagă asta.

Au ajuns pe un teren plin de buruieni înalte, nu foarte departe de port, şi s-au îndepărtat unul de

altul. Sportcoat a văzut-o cum dispare la un moment dat pe un dig în jos, unde n-a mai zărit-o. S-a dus după ea şi a găsit-o aşezată pe o chiuvetă abandonată, cercetând cu privirea mlaştina care i se întindea în faţă.

—- Bag mâna-n foc că este cârmâz pe-aici pe undeva, a zis ea. Cu cât e mai ud pământul, cu-atât mai mari şansele să fie.

— Poate n-ar trebui să ne obosim prea tare umblând după el, a sugerat Sportcoat. Am avut io un văr care s-o îmbolnăvit după ce l-o mâncat.

— Depinde care parte o mănânci, i-a răspuns ea. Ce-a mâncat? Rădăcina, mlădiţele sau frunzele?

— Doamne, nu mai ştiu. O fost demult.

—- Păi aia-i, a zis ea. Mie îmi amorţesc picioarele. Mai am şi cataractă. Nu văd nimic. Cârmâzu-mi curăţă sângele. Vad mai bine. Nu mă mai dor aşa tare picioarele. Pot să mănânc aproape orice parte din el, oricând.

Spoartcoat a fost impresionat de siguranţa cu care vorbea. Femeia s-a ridicat şi s-a aventurat înspre mlaştină, iar el a urmat-o. Intrau amândoi tot mai adânc, iar picioarele au început să li se afunde în iarba udă, care devenea tot mai mocirloasă pe măsură ce se apropiau de apă. Au căutat câteva minute şi au dat peste câteva comori care le- au plăcut: varza sconcsului, nalbă, muguri de feriga. Nu şi cârmâz însă. Au mai căutat timp de douăzeci de minute către vest, paralel cu ţărmul. În cele din urmă au dat lovitura într-o parcelă mlăştinoasă de lângă o fabrică veche de vopsele, care dădea spre port. Pe terenul din spatele fabricii au găsit o grămadă de bunătăţi: muştar sălbatic, usturoi sălbatic, muşcate

uriaşe şi —- în sfârşit —- cârmâz, înalt chiar şi de peste un metru.

Au strâns cât de mult puteau duce şi şi-au croit încetişor drum printre buruieni înapoi spre casa doamnei Patru Tarte.

Era fericită cu recolta.

—- Ce mari sunt, a zis ea despre tulpinile de cârmâz. Nu le-ai putea găsi aşa mari la magazin. Mă rog, oricum nu mai poţi să iei legume ca lumea de la magazin. Cumperi roşii acum şi arată aşa frumoase, roşii şi lucioase. Le aduci acasă şi le tai şi ce vezi? înăuntru nu-i decât terci roşu. N-au nici un gust. Cum să faci sos de spaghete cu aşa ceva?

—- Io sigur n-aş putea, i-a spus Sportcoat.

—- Nimic nu mai e cum a fost, s-a plâns ea. Mai vezi vreun fiu care să fie la fel de bun ca taică-sau? Poate o fi mai înalt. Mai puternic. Sau mai lat în umeri. Dar mai bun e? Fiu-meu e mai puternic decât taică-său. Pe dinafară. Dar pe dinăuntru? PfF.

—- Nu cred că l-am cunoscut pe băiatu dumneavoastră, doamna Patru Tarte.

—- O, sigur l-ai văzut agitându-se pe-aici, a zis ea cu un gest larg din mână. încercând să facă bani repede, la fel ca toţi tinerii ăştia. Mai mare. Mai bine. Mai repede. Mai mult. Asta-i tot ce-şi doresc. Veşnic pe fugă. Niciodată n-are timp de nimic. Ar trebui să-şi găsească o italiancă cum se cuvine.

Gândul a părut să-i distragă atenţia. Pe când traversau maidanele înapoi spre Silver Street, au trecut pe lângă nişte adevărate comori, despre care Sportcoat ştia că i-ar fi plăcut: iarba fiarelor, troscot, usturoi sălbatic şi păducelul cerşetorului. Doar că era prea absorbită de sporovăială ei veselă.

—- Fam zis lui fiu-miu. Banii nu se fac repede. Banii nu-s totul pe lumea asta, diacone. Dacă ai destul cât să trăieşti, ţi-ajunge.

—- Să mă trăsnească dacâ n-aveţi dreptate aci.

Au mers mai departe şi ea i-a aruncat o privire peste umăr.

—- De cât timp eşti diacon?

—- Dac-ar fi să număr, aş pierde şirul. Da să tot fie vreo douăj de ani la Five Ends, Nevastă-mea era epitroapa.

—- Nu mai spune.

—- Am avut o nevastă bună, a zis el melancolic.

—- Nu se mai fac ca pe vremuri, diacone, a spus ea.

—- Asta-i clar.

Până s-ajungă înapoi la casa din piatră roşiatică, bătrâna obosise, aşa că a făcut neobişnuitul gest de a-l invita înăuntru. L-a anunţat ca era aşa de vlăguită, că trebuia să se ducă sus ca să se întindă şi i-a trasat sarcini:

— Pune plantele în găleţi şi spală-le la chiuvetă. Apoi lasă-le numai pe blat şi ai terminat, diacone. Tot acolo ţi-am lăsat şi banii. Trage uşa din spate când pleci.

—- Bine, doamna Patru Tarte.

—- Mulţumesc, diacone.

— Cu plăcere, doamnă.

Ea s-a dus la etaj, iar el şi-a terminat treaba aşa cum i s-a spus şi a plecat pe uşa din spate, care dădea într-o curte mică. A coborât treptele şi a luat-o la stânga, către aleea care separa casa bătrânei de cea de alături.

Chiar când ieşea pe alee, a dat nas în nas cu Elefantul.

Nu l-a recunoscut, evident. Puţini locuitori din Blocurile Cause ştiau care dintre cei câţiva italieni care intrau şi ieşeau din vagonul de marfă era Elefantul. Toată lumea însă îi cunoştea numele, precum şi reputaţia şi groaza pe care o stârnea.

Elefante se întorsese din Bronx cu o săptămână în urmă, dar vizita îi era încă proaspătă în minte. încă o întorcea pe toate părţile, adâncit în gânduri, când a dat în curte peste bătrânul de culoare.

—'Tu cine eşti? a vrut el să ştie.

— Io-s grădinaru.

— Ce faci aici? a întrebat Elefante.

Sportcoat a zâmbit stânjenit.

—- Păi, grădinaru lucrează-n grădină, domnu.

L-a urmărit pe Elefant cum se uită rapid prin curte.

—- Bag samă că dumneata tre sa fii băiatu', că semeni cu doamna Patru Tarte. Toată ziua o vorbit de dumneata.

—- Doamna cine?

Sportcoat şi-a dat seama de gafa şi şi-a umflat repede obrajii cu aer, pe care l-a slobozit apoi pe gură.

—- Doamna dinăuntru... doamna cu plantele. înţeleg că-i mama dumitale? Io lucrez pentru ea. Am uitat cum o cheamă.

— E bine?

—- Aaa, da. S-a dus numâ să se întindă. M-o dus acolo... ăăă... am fost la căutat de cârmâz pe lângă port.

Elefante s-a relaxat puţin, încruntându-se.

—- Şi-aţi găsit?

—- Zboară pasărea? Mama dumitale poâ să găsească orice buruiană p-aicea, domnu .

Elefante a chicotit încet şi s-a destins. L-a măsurat pe Sportcoat din priviri.

—- Nu te ştiu de undeva?

— Aşa o fi...

Sportcoat s-a holbat la rându-i şi deodată i-a picat fisa.

— Doamne... oare dumneata oi fi omu ăla de când o murit Hettie a mea?

Elefante i-a întins mâna.

—- Tom Elefante, s-a prezentat el.

— Da, domnule, io...

Pe Sportcoat au început să-l treacă toate apele. Îi venea să-i mulţumească, dar pentru ce? C-o scosese pe Hettie din golf? Era prea mult pentru puterile minţii lui. Ăsta era Elefantul. În carne şi oase. Un gangster pe bune.

—- Păi... Tre' s-o iau din loc, domnu.

— Stai un pic.

Elefante şi-a vârât mâna în buzunar, a scos un teanc de bancnote, a numărat o sută de dolari şi i-a întins banii lui Sportcoat.

—- Pentru mama.

Sportcoat s-a uitat la bancnote.

—- Dă nu trebe, a zis el. M-o plătit mama dumitale deja.

—- Nu contează.

—- Mi-am primit banii. îi doamnă cu mine mama dumitale, a spus Sportcoat. Io cred c-ar putea să deschidă şi o şcoală de plante, aşa multe ştie despre ele. Mai multe ca mine oricum, asta-i clar. Şi io ştiu destule de când eram tânăr. Da şi-o pus în cap că-i trebe cârmâz şi am colindat ceva până l-am găsit. Umbla cam greu la sfârşit, da s-o descurcat. Am găsit

ce-o vrut şi zice c-o s-o ajute să-i fie mai bine. Aşa sper.

— Ia şi un pic în plus, domnule.

Elefante i-a întins banii.

—- Dacă nu ţi-i cu supărare, domnule, mi-ai făcut deja un mare bine când oamenii dumitale or scos-o pe Hettie a mea din apă.

Elefante l-a privit tăcut preţ de o clipă. Voia sa zică „Nu ştiu cum a ajuns acolo”, dar adevărul era că, dacă recunoştea asta, ar fi fost ca şi cum ar fi mărturisit că ştie despre un lucru în care n-avusese niciun amestec, ceea ce-ar fi sunat ca o tăgăduire. O tăgăduire ducea la alta şi apoi la alta, şi niciun gangster care se respectă nu cade în capcana asta. Mai bine să nu zică nimic.

Bătrânul a părut să înţeleagă.

—- Of, Hettie a mea era obosită, atâta tot. S-o luat după lumina Domnului. O căutat nişte zorele albe, asta o fost. Era o zi frumoasă când o murit. Cea mai frumoasă înmormântare de-o avut-o biserica vreodată.

Elefante a ridicat din umeri, a pus banii înapoi în buzunar şi s-a rezemat de zidul casei.

—- O vedeam cum vine şi pleacă de la biserică, a spus el. Dădea bună dimineaţa. Lumea nu mai face asta.

—- Aşa-i.

— Părea o femeie cumsecade. îşi vedea întotdeauna de treabă. Avea serviciu?

—- Pai da, fa cea curăţenie şi mai una, mai alta. Da o trăit pur şi simplu o viaţă ca toţi alţii. O trait ca să mearga în rai, domnu!

—- Nu asta facem toţi?

—- Eşti credincios? a vrut Sportcoat să ştie.

—- Nu chiar. Poate puţin.

Sportcoat a dat din cap. Abia aştepta să-i spună lui Sausage. Avusese o conversaţie cu nimeni altul decât cu Elefantul. Un gangster în carne şi oase! Şi nu era chiar aşa rău! Era credincios! Puţin măcar?

—- Mă rog, io trebe s-o iau din loc, a zis Sportcoat. O să vin iar la mama dumitale miercurea viitoare.

—- Bine, tataie. Apropo, cum te cheamă?

—- Lumea-mi zice Diaconu' Cufly. Unii îmi zic Sportcoat, dar pe- aici îmi zic mai mult Diaconu.

Elefante a zâmbit. Păcăliciul ăsta bătrân era o figură, nu glumă.

—- Bine, Diacone. Apropo, ce face un diacon?

Sportcoat a rânjit.

—- Ei, asta-i o întrebare bună. Facem o grămadă de chestii. Ajutăm la biserică. Ducem gunoiul. Mai cumpărăm şi mobilă câteodată. Mergem sa luăm mâncare ca să poată diaconesele să facă praznic şi alte alea. Mai ţinem şi predici câteodată dacă-i nevoie. Facem tot ce trebe. Suntem nişte meşteri buni la toate, doar că mai sfinţi, aşa.

—- Am înţeles.

— Da ca s-o zicem pe-a dreaptă, femeile-s de-obicei şefii prin bisericile de negri. Ca răposata nevastă-mea şi sora Gee şi Bum-Bum.

—- Sunt călugăriţe?

—- Nu, nu cred. îs nUma surori.

—- Surori adevărate?

— Nu.

Elefante şi-a încreţit fruntea nedumerit.

—- Atunci de ce le ziceţi surori?

—- Pen că toţi suntem fraţi şi surori întru Cristos,

domnu. Hai odată în vizită la biserică. Adu-o şi pe mama dumitale. O să vezi. La Five Ends ne plac musafirii.

—- Poate.

—- Mă rog, acu' chiar plec, a spus Sportcoat. Şi până o fi să ne- ntâlnim din nou, fie ca Domnul să te ţină în palma mâinii Sale.

Elefante, care tocmai se pregătea să intre în casă, a încremenit.

—- Mai zi o dată.

—- A, asta-i binecuvântarea de-o zicea Hettie la toată lumea cu care se-ntâlnea. O zicem tot timpu la musafirii de la biserica. Dacă vii să ne faci o vizită, o s-o auzi şi dumneata. Îi urarea noastră încă de dinainte să vin io la Five Ends, şi asta o fost acu douăj de ani. Ba pe zidul din spate al bisericii avem şi-o pictură cu Isus şi urarea asta pusă chiar deasupra. Or pictat cuvintele alea de deasupra capului cu litere de aur, tare frumoase. N-ai cum să nu le vezi.

Elefante se uita ciudat la el, cu o expresie uluită pe care Sportcoat a luat-o drept inocenţă şi care l-a umplut de mândrie. Îi dăduse bărbatului alb la ce să se gândească. Şi mai era şi gangster pe deasupra, Poate-l convertea la cuvântul Domnului. „Ce chestie ar fi! Primul tău convertit! Un gangster get-beget!" Simţind importanţa momentului, a zis încă o dată:

— Fie ca Domnul să te ţină în palma mâinii Sale. îţi pune-n minte o imagine frumoasă.

— Unde-i imaginea?

— Aia din minte?

— Nu. Cea din biserică.

— Ah, vechitura aia? Îi un cerc mare cu Isus în mijloc şi cuvintele alea de care ziceam mai sus de

capu lui. Afară, chiar în spatele bisericii,

— De când e acolo?

— Doamne... îi acolo de, uff, nici nu ştiu de când. Nimeni nu ştie sigur cine-o desenat-o, Hettie a mea zicea că o făcut-o un bărbat când or construit biserica. Spunea: „Nu ştiu cum l-or plătit nesăbuiţii ăia, că noi n-avem niciodată puşi deoparte mai mult de cincizeci şi patru de dolari. În banii din Clubul de Crăciun sigur n-au intrat!”.

Sportcoat a chicotit, apoi a adăugat:

— Hettie a mea ţinea şi banii de la Clubul de Crăciun. Îi ţinea într-o cutie... undeva.

— înţeleg... zici că pictura e... afară, pe zidul din spate?

— Păi da. O zugrăveală mare şi frumoasă cu Isus într-un cerc pe care aproape că-l atinge cu mâinile. îi pictată de-a dreptul pe bolţari. Venea lumea de departe ca să vadă pictura aia. Acu îi acoperită un pic, dar dacă te tragi mai în spate în bălării, încă se vede cercul şi toată treaba exact cum o fost. Am auzit odată ca-i ceva special cu icoana aia.

— E icoană sau pictură? Cum adică acoperită? Icoana e acoperită?

Elefante se uita la el cu cea mai mare atenţie, cu curiozitatea întipărită pe chip, şi totuşi Sportcoat a simţit că partea spirituală a mesajului începea să-i scape.

— Nu, nu-i acoperită. Mă rog, în timp biserica o pictat un pic peste, o reparat-o. O mai colorat-o niţeluş. Da tot poţi să-l vezi, limpede ca lumina zilei. Oricum, nu vorbele alea care-s scrise îs importante, a adăugat el, întorcându-se la încercarea de a-şi promova mesajul spiritual. Ideea din ce vrea Isus îi

importantă, ştii? Să te ţină în palma mâinii Sale.

— I se văd mâinile?

— Ba bine că nu.

Sportcoat a omis dinadins să menţioneze: „Era alb cândva, dar apoi l-am colorat”. El nu ştia, dar versiunea de la biserica era, de fapt, o reproducere făcută de un artist local după Isus din centrul lucrării pictorului italian Giotto di Bondone, *judecata de Apoi*$_y$ care se găsea în original în capela Scrovegni din Padova şi în care Isus era reprezentat ca un bărbat alb cu barbă. Cu mulţi ani în urmă, unul dintre enoriaşi insistase ca Isus să fie colorat în negru, iar pastorul Gee, fără să-şi bată capul prea tare şi dornic ca întotdeauna să facă pe placul credincioşilor, îl tocmise pe fiul surorii Bibb, Zeke, care era zugrav, să-l facă pe Isus mai cafeniu un pic. Cu ajutorul lui Hot Sausage şi al lui Sportcoat, exact asta se întâmplase, cei trei colorând faţa şi mâinile lui Isus cu vopsea maro închis. Evident, rezultatul fusese oribil; trăsăturile feţei, lucrate atât de minuţios de imitatorul iniţial, fuseseră distorsionate aşa de groaznic şi mâinile mutilate în asemenea hal, încât şi chipul, şi mâinile arătau aproape ca nişte pete. Însă Isus, după cum a observat pastorul Gee cu veselie la vremea respectivă, se transformase în negru şi avea acelaşi spirit înălţător ca- ntotdeauna, iar asta era tot ce conta.

Inspirat, Sportcoat n-a scos o vorbă despre nimic din toate astea, dar Elefante îl fixa cu o privire atât de stranie, încât bătrânul a simţit că sporovăia prea mult, ceea ce, ca de-obicei, putea sa-i faca necazuri cu albii.

— Păi bine atunci! a zis el şi a pornit-o târşâit pe

alee.

Elefante l-a urmărit cu privirea pe Sportcoat cum străbate aleea şi iese pe trotuar, făcându-se nevăzut. Se simţea Uşor bulversat, fiindcă inima îi era încă ameţită de gândul unei iubiri noi, fiica fermecătoare a Guvernatorului, iar acum se adăuga şi povestea asta. Un negru de la biserica de negri care se găsea la două sute de metri de vagonul lui? Negri? Şi taică-său? Nu-l văzuse niciodată pe taică-său cu un negru, niciodată. îşi pierdea oare minţile?

A urcat treptele înguste până la uşa din spate, a deschis-o şi a intrat în bucătărie buimac, cu vorbele încă răsunându-i în minte.

„Fie ca Domnul să te ţină în palma mâinii Sale.”

17
Harold

Două ore mai târziu, cu banii de la doamna Patru Tarte în buzunar şi două sticle de pileală puse pe **Un** bolţar ca nişte coroane pe creştetul unui rege, Hot Sausage şi Sportcoat dezbăteau întâlnirea celui din urmă cu Elefantul.

— Avea pistol Elefantul? a vrut să ştie Sausage.

— Nici urma! a zis Sportcoat triumfător.

Cei doi trândăveau în bârlogul lui Sausage de la subsol, aşezaţi pe nişte lăzi întoarse cu fundul în sus, sorbind din prima sticlă pe care Sportcoat o deschisese, una de whisky mentolat, şi păstrând-o pe a doua, o sticlă de King Kong, pentru desert mai târziu.

— Ce fel de om îi?

— Îi de treabă, amice! Un om bun. Se tot batea să-mi dea mândreţea aia de suta de dolari.

— Trebuia s-o iei. Da' de ce să faci tu una ca asta? Ar fi ceva deştept, şi la deşteptăciune eşti alergic.

— Sausage, m-o plătit deja maică-sa. În plus, o ajutat-o pe Hettie.

— De parcă ai de unde să ştii! Poate el o fost ăf de-o aruncat-o în apă.

— Sausage, dacă-s fericiţi ai săraci cu duhul, tu tre[5] să fii tare bucuros. Un om aşa important ca Elefantul nu i-ar face rău lu' Hettie. Îi plăcea de ea. Mi-o zis c-o vedea făcând cu mâna tot timpul când mergea la biserică şi când se-ntorcea.

— Când oboseşti de-atâta gândit, Sport, dă-mi de veste. Poate-o văzut ceva ce-o făcut el. Poate ştia ceva. Poate-o jefuit-o!

— Te uiţi la prea multe filme, i-a spus Sportcoat. Nu i-o făcut nici cel mai mic rău, nici un pic. S-o dus numâ după lumina Domnului. Şi-o găsit-o.

— Asta crezi tu.

— Îi într-un loc bun. O slobozit-o Dumnezeu şi-acum îi un înger liber. Vorbesc cu ea aproape în fiecare zi.

— Dacă n-ai grijă, o să-ţi capeţi şi tu aripioarele. Deems îi tare ocupat mai nou.

— N-am io treaba lui.

Sausage a căzut pe gânduri auzind asta.

— II văz în fiecare zi, îi acolo vânzând otrava aia cu grămada şi numa dracu îi mai ţine socoteală. Ştie că suntem prieteni. N-o întrebat nimic de tine. Nici măcar un cuvinţel. Mă cam îngrijorează asta. Pune ceva la cale, Sport. Când nu eşti atent, o sa ţi-o facă. Tre' să pleci din cartier.

Sportcoat s-a făcut că n-aude. S-a ridicat şi s-a

întins, a mai luat o duşcă de whisky mentolat şi i-a dat sticla lui Sausage.

— Numa nu te laşi şi-ţi tot baţi capu\ Unde mi-i uniforma de arbitru?

Sausage a dat din cap către un sac negru de plastic dintr-un colţ.

— O iau acasă diseara, Mâine o să ies şi mă duc să-l văd pe Deems. N-o să mă-mbăt de data asta, că vreau să ţin minte ce zice. După ce vorbesc cu el, o să-ţi povestesc.

— Nu fi tâmpit.

— O să mă duc direct la el şi-o să zic: „Deems, am de gând s-adun echipa şi vreau să joci un meci pentru noi. Un singur meci. Şi dacă nu mai vrei să joci baseball dup-aia, ei bine, n-ai decât să te laşi. N-o să te mai bat la cap în veci de-a pururea. Un singur meci.” O sa se roage-n genunchi dup-aia s-adun echipa.

Sausage a oftat.

— Mă rog, mă gândesc că tre’ să mori măcar o dată ca să-nţelegi lumea cu adevărat.

— Nu mai tot vorbi tâmpenii, i-a zis Sportcoat. Băiatu ăla-i topit după baseball. Are aceleaşi mişcări de le-avea Josh Gibson pe vremuri. II ştii pe Josh Gibson? Cel mai mare jucător la prindere din toate timpurile?

Sausage şi-a dat ochii peste cap în timp ce Sportcoat ridica în slăvi calităţile lui Josh Gibson, cel mai mare prinzător de culoare care existase vreodată, povestind cum l-a întâlnit pe Gibson după război, în 1945, şi trăncănind întruna până când Sausage a zis în cele din urmă:

— Sport, io nu cred c-ai văzut nici măcar

jumătate din oamenii ăştia de care tot vorbeşti.

— Pe toţi i-am văzut, i-a răspuns Sportcoat mândru. Ba am şi jucat un pic ca amator, dâ o trebuit să fac bani. Pentru Deems aia n- o să fie o problemă, O să facă o grămadă de bani în ligile mari. Are talent şi pasiune. Nu poţi scoate dragostea de sport dintr-un jucător, Sausage. Nu se poate. În băiatu* ăla zace un jucător de baseball.

— În băiatu ăla zace un ucigaş, Sport.

— Na, o să-i dau şansa să încerce şi una, şi cealaltă.

— Ba nu! Chem io poliţia mai întâi.

— Da nu uiţi cumva de mandatul pe numele tău?

— Atunci o pun pe sora Gee să-i cheme.

— Pe sora Gee n-o interesează poliţia. Îi supărată pe mine din cauză de banii ăia de la Clubul de Crăciun. O să vrea banii ăia prima dată, Sausage. Lumea de pe-ai ci îşi pierde încrederea în mine din cauza asta. Chiar şi tu. Pui pariu pe viaţa mea cu Joaquin pentr-un trabuc.

Sausage a pălit, apoi a tras rapid o duşcă de whisky.

— Aia n-avea legătură cu tine, a spus el. Avea legătură cu Joaquin. Pariez pe numere la el de şaişpe ani. N-am câştigat decât o dată. Cred că are ceva cu mine. Am vrut să-mi capăt o parte din bani înapoi.

— Sausage, bag sama c-ai găsit izvoru tinereţii, că minţi ca un prunc.

— Uite cum m-am gândit io, Sport. Cum n-ai vrut s-o ştergi şi urma să fii omo… urma s-o păţeşti de mâna lui Deems, oricum o fi să se-ntâmple, m-am gândit că n-o să te superi dacă fac câţiva bănuţi din asta. Doar ţi-am fost prieten bun, nu?

— Tare bun, Sausage. Nu mă supăr dacă faci câţiva bănuţi pe seama mea. Ba chiar am o propunere pentru tine. Ajută-mă să fac pace cu Deems. Zi-i că vreau să-l văd şi-o să dau uitării jignirea de mi-ai adus-o când ai pariat pe viaţa mea.

— Îţi lipsesc nişte doage, băiete. Nici nu mă gândesc să m-apropii de el.

— Deems nu-i supărat pe mine. Ştii că fix Deems mi-o cumpărat uniforma asta de arbitru?

— Nu.

— Da, el o luat-o. Mi-o adus-o nou-nouţă imediat după ce-o murit Hettie. O venit la mine-acasă la două zile după ce-am înmormântat-o. O bătut la uşă şi mi-o întins-o şi-o zis: „Să nu zici la nimeni", la zi, îţi pare că aşa un om şi-ar împuşca prietenul cu sânge rece?

Sausage a ascultat în tăcere, apoi a spus:

— Dacă omu îi Deems, da.

— Aiurea! Trebe să te duci acolo şi să-i zici că vreau să vorbesc cu el între patru ochi. O să mă văd cu el numai noi doi şi-o să lămurim toată treaba.

— Nu pot să fac una ca asta, Sport. Mi-i prea frică.

— Da' mie-mi duce doru, Sausage, nu ţie. Nu tre' să-ţi faci griji pentru pielea ta.

— Ba-mi fac griji pentru pielea mea. Că doar m-acoperă peste tot.

— M-aş duce io la steag. Da? nu vreau să-l fac de râs în faţa prietenilor. Dacă vorbesc cu el între patru ochi, n-o să se ruşineze.

— L-ai făcut deja de ruşine când l-ai împuşcat. Iar că ţi-o dat uniforma aia de arbitru face şi mai rău totu , că-n loc să-i mulţumeşti, tu l-ai împuşcat, a comentat Sausage.

— Băiatu ăla mai are destulă bunătate în el, a răspuns Sportcoat, luând sticla de whisky de la Sausage şi sorbind din ea. Bunică-su Louis era cumsecade, nu?

— Lasă-te împuşcat de unu singur, Sport. Io cred că rămân aici ca să biruiesc sticla asta de whisky.

— Un prieten adevărat ar face-o. Altfel n-ar fi prieten adevărat.

— Bine,

— Ce bine?

— Nu-s prietenu tău.

— O să-l rog pe Rufus, atunci. El îi din acelaşi loc cu mine. Pe-un om din Carolina de Sud te poţi baza. Mereu o zis el că ăia din Alabama încep să dea din colţ în colţ când tre[5] să ia atitudine.

— De ce mi-aş înhăma io măgaru la căruţa ta, Sport? Tu eşti ăla care s-o-mbătat şi l-o-mpuşcat.

— Da' vezi c-ai şi tu o tinichea legată de coadă, Sausage. Deems ştie că suntem amici. Şi tu l-ai învăţat la şcoala de duminică. Da' nu-i bai. II rog pe Rufus.

Sausage s-a încruntat şi a început să bată cu vârful ghetei în podea, încreţindu-şi buzele şi umflându-şi furios nările. S-a ridicat de pe ladă, s-a întors şi, cu spatele la el, şi-a întins braţul paralel cu pământul, drept, cu degetele întinse.

— Whisky.

Din spate, Sportcoat a pus sticla în mâna lui Sausage. Acesta a tras o duşcă zdravănă, prelungă, a aşezat sticla pe bol ţar şi, tot cu fundul la Sportcoat, a rămas în picioare un răstimp mai lung, legănându-se pe măsură ce alcoolul îl ameţea tot mai tare. În

cele din urmă, a ridicat din umeri şi s-a întors cu faţa.

— Bine, fir-ar a dracu de treabă. O să fiu şi io nebun ca tine. Oricum nu-mi dai de ales. O să-ţi pun întâlnirea la cale, O să-l văd pe Deems şi-o să-l rog să vină aici jos să vorbească cu noi – cu tine. Că io oricum n-am niciun interes.

— Sausage, numa nu te laşi şi-ţi tot baţi capuf De ce-ar veni el aici să vorbească cu mine? Tre' să mergem noi să-l vedem.

— *Noi* nu tre' să facem nimic. Tu numa'. Da *io* o să mă duc să-l văd, ca de la bărbat la bărbat, şi-o să-i explic că vrei să-l vezi între patru ochi, în persoană, şi că tre' să vină singur ca să-ţi poţi cere scuze direct şi să-i explici totu\ Aşa, dacă o să te omoare, poate s-o facă în linişte într-un loc unde io nu tre să văd şi el nu tre* să se ducă imediat la închisoare. Mă gândesc că n-o să-mi facă felul numa" pentru că-l rog, că doar nu io l-am împuşcat.

— Da’ nu mai obosesti să tot aduci vorba de chestia asta? Ti-am mai spus că nu ţin minte nimic.

— Ciudat. Că Deems sigur ţine minte.

— Tu adu-l numa, a zis Sportcoat după o clipă de gândire. O să vezi. N-o să trebuiască să mă rog de el. Mai degrabă l-aş pune pe genunchi şi l-aş croi zdravăn la fund că-şi bate joc de ce i-o dat Dumnezeu.

— Nici mâna nu ştiu dacă i-ai putea-o ridica, Sport. L-ai văzut fără tricou?

— Am văzut mai mult de-atâta. De câte ori nu i-am tăbăcit fundu' la şcoala de duminică!

— Asta era acu zece ani.

— Tot aia-i, a zis Sportcoat. Ajungi să cunoşti omu după ce-i vezi vanga.

Se întunecase aproape când Deems şi Phyllis, noua

bunăciune din cartier, s-au aşezat pe marginea cheiului Vitali. îşi legănau picioarele deasupra apei, uitându-se în depărtare la Manhattan şi la Statuia Libertăţii.

— Ştii să-no ţi? a întrebat Deems, prefăcându-se c-o înghionteşte din spate, ca şi când ar fi împins-o de pe chei.

— încetează, băiete, a zis ea şi i-a tras un cot în joacă.

O văzuse chiar de prima dată când a venit la catarg ca să cumpere, iar apoi peste vreo două zile, când a apărut după încă o doză. Cumpărase două punguliţe de praf, iar a doua oară mai luase o punguliţă. Nu era genul care să tragă prea mult, din câte putea el să-şi dea seama, şi era bună rău, o tipă trăsnet, de culoarea cafelei cu lapte: o negresă cu piele deschisă la culoare şi cu braţe şi picioare lungi, cu obraji supţi, pomeţi înalţi şi o linie a maxilarului bine conturată. Deems a observat că purta bluze cu mâneci lungi în zilele calde, cum fac drogaţii, ca să-şi acopere urmele de pe braţe, dar pielea îi era mătăsoasă şi părul lung. Părea groaznic de agitată, dar pe el nu-l deranja. Aşa se purtau toţi când se-nţepau. O observase în prima zi când a apărut. A urmărit-o cum dispare în Blocul 34 şi l-a trimis pe Beanie înăuntru ca să afle cine e. El i-a raportat că o chema Phyllis. O musafiră. Din Atlanta, nepoata lui Fuller Richardson, unul din drogaţii abonaţi, care fusese arestat şi al cărui apartament era acum plin de lume – nevastă, veri, copii şi toţi cei cărora le datora bani, printre care se număra, se pare, şi mama fetei, adică sora lui Fuller.

— Zice că-i datorează maică-sii o grămadă de bani, aşa că poa[7] să stea la el în dormitor până se-

ntoarce, Fa informat Beanie. S-ar putea să fie p-aici o vreme.

Deems nu voia să rişte. A hotărât să facă repede o mişcare, ca să nu i-o ia altcineva înainte, A cercetat-o pe Phyillis îndeaproape a doua oară când a apărut, doar ca să se asigure că merită înainte să încerce să se bage în seamă cu ea. A tras bucuros concluzia că avea o greutate prea mare ca să fie dependentă de tot. Avea încă poşetă. Pantofii, geaca şi hainele îi erau curate. Şi avea o slujbă temporară. Nu era încă dusă cu totul. Era doar o puştoaică cu piele deschisă la culoare pornită pe calea pierzaniei, ca atâtea altele, şi care probabil fusese jupuită de vreun nenorocit din Georgia. Venită la New York ca să-şi aline inima frântă şi să dea lovitura. Sigur le spunea prietenilor din Georgia că iese cu vreunul de la Temptations sau ceva rahat de-ăsta. Dar Phyllis era bunăciune, o prospătură. Iar el avea bani. Şi totul era bine.

A treia oară când a văzut-o, i-a lăsat pe Beanie şi pe Dome să se ocupe de vânzări, i-a pus pe Stick, iscoada lui de bază, pe acoperişul de lângă şi pe alţi trei băieţi pe acoperişurile din apropiere, a plecat de lângă bancă şi a urmărit-o pe când ea se îndrepta spre Blocul 34. Oricum vânzările cam lâncezeau în ziua aia.

Ea l-a văzut apropiindu-se.

— De ce mă urmăreşti?

— Mai vrei o punguţă de H?

— Nu-mi trebuie nimic în plus, a spus ea, măsurându-l din priviri şi zâmbind cu superioritate. Deja trag prea mult.

Lui Deems i-a plăcut asta. Mai târziu, mult mai

târziu, s-a gândit că acest prim schimb de replici i-a spus mai multe decât ar fi trebuit. Mai ales limbajul corpului îi spusese multe. Nu părea agitată când îşi cumpăra drogurile. De aproape, avea o directeţe, o intensitate ieşite din comun. Era încordată, aproape ţeapănă, şi vigilentă. Deems a pus-o pe seama încercării ei de a-şi ascunde stânjeneala, având în vedere că era o fată dintr-un orăşel din Sud, care-i mărturisise chiar de prima dată când o invitase să se întâlnească cu el la chei că era, că fusese şi era în continuare, o fată dusă la biserică. Lui Deems i-a plăcut asta. însemna că pe dinăuntru era o sălbăticiune care mocnea în sine, la fel ca el. Avea printre clienţi câţiva credincioşi, dependenţi care încă mai lucrau. Fusese şi el dus la biserică. Cunoştea bine sentimentul acela de mocnire în sine. Avea nevoie de cineva care să fie strâns ghem, aşa ca el. De-acum îl ştia toată lumea din Cause. Reputaţia îi crescuse de când îl împuşcase Sportcoat. Era mai tare şi mai grozav ca niciodată. Toată lumea ştia că avea să-i vină de hac bătrânului Sportcoat. Deems o ştia şi el. Era doar o chestiune de timp. De ce să se grăbească? Nu se grăbea. Graba strică treaba. Avea să se ocupe de Sportcoat la timpul potrivit. Nu Sportcoat era problema. Cât despre Earl, ei bine, asta era într-adevăr o problemă.

Se crease o distanţă între el şi Earl. O simţea. După furia şi sila provocate de toată tărăşenia cu Sportcoat, lui Earl părea brusc să nu-i mai pese. Insista că domnul Bunch era mulţumit de munca lui.

— Blocurile Cause sunt teritoriul tău. Faci ce vrei acolo. Numa să vinzi marfa.

Nu era stilul lui Earl. Toată lumea ştia că pe Earl îl

pocnise în cap o minge de baseball la Blocurile Watch după ce încercase să-l tăbăcească pe Sportcoat. Şi apoi fraierul ăla de Soup Lopez fusese văzut cărându-l la staţia de metrou după ce Earl încercase să-i strice petrecerea de bun-venit – iar sora Gee mersese în urma lor ca o nenorocită de învăţătoare. Auzise şl că Earl fusese târât afară din Blocul 17 de Sportcoat şi Sausage, după ce amărâţii ăia doi pare că încercaseră să-l electrocuteze în subsolul blocului, dar încurcaseră borcanele şi lăsaseră blocul fără curent timp de două ore. Earl ajunsese de râsul lumii. Ceva nu era în regulă.

Dacă domnului Bunch chiar nu-i păsa de încurcătura cu Sportcoat, de ce-l lăsa pe Earl, mâna lui dreaptă, s-o încaseze în halul ăsta prin Cause? Şi pe Earl de ce nu-l deranja? Părea să fie o capcană. De patru ani lua heroină de la Earl de două ori pe săptămână. II urmărise cum lucrează. II văzuse înfigând o furculiţă în ochiul unui tip doar pentru că nu-i plăcuse cum se uita Ia el. Odată îl văzuse pe Earl cotonogindu-l cu pistolul pe un traficant rival şi lăsându-l lat pentru că-i dăduse cu zece dolari mai puţin. Earl nu ştia de glumă. Ceva nu era în regulă.

Nu-şi putea scoate asta din cap. Se punea ceva la cale. Mai devreme sau mai târziu, tot avea să iasă la iveală. Dar ce era?

Nu aşteptarea îl deranja pe Deems, ci incertitudinea strategiei. Pentru el, totul se reducea 1a strategie. Aşa supravieţuise. Auzise că traficanţii babani ziceau că-i un puşti genial. Îi plăcea asta. Se bucura că echipa sa, rivalii, ba chiar şi domnul Bunch se minunau uneori cum de cineva atât de tânăr reuşea să priceapă atâtea de unul singur şi să le-o ia

înainte altora mai în vârstă, unii fără scrupule şi care se străduiau din răsputeri să pună mâna pe afacerea lui. Îi plăcea să ştie că se întrebau cum de reuşea să fie mereu cu un pas în faţa concurenţei, cum de ştia când să-i atace pe traficanţii rivali şi când să se retragă, ce să vândă, unde şi la ce preţ, cum să acţioneze şi împotriva cui. Domnul Bunch îi zisese cândva că în lumea drogurilor e ca la război. Deems nu era de acord. Îi studia pe oameni, îi observa cum acţionează. Pentru el, traficul de droguri era ca un soi de meci de baseball, un joc care presupunea strategie.

Lui Deems îi plăcea la nebunie jocul de baseball. Jucase ca aruncător tot liceul şi ar fi putut merge mai departe dacă nu l-ar fi ademenit vărul lui, Rooster, să facă bani uşor şi repede din heroină, încă urmărea sportul, echipele, cluburile, statisticile, jucătorii, miracolul celor de la New York Mets, care, uluitor, aveau şansa de a ajunge în Campionatul Final în acel an, şi, mai mult ca orice, urmărea strategia. Baseballul era un joc care depindea de aruncător. Jucătorul de la bătaie ştia că aruncătorul trebuia să trimită mingea peste baza casă pentru a-l scoate din joc. Când aruncai mingea, jucătorul de la bătaie încerca s-o nimerească în plin. Aşa că trebuia să- 1 ţii în suspans. Se aştepta la o traiectorie curbată? La o aruncare în viteză? O traiectorie curbată înspre exterior? Sau o minge în viteză înspre interior? Ca majoritatea oamenilor, cei de la bătaie ghiceau. Jucătorii buni îi studiau pe aruncători, le urmăreau mişcările, se uitau după orice le-ar fi putut da o indicaţie despre felul despre cum avea să fie aruncată mingea. Dar aruncătorii buni erau şi mai deştepţi. Îi

ţineau pe cei de la bătaie în suspans. Aruncare în interior? În exterior? Minge cu boltă? Schimbare de traiectorie? Minge rapidă în sus? O alegere greşită şi cel de la bătaie îţi azvârle mingea în afara terenului. O alegere bună şi l-ai scos din joc, iar tu devii milionar.

Tot aşa era şi cu vânzarea de droguri. Trebuia să-i ţii în suspans. Traficantul ăla o să mă atace aşa? Sau altfel? Noaptea? Sau ziua? Vinde mai ieftin decât mine? Vinde heroină? Marfa din Asia? Sau marfa din Turcia? De ce-şi dă mahoarca aia maronie pe o nimica toată în Jamaica, Queens, iar apoi o vinde la triplu preţ în Wyandanch, Long lsland?

Genul ăsta de gândire îl propulsase în vârful ierarhiei traficanţilor din sudul Brooklynuiui şi îi permisese să intre în Queens, ba chiar şi în părţi din Manhattan şi Long lsland. îi pica bine asta. Avea o echipă bună şi, cel mai important, avea o minte de baseball. Fusese antrenat de cel mai bun. De un om care ştia jocul.

Nenorocitul de Sportcoat.

Sportcoat, se gândea Deems cu amărăciune, era un cretin şi o chestiune delicată, de care va trebui să se ocupe mai târziu. Deocamdată trebuia să se concentreze asupra lui Earl şi a domnului Bunch, N-avea încotro.

Nu era uşor însă. Il obseda atât de mult să ghicească ce strategie avea domnul Bunch de-l lăsa pe Earl să se facă de râs, încât abia dacă mai dormea. Dimineaţa se scula cu dureri în corp şi cu vână tăi pe braţe, pentru că se zvârcolea în somn şi se lovea de perete. Urechea, sau ce mai rămăsese din ea, încă îl durea tot timpul. Avea nevoie de somn. Şi odihnă. Iar

bunăciunea asta de Phyilis, care stătea acum lângă el pe cheiul Vitali, era exact ce-i trebuia ca să-şi abată gândurile. Avea nevoie de pauza asta. Altfel, avea să rămână o bombă care putea exploda în orice clipă. Văzuse chiar în cartierul lui ce se întâmpla cu traficanţii care n-o lăsau mai moale şi nu pricepeau ce se întâmplă în jurul lor. Domnul Bunch şi Earl aveau un plan. În ce consta planul ăsta? Nu ştia sigur. Dar dacă-l tăbăcea pe Earl sau chiar dacă se apăra doar de un eventual atac din partea lui, putea să-şi ia adio încă de pe acum de la gândul de a se asocia cu Joe Peck.

Deems ştia că Peck reprezenta echivalentul World Series. El era tipul cu resurse. Deems n-avea cum să-i arunce lui Peck nicio minge până ce nu-şi aduna propria echipă. încă muncea la asta, racolând membri pentru protecţie, calculând costuri şi riscuri, numărându-şi aliaţii din Blocurile Watch, din Far Rockaway, Queens, şi cei doi oameni de încredere din Bed-Stuy de pe vremea când fusese la Spofford, şi trebuia să se asigure de loialitatea tuturor înainte să-l poată aborda pe Joe Peck. îl trimisese în Queens pe Beanie, cel mai de încredere membru al echipei, ca să tatoneze terenul cu nişte traficanţi din cartierul Jamaica şi să-i întrebe dacă ar fi dispuşi să cumpere de la el dacă le vindea cu 20% mai ieftin decât domnul Bunch. Răspunsul a fost un tainic da. Trebuia pur şi simplu să mai pună la punct nişte detalii înainte să-l abordeze pe Peck. Să mai aibă răbdare câteva săptămâni, apoi să acţioneze.

Stresul însă erau greu de gestionat. Existau foarte puţini oameni în care avea încredere. Deems se baza tot mai mult pe Beanie, care era mai matur decât

ceilalţi şi ştia să-şi ţină gura ca să nu scoată tâmpenii. în rest, totul se complicase. Maică-sa bea tot mai mult. Soră-sa dispăruse pe undeva şi nu mai fusese văzută de luni de zile. Deems se trezea că nu poate să se dea jos din pat dimineaţa. Rămânea ţintuit, tânjind după vremurile de demult, după pocnetul bâtei de baseball în vreo zi călduroasă de vară, după timpurile când Beanie, Lightbulb, Dome şi Sugar, cel mai bun prieten al lui, alergau după mingi pe teren în timp ce Sportcoat răcnea la ei şi apoi îi aşeza pe banca împuţită şi le spunea poveşti tâmpite despre foşti jucători cu nume ciudate din ligile negrilor. îşi amintea de zilele când el şi prietenii lui se întindeau pe acoperişul de la Blocul 9 aşteptând să cadă furnicile. Erau nişte băieţi nevinovaţi pe vremea aia. Nu şi acum. La nouăsprezece ani, Deems se simţea de cincizeci. în fiecare dimineaţă se dădea jos din pat cu senzaţia că dormise pe buza unui abis întunecat. Cocheta chiar cu ideea s-o şteargă în Alabama, unde se mutase Sugar, şi să se liniştească acasă la prietenul său, să renunţe la toată treaba şi să-şi găsească o universitate acolo în Sud care avea o echipă de baseball. Nu-şi ieşise din mână. Putea încă să arunce mingea cu o sută douăzeci şi cinci de kilometri la oră. Era sigur că e suficient de talentat ca să fie primit într-o echipă universitară bună chiar şi după începutul sezonului. Aşa zisese domnul Bill Boyle, antrenorul de baseball de la St. Johns. Deems îl ştia pe domnul Boyle de ani de zile. Domnul Boyle venea în fiecare vară şi-l căuta, urmărindu-l cum aruncă. îşi făcea însemnări despre el, notându-i scorurile şi poziţiile în clasamente. Lui Deems îi plăcea asta. în toţi anii de liceu de la John Jay High

School, unde aruncările lui duseseră echipa până la campionatul statal, domnul Boyle îi zisese: „Ai viitorul asigurat dacă n-o faci de oaie”. Dar Deems o făcuse de oaie. În vara de după ce-a terminat liceul, când se înscrisese deja la St. Johns, domnul Boyle a venit în vizită, dar deja afacerile cu droguri mergeau foarte bine. Când l-a văzut pe domnul Boyle venind, şi-a împrăştiat oamenii, făcându-se că plouă. S-a dus cu domnul Boyle la vechiul teren de baseball din Cause şi i-a arătat că poate încă să arunce o minge cu o sută douăzeci şi cinci de kilometri la oră, ba chiar mai iute. Bătrânul antrenor a fost încântat. L-a sunat pe Deems când a început primul semestru, iar Deems i-a zis: „Voi fi acolo”, dar a intervenit ceva în afacerea lui – nici măcar nu-şi mai amintea ce; privind acum în urmă, probabil un mărunţiş. Şi cam asta a fost tot. Cum domnul Boyle n-a mai primit nicio veste de la el, a apărut în complex neanunţat şi l-a zărit pe Deems la steag, înconjurat de drogaţi, vânzând heroină.

— îţi iroseşti talentul, i-a zis el lui Deems şi dus a fost.

Deems a vrut să-l sune, dar îi era prea jenă.

„Pe de altă parte”, şi-a zis el, „domnul Boyle conducea un hârb de Dodge Dart. Firebirdul meu e mai tare decât maşina lui.” în plus, domnul Boyle nu trăia în Cause, unde viaţa era grea.

Cum stătea pe chei cu una din cele mai tari gagici pe care avusese vreodată şansa s-o cuprindă cu braţul, încălţat cu tenişi Converse noi- nouţi cu steaua pe o parte, cu 3 200 de dolari într-un buzunar şi un pistol de 8 milimetri în celălalt şi cu Beanie pe post de bodyguard, pentru ca nu mai mergea nicăieri acum fără însoţitori, Deems şi-a alungat baseballul

din cap şi s-a străduit să-şi îndrepte gândurile spre celălalt joc. Cel adevărat. Trebuia să fie pe față. Primise un telefon în după-amiaza aia de la unul din băieţii din Bed-Stuy care fusese închis cu el ia Spoiford. Bănuise corect. Bunch se pregătea să facă o mişcare.

Bunch îi S[h] icise intenţiile, aşa i-a zis tipul. Bunch aflase cumva că Deems voia să ajungă Ia o înţelegere cu Joe Peck ca să preia distribuţia. Earl era doar o fentă ca să-i adoarmă vigilenţa.

— Nu Earl îi tipu* de care tre' să te fereşti. Bunch a trimis după altcineva.

— După cine? întrebase Deems.

— Un nenorocit de-i zice Harold Dean. Nu ştiu nimic de el. Decât că e un asasin. Pazeşte-ţi spatele.

Deci asta era. Bine. O minge cu boltă. Harold Dean. Şi-a avertizat oamenii şi i-a pus pe poziţii, piasându-i în fiecare bloc. Să stea cu ochii pe orice străin, oricine care nu-i din Cause şi care umblă prin Blocurile 9, 34, 17, adică prin teritoriul lui, orice bărbat sau puşti care se plimbă fără treabă prin piaţă şi pare dubios. Putea fi Harold Dean. Să nu facă nimic. Doar să-i dea lui raportul. Asta era consemnul. Fusese cât se poate de clar. Cheltuise şi ceva bani şi mal trimisese nişte oameni pe teren. Nu rămăsese niciun colţişor din Cause la care nu se gândise. Nu exista acoperiş, clădire sau alee pe care sa nu stea cu ochii câte un om de-al lui, inclusiv blocul său, Blocul 9, unde-l pusese pe Stick pe acoperiş, pe când un alt băiat pe nume Rick supraveghea holurile împreună cu Lightbulb.

Lightbulb.

Era ceva cu el care lui Deems nu-i plăcea.

Lightbulb nu mai era în formă. încă din urmă cu două săptămâni, când Lightbulb şi Beanie veniseră să-i vadă după împuşcătura, iar Lightbulb se speriase şi zisese „tu” în loc de „noi” când Deems spusese că vrea sa-l abordeze pe Peck, de-atunci, deci, Deems intrase la bănuieli. Lui Lightbulb nu-i plăcuse planul. De fapt, dacă stătea Deems să se gândească, Lightbulb nu avusese niciodată prea mult entuziasm pentru afacere. Bunch îi ştia intenţiile pentru că-l turnase cineva. Îi trecuse în revistă pe posibilii trădători şi dacă ar fi sa pună bani pe cineva...

A simţit o arsură în gât pe măsură ce-l cuprindea furia.

Gângureala fetei ca mierea de lângă el, care ofta şi-şi legăna picioarele deasupra apei, i-a răcorit arsura şi l-a adus înapoi în prezent. Ea îi vorbea, dar n-o auzea. Mintea îi mergea încontinuu. A mai dat o dată ocol problemei Harold Dean, apoi s-a oprit din nou la Lightbulb.

Fututul de Lightbulb.

Nu-i venea sa creadă, dar n-avea încotro. Lightbulb se dăduse de gol în apartament, cu două săptămâni în urma. De-a tun ci nu prea se mai arătase la faţă. Lightbulb se şi droga, ceea ce însemna că atunci când livra probabil amesteca marfa cu bicarbonat sau ce-o mai fi avut la îndemână. Dilua produsele ca să-şi ţină partea bună pentru el.

Furia începea să-i întunece mintea limpede de până atunci. Era o greşeală, ştia asta. Dar nu se putea abţine.

— S-a dat de gol chiar acolo, pe loc, în apartament, a lăsat el să-i scape.

— Ce-ai zis? a întrebat Phyllis.

Era aşa de scumpă. Vocea ei, plăcută şi îngânată cu accentul ăla din Sud, îl excita. Cum statea acolo, matură şi frumoasă, era aproape ca o femeie în toată firea, ca negresele pe care le văzuse el în filme şi la TV, Diahann Carroll şi Cicely Tyson. Alături de ea, se simţea şi el la fel, adică deopotrivă bărbat copt şi vedetă de cinema. Se jena că nu avea mai multă experienţă cu fetele. Ea avea douăzeci şi patru de ani, cu cinci mai mult decât el. Majoritatea fetelor pe care le ştia Deems erau mai tinere şi lucrau pentru el; cele mai mari şi-o puneau uneori cu el pentru droguri sau pur şi simplu deveneau curve ca să-şi finanţeze nevoile, ceea ce le făcea de neatins. Scumpa asta era atât de frumoasă şi de deşteaptă, încât ar fi fost păcat s-o lase sa-şi piardă minţile de la heroina înainte să-şi ia el partea. În plus, era puţin rece şi distantă, ceea ce o făcea irezistibilă.

Fusese de acord să vină cu el pe chei, unde se gâseau o grămada de unghere părăsite, locuri perfecte pentru un tip care voia să-şi înmoaie un pic coaiele. Era mai bine decât sa-şi rişte viaţa în apartamentul vreunui drogat din Cause, care ar fi putut să-l dea în gât pentru o punguţă de zece dolari de heroină.

Ea îl privea ciudat, aşteptându-i răspunsul.

— N-are importanţă, a zis Deems, ridicând din umeri.

S-a uitat apoî înspre malul celălalt, la luminile care sclipeau şi care începeau sa apară una câte una, pe măsură ce soarele apunea în zare.

— Uită-te la luminile alea, a zis el.

— Frumos.

— Următoarea chestie pe care-o să mi-o cumpăr

e un apartament. În Manhattan.

— Tare, a spus ea.

Deems a cuprins-o cu braţul pe după umeri. Fata i l-a îndepărtat.

— Nu-s genul ala de tipă, a zis ea.

Ei a rânjit, uşor jenat, conştient că Beanie îi păzea la cinci metri în spate, cu un pistol de 9 milimetri în buzunar.

— Ce fel de tipa eşti?

— Păi nu genul ăla. Nu încă. Nu te cunosc suficient de bine.

— De-aia am venit aici, păpuşa.

Ea a râs.

— Câţi ani ai? l-a întrebat.

— Fată, n-o sa ne frecam aici ca nişte adolescenţi, dacă asta întrebi. Nu cu el stând de pază acolo, a răspuns Deems, dând din cap spre Beanie. Am venit numa să ne uitam la apă, să ne răcorim şi să vorbim.

— OK. Da', ştii, am nevoie de un pic de ceva. Simt că mă ia aşa, nevoia... ştii. N-o să-mi ceri să fac ceva în plus aici pentru asta, nu?

Deems era dezamăgit.

— Fată, nu-mi trebe nimic în plus. Nu acum. Îţi vine să tragi, îţi dau o priză.

— Las-o baltă, a spus ea.

Şi-a legănat capul dintr-o parte într-alta ca şi cum ar fi cântărit ceva în minte, apoi a zis:

— Sau... parc-aş vrea totuşi să gust un pic.

El a privit-o furios.

— Parc-ai zis că nu eşti dependentă.

— Da[7] nu de droguri vorbesc. Vorbesc cum ar fi să te gust pe tine, băiete!

I-a bătut uşor pantalonii lângă fermoar.

El a chicotit. Din nou a avut o senzaţie de alarmă, ca o străfulgerare, şi ar fi examinat-o mai îndeaproape dacă n-ar fi fost întrerupt de Beanie, care a izbucnit în râs în spatele lui şi a zis:

— Deems, la dracu, fii atent aici!

Deems s-a întors. Beanie, la mai bine de trei metri în spate, stătea tocmai lângă Hot Sausage, care era matolit şi venise fără pălăria aia caraghioasa cu calota turtită. În schimb, era îmbrăcat în uniformă de arbitru, cu tot cu jacheta, şapcă şi apărătoare de piept, iar masca o ţinea în mână. Se legăna nesigur pe picioare, afumat în ultimul hal.

Deems s-a ridicat iute şi s-a apropiat de ei.

— Sausage, ce faci aici? a întrebat el, râzând pe înfundate. Eşti beat? Inca n-a venit Halloweenul.

Simţea mirosul de băutură. Sausage era mangâ şi de-abia se ţinea drept, iar lui Deems aproape ca i-a părut rău de el.

Sausage era beat mort.

— N-o fost ideea mea, a bolborosit el. Dă cum fiindcă tu... mă rog... mi-o zis că dacă vezi uniforma asta, o să fie un mesaj.

— Ce tot îndrugi acolo? a întrebat Deems.

În minte începea să-i încolţească o idee. I-a aruncat o privire lui Beanie, care râdea în continuare, şi apoi lui Phyllis, care se apropiase. A arătat cu degetul în direcţia stadionului, care se afla câteva străzi mai încolo.

— Terenul de baseball e în direcţia aia, Sausage, a spus el.

— Pot să-ţi zic ceva scurt între patru ochi? a întrebat Sausage.

Deems a mirosit că ceva nu-i în regulă. S-a uitat de jur împrejur.

În afară de Beanie, fata asta nouă, Phyllis, şi Sausage, nu mai era nimeni pe chei. În spatele lor se înălţa întunecată fabrica de vopsele abandonată. În ciuda stării de ebrietate în care se găsea, Sausage părea tulburat şi de-abia respira.

— Hai să mă vezi mâine. Când nu eşti beat. Am treabă acum.

— Nu durează mult, domnu Deems.

— Nu mă iua cu domnu Deems, nenorocitule. Te-am auzit cum vorbeşti de mine ia catarg. Crezi că mă duci de nas, că nu ştiu că-l ascunzi pe Sportcoat? Dacă nu era bunicu, îţi spărgeam dinţii încă de-acu două săptămâni. Şi ţie, şi lui Sport. Babalâci amărâţi ce sunteţi, v-apucaţi voi să-mi faceţi mie probleme...

— Dă-mi numa un minut, fiule. Tre' să-ţi zic ceva. Îi important.

— Să te-aud, atunci. Dă-i drumul.

Sausage părea îngrozit. S-a uitat la Phyllis, apoi la Beanie, apoi din nou la Deems.

— Îi personal, Deems, ascultă-mă. De la bărbat Ia bărbat. Îi despre Sportcoat...

— II fut pe Sportcoat, i-a răspuns Deems.

— Vrea să-ţi zică ceva important! a insistat Sausage. în particular.

— Să-l fut! Dispari în puia mea!

— Ce-ar fi să ai mai mult respect pentru un bătrân, ha? Ce ţi-am făcut io ţie?

Deems a analizat rapid situaţia, trecând lucrurile în revistă. Echipa era la catarg. Chink era la locul lui. Rags era la locul lui. Stick avea o trupă de puşti pe acoperişuri. Beanie era aici cu el, cu un pistol în

buzunar. Şi el avea un pistol în buzunar. Lightbulb era... ma rog, la locul lui, departe, şi pe moment nu constituia o ameninţare, mai ales că avea să se ocupe de el în curând. A aruncat o privire înspre Phyllis, care-şi scutura praful de pe funduleţul ei frumos.

— Plec eu un pic, a spus ea, făcând un pas în spate către fabrica de vopsele părăsită. Puteţi să vorbiţi.

— Nu, păpuşă, stai aici.

— Mai bine pleci, i-a zis Hot Sausage lui Phyllis.

— Las-o-n pace, Sausage!

— Numa' un minut, Deems. Te rog. Dă-mi un singur minut între patru ochi. Pentru numele lui Dumnezeu, băiete! Doar un minut!

Deems şi-a coborât vocea, înfuriat de-acum.

— Zi-mi ce vrei în clipa asta sau îţi sparg toţi dinţii din gura.

— Aşa sa fie, a bolborosit Sausage.

S-a uitat iar la Phyllis, apoi a zis:

—- Sora Gee... o mai stii?

—- Zi odata, nenorocitule!

— Fie!

Sausage şi-a dres vocea, leganând-se de beat ce era şi încercând să se adune.

—- O trecut sora Gee prin încăperea cu boileru[1] azi, când io şi Sportcoat trăgeam... ştii tu, o duşcă. O zis ca umbla copoii prin preajma, punând tot felu' de întrebări. O primit o informaţie de la unu dintre ei şi i-o dat-o iu[1] Sportcoat. Şi el vrea s-o ştii şi tu.

— Ce informaţie?

— Vine cinerva să-ţi facă felu, Deems. Cineva rău.

—- Zi-mi ceva ce nu ştiu, moşule!

— Cineva pe nume Harold Dean.

Deems a tras aer printre dinţi şi s-a întors către Beanie.

—- Beanie, du-l dracului de-aici!

A dat să plece şi deodată a observat, cu coada ochiului, o mişcare în dreapta lui.

Fata.

Se îndepărtase de el şi, cu o singură mişcare fluida, şi-a vârât braţul în jacheta de piele, a scos un Smith *&C* Wesson de 8 milimetri cu ţeavă scurtă, a îndreptat pistolul spre Beanie şi a tras. Beanie a văzut- o şi a încercat sa-şi scoata şi el pistolul, dar n-a fost destul de rapid. Ea l-a doborât la pământ, apoi s-a întors spre Hot Sausage, care se dădea în spate, şi i-a tras un glonţ în piept, făcându-l să se prăvălească pe ponton. Pe urmă şi-a întors arma spre Deems.

Deems, care se afla la marginea cheiului, a sărit pe spate în apele portului când a văzut lumina clipind din ochiul pistolului. Când a lovit apa, a simţit că-i ia foc urechea care încă i se vindeca de la împuşcătura lui Sportcoat, pe urmă l-au învăluit apele reci din East River şi apoi l-a sfâşiat o durere puternică, izbucnind din braţul stâng şi pictându-i parcă întregul trup, pe care şi-l simţea sfârtecat. N-avea nicio îndoială că-şi pierduse braţul.

Ca mai toţi copiii care crescuseră în Blocurile Cause, Deems nu învăţase niciodată să înoate. Evitase portul jegos şi piscina de lângă blocuri, care era folosită mai mult de către locuitorii albi din restul cartierului şi era păzită de poliţişti care îi ţineau ia distanţa pe copiii din apartamentele sociale. Acum, cufundat în râu, se zbatea zadarnic şi şi-a scos disperat mâna dreaptă la suprafaţă. A înghiţit o gură

mare de apa, după care a auzit pe cineva aterizând lângă el şi s-a gândit: „La dracu, curva aia a sărit şi ea”. S-a scufundat din nou şi, pentru prima data din copilărie, s-a trezit că-l invocă pe Dumnezeu în bezna aia din apă, cerându-i ajutorul, implorând: „Te rog, ajută-mă”, înghiţind din nou apă şi zbătându-se cuprins de spaimă. „Ajută-mă, Doamne, şi dacă nu mă înec... Doamne, ajută- mă, te rog.” Toate lecţiile învăţate la şcoala de duminică, toate rugăciunile pe care le spusese, toate durerile de care avusese parte în tânăra lui viaţă, toata amărăciunea pe care o provocase şi care-i stătea înfiptă în gât şi îi chinuia conştiinţa, ca guma pe care o lipise sub băncile din Biserica Baptistă Five Ends când era copil, toate păreau să se fi stârnit într-un vârtej ca să creeze un lanţ în jurul gâtului său şi să-l sufoce. A simţit cum curentul îl apucă de picioare şi îl azvârle la suprafaţă, unde a luat cu disperare o gură de aer înainte să fie prins din nou de picioare şi tras în jos—- cu totul de data asta. Nu se putea împotrivi. S-a simţit tras încet de curent, l-a cuprins brusc sfârşeala şi nu s-a mai putut opune. Agitaţia i s-a scurs din picioare şi a văzut cum se apropie întunericul.

Chiar atunci, l-a apucat ceva de geacă şi l-a ridicat la suprafaţă. A fost smucit în spate, izbit de unul din stâlpii pontonului şi ţintuit acolo, sub apăsarea unui braţ puternic. Cel care-l ţinea, oricine o fi fost, gâfâia. Apoi a auzit un şuierat ascuţit:

—' Ş ş ş ş ş-

Nu vedea nimic în bezna aceea. Umărul stâng îl ustura aşa de tare, de parcă fusese înmuiat în acid. Era ameţit şi simţea cum îi curge sânge cald pe braţul stâng. Apoi cel care-l ţinea a slăbit o clipă strânsoarea, cât să-l apuce mai bine, şi l-a tras mai în

spate sub pontonul de lemn şi mai aproape de mal. A simţit sub picioare fundul pietros. Apa îi ajungea până la gât acum. Acela care-l ţinea era în picioare. Deems a încercat şi el sa se sprijine pe tălpi, dar nu-şi putea mişca picioarele.

— Isuse, a gâlgâit el.

O mâna i-a acoperit repede gura şi o faţă s-a apropiat de a lui, vorbindu-i chiar deasupra umărului.

—- Şşş, linişte, a zis vocea.

Chiar şi în apă, cu miasmele de pe chei şi duhoarea de peşte şi cu mizeria din East River de jur împrejur, Deems tot a simţit mirosul de alcool. Şi mirosul bărbatului. Izul inconfundabil al bătrânului învăţător de la şcoala de duminică, acelaşi care-l ţinuse odinioară în poală lângă soba caldă cu lemne de la Five Ends, când el era un băieţel de nouă ani care urla cu pantalonii uzi, pentru că maică-sa se îmbătase prea tare ca să meargă la slujbă şi îl trimisese singur, în haine de duminică mirosind a pişat, ştiind că învăţătorul beţiv de la şcoala de duminică şi Hettie, nevasta lui bună la suflet, aveau să-i dea pantofi şi pantaloni, cămaşă şi chiloţi curaţi, haine purtate cândva de fiul lor orb, Pudgy Fingers, ştiind că, în fiecare duminică, Hettie avea să ducă discret hainele murdare ale lui Deems înapoi la ea acasă într- o pungă pe care-o aducea cu ea tocmai cu acel scop, alături de cutia în care se strângeau banii pentru Clubul de Crăciun, unde ea şi Sportcoat puneau negreşit cincizeci de centi în fiecare săptămână —- douăzeci şi cinci pentru Deems şi douăzeci şi cinci pentru propriul lor fiu, Pudgy Fingers. Apoi îi spăla hainele lui Deems şi le trimitea înapoi la maică-sa într-o punga de hârtie, împreună cu o prăjitură, o

felie de tartă sau nişte peşte fript pentru copii. Asta era adevărata bunătate creştinească. Adevărata iubire creştinească. O femeie înverşunată care dădea dovadă de iubire înverşunată într-o lume înverşunată. Ea şi soţul ei, un beţiv incurabil, care peste ani avea să-i arate băiatului cum să arunce mingea cu o sută douăzeci şi cinci de kilometri la oră şi să prindă marginea din exterior a bazei casă, ceea ce niciun alt băiat de optsprezece ani din Brooklyn nu putea face.

Sportcoat îl ţinea pe Deems lipit de stâlp, cu capul bătrân dat pe spate şi cu ochii bătrâni privind încordaţi printre stinghiile pasarelei de pe chei. A ascultat atent până ce zgomotul de paşi al fetei care alerga le-a trecut pe deasupra capului, a răsunat de-a lungul cheiului şi a dispărut înspre fabrica de vopsea şi strada de dincolo de ea.

Când s-a lăsat liniştea şi nu s-a mai auzit decât sunetul valurilor care se loveau de stâlpi, Sportcoat a slăbit strânsoarea, l-a răsucit pe Deems cu spatele şi l-a smucit înspre mal, trâgându-l ca pe-o păpuşă de cârpe până ce-au ajuns la pietre. L-a întins pe o fâşie nisipoasa de lângă pietre şi s-a aşezat epuizat lângă el. Apoi a strigat înspre cheiurile care se aflau chiar deasupra locului unde şedeau.

—- Sausage, mai trăieşti?

De pe chei s-a auzit un răspuns gălgâit.

— La dracu, a zis Sportcoat.

Deems nu-l mai auzise niciodată pe bătrân înjurând. Sunase ca un sacrilegiu. Sportcoat s-a dus spre marginea cheiului ca să se suie pe el, dar s-a lăsat într-un genunchi, luminile de peste râu, din Manhattan, căzându-i pe chipul epuizat.

—- Tre' să-mi trag sufletu , Sausage, a strigat

Sportcoat. Nu mă pot mişca încă. O clipă numa. Vin acu .

Sausage a scos din nou un gâlgâit. Sportcoat s-a uitat înspre Deems, care zăcea în continuare pe nisip, şi a clătinat din cap.

—- Nu ştiu ce-i cu tine, a gâfâit el. N-asculţi de nimeni.

—- Curva aia m-a împuşcat, a icnit Deems.

—- Of, mai taci. N-ai nimica la braţu cel bun.

—- N-am ştiut c-are armă la ea.

— Asta-i problema cu voi, tinerii. Dac-aţi fi crescut în Sud, aţi mai şti una, alta. Nimica nu vă-nvaţă oraşu* ăsta. I-am zis Iu Sausage să-ţi spună. Sora Gee o dat de veste că vine Harold Dean să te-omoare.

—- Eram deja cu ochii-n patru.

—- Serios? Şi-atunci de ce nu te-ai uitat dincolo de puţă, care pun pariu că era sculată şi ţapănă? Harold Dean te ţinea de mână, băiete, torcând ca un pisoiaş şi duhnind a bucluc. Harol-deen, băiete. Harol- *deen* îi nume de fata.

Bătrânul s-a ridicat în picioare şi s-a suit pe chei, unde se găsea Sausage. Deems l-a urmărit cu privirea până când a simţit că-l cuprinde un întuneric blând. A venit chiar la timp.

18
Ancheta

în dimineaţa aceea de sâmbătă, cearta pe brânza gratis din subsolul lui Hot Sausage ar fi degenerat într-o răzmeriţă în toată regula dacă n-ar fi fost Soup Lopez acolo. Sora Gee s-a bucurat că-l convinsese să vină. Motivul nu era neapărat că Hot Sausage nu era

acolo ca să împartă brânza, s-a gândit sora Gee, ci mai degrabă faptul că Sausage era mort – fusese împuşcat mortal miercurea trecută, alături de bunul lui prieten, Sportcoat. Se pare că amândoi fuseseră împuşcaţi şi azvârliţi în apele portului de către Deems, care apoi se împuşcase şi pe sine. Aşa umbla vorba deocamdată. Nu erau decât nişte zvonuri urâte. Complexul era obişnuit cu de-astea, sora Gee o ştia bine. Chiar şi aşa, povestea îi afectase pe toţi destul de tare.

—- Dracu să-l ia pe Deems, a spus Bum-Bum. A greşit ordinea. Trebuia să se-mpuşte pe el prima dată.

De obicei era prima la coada care se forma la uşa rampei către subsol, pentru că se trezea la cinci dimineaţa ca să ajungă la şase. De câteva luni îşi pusese-n cap să descopere cine aducea brânza într-ascuns. Nu descoperise încă, dar sosirea în zori îi confirmase trei aspecte: în primul rând, că nu Hot Sausage era sursa brânzei. În al doilea rând, că întotdeauna avea asigurat un loc în capul cozii, pentru că mai toţi prietenii ei soseau devreme. Iar în al treilea rând, în felul ăsta era prima care afla bârfele, fiindcă toţi cei care veneau devreme să pună mâna pe brânză erau prieteni de-ai ei de la catarg, pe care-i cunoştea de ani de zile.

în dimineaţa aceea a ajuns cu zece minute mai târziu decât de obicei şi a găsit-o prima ia coadă pe doamna Izi, care venise şi ea devreme şi tocmai pălăvrăgea cu sora Gee, care stătea în dreptul mesei unde se împărţea brânza, după ce i se încredinţase trista sarcină de a face onorurile în absenţa lui Sausage. în spatele doamnei Izi, nu foarte departe, se găseau Verişoarele, Joaquin, curierul de pariuri,

precum şi desfătarea secretă a lui Bum-Bum, Dominic, Senzaţia Haitiană, care, după cum a observat ea, părea proaspăt spălat pe faţă şi avea unghiile tăiate —- ceea ce e întotdeauna un semn de bună igienă la un bărbat. în spatele lui se găseau celelalte două membre ale Societăţii pentru Suveranitatea Portoricană din Blocurile Cause. Se aflau acolo, în formaţie completă, toţi campionii la categoria grea în materie de ştiri, păreri şi zvonistică. Ziua se anunţa perfectă pentru conversaţii lămuritoare şi bârfe proaspete, de cea mai bună calitate.

Bum-Bum şi-a croit drum până la locul de onoare pe care-l ocupa în fruntea cozii, chiar în spatele doamnei Izi, care i-l păstrase, şi a ajuns chiar la timp ca s-audă ce-avea doamna Izi de spus despre chestiunea zilei.

— Sportcoat era de douăzeci de ani cu un picior în groapă, la cât de mult trăgea la măsea, a zis ea. Dar n-am ştiut că şi Sausage bea aşa mult. Poate s-au certat şi s-au împuşcat unul pe altul.

—- Sausage n-a-mpuşcat pe nimeni, a răspuns Bum-Bum.

Stând la coadă în spatele ei, Dominic – care doar *din întâmplare* se trezise la cinci dimineaţa şi doar *din întâmplare* ajunsese la uşa de la subsol la ora şase şi, zău, *tot din întâmplare* se găsea acum chiar în spatele lui Bum-Bum, după ce făcuse schimb de locuri cu mai mulţi oameni ca să ajungă mai în faţă – i-a dat dreptate.

—- Sausage era un prieten bun, a zis el.

Joaquin, care se afla puţin mai în spate, părea ciudat de trist.

— Am împrumutat doişpe dolari de la Sausage, a spus el. Mă bucur că nu i-am dat înapoi.

—- Doamne, zgârcit mai eşti, a intervenit doamna Izi.

Erau nu mai puţin de cinci oameni între ea şi fostul ei soţ, aşa că a ieşit din rând ca să i se adreseze.

— Ţi-s aşa strânse băierile pungii, că-ţi cârâie curu' când păşeşti.

— Măcar io am cur, i-a întors-o el,

—- Aşa-i. Trei. Unu ţî-i pe faţă.

— Scroafă!

— *GilipollasZ*[45]

— *Perro^*

Un bărbat din capătul cozii i-a strigat doamnei Izi să-şi vâre curul gras înapoi în rând.

—- Vezi-ţi de treaba ta! s-a răstit Joaquin.

— Fă-mă, Joaquin! a urlat bărbatul.

Joaquin a ieşit din rând şi cearta era să se preschimbe într-o încăierare generală, dar situaţia a fost potolită de uriaşul Soup, care a păşit între ei, cu o înfăţişare sumbră în costumul lui de membru al Naţiunii Islamului. Sora Gee a intervenit rapid, ieşind de după masa lungă stivuită cu brânză şi trăgându-l blând pe Soup deoparte.

— Haideţi, vă rog, nu vă ambalaţi, a zis ea. Nu ştim ce s-a întâmplat. O să aflăm mai multe mai târziu.

Acest mai târziu a venit imediat, când s-a iscat o mică vânzoleală la intrare. Sora Gee a văzut cum coada la brânză, care şerpuia pe uşă afară, s-a dat deodată la o parte. Câţiva oameni s-au tras din drum şi în încăperea cu boilerul a intrat sergentul Potts.

În urma lui veneau tânărul lui partener şi doi

detectivi în civil, puşi pe treabă, care s-au strecurat pe lângă coada care bloca intrarea până în mijlocul încăperii deodată aglomerate, în care s-a lăsat o tăcere deplină.

Potts s-a uitat la masa unde stătea sora Gee şi apoi la locatarii îngrijoraţi care aşteptau la coadă. A sesizat mişcare cu coada ochiului şi a văzut trei oameni, o femeie şi doi bărbaţi, cum ies din rând şi se furişează spre ieşire fără o vorbă. A presupus că fie erau liberaţi pe cauţiune, fie aveau mandate de arestare pe numele lor. Un al patrulea, un portorican uriaş, tânăr şi bine îmbrăcat, de peste doi metri, a dat şi el să-i urmeze. Bărbatul îi părea vag cunoscut lui Potts şi, în timp ce silueta imensă se îndrepta spre uşă, partenerul lui Potts, Mitch, l-a bătut uşor pe umăr şi a dat din cap înspre Soup.

— Vrei să-l iau la întrebări?

— Ai înnebunit? Nu-i vezi cât e?

Soup s-a strecurat afară, alături de ceilalţi.

Potts şi-a îndreptat atenţia spre sora Gee. Chiar şi cu noaptea-n cap, într-o zi mohorâtă de sâmbătă în subsolul acela jilav şi plin de lume, ea tot frumoasă era, ca o dimineaţă de primăvară irlandeză.
Purta blugi şi o bluză pe care o prinsese în talie, iar părul îi era strâns într-un coc cu o panglică colorată, care îi scotea în evidenţă trăsăturile plăcute.

— ’Neaţa, i-a zis el.

Ea i-a zâmbit subţire. Nu părea fericită să-l vadă.

—- Văd c-ai adus tot efectivul azi, a spus ea.

Potts s-a uitat înspre lumea de la coadă şi a văzut că Bum-Bum, Dominic şi doamna Izi se holbează la el.

— Aţi putea discuta un minut cu aceşti ofiţeri? le-a zis Potts, dând din cap către cei trei însoţitori ai

săi. Chestiuni de rutină. N-aveţi de ce să vă faceţi griji. V-am văzut la biserică pe voi trei, atâta tot. Vrem doar să aflăm mai multe despre victime.

Apoi i s-a adresat surorii Gee.

—- Putem să vorbim afară?

Sora Gee nu s-a obosit să-i spună că doar sora Bum-Bum era, de fapt, enoriaşă la Five Ends. S-a întors în schimb către una dintre Verişoare şi a spus simplu:

— Nanette. Ocupă-te tu aici.

L-a urmat pe Potts pe rampă în sus şi apoi afară. Când au ajuns în piaţă, Potts s-a întors cu faţa la ea, şi-a vârât mâinile în buzunare şi s- a încruntat, cu privirea în pământ. Ea a observat că purta uniformă de sergent la două rânduri. Arăta bine, s-a gândit ea, dar şi îngândurat. În cele din urmă, Potts şi-a ridicat privirea înspre ea.

—- N-o să zic că ţi-am spus c-aşa o să se întâmple.

— Foarte bine.

—- Dar, după cum ştii, a avut loc un incident.

— Am aflat.

— Ai aflat tot?

— Nu. Doar zvonuri. Eu nu cred în zvonuri.

— Ei bine, credem că Ralph Odum... domnul Odum. Aăă, Hot Sausage, îngrijitorul de la boiler, s-a înecat în port.

Ea s-a auzit icnind fără să-şi dea seama c-a făcut-o. Cu niciun chip n-ar fi vrut să izbucnească în urlete de jale şi să se facă de râs în faţa luî. Deodată, se simţea ridicolă. Era un străin minunat, un vis frumos, dar acum era doar un poliţist ca oricare altul. Aducea veşti proaste. Şi rapoarte, probabil. Şi alte mandate. Şi alte întrebări. Oamenii de genul ăsta aveau veşnic întrebări. Niciodată răspunsuri.

— N-am crezut când am auzit, a spus ea sumbru. Am crezut că poate Sportcoat s-o fi înecat.

—- Nu. Sausage s-a înecat. Omul nostru... adică omul vostru, Sportcoat, e viu. L-am văzut azi-dimineaţă.

— E bine?

— A fost împuşcat în piept. Dar e viu. O să trăiască.

— Unde-i?

— La spitalul Maimonides din Borough Park.

—- Da de ce l-or dus tocmai acolo?

Potts a ridicat din umeri.

—- Deems Clemens a fost şi el împuşcat în umărul stâng. Şi el o să trăiască.

—- Dumnezeule. S-or împuşcat unul pe altul?

— Nu se ştie. A mai fost împuşcată şi o a treia persoană. Randail Collins. El a fost ucis.

— Nu-I ştiu.

— Se pare că avea o poreclă.

—'Toată lumea are porecle aici.

—- Beanie.

—- îl ştiu.

A zis-o scurt şi tăios, ca să înăbuşe sunetul lacrimilor care o gâtuiau. Ştia că dacă începe să plângă, n-o să se mai poată opri. Nu voia să verse lacrimi de faţă cu el. În cele din urmă, i-a trecut primul val de şoc şi durere, dar Potts era în continuare tăcut, aşa că ea i s-a adresat din nou, doar ca să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— Ce vrei de la mine?

— Ştii vreun motiv pentru care Sportcoat să vrea să-i omoare pe ceilalţi doi?

— Ştii motivul la fel de bine ca mine, a zis ea.

Privirea lui Potts s-a îndreptat către acoperişul clădirii din faţa lui. A zărit un puşti cum se uită peste margine şi apoi dispare. Ţine de
şase, s-a gândit eL

— Nu ştiu, de fapt, a zis el. L-am văzut pe Sportcoat al vostru la spital de dimineaţă. A fost împuşcat lângă inimă. L-au operat şi i-au scos glonţul, dar e bine. Era ameţit. Sedat. Era zăpăcit. Am vorbit doar câteva minute. A spus că nu l-a împuşcat pe Deems.

— Din ce spui, sună ca Sportcoat. Era beat când o făcut-o – mă rog, cel puţin prima dată. Zice că nu-şi aminteşte nimic. Ceea ce probabil i-adevărat.

— Sportcoat al vostru zice că o femeie i-a împuşcat pe toţi.

— Păi ma gândesc ca omu zice orice ca sa scape de pârnaie.

— I-am zis că amicul lui, Hot Sausage, s-a înecat. Asta l-a afectat tare.

Potts a rămas tăcut preţ de o clipă, în timp ce ea-şi muşca buza şi clipea ca să-şi stăpânească lacrimile.

— Sunteţi siguri ca s-o înecat? a întrebat ea.

— De ce sunt eu sigur e că nu-l găsim. L-am găsit pe Sportcoat al vostru într-o uniformă de arbitru. Pe Randall, puştiul mort. Şi pe Deems, care era rănit. Nici urmă de Hot Sausage.

Ea a ramas tăcuta.

— Nu ţi-am zis că nu-i de glumit cu lucrurile astea? a spus Potts.

Ea şi-a ferit privirea şi n-a scos o vorba.

— Erau prieteni apropiaţi ei doi, Thelonius Ellis, Sportcoat al vostru, şi domnul Odum? a întrebat Potts.

— Foarte apropiaţi.

Preţ de o clipă, surorii Gee i-a trecut prin minte sa-i spună lui Potts că nu exista niciun Ralph Odum. Ca Ralph Odum era, de fapt, numele fals al lui Hot Sausage. Că numele lui adevărat era Thelonius Ellis. Şi ca numele adevărat al lui Sportcoat era Cuffy Lambkin. Şi că ei doi îşi pasau în fiecare săptămâna permisul de conducere. Dar Potts nu scosese nicio vorbă despre Cuffy Lambkin. Ceva nu era în regulă.

— Sportcoat a părut foarte afectat de vestea că i s-a înecat prietenul. Era ameţit, dar a vorbit întruna despre prietenul lui. l-am spus că nu suntem siguri ca amicul lui, domnul Odum, s-a înecat, dar adevărul e că ştim. E destul de clar. Avem un martor de la fosta fabrica de vopsele care a auzit împuşcaturi şi l-a văzut pe Deems cum cade în apă. Martorul l-a văzut pe Deems şi cum se târăşte afară din apă. Dar nu şi pe bătrân. Am găsit nişte lucruri de-ale lui Hot Sausage în apă. Pălăria de la Fondul Locativ. Haina de la Fondul Locativ. Pân-au ajuns scafandrii, curentul trăgea deja în larg. În perioada asta a anului, curentul e puternic. Apa e rece. Trupurile se duc la fund în apă rece, nu plutesc. Scafandrii o să se întoarcă mai târziu să-i recupereze trupul.

— Pe Deems l-ai întrebat ce s-o întâmplat?

— Refuză să vorbească.

— Io m-aş fi aşteptat să fie taman invers, a spus sora Gee. Ca Deems să-l fi împuşcat pe Sportcoat. Sau să-i fi împuşcat pe amândoi. Sausage nu-l înghiţea pe Deems. Dar Sausage n-ar împuşca pe nimeni. Nici Sportcoat. Nu când îi cu minţile-n cap. Lui Sportcoat îi plăcea Deems – îl iubea chiar. Chiar dacă l-o împuşcat, tot îl iubea. Ani de zile i-o fost

învăţător la şcoala de duminică. L-o antrenat la baseball. Toate astea înseamnă ceva, nU?

Potts a dat din **Umeri.**

— Doar că să frigi bezele pe băţ la foc de tabără cu-n puşti nu- nseamnă c-o să se facă cercetaş.

— Tare-i ciudat, a zis ea. Sportcoat o fentat de-atâtea ori moartea... Pe când Sausage n-o avut necazuri cu nimeni niciodată. Eşti sigur că nu-i o greşeală la mijloc? Aduc un pic unul cu altul, să ştii.

— Sigur e Sportcoat. I-am căutat în portofel. I-am găsit permisul de conducere cu fotografie.

— Permisul de conducere?

Surorii Gee i s-a aprins un beculeţ în minte şi i-a zburat gândul la petrecerea lui Soup, când Sausage a zis că Sportcoat se dusese la biroul de înmatriculări şi scosese un permis de conducere pe numele adevărat al lui Hot Sausage: Thelonius Ellis. Pe care Sausage îl luase în primire de la Sportcoat la petrecerea lui Soup.

— Ba mai şi purta uniformă de arbitru, ceea ce-nţeleg că mai face uneori, a adăugat Potts.

— Da, el e.

Sora Gee a încuviinţat din cap, dar apoi a întors chestiunea pe toate feţele. Chiar dacă îl văzuse cu ochii ei pe Sportcoat dându-i permisul lui Sausage, poliţiştilor le-ar fi luat probabil săptămâni întregi să-şi dea seama că adevăratul Thelonius era Hot Sausage şi nu Sportcoat. Oare sa fi făcut din nou schimb de permis după cheful lui Soup, în ideea că daca poliţiştii îl arestau pe SaUsage, asta i-ar fi dat lui Sportcoat prilejul s-o şteargă? A respins ipoteza. „Nu. Sportcoat n- ar face aşa ceva. Ar fi prea beat. I-i prea lene ca să se ducă cu gândul aşa de departe.” Cu toate acestea,

întrezărea un licăr de speranţă. Dacă Hot Sausage era încă prea ameţit ca să le spună ce se întâmplase şi cine erau toţi cu adevărat, mai exista o şansă.

— Vesta aia de arbitru i-a salvat domnului Ellis viaţa, a zis Potts. Glonţul a lovit dintr-o parte, iar apărătoarea l-a încetinit. Altfel, nu mai apuca el ziua de azi. Chestia-i că era cam ameţit şi împleticit la vorbă. Nu era prea lucid. Aşa că o să ne întoarcem peste o zi sau două, când se simte mai bine, ca să mai vorbim cu el.

— Bine.

— Ah, stai, a spus ceva şi de-o femeie. Cum ziceai c-o chema pe nevastă-sa?

— Hettie.

— Nu, nu de Hettie zicea. Ceva despre o Denise Bibb.

— Sora Bibb?

Sora Gee a simţit că i se mai aprinde Un beculeţ. Şi-a înfipt privirea în pământ, străduindu-se din răsputeri să nu-şi lase chipul s- o trădeze.

— îi organista de la biserică. Şefa orchestrei, asta-i funcţia oficială.

— Sportcoat al vostru a zis că asasinul a fost o femeie şi apoi a pomenit-o pe femeia asta de câteva ori. Denise Bibb. De ce-ar face una ca asta? Credeam că nevasta-sa a murit.

Sora Gee şi-a muşcat buza.

— Pesemne că nu era în toate minţile. Ai zis că era ameţit, nu?

— Chiar foarte. Dus de tot, de fapt. A spus tot felul de chestii ciudate despre doamna Bibb. Ceva cum că te omoară cu zile. Le are cu orgiile. E tare cât un bărbat. Te mitraliază. Chestii de-astea. Avea ceva

cu el? Crezi c-ar putea să fie implicată în vreun fel?

Sora Gee a simţit cum beculeţul din minte i se transforma de-a dreptul într-o explozie de artificii. „Ştiam eu!” s-a gândit ea. „Sausage şi sora Bibb aveau o legătură!” Cu privirea încă aţintită în podea, s-a străduit să-şi ia un aer impasibil şi abia apoi a încercat să vorbească.

— Sora Bibb n-ar face rău nici unei musculiţe, a reuşit ea să spună, cu glas sugrumat.

— Se cheamă dovezi. Trebuie să întreb.

— Se cheamă „atunci când îmbătrâneşti, nu-ţi mai rămâne decât imaginaţia”, i-a răspuns sora Gee.

A încercat să-şi compună un zâmbet sumbru, dar nu reuşea. Zâmbetul era cât se poate de sincer acum.

Potts o privea fix. „Zâmbetul ăla e ca un curcubeu”, s-a gândit el. A încercat să păstreze un ton uniform, oficial.

— Nu există niciun motiv pentru care această soră Bibb a voastră ar fi putut să-i poarte pică lui Sportcoat? Vreo ceartă între iubiţi, poate?

Sora Gee a ridicat din umeri.

— Şi la biserică sunt destui care calcă strâmb, la fel ca oriunde pe lumea asta. Au şi ei sentimente, ştii? Se mai simt singuri, chiar şi când sunt căsătoriţi. Există iubire pe lumea asta, domnule. Şi nimeni şi nimic nu i se poate pune de-a curmezişul. N-ai mai văzut aşa ceva?

S-a uitat la el cu atâta dor, încât Potts de-abia şi-a stăpânit pornirea de a ridica mâna ca un elev de clasa a treia care aşteaptă să fie strigat şi de a o întinde după a ei. II demascase. Şi ea nici măcar nu-şi dădea seama c-o făcuse.

— Bine-nţeles, a reuşit el sa îngaime.

— Da’ nu cred să fie ceva între ei, a adăugat sora Gee. De ce n-o întrebi chiar pe sora Bibb?

— Unde e?

— Stă în Blocul 34, Da cum azi e sâmbătă, ea sâmbăta mai mult lucrează. E bucătăreasă la o cantină din Manhattan.

— Aseară ai văzut-o?

— Nu.

Era adevărat. O văzuse în urmă cu trei minute. La coada pentru brânză. Dar nu asta o întrebase. Sora Gee se simţea un pic mai bine. Cel puţin nu-i vânduse gogoşi „cu ridicata”, cum obişnuia să spună mama ei. În plus, cum ar fi putut să afle? Şi-a dat seama că, de fapt, spera ca el să afle. Fiindcă atunci probabil că va trebui să se întoarcă, şi avea să-l vadă iar şi iar. „O să tot mint”, s-a gândit ea, „nUmai ca să mă culcuşesc la umărul lui lat şi să-l văd cum zâmbeşte şi spune o glumă cu vocea aia adâncă şi frumoasă pe care o are, cum o făcut şi în prima zi când o venit la biserică.” A simţit ca-i Urcă fierea în gâtlej. „Ce mai vise şi pe capul meu”, şi-a spus ea cu amărăciune. „O să plece când o să se termine povestea asta. Poate-o să-l mai văd în faţă la Rattigans făcând glume cu prietenii în timp ce eu le mătur sticlele de la bordură.” Gândul a întristat-o.

Potts a văzut că i se întunecă faţa, fără să-nţeleagă de ce.

— O să ne întoarcem să vorbim cu ea, a zis el.

Sora Gee a zâmbit, un surâs cu adevărat trist de data asta, şi a simţit cum i se strânge inima când a rostit cuvintele care lui îi înseninau sufletul de fiecare dată când le auzea.

— Intoarce-te, atunci. Vino repede înapoi, dacă

vrei.

Potts s-a silit să se stăpânească. Le-ar fi trântit uşa-n nas dacă ar fi putut. Era în timpul serviciului. Muriseră oameni. Trebuiau anunţate familiile. Trebuia vorbit cu detectivi. Trebuiau făcute rapoarte. Aveau să tot plimbe cazul ăsta de la unul la altul la Secţia Şaptezeci şi Şase, până se sătura cineva. Cel mai mare câştig cu care se putea alege de pe urma poveştii ăsteia stătea chiar în faţa lui, cea mai frumoasă şi mai blândă femeie pe care-o cunoscuse vreodată. A oftat adânc, i-a oferit un mic surâs şi apoi s-a uitat la coada de la uşa subsolului, Unde-l aşteptau şi ofiţerii cu care venise.

— Am face bine să ne întoarcem până nu-şi închipuie c-am ieşit după mâncare chinezească.

S-a întors şi a dat să coboare pe rampă, dar ea i-a atins braţul şi l-a oprit.

— Eşti sigur că Sausage a căzut în apă?

—- Nu chiar, a recunoscut eL Nu poţi fi sigur până ce n-ai văzut cadavrul.

Sora Gee a coborât şi ea rampa în urma lui. Potts i-a strâns pe ceilalţi trei ofiţeri şi au plecat toţi patru în tăcere.

Dup a ce s-au dus poliţiştii, sora Gee s-a întors spre oamenii veniţi după brânza, care între timp se împrăştiaseră şi, răsuflând uşuraţi, stăteau acum în grupuri. Nu le mai ardea de brânză, care rămăsese stivuită în grămezi ordonate pe masă, cu Nanette de pază. În schimb, s-au strâns în jurul surorii Gee.

—- Parcă ţi-am zis să te ocupi tu, i s-a adresat ea lui Nanette.

—- Laşa asta, i-a retezat-o Nanette. Ce-a zis poliţistu?

Sora Gee s-a uitat la lumea care se holba la ea: Dominic, Bum- Bum, doamna Izi, Joaquin, Nanette şi restul, cel puţin cincisprezece oameni cu totul. Pe cei mai mulţi îi ştia de-o viaţa. O fixau acum cu privirea aceea, privirea *de complex*, în care se împleteau tristeţea, suspiciunea, istovirea, certitudinile care veneau din experienţa unei nenorociri aparte într-o lume plină de nenorocire. Patru de-ai lor fuseseră doborâri —- dispăruseră, se schimbaseră pentru totdeauna, muriseră sau nu, nici nu conta. Şi aveau să mai urmeze şi alţii. Veniseră drogurile, drogurile serioase, heroina. Nimic nu-i putea sta în cale. Ştiau asta de-acum. La banca lui Deems de Ia catarg se instalase deja altcineva. Nu avea sa se schimbe nimic. Viaţa din Cause avea sa meargă împiedicat mai departe, ca întotdeauna. Munceai, te speteai, luptai cu şobolanii, cu şoarecii, cu gândacii, cu furnicile, cu Fondul Locativ, cu poliţaii, cu hoţii, iar acum şi cu traficanţii de droguri. Duceai o viaţă plină de dezamăgiri şi durere, de veri prea fierbinţi şi de ierni prea friguroase, trăind de pe o zi pe alta în locuinţe cu aragaze de doi bani care nu mergeau, cu ferestre care nu se deschideau, cu veceuri defecte şi cu vopsea cu plumb care se scorojea de pe pereţi şi-ţi otrăvea copiii, ducându-ţi traiul în apartamente groaznice, jalnice, construite pentru italienii care veniseră în America să lucreze la docuri, dar docurile se goliseră de bărci, vapoare, petroliere, visuri, bani şi şanse în momentul când sosiseră negrii şi hispanicii. Şi cu toate astea, New Yorkul tot pe tine dădea vina pentru toate problemele sale. Iar tu pe cine poţi învinovăţi? Tu singur ai ales sa trăieşti aici, în oraşul ăsta necruţător, cu oamenii săi necruţători,

capitala financiară a lumii, tărâm al posibilităţilor pentru omul alb şi o tundră de speranţe deşarte şi promisiuni găunoase pentru oricine altcineva care era destul de tâmpit ca să se lase dus de nas. Sora Gee s-a uitat îndeaproape la vecinii care se strângeau în jurul ei şi, în acel moment, i-a văzut cum nu-i mai văzuse niciodată: erau nişte firimituri, nişte aşchii, nişte fire de zahăr pudră pe un fursec, nişte puncte răzleţe, invizibile, pe matricea promisiunii, apărând din când în când pe scenele de pe Broadway sau în echipe de baseball cu sloganuri precum „Trebuie să crezi", când, de fapt, nu era nimic de crezut în afară de faptul ca un negru în încăpere e în regulă, doi înseamnă douăzeci, iar trei înseamnă ca închidem şandramaua şi plecăm acasa; îşi trăiau cu toţii visul newyorkez în Blocurile Cause, de Unde puteau să vadă Statuia Libertăţii, un uriaş din cupru care le reamintea neîncetat că oraşul ăsta era o fabrică de măcinat care toca visurile omului sărac mai rău ca orice trei era toare de bumbac sau orice plantaţie de trestie de zahăr din locul lor de baştină. Iar acum apăruse heroina, ca sa le transforme din nou copiii în sclavi, sclavii unei pulberi albe, care nu era bună de nimic.

S-a uitat pe rând la ei, la prietenii săi de-o viaţa, care stăteau cu privirile aţintite asupra sa. Şi-a dat seama că şi ei vedeau ce vedea ea. Le citea asta pe chipuri. N-aveau nicio şansă. Zarurile erau măsluite. Răufăcătorii vor izbândi. Eroii vor muri. Mama lui Beanie jeluindu- se lângă sicriul fiului ei era o privelişte care avea să-i bântuie în următoarele câteva zile. Săptămâna viitoare sau cândva luna viitoare, locul ei va fi luat de altă mamă, care-şi va

urla şi ea durerea. Şi apoi alta. îşi dădea seama că şi ei vedeau viitorul. Avea s-o ţină aşa la nesfârşit. Totul era atât de sumbru.

Totuşi, s-a gândit ea, din când în când mai apare şi câte un licăr de speranţă. Doar Un mic punct luminos la orizont, un bobârnac peste nasul uriaşului, care să-l ia prin surprindere sau să-l culce la pământ, ceva care să spună: „Ghici ce, preastimabile, eu sunt copilui Domnului. Şi. Sunt. încă. Aici." În momentul acela a simţit binecuvântarea lui Dumnezeu şi Da mulţumit în sinea ei, căci chiar atunci a văzut acel licăr şi pe chipurile lor, a văzut că vor înţelege ceea ce era pe punctul de a le spune despre bărbatul care umblase printre ei o bună parte din viaţa lui de adult, ai cărui ganglioni limfatici crescuseră cât nişte bile la optsprezece ani, peste care năvăliseră scarlatina, bolile de sânge, infecţiile virale acute, embolia pulmonară, lupusul, o orbită spartă, două accese violente de pojar făcut la maturitate şi câteva de gripa, şi al cărui trup robust supravieţuise într- un singur an mai multor operaţii decât ar fi putut să îndure cei mai mulţi dintre ei într-o viaţă întreagă, şi a fost recunoscătoare că Bunul Dumnezeu îi dăduse ocazia şi inspiraţia să împărtăşească asta cu ei, căci în sufletul ei asta era dovada că Dumnezeu e veşnic mărinimos cu darurile Lui: speranţă, iubire, adevăr, precum şi credinţa că in fiecare om zace o fărâma de bine, care e indestructibilă. Dacă ar fi putut, s-ar fi suit pe acoperişul Blocului 17 cu un megafon şi ar fi strigat adevărul ăsta în gura mare, ca să-I audă tot cartierul.

Ştia însă că era suficient sa-l spună acestui mic grup. Ştia că va ajunge departe.

—- Sausage n-o murit, a spus ea. O fost împuşcat, dar e în viaţa. E la spital,

—- Şi Sportcoat? a întrebat Bum-Bum.

Peste încăpere s-a aşternut o tăcere grea. Sora Gee a zâmbit.

— Ei, asta e cu totul alta poveste...

Potts şi cei trei ofiţeri au traversat mohorâţi piaţa către maşina de poliţie. Abia dacă făcuseră cinci paşi când din încăperea cu boilerul s- a auzit un zgomot neaşteptat, făcându-i să se oprească. Au rămas o clipă pe loc şi au ascultat. Zgomotul s-a stins rapid şi poliţiştii au luat-o iar din loc, de data aceasta mai încet.

Unul dintre detectivi s-a apropiat de Potts, care venea în spatele grupului.

—- Potts, nu-i înţeleg pe oamenii ăştia. Sunt nişte barbari.

Potts a ridicat din umeri, fără să se oprească din mers. Ştia că vor urma şedinţe tactice, telefoane de la primărie şi memorii dinspre noua unitate de droguri de Ia biroul de narcotice din Manhattan. O pierdere de vreme de Ia un capat Ia altul. Iar Ia final tot aveau sa se găsească unii care să susţină ca aceste cazuri din cartierele de locuinţe sociale nu mai merita investiţia de bani şi oameni. Şi acum mai erau trei poliţişti care tocmai auziseră ce auzise şi el, ceea ce-i va face pledoaria pentru anchetarea acestui caz încă şi mai dificilă şi mai inexplicabila pentru şefi, căci ce auziseră cei trei ofiţeri era scandalos —- şi cu totul de neînţeles pentru cineva care nu lucra în complexul Cause de douăzeci de ani, cum făcea el.

Se auziseră râsete.

19
Tras pe sfoară

Era ora doua dimineaţa când Joe Peck a tras maşina sport chiar pe docul unde se afla vagonui lui Elefante, cu farurile aprinse. Ca de obicei, Peck venea la momentul nepotrivit. Elefantul era în mijlocul unei operaţiuni şi stătea la uşa vagonului, numărând cu atenţie ultimele bucăţi din cele treizeci şi patru de televizoare Panasonic nou- nouţe, pe care patru dintre oamenii săi le transferau rapid de la o ambarcaţiune mică acostată la chei într-o camionetă de la *Daily News.* Camioneta fusese „împrumutată” în noaptea aceea la ora 11 de la tipografia ziarului de pe Atlantic AvenUe de către unul din oamenii lui, şofer care conducea camionete de distribuţie a presei. Trebuia dusă înapoi pana la patru dimineaţa, când ieşea de la tipar ediţia de dimineaţă.

Farurile lui Peck au maturat docul şi i-au surprins pe doi dintre oamenii lui Elefante care cărau o ladă. Cei doi, care se opinteau cu încărcătura, au fugit la întuneric. Agitaţia lor i-a atras atenţia căpitanului ambarcaţiunii, care şi aşa stătea ca pe ghimpi şi care-şi ţinuse motorul pornit. înainte ca Elefante sa poată spune ceva, căpitanul î-a şi făcut semn unui membru al echipajului, care a tras de funia ce lega vasul de chei şi l-a eliberat, acesta pornind rapid, cu luminile stinse, în largul portului şi dispărând în beznă cu ultimele două Panasonicuri încă la bord.

Peck a ieşit furios din maşină şi s-a dus cu paşi apăsaţi la Elefante, care stătea la intrarea în vagon.

—- N-am mai văzut una ca asta, a zis Elefante

degajat.

Nu se făcea să se ia la harţă cu Joe chiar acolo, nu atâta timp cât mai era marfă de încărcat, iar camioneta încă nu o luase din loc. Mai erau bani de făcut.

—- Ce n-ai mai văzut? a vrut Peck să ştie.

—- Pe cineva care să dezlege o barcă atât de repede. A făcut-o dintr-o singură mişcare.

—- Şi ce?

—- Mai avea la bord două televizoare, a răspuns Elefante. L-am plătit pentru treizeci şi patru. N-am descărcat decât treizeci şi două.

—- Le plătesc eu pe alea două, a zis Peck. Trebuie să vorbesc cu tine.

Elefante s-a uitat la camionetă. Fusese urcat şi ultimul televizor, iar trapa de încărcare se închisese. Le-a făcut semn oamenilor lui să pună transportul în mişcare, apoi a intrat în vagonul de marfă, s-a dus la birou şi s-a aşezat. Peck l-a urmat şi s-a aşezat pe scaunul de alături, aprinzându-şi o ţigară Winston.

— Ce mai e? a întrebat Elefante, care vedea ca lui Peck nu-i trecuse furia. Ţi-am spus că nu mă bag la treaba aia din Liban.

— Nu de-aia am venit. Ce te-a apucat să-ţi bagi coada în transportul meu?

—- Ce tot spui acolo?

—- Vrei să mă cac ouă de aur, Tommy? Nu mai pot să fac nici un pas, că m-au luat copoii la ochi şi mă strâng de coaie.

—- Pentru ce?

—- Pentru chestia aia de la cheiul Vitali, din portul de pescuit.

—- Ce chestie?

— Nu mă mai lua în balon, Tommy.

—- Dacă vrei să vorbeşti în dodii, fă-te ghicitor, Joe. Habar n-am despre ce vorbeşti.

—- Tipul ăla al tău... bătrânul, a luat-o razna aseară la cheiul lui Enzo Vitali. A împuşcat trei oameni.

Elefante s-a gândit bine înainte să răspundă. Anii în care-şi exersase capacitatea de a se preface că nu ştie nimic îl ajutau să-şi păstreze o mină indiferentă, rece când era nevoie. În lumea lui, unde *rigor mortis* era un risc profesional, era întotdeauna mai sănătos să te faci că nu ştii, chiar când ştiai. Dar de data asta chiar habar n-avea despre ce vorbea Joe.

—- Ce bătrân, Joe?

—- Nu-ţi mai bate joc de mine, Tommy!

Elefante a închis uşa vagonului de marfa, apoi şi-a desfăcut cravata, a azvârlit-o pe masă şi a deschis un sertar, de unde a scos o sticlă de whisky Johnnie Walker şi două pahare.

— Bea un pahar, Joe. Povesteşte-mi.

—- Nu face pe barmanul cu mine, Tommy. Ce crezi, că pot să-ţi citesc gândurile? Ce-i în capul tău? Ţi-ai pierdut minţile?

Elefante simţea cum îşi pierde răbdarea. Joe avea un talent aparte să-l calce pe nervi. În timp ce se uita la Peck, pe chip i s-a întipărit o ferocitate calmă.

Peck a observat cum i se schimbă expresia şi s-a liniştit rapid. Când se enerva, Elefante te băga în sperieţi mai ceva ca vrăjile rele.

— Ia-o uşurel, Tommy. Am o problemă.

—'Te mai întreb o dată, Joe, pentru numele Fecioarei Maria, care-i problema? a întrebat Elefante.

—' Marfa aia din Liban soseşte peste nouă zile şi m-a tras cineva pe sfoară. A trebuit să-l rog pe Ray din

Coney Island să facă...

—' Nu vreau s-aud nimic.

—' Tommy, mă laşi să termin? Ştii fabrica aia veche de vopsele, unde mergeam la scăldat? La vechiul chei al lui Enzo Vitali? Bătrânul tău, pistolarul, a găurit trei oameni acolo ieri.

—' N-am angajat nici un bătrân să împuşte pentru mine, a răspuns Elefante.

—' Zi-i asta mortului care trage un pui de somn cu găuri de glonţ în scăfârlie. Şi-acUma copoii îmi suflă-n ceafa.

—' Hai, Joe, coboară cu picioarele pe pământ. N-am avut pe nimeni aseară la cheiul Vitali. Mi-am petrecut noaptea pregătindu- mă pentru transportul ăsta. Treizeci şi patru de televizoare din Japonia —- pan-ai apărut tu. Acum doar treizeci şi două. Celelalte două probabil sunt pe fundul apei acum.

—' Ţi-am zis că ţi le plătesc.

—' Ţine-ţi banii şi du-te cu ei Ia discoteca data viitoare când am eu treabă. O să-mi facă viaţa mai uşoară. Dar mă bucur c-ai venit. Mi-a demonstrat ce ştiam deja: căpitanul ăla e o năpârcă, exact cum am crezut.

—- Deci nu tu ai pus să fie omorâţi indivizii ăia?

—- Cine crezi că sunt, Joe? Aşa prost mă crezi, să-mi dau singur foc la valiză? De ce-aş stârni copoii să bântuie pe chei când aveam marfă de transportat? îmi făcusem nişte socoteli.

Furia lui Peck s-a mai potolit puţin. S-a întins după un pahar şi şi- a turnat un deget de Johnnie Walker. A sorbit cu sete, apoi a zis:

—- II ţii minte pe puştiul ala? Puştiul ăla tare care lucra pentru mine la Blocurile Cause? Ala de l-a

împuşcat babalâcul? Ei bine, babalâcul s-a întors aseară cu încă unul ca el, ca să termine treaba. L- au împuşcat amândoi din nou pe puşti —- nu l-au omorât, dacă-ţi vine sa crezi. O să facă ucigaşii bătături la degete înainte să-l doboare pe puştiul ăsta. Dar l-au omorât pe unul din echipa lui. Unul dintre bătrâni a fost şi el găurit. Babalâcul, tipul tău, cred, a murit şi el, din ce aud. Pluteşte prin port, pe undeva. O să-i pună poliţiştii pe scafandri să-l caute mâine.

—- De ce tot zici că-i tipul meu? Nu-l cunosc.

—- Ar trebui. E grădinarul tău.

Elefante a strâns din ochi cu putere şi a tresărit.

—- Mai zi-mi o dată cum vine asta.

—- Bătrânul. Ala care l-a împuşcat pe puşti şi a fost azvârlit în port fără nicio discuţie. E grădinarul tău. A lucrat la tine acasă. Pentru maică-ta.

Elefante a rămas tăcut preţ de o clipă. Şi-a pironit privirea în hiatul biroului, apoi şi-a rotit ochii prin încăpere, ca şi când răspunsul la noua lui problemă s-ar fi ascuns undeva în cotloanele vagonului de marfă vechi şi jilav.

—- N-are cum.

—- Ba da. Am aflat de la un tip de la Şapte-Şase.

Elefante, căzut pe gânduri, şi-a muşcat buza de jos. De câte ori nu- i spusese maică-sii sa aibă grijă pe cine Iasă în casă?

—- Beţivul ăla bătrân nu poate să împuşte pe nimeni.

—- Păi uite c-a făcut-o.

—- Moşul ăla bea aşa de mult, că auzi cum îi gâlgâie băutura-n stomac. Amărâtul abia dacă se ţine pe picioare. îşi măsoară porţiile cu borcanul.

—- Ei bine, poate să bea după pofta inimii acum.

Apă din port.

Elefante s-a frecat la frunte. Şi-a mai turnat un pahar şi I-a dat pe gât. Şi-a Umflat obrajii, a oftat adânc şi apoi a înjurat în barbă:

—- La dracu\

—- Ei bine?

—- Ţi-am spus, Joe. Habar n-am avut,

—- Da, cum să nu! Iar eu sunt un fluture la volanul unui Jaguar.

—- Îţi jur pe mormântul tatălui meu că nu ştiu nimic despre asta.

Peck şi-a mai turnat un deget de Johnnie Walker. Asta era un jurământ destul de serios: nu-l auzise niciodată pe Elefant
menţionându-l pe taică-său. Toată lumea ştia că Elefantul şi taică-său fuseseră apropiaţi.

—- Tot nu mă aranjează, a zis Peck. Cheiul Vitali e înţesat acum de poliţişti. Şi ghici de unde urma Ray să ridice marfa!

Elefante a încuviinţat din cap. Cheiul Vitali ar fi fost o idee bună. Nefolosit. Gol. Apă adâncă. Docul încă pe jumătate utilizabil. Era, fără îndoială, o încurcătură imensă.

—- Când trebuie să ajungă marfa din Liban?

—- Peste nouă zile.

Elefante s-a gândit rapid. Vedea acum problema —- sau începutul ei. „Iar aruncă Joe bomba peste mine”, s-a gândit el. împuşcăturile aveau să aducă – aduseseră deja – poliţişti. Şi-a dat seama că scăpase de descinderi în seara asta numai datorită căpitanului din tura de noapte de la Şapte-Şase, un irlandez de nădejde, pe care-I plătea regulat şi care-şi ţinea cuvântul. Elefante încercase să dea de căpitan în

cursul zilei şi nu reuşise. Acum ştia şi de ce. Probabil că amărâtul se dăduse de ceasul morţii ca să ţină maşinile de patrulare şi detectivii de la omucideri departe de docul lui şi nu răspundea la telefon de teamă să nu-I fi luat în vizor cei de Ia Control Intern. Genul ăsta de presiune —- trei oameni împuşcaţi, pentru numele lui Dumnezeu —- le aducea pe cap presa şi îi punea şi sub lupa şefilor de la sediu, de pe Centre Street. Nici un locotenent sau căpitan de secţie nu putea să domolească prea mult timp o astfel de presiune. Elefante şi-a pus în minte să-i trimită căpitanului un bacşiş în plus pentru sârguinţă.

— Pân-atunci se calmează apele, Joe.

— Vezi să nu. Mai lipseşte să-mi spui că tipul din Bed-Stuy care vrea să se bage pe teritoriul meu e la o conferinţă de pace acuma, a spumegat Joe,

—- Poate el a pus toate astea la cale.

—- Asta am venit să întreb. Crezi că bătrânul tău lucra pentru el? Era un om d-ăsta?

—- Nu-l cunosc prea bine, a zis Elefante. Am vorbit cu el o singură dată. Dar n-ar fi în stare să facă aşa ceva. E bătrân, Joe. Bea aşa de mult, că primeşte mesaje de pe lumea cealaltă de la răposata nevastă-sa. E un...

Aici s-a oprit. Voise să spună „diacon ia biserica lui", dar nu prea ştia ce înseamnă asta. Moşul îi spusese, dar în agitaţia momentului, uitase.

Vocea răguşită a lui Peck i-a întrerupt gândurile.

—- Un ce?

—- Un beţiv ordinar, Joe. O sugativă, ce dracu'. Moşu' n-ar fi în stare să ochească nici un elefant într-o cadă. Darămite pe cineva de pe cheiul Vitali în toiul nopţii. Cum să poată un boşorog să împuşte doi tineri,

care probabil mai şi fug în timpul ăsta şi trag şi ei spre ei în întuneric? Nenorocitul abia se ţine pe picioare. E grădinar, Joe. Lucrează cu plantele. De-aia l-a angajat maică-mea. Ştii ce înnebunită e după plante.

Peck s-a gândit la asta.

—- Mă rog, va trebui să-şi găsească un grădinar nou.

—- Habar n-am avut că avea ceva de-a face cu puştiul ăsta. Cum îl cheamă? Cum îl cheamă pe puştiul de la care-au pornit toate?

—- Ciemens. Deems Clemens. Un copil cinstit. Nu de la el au pornit lucrurile.

Elefante a ascultat, conştient de ironie. Copil cinstit. Un traficant de droguri. Nu de la el au pornit lucrurile.

— Şi bătrânul? a mai întrebat el. Pe bătrân cum îl cheamă?

— Tu sa-mi spui mie. Ai aşa mulţi bani că nu mai ştii pe cine plăteşti?

—- Maică-mea il plătea! Nu ţin minte cum îl cheamă. E de la biserica aia de-acolo.

A dat din cap peste umăr înspre strada alăturată, unde se găsea Biserica Five Ends.

—- E diacon, a adăugat el apoi.

Peck părea nedumerit.

—- Ce face un diacon?

—- Cară ouă, plăteşte băuturi la bar, împleteşte spaghete —- nu ştiu, a zis Elefante. Nu asta-i întrebarea. întrebarea e cine-i în spatele trebii. În locul tău, asta aş întreba.

—- Ştiu cine-i în spate. Ticălosul ăla de negrotei din Bed-Stuy, Bunch Moon, tot încearcă să...

—- Nu vreau s-aud nume, Joe. Şi nu mai vreau s-aud nimic despre transporturi. Aia-i treaba ta. Treaba mea e docul ăsta. Numai asta mă interesează. Putem lucra împreună dacă e ceva care priveşte docul ăsta. Atât. Dar, după cum stau lucrurile, ce s-a întâmplat la cheiul Vitali o să mă facă radioactiv o vreme.

—- La ce te-aştepţi? a întrebat Joe.

—- Ai vreo doi care ciripesc ia Şapte-Şase. Mai am şi eu o cârtiţă sau două acolo. Hai să aflăm ce s-a întâmplat.

— Ştim ce s-a întâmplat.

— Nu, nu ştim. Individul ala e atâta de bătrân, că-şi soarbe băutura cu paiul. N-are cum să împuşte doi traficanţi de droguri, ditamai vlăjganii. Chiar şi cu un al doilea bătrân care să-I ajute, tot n- ar putea s-o facă. Puştii ăia cu drogurile sunt rapizi şi puternici. Oricine ţi-o fi servit povestea asta se înşală.

—- Un copoi mi-a zis,

—- Sunt zevzeci la Şapte-Şase care n-ar fi în stare nici macar să-şi scrie adresa pe un plic. Puştii ăia ar fi reacţionat, numai legaţi să nu fi fost. Băieţii din Cause care vând căcatul ăla sunt puternici şi bine făcuţi, Joe. îi vedeam pe vremuri jucând baseball împotriva
Blocurilor Watch. I-ai văzut vreodată fără tricou? Crezi că Dar laşa aşa uşor pe un bătrân – sau doi bătrâni, dacă au fost doi – să-i lege şi să tragă în ei? N-ar fi putut să-i găurească pe puştii ăia decât dacă erau bot în bot, ca o fată cu un băiat.

S-a oprit să se gândească.

—- Da, asta mai înţeleg. Dacă erau doi adolescenţi care se sărutau sau ceva de genul asta, atunci da.

—- Ei bine, a zis ceva de-o fata.

— Cine?

—- Omul meu de la Şapte-Şase. A citit raportul. A zis că în raport nu scria nimic de fată. Dar cineva a zis ceva de-o fată.

—- Cine a zis ceva de-o fată?

— Ei bine, âsta-i celălalt lucru de care am uitat sa-ţi spun. Potts Mullen s-a întors la Şapte-Şase.

Elefante a rămas tăcut o clipă, după care a oftat.

—- Joe, trebuie să recunosc. Când aduci belea pe capul omului, o aduci întreit. Am crezut că Potts a dispărut.

— Da ce dai vina pe mine? a făcut Joe. Potts *chiar* dispăruse. Tipul meu mi-a zis că Potts fusese transferat ia O Sută Trei din Queens, dar a călcat pe coadă un căpitan de-acoio fiindcă a încercat să facă pe superpoiiţistul, aşa că a fost retrogradat de la detectiv înapoi la simplu poliţist. E sergent sau ceva pe-aproape. Cică Potts le- ar fi zis unora de ia patrulare să caute o fată asasin. Cică auzise că fusese o fată pe chei.

— Dar pe-asta de unde-a aflat-o?

—- Potts i-a zis omului meu că s-a dus ia vechea fabrica de vopsele din spatele cheiului Vitali şi-a dat acolo peste un beţiv care vazUse tot. Beţivul ăsta i-a zis lui Potts ca fusese şi-o fată acolo.

—- Ai vorbit cu Potts?

Peck s-a uitat cU dispreţ.

—- Da, de parcă eu şi Potts o să ne aşezăm la o masă împreuna să sorbim bere şi să cântăm cântecele irlandeze. Nu pot să-l suport pe irlandezul ăla împuţit care face pe sfântul.

Elefante s-a gândit o clipă.

—- Eu şi Potts ne ştim de mult. O să vorbesc cu ei.

— Ai fi tâmpit să-ncerci să-l ungi, l-a avertizat Peck.

—- Nu-s aşa prost. Am zis c-o să vorbesc cu el. Mă duc eu la el înainte să vină el la mine.

— Ce rost are s-o cauţi cu lumânarea? N-o să-ţi zică nimic.

—- Joe, uiţi că am o întreprindere legală aici. închiriez bărci. Am o companie de construcţii. Mai am şi un depozit. Maică-mea umblă prin cartier după plante. Pot să-l întreb despre un mort din port, mai ales dacă e vorba de cineva care lucra pentru mine —- pentru maică- mea, de fapt.

—- Zona asta era sigură pe vremuri, a comentat Peck, clătinând din cap. înainte să apară negrii.

Elefante s-a încruntat.

—- înainte să apară *drogurile*, Joe. Nu-s negrii de vina. Drogurile sunt.

Peck a ridicat din umeri şi a sorbit din pahar.

—- Pe-asta o s-o lămurim împreună, a zis Elefante. Dar în cealaltă chestie să nu ma bagi. Şi dă-le de ştire la băieţii ăia cinstiţi ai tai că maică-mea n-a avut nimic de-a face cu împuşcăturile de la cheiul Vitali. Pentru că dacă i se întâmplă ceva cât Umbla după narcise şi ferigi şi ce i-o mai trece prin cap să culeagă, daca pica doar şi-şi juleşte un genunchi, îi bag în faliment. Şi pe tine la fel.

— Dar de ce cauţi nod în papura? Maică-ta cutreieră parcelele alea de ani de zile. N-o deranjează nimeni.

— Tocmai. Negrii mai în vârsta o cunosc. Puştii nu.

—- N-am ce să fac în privinţa asta, Tommy.

Elefante s-a ridicat, şi-a dat băutura pe gât, a pus

sticla de Johnnie Walker înapoi în sertarul de la birou şi l-a închis.

—Te-am prevenit, a zis ei.

20
Domnul cu plantele

Sportcoat zăcea pe o canapea ponosită din subsolul lui Rufus. După calculele lui, era acolo de trei zile, bând, dormind, bând, mâncând puţin, dormind şi, în primul rând, după cum i-a trântit-o Rufus, bând. Rufus venea şi pleca, aducând veşti care nu erau nici prea bune, nici prea proaste. Sausage şi Deems erau în viaţă şi se aflau într-un spital din Borough Park. Cât despre Sportcoat, pe el îl căutau poliţiştii. La fel cum îl căuta toata lumea de la variile lui slujbe: domnul ltkin; femeile de ia Five Ends, inclusiv sora Gee; doamna Patru Tarte; şi tot felul de alţi clienţi pentru care mai făcea câte ceva. La fel şi nişte albi cu înfăţişare ciudata, care mai veniseră în Cause.

Lui Sportcoat nu-i păsa. Era copleşit de evenimentele din seara când îl pescuise pe Deems din valuri, de felul în care se simţise sa fie în apele portului noaptea. Nu mai făcuse aşa ceva niciodată. Odată, cu mulţi ani în urmă, când venise la New York, pe când el şi Hettie erau mai tineri, îşi ziseseră că vor încerca asta într-o bună zi —- vor sări pur şi simplu în apele portului noaptea ca sa privească ţărmul de-acolo şi sa simtă apa şi să vadă cum arată New Yorkul de-acolo. Era una din multele promisiuni pe care şi le făcuseră unul altuia la vremea aceea. Mai fuseseră şi altele. Să vada arborii sequoia uriaşi din nordul Californiei. Să-l viziteze pe fratele lui Hettie în Oklahoma. Să se duca ia grădina botanică din Bronx

ca sa vadă sutele de plante de- acolo. Atât de multe planuri, şi niciunul dus la îndeplinire, în afară de asta. În cele din urmă însă, ea o făcuse singura. Văzuse cum e să fii în apa aia noaptea.

În acea de-a treia zi, dimineaţa, a adormit şi a visat-o pe Hettie.

Pentru prima dată de când murise, i-a apărut tânără. Pielea ei cafenie era strălucitoare, proaspătă şi curată. Ochii îi erau larg deschişi şi străluceau de entuziasm. Părui îi era împletit şi despărţit de o cărare dreaptă. Purta rochia maro pe care o ţinea ei minte. Şi-o făcuse chiar ea la maşina de cusut a maică-sii. Era împodobită cu o floare galbenă cusută pe partea stângă, chiar deasupra sânului.

Şi-a făcut apariţia în subsolul lui Rufus de parcă tocmai s-ar fi întors de ia un picnic de duminică din acelea cum făcea biserica de- acasă, din Possum Point. S-a aşezat pe o veche chiuveta de bucătărie care stătea într-o rână. S-a pus pe ea uşor, fara efort, cu o graţie desăvârşită, ca şi când ar fi şezut pe braţul unui fotoliu şi ar fi putut oricând să se înalţe în zbor dacă acesta s-ar fi răsturnat. Picioarele frumoase îi erau încrucişate. Braţele cafenii i se odihneau în poală. Sportcoat s-a holbat la ea. Cu rochia maro şi floarea galbenă, cu cărarea pe mijloc şi cu pielea strălucindu-i într-o lumină tainică din subsolul acela jilav şi întunecat, era dureros de frumoasă.

— Ţin minte rochia asta, a zis el.

Ea i-a aruncat un zâmbet trist, timid.

— Of, taci, i-a spus ea.

—- Da[1] chiar o ţin minte, a insistat el.

Complimentul ăsta aruncat din senin era felul lui stângaci de a-şi cere iertare pentru certurile

anterioare.

Ea l-a privit cu tristeţe.

—- Arăţi de parcă ai trăit greu şi cum nu trebe, Cuffy. Ce-ai păţit?

Cuffy. De mulţi ani nu-i mai spusese aşa. Din tinereţe. Îi spunea „iubitule” sau „dragule” sau „prostule” sau chiar „Sportcoat” uneori, un nume pe care-i dispreţuia. Dar rareori Cuffy. Asta venea de demult. Dintr-o altă epoca.

— Totu-i cum nu se poate mai bine, a zis el vesel.

—- Şi totuşi, aşa de multe au mers prost, a spus ea.

—- Nici vorbă, a contrazis-o el. Totu-i grozav acuma. S-au aranjat toate aşa cum trebe. Mai puţin banii ăia de la Clubul de Crăciun. Pe- asta poţi tu s-o rezolvi.

Ea i-a zâmbit şi i-a aruncat privirea aceea. Uitase „privirea” lui Hettie: zâmbetul ei de înţelegere şi îngăduinţă, care spunea: „Toate cele nevăzute sunt iertate, le primesc pe toate şi pe altele în plus —- defectele tale, întortocheiile, tot, pentru că iubirea noastra-i un ciocan făurit la nicovala lui Dumnezeu şi nici chiar cei mai nesăbuit şi mai iraţional gest de-al tău n-o poate zdrobi.” Privirea aia. Sportcoat a gasit-o tulburătoare.

—- M-am tot gândit cum era acasă, a spus ea.

—- Ah, alea-s chestii de demult, i-a răspuns el, dând din mână cu nepăsare.

Ea nu l-a băgat în seamă.

—- M-am gândit la zorelele albe. Ţii minte cum mergeam prin pădure şi strângeam zorele albe? Din alea care înfloresc noaptea? Eram nebună după ele. Ce mult îmi plăcea cum miros! Am uitat de- astea!

—- Ei, n-are importanţă, a spus el.

—- Serios! Cum miros florile alea! Cum ai putut să uiţi?

Ea s-a ridicat, împreunându-şi mâinile în dreptul pieptului, îmboldită de entuziasmul iubirii şi al tinereţii, o stare pe care el o uitase de mult. Trecuse atât de mult de-atunci, încât părea că nu s-a întâmplat niciodată. Noutatea iubirii, prospeţimea absolută a tinereţii. Era surprins, dar a încercat să n-o arate, făcând doar un „pfff" din buze. Voia să-şi întoarcă privirea, dar nu putea. Era aşa de frumoasă. Aşa de tânără.

Ea s-a aşezat înapoi pe chiuvetă şi, observându-i expresia de pe chip, s-a aplecat şi l-a atins jucăuş pe braţ. El nu s-a mişcat, dar s-a încruntat: se temea să se lase pradă momentului.

Hettie s-a îndreptat din nou de spate, serioasă de-acum, fără urmă de jovialitate.

— Acasă, când eram mică, obişnuiam să merg prin pădure ca să culeg zorele albe, a zis ea. Taică-meu m-o prevenit să n-o fac. Ştii cum era. Viaţa unei fete de culoare nu valora doi bani. Şi voia să merg 1a facultate şi toate alea. Dar mie-mi plăcea aventura. Aveam şapte sau opt ani şi ţopăiam prin pădure ca un iepure, mă distram, făceam ce mi se spusese să nu fac. O trebuit să bat un drum destui de lung ca să găsesc florile alea. Într-o zi, mă îndepărtasem tare, când am auzit nişte ţipete şi urlete şi am sărit să m-ascund imediat. Ţipetele erau aşa de puternice, încât m-au făcut curioasă. Când m-apropii, ce văd, erai tu cu tăticu tău, tăind lemne. Tăiaţi un arţar mare şi bătrân cu o beschie.

S-a oprit o clipă, pierdută in amintiri.

— Mă rog, *el* tăia. Era beat şi tu erai abia o

mogâldeaţă. Te trăgea încoace şi încolo ca pe-o cârpă şi ferestruia de zor ia copacul ăla, smucind de bescbie ca apucatul.

Amintirea a făcut-o să chicotească.

—- Te-ai străduit cât ai putut, da’ ai obosit. Ai tot tras, ai tot împins, şi până la urmă ai picat lat. Iar tăticu-tău era aşa de beat, c-o lăsat din mână capătul lui de ferăstrău şi s-o dus furios la tine. Te-o înşfăcat de jos c-o mână şi o urlat la tine într-un fel pe care nu l-am uitat niciodată. N-o zis decât două cuvinte.

— „Taie înainte!” a spus Sportcoat cu tristeţe.

Hettie a rămas aşa o clipă, dusă pe gânduri.

— Taie înainte, a încuviinţat ea. Gândeşte-te numa’. Să vorbeşti aşa cu un copil. Nu există nimic mai josnic pe lume decât o mamă sau un tată care-şi tratează copilul cu cruzime.

Şi-a mângâiat gânditoare bărbia.

—- Abia dacă mi se limpezea lumea-n cap pe vremea aia. Vedeam cum trăiam sub oamenii albi, cum se purtau cu noi, cum se purtau unii cu alţii, de câtă cruzime şi falsitate erau în stare, ce minciuni îşi spuneau între ei şi ce minciuni învăţam şi noi să spunem. Viaţa era grea în Sud.

A căzut iar pe gânduri un minut şi şi-a scărpinat gamba lungă şi frumoasă.

—- „Taie înainte", a zis. Să urli la un băiat mititel, abia o mână de om. Un băiat care făcea o muncă de bărbat. Şi să fii şi beat mort. Cu toate astea, ai avut aşa mult talent, a adăugat ea blând, privindu-l fix.

—- Ei, vremurile alea-s duse de mult, a spus el.

Ea a oftat şi din nou i-a aruncat privirea aceea, o privire plină de răbdare şi compasiune, o privire pe care el o ştia de când erau amândoi copii. Preţ de o

clipă nările i-au fost parcă năpădite de mirosul de pământ roşu, reavăn şi de parfumul florilor şi al ierburilor de primăvară: pini, magnolii albastre, arbori de gumă, lindera, sânziene, tiarela, ferigi, ochiul-boului, după care aerul s-a umplut de mireasma copleşitoare a zorelelor albe. A scuturat din cap gândindu- se c-o fi beat, căci în clipa aceea, pe când zăcea printre gunoaiele încăperii cu boilerul de la subsolul dărăpănatelor Blocuri Watch din sudul Brooklynului, a avut senzaţia că se întorsese în Carolina de Sud şi a văzut-o pe Hettie călare pe poneiul tatălui ei în curtea casei părinteşti, mângâindu-l pe grumaz, cu grădina de legume alături, în care se vedeau roşii, dovleac şi varză. Ce înaltă, ce tânără şi frumoasă părea Hettie, cum stătea aşa, cu privirea întoarsă spre minunata grădină înverzită a tatălui ei.

Hettie şi-a închis ochii şi şi-a înălţat capul, adulmecând aerul.

—- Acum simţi şi tu mirosul, nu-i aşa? a zis ea.

Sportcoat n-a scos o vorbă, temându-se să recunoască.

—- Pe vremuri îţi plăcea la nebunie mirosul plantelor, a continuat ea. Putea să fie orice plantă. Ştiai să ie deosebeşti pe toate între ele doar după miros. îmi plăcea mult asta la tine. Erai Domnul cu plantele pentru mine.

Sportcoat a fluturat din mână.

— Of, vorbeşti de lucruri de demult, femeie.

—- Aşa-i, a răspuns ea melancolic, cu privirea aţintită deasupra capului lui.

Părea că se uită la ceva din depărtare.

—- O mai ţii minte pe doamna Ellard? Bătrâna albă

la care lucram? Ţi-am spus vreodată de ce-am plecat de la ea?

— Pen că te-ai dus la New York.

—- Eşti fix ca omul alb, a zâmbit ea trist. Schimbi toate poveştile ca să-ţi fie ţie pe plac. Ascultă-mă şi pe mine o dată.

Şi-a frecat genunchiul şi a început să povestească.

—- Aveam paişpe ani când am început să am grijă de doamna Ellard. Trei ani am lucrat la ea. În nimeni n-avea încredere aşa cum avea în mine. îi găteam, făceam cu ea exerciţiile alea micuţe de gimnastică şi ce mai avea de făcut, îi dădeam toate medicamentele pe care le primise de la doctor. Era tare bolnavă când am ajuns io la ea, dar de la doişpe ani aveam grijă de albi, aşa că ştiam ce am de făcut.

Doamna Ellard nu mergea Ia doctor dacă nu mergeam io cu ea. Nu se mişca până nu veneam io dimineaţa. Nu se culca până n-o înveleam io. Îi ştiam toate tabieturile. Avea inimă bună. Da fiică-sa era ceva de groază. Iar bărbatu[5] lu fii-sa era dracu* gol. Bărbatul ăsta o venit la mine într-o bună zi ca să-mi spună că lipsesc lucruri din casă. Am întrebat ce lucruri lipseau şi s-o înfuriat şi o zis că-i răspund obraznic şi că-i datorez unşpe dolari. Mare tărăboi o făcut pentru ăia unşpe dolari. „O să ţi-i opresc din leafa", o zis. Na, ştiam ce-nseamnă asta. Vezi tu, bătrâna era pe moarte şi voiau să scape de mine. Tocmai mă plătiseră când m-o acuzat c-am furat unşpe dolari şi nu câştigam decât paişpe pe săptămână, aşa că le-am zis că plec peste două săptămâni. Dar fata o zis: „Nu-i zi lu mama. O să se necăjească dacă pled şi-i pe moarte şi o să se simtă şi mai râu." Mi-o promis leafa şi un pic pe lângă ca să

nu suflu o vorbă. Aşa c-am fost de acord. Da" am văzut ce făceau. Ştiau cum să se-ngrijească de biata doamnă Ellard cum ştie un câine ce-i aia zi liberă. Se plângeau de ea, îi puneau în mâncare lucruri pe care n-avea voie să le mănânce, o lăsau să zacă în propria mizerie şi uitau să-i dea medicamentele şi tot felul de lucruri de-astea. Eram adolescentă numai, dar ştiam că-i de rău. Oricum avea să se-aleagă praful, ştiam că n-avea să fie bine de mine, aşa că m- am pregătit să plec. Cu vreo trei zile înainte să se termine cele două săptămâni, am intrat în cameră să-i dau să mănânce doamnei Ellard şi ea o început să plângă. „De ce mă părăseşti, Hettie?” Mi-am dat seama atunci că fata îi zisese vreo minciună. Abia ce-am apucat să ies pe uşă, că s-o şi repezit la mine nemernica aia de fiică, prefacându-se că-i furioasă că i-am zis maică-sii că plec. Am înţeles că asta înseamnă că tocmai lucrasem două săptămâni degeaba. Am înţeles că şi mărunţişul ăla care mi se cuvenea se dusese pe apa sâmbetei.

A ridicat din umeri.

—- Bănuiesc că bărbat-su o pus-o pe femeie să faca ticăloşia asta. Pe cât era ea de proastă, pe-atâta era el de deştept. Mie nu mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva. Mi-ar fi ruşine şi să mă gândesc Ia una ca asta. Să mă dea afară pentru unşpe dolari. Adevăru-i că putea la fel de bine să spună c-am furat un dolar sau o mie. Nu conta. Era alb şi cuvântul lui era literă de evanghelie. Nimic nu se întâmplă pe lume decât dacă omul alb zice că s-o întâmplat. Minciunile pe care şi le spun le sună mai bine la ureche decât adevărul care iese din gura noastră. De-aia am şi venit la New York până la Urmă, a continuat Hettie. Iar dacă ţii minte, tu n-ai vrut să mă laşi. Erai aşa de beat pe

vremea aia, că nu ştiai nici pe ce lume trăieşti. Şi nici prin ce treceam io în fiecare zi nu ştiai. Trebuia să plecăm din Sud, că altfel sigur omoram pe cineva. Aşa c-am venit aici. Am lucrat fată în casă trei ani, aşteptându-te să-ţi faci curaj să vii. Şi până la urmă ai venit.

—- M-am ţinut de cuvânt, a zis el încet. Am venit.

Ei i s-a şters zâmbetul, iar pe chipul său şi-a făcut loc obişnuita nefericire.

— Când eram acasă, aduceai la viaţă lucruri de care nimeni nici măcar nu se sinchisea: flori şi copaci şi tufe şi ierburi. Astea-s lucruri pe care bărbaţii de obicei le calcă în picioare. Dar tu... Toate plantele şi florile şi minunile din inima lui Dumnezeu —- aveai un talent anume pentru ele, chiar şi când beai. Aşa erai acasă. Aici însă.,.

A oftat.

—- Bărbatul care-o venit aici la New York nu era ăla de-l ştiam io în Carolina de Sud. În toţi anii ăştia de i-am trăit aici, o plantă n-am avut în casă. În afară de ce mai aduceam io acasă câteodată, n-o atârnat nimic verde din tavan şi nici de pereţi.

—- M-am îmbolnăvit când am venit aici, a răspuns Sportcoat. M-o lăsat trupul.

— Normal.

—- Aşa o fost. Am avut tot felul de operaţii, nu mai ştii?

—- Ba bine că nu, a zis ea.

—- Şi maică-mea vitregă...

—- Ştiu prea bine de maică-ta vitrega. Ştiu tot: cum se ducea la IsUs în fiecare duminică şi în restul săptămânii trăia ca o diavoliţă.,. cum ţi-o făcut nemernicii cât ai fost copil. Tot ce ţi-o făcut vreodată

o fost mârşav. Obiceiurile de le-ai căpătat ţî-or fost date tocmai de cei care ar fi trebuit să te ajute să fii un om mai bun. De-asta îţi place aşa tare de Deems. O avut şi el aceeaşi soartă. Copilu ăla o avut multe de îndurat, oropsit încă din ziua în care s-o trezit la viaţă.

Sportcoat asculta într-o tăcere uluită. Îi bubuia ceva în urechi, dar s-a uitat de jur împrejurul încăperii şi n-a văzut nimic mişcandu-se. Oare propriile-i măruntaie bubuiau în halul ăsta? Să fi fost bătăile inimii? Avea senzaţia că se rupe ceva în el şi în trupul ăsta bătrân se iveşte deodată, îşi deschide ochii şi priveşte în jur cel care-a fost cândva, tânărul zdravăn şi însetat de cunoaştere şi înţelepciune.

II durea capul. S-a întins către marginea canapelei, pipăind după sticlă, dar n-a găsit-o.

— Nu-i ciudat, dacă stai să te gândeşti, ce ţi-e şi cu New Yorkul ăsta? a continuat Hettie încet. Venim aici ca să fim liberi şi ne dăm seama că viaţa-i şi mai grea decât acasă. Atâta doar că albii de-aici ţi-o arată în alte culori. Nu-i deranjează dacă stai lângă ei în metrou sau dacă te aşezi în autobuz pe locurile din faţă, dar dacă le ceri aceeaşi plată sau vrei să fii vecin cu ei sau te simţi aşa de dărâmat, că nu-ţi vine să te ridici şi să cânţi despre cât de grozavă-i America, atunci te pocnesc atât de tare, că-ţi iese puroi pe urechi.

A căzut o clipă pe gânduri.

— *The Star-Spangled Banner*a pufnit ea. Nu mi-o plăcut niciodată cântecul ăla de beţie mincinos, găunos, făţarnic şi bătăios. Cu bombele care explodează în văzduh şi aşa mai departe.

— Hettie a mea n-ar vorbi niciodată aşa, s-a

repezit Sportcoat. Tu nu eşti Hettie. Eşti o fantomă.

— Nu-ţi mai pierde cât ţi-o mai rămas din viaţa asta bicisnică cu frica ta ruşinoasă de morţi! s-a răstit ea. Nu-s nicio fantomă, lo-s *tu.* Şi nu mai zice la toată lumea ce tare mi-ar fi plăcut înmormântarea mea. Am urât-o!

— O fost o înmormântare frumoasă!

— îmi fac greaţă bâlciurile noastre de doi bani de le tot ţinem când mai moare câte cineva, a spus ea calm. De ce nu mai vorbiţi şi despre viaţă la biserică? Abia dacă se mai zice ceva de naşterea lui Isus Cristos. Da nu obosiţi în veci să vă desfătaţi cu moartea lui Isus, pe care o cântaţi întruna. Moartea nu-i decât o parte din viaţă, Isus, Isus, Isus, toată ziua, bună ziua, moartea lui Isus.

— Tu eşti aia care-i dă înainte cu Isus cât o ţine gura! Şi cum ţi-o dat el ţie brânză!

— Zic de brânza lui Isus cât mă ţine gura pentru că Isus ar putea să sfinţească şi rahatul şi să-l facă miere! Pentru că dacă nu l-aş fi avut pe Isus şi brânza lui, aş fi omorât pe cineva. Asta o făcut Isus pentru mine timp de şaizeci şi şapte de ani. M-o ţinut întreagă la cap şi departe de bucluc. Numa o-o rămas fără benzina, iubitule. S-o săturat de mine. Nu dau vina pe El, pentru că ura din inima mea e cea care mi-o venit de hac. N-am mai suportat să-l văd pe bărbatul pe care l-am iubit aşa de mult, pe Domnul cu plantele, stând la geam în apartamentul nostru şi ciugulind picioare de raci în timp ce se uită la Statuia Libertăţii care se vede de la fereastră şi îndrugă vrute şi nevrute, când ştiam prea bine că tot ce-şi dorea era să mă duc la culcare ca să-şi înece măruntaiele în băutură în clipa în care adormeam. Răul pe care l-am

simţit atunci era îndeajuns de puternic să ne omoare pe amândoi. Aşa că am intrat io în apă mai degrabă. Şi m-am lăsat în voia Domnului.

Pentru prima dată în viaţă, Sportcoat a simţit că se frânge ceva în
el.

— Acu eşti fericită? Unde locuieşti acum, Hettie? Eşti fericită acolo?

— Vai, dar nu mai scânci ca un câine şi fii bărbat.

— Nu tre[7] să mă insulţi. Ştiu bine ce îs.

— Numa ca l-ai scos pe Deems din apă nu-nseamnă nimic. O fost împins înspre pierzanie de ăia care l-au crescut, nu de tine.

— Nu de el îmi fac griji. îmi fac griji de banii de la Clubul de Crăciun. Oamenii de la biserică îşi vor banii. Nu am de unde să-i dau înapoi. N-am nici io din ce trăi.

— Poftim, ai luat-o de la capăt. Iar dai vina pe altcineva pentru belelele tale. Poliţia n-ar fi dat târcoale bisericii acuma dacă nu te îmbătai tu!

— Nu-i vina mea că Deems s-o apucat să vândă otravă!

— Măcar nu se distruge bând până crapă!

— Gata, femeie! Dă-mi pace! Gata. Pleacă!

— Nu pot, a spus ea blând. Aş vrea io. Asta-i chestia. Tu trebe să- mi dai drumul.

— Zi-mi cum.

— Nu ştiu cum. Nu-s aşa deşteaptă. Nu ştiu decât că trebe să fii treaz. Ca să-mi dai drumul, trebe să fii treaz.

O jumătate de oră mai târziu, Rufus a intrat în încăpere cu un

sendviş cu parizer, o doză de Coca-Cola şi două aspirine. L-a găsit pe Sportcoat aşezat pe canapeaua jerpelită, cu un litru de King Kong in poală.

— Ar trebui să mănânci ceva înainte să te dai la Kong, Sportcoat.

Sportcoat s-a uitat la el, şi-a coborât privirea la sticlă, apoi iarăşi şi-
a ridicat ochii la Rufus.

— Nu mi-i foame.

— Mănâncă un pic, Sport. O să te simţi mai bine. Nu poţi să zaci aşa pentru tot restu vieţii, vorbind de unu singur de parc-ai avea două capete. N-am mai văzut pe nimeni să zacă aşa pe-o canapea şi să se tot certe cum faci tu. Eşti beat deja?

— Rufus, pot să te-ntreb ceva? a zis Sportcoat, fără să-i răspundă.

— Normal.

— Când erai acasă, unde locuiau ai tăi?

— Acasă in PossUm Point?

— Da.

— Locuiam şi noi unde locuiai şi tu. Oleacă mai încolo.

— Şi ce făceau ai tăi?

— Lucrau în dijmă. Ca ai tăi. Lucrau pentru familia Calder,

— Şi-ai Iu Hettie?

— P-asta o ştii tu mai bine ca mine.

— Nu mai ţin minte.

— Păi or lucrat şi ei în dijmă la Calder o vreme. Apoi tata lu' Hettie s-o lăsat de asta şi şi-o cumpărat bucata aia de pământ de lângă Thomson Creek. Familia lu Hettie o fost luminată.

— Mai trăieşte careva?

— Habar n-am, Sport. O fost nevasta ta. N-aţi păstrat legătura cu ei?

— După ce ne-am mutat aici, nu. Nu le-o plăcut niciodată de mine.

— Is duşi de mult, Sport. Lasă-i în pace. Din ce ţin minte, Hettie era cea mai mică dintre copii. Părinţii or murit de mult. Restul probabil or plecat aproape toţi din Possum Point. La Chicago sau poate la Detroit. Aici n-or venit, asta ştiu sigur. Poate căHettie mai are ceva neamuri pe Undeva prin Sud. Poate ceva veri.

Sportcoat a rămas tăcut o clipă.

— Mi-i dor de locurile alea, a spus el în cele din urmă.

— Şi mie, Sport. Vrei să mănânci? Nu vrei să torni Kongul ăla în tine pe burta goală.

Sportcoat a deşUrubat capacul sticlei de băutură, a ridicat-o, dar s- a oprit cu ea în aer şi a întrebat:

— Rufus, ia spune-mi, câţi ani aveai când ai venit aici?

— Ce-i asta, Sport? Mă iei ca la concursurile de cultură generală? Aveam patruzeci şi şase de ani.

— Io aveam cincizeci şi unu, a zis Sportcoat gânditor.

— Io am venit cu trei ani înaintea ta, a spus Rufus. De fapt, io am fost al treilea enoriaş de la Five Ends care-o venit aici din Sud. PrimU* o fost frate-

meu, Irving. Apoi sora Paul, fiică-sa Edie şi bărbat-su. Apoi io şi răposata nevastă-mea, Clemy. Apoi o venit Hettie. Sora Paul era deja aici când am venit io şi Clemy şi Hettie. Tu ai fost ultimul.

— Dă-mi voie să-ntreb. Când aţi început să construiţi biserica, Hettie ce făcea?

— Pe lângă că se topea de dorul tău? Păi lucra în casă la nişte albi în timpul săptămânii. La sfârşitul săptămânii săpa la fundaţia de la biserică. Eram numa' io şi Hettie şi Edie, şi la început fuseseră numa ele două. Sora Paul şi bărbat-su au făcut şi ei câte ceva. Mă rog, sora Paul o făcut. Pastorul Chicksaw, bărbat-su, nu prea se dădea în vânt după săpat. Apoi o venit talianu cu oamenii lui. Şi alţii or venit mai târziu. Neamurile Iu' sora Gee. Şi părinţii Verişoarelor. Da talianu o fost ăla care-o pus treaba pe roate. Când o venit el, ne-o eliberat pe noi. Atunci o făcut Hettie grădina aia mare din spatele bisericii, care-i năpădită de buruieni acuma. Voia o grădină mare acolo. Zicea că o să vii tu şi-o s-o Umpli cu tot felul de verdeţuri şi cartofi dulci, ba chiar şi cu ceva flori speciale, ceva ce se vede şi pe întuneric, uit cum le zice...

Sportcoat a simţit cum i se urcă ruşinea-n obraji.

— Zorele albe, a spus el.

— Aşa-i. Zorele albe. Sigur, tu ai ajuns abia trei ani mai târziu. Şi erai bolnav când ai venit. Oricum, cine-avea timp de grădinărit? Şi- aşa nu creşte nimic în New York.

Rufus stătea în picioare lângă Sportcoat, ţinând sendvişul în mână.

— Face şi urechi sendvişul ăsta până-l mănânci tu. Zi, Sport, îl vrei sau nu?

Sportcoat a clătinat din cap. Îi revenise zgomotul de ciocane care izbeau în creier. Tare-ar fi vrut să se oprească. A scos un suspin şi s-a uitat la sticla de King Kong pe care-o ţinea în poală. „Băutura”, s-a gândit el. „Am ales băutura în loc de zorelele albe.”

S-a întins până la braţul fotoliului şi a luat capacul. L-a pus cu delicateţe înapoi pe sticlă, l-a înşurubat încet, apoi a luat sticla din poală şi a pus-o cu grijă pe jos.

— Unde ziceai că-i sora Paul? a întrebat el.

— În Bensonhurst. Lângă spitalul unde-s Sausage şi Deems.

Rufus s-a uitat spre sticla de King Kong.

— Dacă nu bei tu, da la mine, a zis el.

S-a aplecat şi a ridicat sticla, a tras o duşcă zdravănă şi apoi s-a întors ca să i-o dea lui Sportcoat.

Dar bătrânul ieşise deja pe uşă şi se făcuse nevăzut.

47. Imnul Statelor Unite.

21
Mizeria cea nouă

Potts a înconjurat de trei ori cu maşina vagonul de marfa al Elefantului, verificând aleile goale şi străzile din apropiere. O făcea atât ca măsură de precauţie, cât şi pentru a-şi anunţa sosirea. începea să se lase seara, iar la ora asta nu prea umblau pietoni pe lângă Blocurile Cause. Nu era cazul să-şi facă griji de iscoade. Pe vremuri, chiar şi puştii care jucau baseball la docuri îşi întrerupeau joaca pentru a-l trimite pe unul dintre ei în fugă ca să dea de ştire, iar vestea sosirii unui poliţist ajungea la cămătari şi la mafioţii de la jocurile de cărţi mai repede chiar şi

decât cu telefonul.

Astăzi, a observat el, nu era nici urmă de copil la joacă în preajma docurilor dărăpănate şi pustii, iar după cum arătau lucrurile, nu se mai jucau de mult timp acolo copiii. Totuşi, nu era niciodată o idee bună să-l iei prin surprindere pe Elefant, aşa că a făcut exerciţiul oricum, înconjurând de trei ori cvartalul înainte să vireze înspre docul unde se afla vagonul. A lăsat maşina să se apropie încet, apoi a oprit-o la uşa vagonului şi a lăsat motorul pornit. A rămas la volan câteva minute, aşteptând.

Venise singur. N-avea încotro. Erau prea mari bănuielile pe care le avea despre Mitch, tânărul lui partener, despre locotenentul de la Şapte-Şase şi despre căpitanul de deasupra lui. Nu-i învinovăţea că erau puşi pe căpătuială. Dacă voiau să urce în ierarhia murdară a şpăgilor, să ciupească un pic de ici, un pic de colo de la clanul de mafioţi, să se uite în altă parte în timp ce escrocii îşi făceau jocurile, asta îi privea. Dar cu trei luni înainte de pensionare, Potts nu vedea niciun motiv sa-şi rişte pensia. Se bucura că rămăsese curat toată cariera, mai ales acum, pentru că un incident ca cel de la cheiul Vitali din urmă cu trei zile putea declanşa un război al drogurilor sau o luptă politică în cadrul departamentului. Ambele erau capcane lângă care niciun poliţist în prag de pensie nu-şi dorea să se găsească. E de- ajuns un pas greşit şi, până să te dezmeticeşti, te pomeneşti rătăcind în sălbăticie, de unul singur, în ultimul hal, întrebându-te unde ţi-a dispărut pensia, surescitat la culme de la amfetamină şi cafea, aşteptându-i pe lingăii de la sindicat să vină să te elibereze, ceea ce era ca şi când ai fi aşteptat o turmă de crocodili.

„Mizerie”, s-a gândit el cu amărăciune, cu privirea aţintită prin parbriz. Cum zisese femeia aia de serviciu frumoasa de la biserică, sora Gee: „Noi doi avem aceeaşi ocupaţie. Curăţăm mizeria.” Chiar era mizerie, s-a gândit el. Şi nu orice fel de mizerie. Ieşea acum la suprafaţă o mizerie nouă. O mirosea, o simţea cum se-apropie şi, orice-o fi. fost, venea într-un val uriaş. Complexul se transforma, Potts vedea schimbarea peste tot. Era 1969; echipa New York Mets, care pe vremuri făcea de râs Prima Ligă de Baseball, avea să câştige Campionatul Final peste o săptămână. America trimisese un om pe Lună în iulie, iar complexul Cause se ducea de râpă. „1969* O să pronunţ decesul”, s-a gândit el cu amărăciune. „Asta-i anul în care se- alege praful de Cause.” Vedea dezintegrarea peste tot: chiriaşii bătrâni de culoare care veniseră la New York din Sud cu zeci de ani în urmă se pensionau sau se mutau în Queens; bătrânii beţivi simpatici, vagabonzii, borfaşii, prostituatele, pungaşii de toate zilele, mărunţi şi inofensivi, care-i aduseseră pe vremuri râsete şi chiar consolare în zilele lungi pe care le petrecuse ca poliţist de patrulare şi ca detectiv, se tot împuţinau şi aveau să dispară în curând cu totul, mutaţi prin alte părţi, morţi, duşi, băgaţi după gratii. Fetele care-i făceau cândva cu mâna crescuseră şi deveniseră mame nemăritate şi dependente de droguri. Câteva se apucaseră de prostituţie. Copiii care glumeau cu el pe drum spre casă de la şcoală, scoţându-şi tromboanele din toc şi suflând o muzică oribilă înspre maşina cu care trecea Potts pe lângă ei când patrula, făcându-l să râdă, copiii ăştia, deci, dispăruseră – autorităţile locale scoteau muzica din şcoli, aşa îi spusese cineva.

Copiii care cândva se lăudau cu meciurile lor de baseball deveniseră ursuzi şi tăcuţi, iar terenurile de baseball se goliseră. Cam toţi puştii care pe vremuri îi făceau cu mâna treceau acum pe partea cealaltă a drumului când apărea maşina lui. Schimbarea îl afectase până şi pe vechiul lui prieten, Dub Washington, vagabondul pe care-l culesese de la bordură în nenumărate nopţi friguroase. II văzuse pe Dub cu două zile în urmă şi bătrânul beţiv îi dăduse nişte veşti groaznice. II ridicase pe Dub a doua zi după împuşcăturile de pe cheiul Vitali, o chestie de rutină, datoria obişnuită pe care şi-o făcea o dată pe lună de a-l duce la sediul măicuţelor Sisters of Mercy de pe Willoughby Avenue, unde binevoitoarele călugăriţe catolice îi dădeau de mâncare, îl lăsau să facă duş şi apoi îl trimiteau în voia lui, Dub era inofensiv şi întotdeauna amuzant, un ahtiat după ştirile din oraş: pretindea că e singurul din cartier care citeşte zilnic *The New York Times.* În ziua aia însă, Potts l-a găsit pe bătrân zguduit şi amărât.

— Am văzut ceva nasol, a zis Dub.

— Unde? l-a întrebat Potts.

— Pe cheiul Vitali. Doi babalâci s-au băgat într-o porcărie cât casa.

Dub i-a explicat ce văzuse. Nişte puşti. O fată care-a tras. Doi bătrâni. Doi tineri. Doi loviţi. Un al treilea, poate şi al patrulea, căzuseră în port.

— Cine erau? a întrebat Potts.

— Sportcoat era unu , a spus Dub. Hot Sausage era celălalt.

Asta le punea capac la toate, s-a gândit Potts. Asta era sfârşitul. îşi pierduse două săptămâni căutând informaţii despre bătrân. Evident, nimeni nu ştia

nimic. Toţi o dădeau la întors. Dar pe Dub te puteai baza să facă rost de răspunsuri. Aşa se făcea pe vremuri munca de poliţie: un informator vechi, cultivat de-a lungul anilor, care dădea rezultate. Mai rămâneau, desigur, nişte necunoscute, dar din ce se vedea, Sportcoat a cules ce-a semănat. Evident. Nu aşa se termină întotdeauna poveştile astea? încercase s-o prevină pe sora Gee.

Rămâneau totuşi nişte semne de întrebare. începuse un război al drogurilor? Sau nu era decât o răzbunare, un chip de-al pedepsi pe bătrân şi atât? Pur şi simplu nu ştia sigur.

II dusese pe Dub la călugăriţe şi apoi încercase să continue discuţia cu cele două victime internate la Centrul Medical Maimonides din Borough Park. Din motive neclare, solicitarea îi fusese amânată câteva zile. Se presupunea acum că cea de-a patra persoană care fusese de faţă la împuşcături murise în port, deşi cadavrul încă nu apăruse. Fata asasin, dacă asta era, fugise de mult.

„Cartierul ăsta şi departamentul ăsta nenorocit se schimbă prea repede pentru mine", s-a gândit el cu amărăciune. „Ambele-s într-o stare mai proastă ca niciodată."

În vechiul Brooklyn, a conchis el, heroina era noua normalitate. Erau foarte mulţi bani la mijloc. Fenomenul era de neoprit. Cât va dura până ce drogurile care îi nenoroceau pe negrii din Blocurile Cause se vor răspândi şi dincolo de cartier, în restul Brooklynului? Azi era vorba de negrii din Cause şi de câţiva italieni de pe străzile învecinate. Mâine însă, s-a gândit...

Era iritat şi simţea nevoia să se mişte. A deschis

portiera maşinii de patrulare şi s-a dat jos, lăsând motorul pornit. S-a sprijinit cu un braţ de plafonul maşinii şi cu celălalt de partea de sus a portierei deschise. Din poziţia aceea avea în faţă vagonul de marfa, docul de care ţinea şi, la doar o stradă distanţă, Biserica Baptistă Eive Ends, pe care nu era greu s-o vezi deasupra buruienilor înalte de pe parcela goală de alături. Nu-şi dăduse niciodată seama că vagonul de marfa şi biserica, ambele situate la marginile părăsite ale Blocurilor Cause, erau practic una lângă alta. Puteai merge direct de la o clădire la alta, atât de aproape erau. Cu toate acestea, ţineau de lumi complet diferite. De-o parte era vagonul, care aparţinea mândrei familii Elefante – bătrânul Guido, care umbla ca un şontorog, cu un braţ şi-un picior betegite după atacul cerebral pe care-l suferise în timpul celor doisprezece ani petrecuţi la Sing Sing pentru că nu ciripise, apoi Tommy, fiul lui şiret şi zgârcit la vorbă, şi soţia ciudată care cutreiera prin cartier după buruieni. De cealaltă parte, negrii mândri în biserica lor veche şi dărăpănată, având-o în frunte pe femeia aceea superbă căreia îi plăcea mizeria. Nu putea să şi-o scoată din minte. Sora Gee. Veronica Gee. Până şi numele suna minunat. Veronica. Sora Veronica. La fel ca Veronica din Biblie, care i-a dat lui Isus vălul ei ca să-şi şteargă faţa în timp ce-şi ducea crucea spre Golgota. Splendid. Ar fi lăsat-o oricând să-i şteargă faţa cu pânza ei. Potts a oftat. Se gândea că o fi la serviciu acum, iar faţa întunecată, nobilă, se apleacă probabil concentrată în timp ce şterge de praf coridoarele frumoasei case din piatră roşiatică de vizavi de Rattigans sau poate curăţă toaleta vreunui

ţânc răzgâiat sau şterge vreun candelabru şi se gândeşte la toate lucrurile pe care le reprezintă mizeria. „Noi doi avem aceeaşi ocupaţie”, îi spusese. „Curăţăm mizeria.”

„Şi eu aş avea nevoie de curăţenie”, s-a gândit. „Dacă aş lăsa-o să mă cureţe pentru tot restul vieţii, poate-aş avea o şansă la fericire.” Dar de ce şi-ar bate ea capul cu el?

A trântit portiera maşinii şi a pornit spre vagonul de marfa chiar în momentul în care Tommy Elefante ieşea de acolo, cu mâinile în buzunare. Ştia că Elefante îl zărise încă de prima dată când trecuse.

— Ce te-aduce la docul meu, Potts? a întrebat Elefante.

— Singurătatea.

— A ta sau a mea?

— Nu te mai plânge, Tommy. Măcar eşti bogat.

Elefante a izbucnit în râs,

— Mi se pune un nod în gât când aud aşa ceva, Potts.

A fost rândul lui Potts să râdă.

Trei trepte improvizate duceau la uşa unde stătea Elefante, o uşă de dimensiuni obişnuite, tăiată în vagonul de cale ferată. Elefante s-a aşezat pe treapta de sus, deasupra lui. Potts a observat şi că închisese cu grijă uşa în urma sa. Era clar, s-a gândit Potts, că nu era invitat înăuntru.

Elefante a părut să-i ghicească gândurile.

— Am un Ferrari înăuntru, a zis el, dând din cap către uşa din spatele lui. Numai prietenii apropiaţi au voie să-l vadă.

— Cum l-ai băgat acolo?

— Cu rugăciuni. Şi asigurări. Singurele două lucruri de care are vreodată nevoie un catolic adevărat.

Potts a zâmbit. întotdeauna îi plăcuse Tommy Elefante. Tommy era ca taică-său, dar cu cuvinte. Tăcut cum era, bătrânul Guido avea şi un soi de bunătate sumbră, o onestitate şi un simţ la umorului pe care Potts le apreciase întotdeauna, cumva în ciuda sa. Amândoi bărbaţii, poliţistul de pe treapta de jos şi mafiotul de pe treapta de sus, priveau înspre port, uitându-se la pescăruşi cum ating din zbor apa şi se îndreaptă apoi planând spre Statuia Libertăţii, care strălucea în depărtare în lumina asfinţitului.

— Au trecut douăzeci de ani de când nu mi-am mai aşezat fundul pe treptele astea, a zis Potts.

—- Habar n-am avut c-ai făcut-o vreodată.

—- Stăteam mult de vorbă cu tai că-tău pe vremuri.

—- Alte minciuni mai ai?

—- De vreo două ori am reuşit chiar să-l fac să-şi depăşească limita de şase cuvinte pe zi. Ţi-am povestit vreodată cum l-am cunoscut?

—- Dacă e ceva de povestit, o s-o aud doar din gura ta, a zis Elefante.

—- Patrulam de vreo şase ani când ml-au dat în cele din urmă o maşină, a chicotit Potts. Trebuie să fi fost prin 1948. Am primit un pont cum că bătrânul Guido Elefante, contrabandistul nostru local, care tocmai ieşise din închisoare, aştepta un transport ilegal de ţigări care-avea să treacă prin vagonul lui de marfa. În noaptea cutare, la ora cutare. Ştii cum merg treburile: cumperi ţigări ieftine în Carolina de Nord. Le scoţi etichetele. Lipeşti altele. Le vinzi cu profit de

cincizeci la sută.

—- Serios, aşa făceau?

— Au trimis un echipaj ca să-l prindă în flagrant, a zis Potts mai departe, ignorând remarca lui Elefante. Se săturaseră de el, cred. Sau poate nu unsese pe cineva. Oricare o fi fost motivul, aveam trei maşini de poliţie şi un sergent. Trebuie să fi fost trei sau patru dimineaţa. Ne-am repezit acolo plini de avânt, cu luminile de pe maşini aprinse, sirene, toate alea. Pe atunci eram tânăr şi plin de elan. Entuziast. încă plesneam de energie după război. Aveam în sfârşit şi propria mea maşină de patrulare. „Cu cireaşă" se chemau maşinile alea, pentru că aveau o lumină roşie pe acoperiş. Era tare de tot. Ei bine, am spart uşa şi n-am găsit nimic. Beznă. Guido trebuie că dormea liniştit acasă. Aşa că am plecat. Celelalte două maşini au pornit primele. Eu am luat-o din loc ultimul. Pe vremea aia mergeam deseori singuri în maşină. Aşa că m-am urcat la volan, dar deodată văd un tip care fuge de pe doc. Unde stătuse ascuns, nu ştiu. Nici măcar nu ştiu de ce fugea, dar m-am gândit că fuge de mine. Aşa că am dat să-l urmăresc cu maşina, dar nici de-a dracului n-a pornit motorul. Nu glumesc. Asta-i primul lucru care ţi se spune: „Nu opri motorul la maşină". Dar eu m-am ars, că eram începător. Aşa că nu le-am zis prin radio celor două maşini din faţă că este un suspect pe jos. În schimb, am luat-o la goană după individ. Se mişca repede, dar şi eu eram tânăr pe vremea aia. Era să-l prind la intersecţia dintre Van Mari şi Linder, dar a făcut el ce-a făcut de-a prins şi mai multă viteză şi a reuşit să câştige câţiva metri în faţa mea. La colţul dintre Slag şi Van Mari, l-am ajuns din urmă. Dar, în mijlocul

intersecţiei, nenorocitul se întoarce şi îndreaptă un pistol spre mine. Habar n-am de unde l-a scos. Eram mort. Şi deodată, de nicăieri, apare un camion care merge cu vreo şaizeci şi cinci de kilometri la oră. Zbang – l-a izbit în plin chiar acolo, în intersecţie. L-a omorât pe loc. Şoferul a zis: „Nu l-am văzut pe tip. Nu l-am văzut.” Avea dreptate. Era întuneric. Individul sărise de nicăieri în intersecţie. Şoferul n-avea cum să-l fi văzut. A fost un accident. Totul s-a întâmplat foarte repede. Şoferul îşi tot cerea scuze. I-am spus că-i în regulă. Ba îi eram chiar recunoscător. Mă rog, am fugit după colţ, la cabina telefonică a poliţiei, ca să cer ajutor. Când m-am întors, camionul dispăruse. Nu ne-a rămas decât să-l culegem pe individ de pe caldarâm şi să-i chemăm pe băieţii de la morgă. Ei bine, peste vreo încă şase luni, mă trimit iar aici ăia de la secţie, zicând că l-au prins pe Guido ăsta că transportă nişte tractoare sau aşa ceva. Aşa că vin din nou în viteză aici, singur de data asta. Dar în loc de transportat rahaturi, văd un încărcător mare cu cupă frontală acolo unde ai tu acuma depozitul. Un tractor mare, care sapă şi scoate pământ, cu un individ la butoane. Numai o mână şi-un picior le avea bune. Mă apropii şi mă uit în cabină. Era tipul de la volanul camionului din seara aia. „Tu eşti şoferul camionului!” i-am zis. Tipul nici n-a clipit. „Nu I-am văzut pe individul ăla”, a zis el. „Dacă nu ţi-ai fi oprit motorul, nu s- ar fi întâmplat nimic din toate alea.” Potts a chicotit. „Cred că ăsta a fost unul din singurele două sau trei lucruri pe care mi le-a zis Guido vreodată.”

Elefante a încercat să-şi reprime un zâmbet, dar n-a reuşit.

—- Mulţi sfinţi pornesc cu stângul, dar sfârşesc bine.

— Vrei să zici c-a fost un sfânt?

—- Nu, deloc. Dar odată ce vedea o faţă, n-o mai uita. Şi era loial. Nu-s şi sfinţii loiali?

—- Apropo de sfinţi, a zis Potts, arătând înspre Biserica Five Ends. Ştii pe cineva de-acolo?

—- Îi văd din când în când. Oameni de treabă. Nu deranjează pe nimeni niciodată.

—- Ţin minte că o femeie de-acolo s-a înecat în port acum vreo doi ani.

—- O femeie de treabă. A ieşit să înoate. Nu poţi să nu-i dai dreptate, serios.

—- Asta s-a întâmplat după ce-am fost transferat la O Sută Trei din Queens, a spus Potts.

—- N-am aflat niciodată cum s-a terminat filmul ăsta, a zis Elefante.

—- Nu s-a terminat bine.

—- De ce?

Potts a tăcut o clipă.

—- Ies la pensie în trei luni, Tommy. O să scapi de mine.

— Şi eu.

— Cum aşa?

—- Nu contează. îmi fac şi eu bagajele cam tot pe-atunci. Chiar mai repede dacă pot. Vând locul ăsta.

— Ai dat de bucluc?

—- Nici vorba. Mă retrag.

Potts a rumegat vestea preţ de un minut lung. S-a uitat peste umăr la Elefante, Era tentat să întrebe „Din ce te retragi?”. De câte ori nu auzise infractori declarând că se retrag. Dar Elefante era altfel. Contrabandist, da. Eficient, da. Dar un infractor

periculos? Potts nu mai ştia sigur ce înseamnă asta. Elefante era posac, inteligent, imprevizibil. Niciodată nu transporta de două ori acelaşi lucru într-o perioadă scurtă de timp. Nu părea niciodată să se lăcomească. Nu trafica droguri. Ţinea depozitul şl făcea transporturi normale de la vagonul de marfa ca să-şi acopere urmele. Şi el ungea poliţişti, la fel ca restul, dar din instinct de supravieţuire şi, în orice caz, Potts trebuia să recunoască, cu decenţă. Îi ghicea de la o poştă pe poliţiştii tineri şi hămesiţi, ca şi pe cei curaţi. Nu le întindea niciodată capcane poliţiştilor şi nici nu-i încolţea pe cei care luau şpagă. Rareori cerea favoruri. Pentru el totul era o afacere. Era suficient de deştept ca să nu încerce vreodată să-l ungă pe Potts sau pe vreunul din cei câţiva poliţişti cinstiţi pe care-i ştia Potts la secţia Şapte-Şase. Asta spunea multe despre Elefante.

Şi totuşi, Elefante era membrul unui clan mafiot care se făcea vinovat de nişte lucruri teribile. Potts se tot chinuia să-şi dea seama care e diferenţa dintre o lume nedreaptă şi una teribilă. îl nedumerea să se gândească la asta. Care era diferenţa dintre un individ care fura douăsprezece frigidere şi le vindea cu cinci mii de dolari şi unul care vindea frigidere de cincizeci de mii de dolari şi schimba codul fiscal ca să poată să câştige optzeci de mii? Sau un nenorocit de traficant de heroină care distrugea familii întregi? La care să te faci că nu vezi? Sau la niciunul? „Ar trebui să fiu struţ”, s-a gândit el cu amărăciune. „Că nu-mi mai pasă. M-am îndrăgostit de-o femeie care se luptă cu mizeria. Şi ea habar n-are ce-i în inima mea.”

Printre spinii gândurilor, l-a văzut pe Elefante că-l priveşte cu atenţie.

—- Aud tot timpul indivizi care zic că se retrag, a zis el în cele din urmă.

—- De la mine n-ai mai auzit-o.

—- Ţi-e greu? a întrebat Potts. Cu toate schimbările de pe-aici?

Sprânceana Elefantului a tresărit aproape imperceptibil.

— Puţin, da. Şi ţie?

—- La fel. Dar în meseria mea oamenii chiar ajung să se retragă.

—- Şi într-a mea.

—- Cum? Cu picioarele înainte?

Elefante a zâmbit din colţul gurii.

— Ce vrei de la mine, Potts? Te-aştepţi să mă doara pleoapele de la prea mult clipit? Vreau să mă las. Am obosit. Am muncit toată viaţa. Ştiai ca stejarul nu face ghinde până la cincizeci de ani?

— Deci vrei să fii stejar?

—- Vreau să fiu un tip la care nu vin toţi poliţiştii de la Şapte-Şase de două ori pe an, ca la dentist.

—- Am venit pentru c-am auzit că vrei să mă vezi.

—- Cine ţi-a zis? Eu nu te-am chemat,

—'Nu eşti singurul care are cârtiţe la Şapte-Şase, Tommy. Dar dacă tu eşti Tarzan, eu sunt Jane. Am un caz despre care aud tot felul de lucruri pe care nu le înţeleg. Sper să m-ajuţi să le lămuresc.

— Chiar despre un caz e vorba?

—- La dracu, doar pentru că toată lumea de la secţie vrea să-i dea în cap vecinului pentru o bucată de pâine nu înseamnă că şi eu sunt la fel ca ei. Da, chiar despre un caz e vorba. Ultimul meu caz, dacă am noroc. Am venit să-ţi vorbesc pe şleau. Poate reuşeşti să-mi lămureşti nişte lucruri. Poate reuşesc

şi eu să fac asta pentru tine. Îţi sună bine? Poate reuşim apoi să ne retragem împreună.

—- Avem interese opuse, Potts, Cum anume mă retrag eu nu te priveşte. Dar mă retrag. Ţi-am spus prea multe deja.

—- Nu face pe deşteptul. Ştiam deja prea multe.

—- Nu fac pe deşteptul. În meseria mea, necazurile îşi fac drum în viaţa ta pe nesimţite şi te iau prin surprindere ca datoriile vechi. Aşa că ajungi la o înţelegere cu indivizii care nu te înjunghie pe la spate şi speri că restul la care ai datorii sunt amnezici. Aşa merg lucrurile. Dar unde interesele noastre coincid, sunt interesat să colaborăm.

—- Rezonabil.

—- Deci care-i treaba?

—- Am un puşti omorât la cheiul Vitali. Şi doi răniţi. Şi un bătrân care-a spălat putina.

—- Cine-i tipul?

Potts s-a uitat la Elefante.

—- Dă-o-ncolo, Tommy.

—- Nu ţi-a trecut deloc prin minte că poate nu-l cunosc?

— Lucrează pentru maică-ta, ce naiba.

Elefante a oftat.

—- Hai, las-o baltă, da? Doar o cunoşti. E la fel ca atunci când ai început tu să-ţi bagi nasul pe aici. Cutreieră parcelele alea goale şi orice nu miroase a rahat pe băţ, smulge de-acolo şi-mi înfige mie în grădină.

—- Şi ce-i rău în asta?

—- Vezi şi tu cartierul. Nu mai eşti în siguranţă aici.

—- Nici măcar ea?

—- Nu-i ştiu pe oamenii ăştia noi, Potts. Şi nici pe

tipul de care zici.

— A fost la tine în casă!

—- Ba nu. A fost în grădină. Câteva luni. Poate trei luni. O dată pe săptămână. Infigând plante în pământ. Un bătrân. îşi zice Diaconul. 1 se spune Sport Jacket sau ceva de genul ăsta. Se pricepe la plante. Poate să crească orice. L-au folosit o grămadă de familii de pe strada mea.

—- Atunci ce treabă are să-i vâre lui Deems un glonţ în piept?

—- Habar n-am, Potts. Asta voiam să te întreb şi eu pe tine.

— Parcă eşti un tip de-ăla de la o conferinţă de pace, Tommy, a zis Potts exasperat. Eşti plin de întrebări fără răspuns.

—- Şi-ţi spun că nu-l cunosc pe tip. Abia dacă am schimbat câteva vorbe cu el în trei luni. Lucra în grădină. Creştea buruienile pe care îi zicea maică-mea să le crească. Primea nişte bani de la ea şi o ştergea. E un beţiv. Unul din ăia care mor la douăzeci de ani şi sunt îngropaţi la optzeci. E-un tip religios. Diacon la biserica aia de-acolo.

—- Ce face un diacon? a vrut să ştie Potts.

—- Eşti al doilea care mă întreabă săptămâna asta. De unde dracu să ştiu? Cântă osanale, poate, sau ţine predici la măgari, sau doarme ca melcul, sau îi curg balele în timp ce strânge donaţiile la biserică şi împarte cărţile de imnuri.

—- Deci bea şi cultivă ierburi şi se duce la biserică, a zis Potts. Pân- acum parcă-i catolic.

Elefante a izbucnit în râs.

— Mi-a plăcut întotdeauna de tine, Potts. Deşi mi-ai fost ca un junghi în coastă.

— Cum adică am fost? s-a mirat Potts.

— Ai zis că te retragi.

—- Aşa e.

—- Poate-mi faci şi mie o favoare atunci. Că şi eu mă retrag.

—- Minţi, exagerezi sau eşti doar foarte ambiţios?

—- Dacă-ţi spun, chiar o fac!

—- Dacă încerci să te foloseşti de scuza asta ca să te scoţi din cine ştie ce groapă pe care singur ţi-ai săpat-o, n-o să-ţi meargă cu mine, Tommy! Aud de-astea tot timpul.

— Dar nu de la mine.

Potts n-a mai zis nimic. Elefante părea să vorbească serios.

— Cu mâna pe inimă îţi zic, Potts. Mă las. Maică-mea a adunat câţiva ani în spinare. Şi acum mă străduiesc... mă... ştii să ţii un secret? O să-ţi înveselească ziua. Mă mut în Bronx.

—- Pentru ce? Au o echipă de baseball de tot rabatul.

—- Asta mă priveşte. Dar nu vreau să las datorii în urmă. Vreau să- mi închei socotelile înainte să ies. Ştii cu cine lucrez. Ştii cum sunt ei.

—- Dacă pentru asta-ţi faci griji, trebuia să-ţi alegi prieteni mai buni. Că veni vorba, amicul tău, Joe Peck, a dat de bucluc.

Elefante a rămas tăcut o clipă.

—- Porţi microfon? a întrebat el.

Potts a pufnit.

—- Singurul fir pe care-l port e sârma pe care mi-o vâră căpitanu-n cur. Mă urăsc la Secţia Şapte-Şase. Uite care-i adevărul, Tommy, faci ce vrei cu el: dacă eşti poliţist, fii poliţist. Dacă nu, atunci fii un plicticos

de modă veche ca mine. Sau fii un nemernic, ca Peck. Sau ca unul dintre traficanţii ăştia de droguri care le vând mizerii puştilor. Altă cale nu există. Cei din clanul Gorvino sunt aşa de ocupaţi să le vândă droguri negrilor cu o mână şi să salute steagul cu cealaltă, că nici nu văd ce-i aşteaptă. Copiii lor vor deveni dependenţi de droguri. Să vezi numai. Crezi că negrii de pe-aici sunt tâmpiţi? Au arme şi le plac şi lor banii. Nu mai e ca pe vremuri, Tommy Nu mai e cum a fost.

Potts a simţit cum îl cuprinde furia şi a încercat să şi-o controleze.

—- Nu plec ca bătrânii dinaintea mea, a zis ei. Furioşi şi înverşunaţi şi futuţi.

A aruncat o privire înspre biserică şi s-a gândit din nou la sora Gee. Părea departe în acel moment. Un vis rătăcit. Apoi a zis-o.

—- Cred că-i o femeie, a spus el. Nu grădinarul tău. Dac-aş fi în locul tău, m-aş muta în Bronx pentru o femeie.

Elefante n-a răspuns.

Potts a schimbat subiectul.

—- împuşcăturile de pe chei. Ştii ceva despre fata aia?

Elefante a clătinat din cap.

Potts a oftat.

— Ştiu un vagabond bătrân pe-acolo, care-şi face veacul pe lângă fabrica de vopsele de pe cheiul Vitali. Trăieşte acolo, practic. Sigur îl ştii. II cheamă Dub.

—- L-am mai văzut.

—- în seara cu pricina, bătrânul Dub dormea încercând să scape de mahmureală, chiar sub fereastra de la parter, luptându-se pentru loc cu

şobolanii. L-au trezit nişte voci de pe chei. A tras cu ochiul pe geam şi a văzut ce s-a întâmplat, A văzut toată tărăşenia. L-am ridicat a doua zi pentru vagabondaj şi ca să facă duş. Pentru o sticlă de vin de patru dolari, mi-a zis tot ce-a văzut.

— Era bun vinul?

—- Aia patru dolari au fost din buzunarul meu. Al naibii de bun vinul.

—- Atunci a meritat cheltuiala.

Potts a oftat.

—- Acum c-am ciripit ce ştiam, tu ce-ai de dat la schimb?

—- Nu pot să fac una ca asta, Potts. Nu mă deranjează să mă scap de căteva scrupule ca să-mi câştig existenţa, dar statul de vorba cu un poliţist poate să-l dărâme pe om. Şi nu de bătrâneţe.

—- Am înţeles. Dar dă-mi voie să te întreb ceva. Este un negru în Bed-Stuy. Deştept tipul. Moon îl cheamă. Bunch Moon. Îţi spune ceva?

—- Poate.

— Cei din clanul Gorvino ştiu şi ei numele?

—- Aşa ar trebui, a răspuns Elefante.

Potts a dat din cap. Era suficient. Şi-a pus chipiul înapoi pe cap.

—- Dacă vrei să te iaşi de meserie, ăsta-i momentul. Pentru că după ce se pun în mişcare lucrurile, n-o să fie frumos.

—- Deja s-au pus în mişcare, a zis Elefante.

—- Vezi? Ţi-am spus eu că n-o să fie frumos. Dar fata e.

—- Care fată?

— Nu face pe prostul, Tommy. Îţi întind o mâna. E o fată. Negresă. O asasină. Una bună. Lucrează pe

bani. E venită din alt oraş. Asta-i tot ce ştiu. Arată bestial. Şi are nume de bărbat. Şi de tras cu arma tot ca un bărbat trage. Amicul tău Peck ar trebui să aibă grijă. Bunch Moon e ambiţios.

— Cum o cheamă?

—- Dacă ţi-aş spune, m-aş urî mâine dimineaţă. Mai ales dacă trebuie s-o scot din apele portului.

— N-am eu treabă cu nicio fată. Oricum, ce-i într-un nume?

Potts s-a ridicat. întrevederea luase sfârşit.

— Când te retragi în Bronx, îmi trimiţi şi mie o vedere de-acolo, Tommy?

— Poate. Ce-o să faci când ieşi la pensie?

—- Mă duc la pescuit. Dar tu? a vrut să ştie şi Potts.

—- Eu o să fac covrigi.

Potts şi-a înăbuşit un zâmbet.

—- În caz c-ai uitat, eşti italian.

—- *Grazie*$_y$ dar de când e asta o piedică? a zis Elefante. Mă bucur şi eu de ce pot. Aşa e când te retragi şi încă respiri. Fiecare zi este o lume noua.

Potts s-a uitat înspre Biserica Baptistă Five Ends, care se vedea mai încolo pe stradă. Luminile erau aprinse. De departe se auzea un cântec. Corul era la repetiţii. S-a gândit la femeia frumoasă care stătea în strana corului, în primul rând, legănându-şi cheile în mână în timp ce cânta. A oftat.

—- înţeleg, a zis el.

22
Delphi, numărul 281

Casa de piatră roşiatică de la numărul 281 de pe Delphi Street, lângă colţul cu Cunningham Avenue, stătea cocoşată şi singură, flancată de parcele

năpădite de buruieni. Era un loc perfect de apărare. înăuntru, la etaj, Bunch Moon stătea lângă o fereastră, uitându-se în jos la strada. De acolo, putea să vadă pe oricine venea de după colţ. Copiii se jucau în carcasele maşinilor de pe drum. Era o zi neobişnuit de caldă de octombrie, iar puştii deschiseseră din nou hidrantul de incendiu. Şi-a propus să ţină minte să-şi tragă mai târziu camioneta rablagita până la hidrant şi să le dea ocazia copiilor să facă nişte mărunţiş spălându-i-o. Pusese ochii pe vreo doi care erau aproape buni de angajat.

A deschis geamul şi a tras cu ochiul afara, uitându-se la dreapta, apoi la stânga, apoi din nou la dreapta. Dreapta nu punea nicio problemă. Vedea cale de câteva cvartale, tocmai pana la Bedford Avenue. La stânga era mai dificil. În capăt, Delphi Street dădea într-o stradă perpendiculară. îşi dorise o casa pe o strada înfundată. Dar când venise să caute un loc de întâlnire secret în cvartalul acela pustiu, dăduse peste atât de multe case părăsite şi oblonite cu scânduri, încât avusese de unde alege şi hotărâse că zona avea să fie numai buna. Alesese casa de la numărul 281 pentru ca avea o vedere mai bună decât oricare alta asupra maşinilor care se apropiau. În dreapta putea vedea la câteva străzi distanţa pe oricine se apropia dinspre Bedford. În stânga, strada cotea în dreptul unei parcele lăsate pârloagă, plină cu buruieni, şi mai erau câteva case dărăpănate în stânga intersecţiei, pe care nu le putea vedea. Pe partea dreapta a intersecţiei se afla un depozit abandonat din care nu vedea decât o parte. Cine se apropia pe acea stradă lăturalnică dinspre dreapta, dacă venea cu maşina, era la vedere cam trei metri

înainte sa vireze pe Delphi Street şi să se poată repezi în sus pe treptele casei lui. Nu era ideal, dar mergea. Un post de observaţie mai bun n-avea cum să obţină fără sa atragă atenţia poliţiştilor. Rareori venea cu maşina; de obicei lua metroul. Purta întotdeauna o uniformă MTA—, aşa că vecinii care-1 vedeau intrând şi ieşind credeau ca lucrează pentru societatea de transport public. Puţini din echipa lui sau dintre angajaţii care îi gestionau transporturile de heroină bruta ştiau despre 281. Era un ioc sigur. Totuşi, nu-şi putea permite să nu fie precaut. Stând la fereastră, s-a uitat îndelung în ambele direcţii.

Când a fost mulţumit, şi-a tras capul înăuntru şi a închis fereastra. S-a aşezat ia masa din sufragerie, a aruncat ochii peste titlurile din *The New York Times*, *Daily News* şi *Amsterdam News* care se aflau în faţa lui şi apoi a ridicat privirea spre tânăra drăguţă care şedea 1a celălalt capăt al mesei. Ea îşi examina unghiile.

Haroldeen, Regina Morţii, stătea în acelaşi loc unde şezuse nenorocitul de Earl, turnătorul ala josnic şi pampălău, cu mutra lui de plângăcios. îşi aranja unghiile cu o pilă. I-a venit s-o înjure, dar s-a stăpânit şi a întrebat-o:

— Cum ai ajuns aici?

—- Cu autobuzul.

—- Maşină n-ai?

—- Nu conduc.

—- Pai şi în Virginia cum te descurci?

—- Ma priveşte.

—- Ai dat-o-n bară urât de tot. Ştii asta, nu?

—- Am făcut tot ce-am putut. A fost inevitabil ce s-a întâmplat.

—- Nu de-asta te plătesc.

—- O sa repar ce-i de reparat. Am nevoie de bani. Vreau să merg 1a facultate.

Bunch a pufnit.

—- De ce-ţi iroseşti talentul?

Haroldeen i-a încasat remarca în tăcere, fara sa se oprească din pilit. Bunch omisese să menţioneze că profitase de celelalte „talente” ale ei pe când ea avea paisprezece ani şi trăia pe o stradă la fel ca asta împreuna cu mama ei, cărând tot ce aveau în cărucioare de cumpărături dintr-un loc în altul.

—- Uşa de la subsol dă în curtea din spate, a continuat el. La capătul gardului, dacă împingi, este o poartă. Pe-acolo pleci de-aici.

— Bine, a încuviinţat Haroldeen.

—- Unde stai?

—- Cu maică-mea, în Queens.

—- Nu-i o mişcare deşteaptă. Pentru o studenta.

Haroldeen îşi vedea de unghii în tăcere. A constatat în sinea ei că Bunch omisese să menţioneze că maică-sa amesteca heroină cu bicarbonat de sodiu, fainâ şi apă într-una dintre casele lui de prelucrare din Jamaica, în Queens. Bunch îşi închipuia că ea nu ştie. îşi închipuia, de asemenea, că Haroldeen nu ştie ca pe vremuri, când maică-sa era tânără, profitase şi de „talentele” ei. Dar, s-a gândit ea cu amărăciune, numai aşa supravieţuise. Prefacându-se că nu ştie. Prefăcându-se că-i proastă. O frumuşică proastă. S-o

ia dracul de prefăcătorie. Se săturase.

— O să fac contabilitate.

Bunch a izbucnit în râs.

—- Mai bine ai învăţa să mulgi o cămilă. Nu se fac bani din contabilitate.

Haroldeen n-a zis nimic. A scos o sticluţă de lac din poşetă şi a început să-şi facă unghiile. Nu-i picase bine sarcina de a-i omorî pe puştii ăia doi. Nu erau bărbaţi în toată firea şi învechiţi în rele, cum era Bunch, bărbaţi care ştiau regulile jocului şi care îi făcuseră atât de mult rău pe când era tânără şi frumoasă peste vârsta ei, cu păr lung şi piele ciocolatie şi picioare groase, şi umbla de ici colo cu mama ei timidă şi blândă, care, după moartea lui taică-sau, se căra cu lucrurile după ea în căruciorul de cumpărături, lăsându-i pe bărbaţi s-o strângă de ţâţe pentru douăzeci şi cinci de centi şi pe traficanţii de prafuri s-o folosească pe Haroldeen de curvă şi momeală ca să pună la cale jafuri de droguri. „Bunch ne-a salvat”, îi placea maică-sii să zică. Dar aşa gestiona ea durerea. Fiica le salvase, de fapt, şi o ştiau amândouă. Asistenta sociala care le ajutase o spusese cei mai bine. Haroldeen îi citise raportul după ce femeia plecase din New York. „Fiica a crescut- o pe mamă, nu invers”, scrisese ea.

Salvarea însă a venit cu un preţ. Haroldeen îşi pierduse până 1a ultimul fir pleata minunata pe care o moştenise de la chipeşul sau tată dominican şi de la frumoasa negresă care-i era mamă. La douăzeci de ani, chelise complet. Pur şi simplu i-a căzut părul într-o buna zi. Haroldeen a pus-o pe seama vieţii grele pe care o dusese. Acum purta perucă şi haine cu mâneci lungi care să-i acopere spatele, umerii şi

braţele, arse în timpul unei alte misiuni care se terminase tare rău, cu doi ani înainte. Acum nimic nu mai era sigur, în afară de frumosul ei apartament din Richmond şi de medicamentele pe care le înghiţea uneori noaptea ca să-şi alunge din vise urletele bărbaţilor pe care-i omorâse. Erau nişte ticăloşi toţi – săreau unii la alţii cu torţe de sudura, se ardeau cu fiare încinse şi îşi turnau Clorox în ochi ca să primească droguri; îşi puneau iubitele să facă lucruri groaznice, să şi-o tragă cu patru sau cinci sau opt tipi pe noapte, îşi puneau femeile să facă flotări deasupra unor câcaţi de câine pentru o doză de heroină până ce, epuizate, fetele cădeau în ei, spre amuzamentul bărbaţilor. Ăştia erau bărbaţii pe care-i primise maică-sa în viaţa ei. Stătea cu maică-sa dintr-un soi de datorie mai degrabă decât altceva. Îi cumpăra câte ceva de-ale gurii, îi mai dădea nişte bani. Dar cele două abia dacă-şi mai vorbeau.

— O să fac destui bani din contabilitate. Sunt econoamă din fire.

—- Ce mai face maică-ta? s-a interesat Bunch.

De parcă nu ştia, s-a gândit Haroldeen. A ridicat din umeri.

—- Ce-are sula cu prefectura?

—- Vorbeşti deja ca o studentă. Ştii şi sa-ţi numeri degetele de 1a mâini şi de la picioare?

Haroldeen a părut că se gândeşte profund la această remarcă, după care a zis:

—- Trebuie sa plec peste doua zile. Termin până-atunci. Apoi plec acasă.

—- Care-i graba?

—- Am ceva de făcut în Richmond.

— Ce anume?

— Eu nu te-ntreb de ale tale, a spus ea.

—- Eu sunt ăla care plăteşte.

—- încă n-am văzut niciun sfanţ, i-a întors-o ea. Nici macar pentru biletul de tren.

Bunch şi-a împins scaunul de la masă.

— Eşti al naibii de sloboda la gură pentru cineva care-a futut o treabă aşa de nasol.

Haroldeen şi-a muşcat buza de jos.

—- Babalâcii ăia doi au apărut din senin.

—- Te plătesc să te descurci şi când apar probleme din astea.

— Am zis c-o s-o rezolv. Pe cuvânt.

Bunch a oftat. Ce mai putea face ca să nu se ducă naibii totul – sau, mai rău, să nu se întoarcă lucrurile împotriva lui? Se dăduse de gol faţă de Peck acum, asta era clar.

—- Eşti sigura că nu mai era nimeni pe chei?

—- N-am mai văzut pe nimeni. Numai cei doi puşti şi cei doi beţivi bătrâni.

—- Şi lumea din piaţă? De la steag. Ei te-au văzut, nu? Ai fost o săptămână întreaga acolo ca să-i iei urma lui Deems.

— Oricum nu mă-ntorc acolo. O sa mă ocup altundeva de Deems şi de bătrân.

—- Da’ cin te crezi, Agentul 007? Ce-o sa faci, o sa te deghizezi? Deems e în spital. Şi beţivul ăla bătrân am auzit c-a dispărut.

— Ţi-am zis, o sa mă ocup de asta într-altă parte.

—- Unde anume? Şi cum pot să fiu sigur?

Haroldeen a rămas tăcută, cu faţa împietrită. Bunch trebuia s-o recunoască —- era cea mai frumoasă stana de piatra pecare-o văzuse

vreodată. O frumuseţe rece şi data dracului. Nuştiai niciodată la cete uiţi. Când făcea pe capricioasa, când se transforma într-o adolescentă isteaţă şi inocentă. Era descoperirea lui cea mai grozava. Auzise un zvon cum că atunci când făcea sex lătra ca un câine. Şi-o amintea vag din anii lui de nebunii, pe când îşi croia drum spre vârf, dar trecuse mult de-atunci şi ea era foarte tânăra pe vremea aia. Cât să fi avut, vreo paisprezece sau cincisprezece ani? Pe-atunci nu lătra ca un câine. Şi-ar fi amintit aşa ceva. Nu zicea nimic. Nu scâncea, nu gemea, nu-şi lăsa nici respiraţia să-i scape. încă de mică, fetiţa aia drăguţă cu trăsături plăcute era tare ca o stâncă pe dinăuntru. Acum, la douăzeci şi nouă de ani, arăta de douăzeci, deşi dacă o priveai cu atenţie, ridurile din colţurile ochilor şi de la urechi sugerau că ar putea avea douăzeci şi trei sau poate chiar douăzeci şi cinci. Să fi trecut atâta timp de când se dăduse la ea? Paisprezece ani? Nu-şi mai amintea.

Haroldeen a făcut un semn din cap spre ziarele care stăteau pe masă în faţa lui.

— Când termin, o să afli din ziare. Dar îmi trebuie bani.

— N-ai terminat încă.

Ea Ea aruncat o privire şi aerul îmbufnat pe care-l avea când vorbise despre facultate i-a dispărut de pe chip. S-a instalat în schimb o răceală sumbră, iar Bunch s-a felicitat în gând că insistase să se întâlnească într-un loc sugerat de el. Fără îndoială că-i studiase acest refugiu şi probabil presupusese că el era în siguranţă aici şi ea nu, că avea întăriri, că era înconjurat de oamenii lui, care se găseau toţi pe-

aproape, dar pe care ea nu-i putea vedea. Goliciunea încăperii o avertiza că pericolul nu era departe, căci moartea înseamnă martori şi cu cât mai puţini martori, cu atât mai bine. Ea pricepea, Bunch n- avea nicio îndoială, că goliciunea acestei încăperi dintr-o casă veche din Bed-Stuy, tarlaua lui, însemna că viaţa ei este în pericol, nu a lui, deşi adevărul era că nu existau întăriri. N-avea pe nimeni în jurul casei de la numărul 281 de pe Delphi Street, nici pe stradă, nici în maşini, nici prefacându-se că-s vecini, nici trecând la volan prin dreptul uşii de la intrare. Numărul două sute optzeci şi unu de pe Delphi era un loc sigur pentru că era secret. Nu-şi dădea seama dacă ea intuise acest lucru, dar a hotărât că nu contează. Haroldeen voia doar să-şi capete banii şi s-o şteargă cU primul tren, ceea ce şi el ar fi vrut dacă ar fi fost în locul ei. Oricum, avea un revolver pe scaunul de alături. Nu mai avea nevoie şi de alţi ochi care să-l pună în acelaşi loc cu Haroldeen, Regina Morţii, nu după ce Earl o dăduse în bară aşa de rău.

Aflase că Earl e turnător dintr-un noroc chior, numai fiindcă să întâlnise din întâmplare cu un poliţist de culoare de la Secţia Şapte- Şase, care-i spusese: „Ai face bine să fii cu băgare de seamă". Ştirea aproape l-a dărâmat. Avusese încredere în Earl mai mult decât în oricine altcineva. Ce-l făcuse pe Earl, care avusese coaie cândva, atât de temător? O fi fost gândul de-a distruge reţeaua de distribuţie a lui Joe Peck şi poate de a-l elimina pe Peck însuşi şi de a se descurca pe cont propriu? Pentru că Joe Peck era alb? Sau or fi fost aiurelile alea bisericeşti care-l obsedau atâta? „De ce s-o fi temând omul de culoare atât de mult de omul alb?" s-a gândit el cu

amărăciune. „Ce-o fi în sufletul lui de-i aşa?” Aiurelile alea bisericeşti trebuie să fi fost de vină.

— Tu mergeai la biserică şi credeai în Isus când erai mică? a întrebat-o el pe Haroldeen.

— Ce să-ţi spun! a pufnit ea.

A cântărit-o o clipă din priviri – căutătura feroce, ochii lucioşi, chipul care putea să se îmblânzească cât ai bate din palme, ispitindu- te să ai încredere, nUmai ca apoi să se facă stană de piatră.

— Mi-ar prinde bine să am zece ca tine, a spus el.

— Ce-ar fi s-o plăteşti pe asta una?

— Îţi dau jumătate acum. Plus biletul de tren. Cealaltă jumătate când termini.

— Cum o să capăt cealaltă jumătate?

— Cu poştalionul. Poşta de noapte. Cum vrei.

— Chiar aşa proastă par?

— Îi aduc eu. Vin cu maşina.

— Nu, mulţumesc.

— De ce? Virginia nu-i aşa departe. Asta dacă nu locuieşti cumva într-unul din locurile alea unde pe preş scrie în engleza veche şi unde nu le place să apară negri. În cazul ăsta o să mă prefac că-s lăptarul. Sau grădinarul. La grădinari cred că te pricepi.

Ea s-a încruntat.

— Parca ziceai că nu ştii prea multe despre ce s-a întâmplat.

— Rateurile se-aud până departe, soro.

— Bine. Dă-mi jumate acum. O să-ţi zic unde să trimiţi restul după ce termin.

— Sunt în rahat până-n gât acum din cauza ta. Joe Peck îmi suflă- n ceafa. O să-mi vâneze toţi

oamenii. O să se folosească de negrii lui gen Unchiul Tom ca să-i convingă pe-ai mei să lucreze pentru el.

— Eu o să rezolv partea mea, a zis ea. Mai mult de-atât n-am ce să-ţi spun.

Bunch s-a ridicat. S-a dus la fereastră, vorbind cu spatele la ea.

— Asta e ultima dată când fac afaceri cu tine, a zis el.

S-a uitat pe geam afară şi a observat o motocicletă care trecea încet pe stradă, urmată de o maşină sport. Veneau însă din dreapta, din partea sigură, la vedere. Nu pe străduţa laterală, aşa că nu era nici un pericol. Cu toate acestea, s-a întrebat: oare mai văzuse vreodată vehiculele astea? A hotărât să se uite dacă dau roată cvartalului şi a văzut că motocicleta semnalizează înainte să ajungă la colţ, dar fata vorbea din nou, aşa că s-a întors.

— Unde mi-s banii? a întrebat ea.

El a dat din cap înspre Uşa sufrageriei.

— Jos. Lângă uşa din spate e un dulap.

— Unde-i uşa din spate?

— Crezi că i se zice uşa din spate pentru că-i în faţă?

— E uşa din spate de la subsol sau uşa din spate de la parter?

Asta l-a făcut să plece de la fereastră. S-a îndreptat repezit către uşa
sufrageriei şi a arătat în jos, spre trepte. Se aflau pe palierul de la etaj.

— Du-te până jos în beci. Ieşi pe uşa din spate a beciului. Nu ieşi pe uşa din faţă a beciului. Nu ieşi nici pe uşa din faţă de la parter. Du-te la uşa din spate din beci. Lângă uşa asta din spate se găseşte un

dulap. Deschide sertarul de sus. O să găseşti un plic acolo. În plic e jumate din sumă. Şi bani pentru biletul de tren.

— Bine.

— Ne-am înţeles cine-i cine?

— Deems şi Diaconul. Şi celălalt tip.

— Care celălalt tip?

— Moşul care era cu Diaconul.

— N-am zis nimic de nici un al treilea tip. Nu te plătesc pentru al treilea.

— **Mi se rupe, a zis ea. M-a văzut.**

A coborât rapid şi cu îndemânare. Bunch s-a trezit că-i admiră spatele şi că simte o urmă de regret. Treptele scârţâiau de obicei, dar ea s-a strecurat ca o fantomă, tăcută şi rapidă, abia făcând zgomot. Fata aia, s-a gândit el, avea talente. S-a hotărât s-o urmărească de la fereastra din spate, ca să se asigure că n-o vede niciun vecin ieşind din curte – n-o mai voia în preajmă. Şi-a amintit apoi de maşina sport pe care-o văzuse pe fereastra din faţă şi s-a dus iute să verifice. Plecase. Era în regulă.

La Uşa din spate a subsolului, Haroldeen a găsit dulapul şi a scos plicul. Era beznă, aşa că l-a ridicat în dreptul Unei aşchii de lumină de la Un gemuleţ de sus, de la nivelul parterului, ca să-i verifice conţinutul, apoi l-a vârât rapid în blugi. După aceea s-a descălţat, a urcat treptele două câte două până la parter, a descuiat uşa din faţă şi pe urmă a fugit înapoi la subsol, s-a încălţat, a ieşit pe uşa din spate şi a păşit afară.

Curtea era plină de vechituri şi gunoaie şi năpădită de buruieni. A început să-şi croiască drum printre toate cu încetineală, ca şi când n- ar fi fost sigură încotro merge, şi la un moment dat şi-a ridicat ochii.

Aşa cum se aştepta, Bunch o privea duşmănos pe fereastra deschisă de la etaj.

Asta era tot ce voia să vadă. S-a întors şi a luat-o la fugă către poarta din spate, cât putea ea de repede, sărind peste grămezile de gunoaie care i se ridicau în cale şi îndreptându-se spre gard cu toată viteza.

De la etaj, Bunch a văzut-o repezindu-se spre poartă; în acelaşi timp a auzit tunetul Unor paşi pe scări, şi imediat i s-au strâns măruntaiele de groază. A aruncat o privire înspăimântată spre scaunul de lângă cel pe care stătuse, care se afla acum la prea mulţi metri de el şi Unde se găsea pistolul. încă se uita când uşa s-a dat de perete şi Joe

Peck a năvălit înăuntru cu un revolver în mână, urmat de alţi doi bărbaţi, unul cu o puşcă de vânătoare.

Chiar înainte să ajungă la poartă şi să-i răsune în urechi bubuitul împuşcăturilor, Haroldeen a auzit urlete şi i s-a părut că distinge glasul cuiva ţipând: „Curva dracului!”.

Dar nu era sigură. A ieşit pe poarta din spate şi dusă a fost.

48. MTÂ, Metropolitan Transit Authority, este compania de transpon public din New York.

23
Ultimele toamne

în cea de-a treia zi petrecută în spital, Deems s-a trezit cu braţul în ghips şi cu obişnuitul bâzâit dureros din urechi, care-i dădea furnicături şi-i

trimitea sângele la cap. Patul de spital era uşor înclinat, ca să nu poată să se întoarcă pe umărul stâng şi să-şi agraveze rana. Nu c-ar fi făcut-o. De fiecare dată când se apleca în partea aia, durerea care-i traversa spatele şi-i cobora pe spinare era atât de puternică, încât îi venea să vomite, obligându-l să rămână pe partea dreaptă. Dar asta însemna şi că nu putea să-şi întoarcă faţa de la vizitatori. Oricum nu veneau mulţi în afară de poliţişti şi de sora Gee şi alte câteva „surori" de la Five Ends. Nu le spusese nimic. Nici măcar lui Potts, poliţistul mai în vârstă, pe care şi-l amintea că venea să-l vadă la meciurile de baseball din maşina de poliţie. Nici lui nu-i spusese nimic. Potts era în regulă, dar tot poliţist rămânea până la urmă. Deems avea o problemă mai serioasă decât poliţiştii şi neghiobii de la Five Ends. îl trădase cineva – probabil Lightbulb – şi Beanie era mort.

S-a mutat puţin ca să se aşeze pe spate, mişcându-se încet, apoi s-a întins după paharul de apă pe care asistentele î-l lăsau lângă pat.

în loc să dea de pahar însă, mâna i-a fost prinsă de degetele altcuiva, iar când a ridicat privirea, a văzut faţa brăzdată de riduri a lui Sportcoat deasupra lui.

La început era să nu-l recunoască. Nătărăul ăla bătrân nu purta obişnuita haină cu revere, ponosită şi urâtă, rămasă din cine ştie ce vremuri de demult. Cea verde cu alb, în carouri, pe care boşorogul beţiv o purta la ocazii speciale şi la biserică, îi făcea pe Deems şi pe prietenii lui să izbucnească în hohote de râs de fiecare dată când îl vedeau pe Sportcoat ieşind ţanţoş din Blocul 9 îmbrăcat cu ea. Haina în carouri arăta ca un steag umblător înfăşurat în jurul

babalâcului. Acum însă, Sportcoat purta pantalonii albaştri şi cămaşa albastră care alcătuiau uniforma angajaţilor Fondului Locativ, iar pe cap avea o pălărie cu calota turtită. În mâna dreaptă ţinea strâns un soi de păpuşă lucrată de mână, o pocitanie cam cât o pernuţă de mare, de culoare maro, cu fire de tricotat pe post de păr şi nasturi cusuţi pe pânză în chip de faţă. În cealaltă mână avea o pungă mică de hârtie.

— Ce-i asta? a spus Deems, făcând semn din cap înspre păpuşă.

— Îi pentru tine, a zis Sportcoat mândru. II mai ştii pe Dominic, Senzaţia Haitiană? La noi în bloc stă. Dominic le face. Cică-s fermecate. Aduc noroc. Sau ghinion. Sau ce vrei tu. Asta-i una pentru însănătoşire. O făcut-o special pentru tine. Iar asta – şi-a vârât mâna în punga de hârtie şi a scotocit până ce-a scos o minge roz –, p-asta ţi-am luat-o chiar io.

La întins mingea.

— Îi o minge de exersat. Strânge-o, a zis el. O să-ţi întărească mâna cu care arunci.

Deems s-a încruntat.

— Futu-i, omule, ce cauţi aici?

— Fiule, nu-i nevoie să vorbeşti aşa porcos. Vin de departe să te văd.

— M-ai văzut. Acuma cară-te.

— Nu aşa se vorbeşte cu un prieten.

— Vrei să-ţi mulţumesc, Sport? Bine, mulţumesc. Acuma dispari.

— Nu d-aia am venit.

— Să nu te-apuci să-ţi bagi nasul în treburile mele. De-ajuns c-o fac copoii deja de două zile.

Sportcoat a zâmbit şi a aşezat perna-păpuşă pe

marginea patului.

— Nu mă-ntereseză treburile tale, a zis el. Mă-ntereseză ale mele.

Deems şi-a dat ochii peste cap. Ce-avea oare bătrânul ăsta de-l făcea să-i rabde toate rahaturile?

— Ce treburi ai tu prin spitalul ăsta, Sport? Îţi fermentează strugureii p-aici? Îţi fac King Kong? Tu şi băutura ta. Diaconul King Kong, a rânjit el. Aşa ţi se spune.

Sportcoat n-a luat în seamă insulta.

— Nu m-ating pe mine poreclele astea. Am io prieteni pe lume, a spus el mândru. Doi dintre ei îs în spitalu ăsta. Şi pe Hot Sausage tot aici l-or adus, ştiai? Chiar pe etaju' ăsta. îţi vine să crezi? Habar n-am de ce-or făcut asta. De la el vin acuma. Nici n-am intrat bine, că o şi tăbărât cu gura pe mine. Cică „Dacă nu m-ai fi sâcâit atâta, Sport, nu mă duceam io acolo în ţoale de arbitru ca să-l bat la cap pe Deems cu meciul lu' peşte prăjit". Da' io i-am spus aşa: „Sausage, nu poţi să zici că băiatu' n-are viitor în base..."

— Despre ce dracu* tot vorbeşti? l-a întrerupt Deems.

— Ha?

— Tacă-ţi fleanca, tâmpitul dracului!

— Poftim?

— Cine crezi că vrea s-audă despre tine, amărât beţiv ce eşti? Eşti un ratat, omule! Ţi-ai băgat picioarele în toate. Nu mai oboseşti odată să te tot auzi vorbind? Diacone King Kong!

Sportcoat a clipit, simţindu-se puţin timorat.

— Ţi-am zis deja, nu m-ating vorbele tale, băiete, că nu ţi-am făcut niciodată nimica. Numa[5] am ţinut la

tine, aşa, un pic.

— M-ai împuşcat, negrotei tâmpit ce eşti.

— Nu ţin minte nimica, fiule.

— Nu mă lua cu „fiule”, pizdă proastă ce eşti! Ţi-a ars de prostii şi m-ai împuşcat. Singurul motiv pentru care nu ţi-am zburat creierii a fost bunică-miu. Asta a fost prima mea greşeală. Acuma Beanie e mort din cauza ta. Şi din cauza lui Sausage, puturosul şi tâmpitul ăla de ajutor de instalator, care se cacă pe el de frică. Doi babalâci idioţi şi proşti ca noaptea.

Sportcoat n-a zis nimic. Şi-a coborât privirea înspre mâinile în care ţinea mingiuţa roz.

— Nu-i căzu[5] să arunci cu vorbe de-astea în preajma mea, fiule.

— Nu-mi zice, „fiule”, pizdă beată şi cretină ce eşti!

Sportcoat s-a uitat ciudat la el. Deems a observat că faţa bătrânului beţiv era neobişnuit de limpede. Ochii lui Sportcoat, de obicei injectaţi şi cu pleoapele lăsate, pe jumătate închise, erau acum larg deschişi. Transpira şi mâinile îi tremurau uşor. Pentru prima dată,

Deems a observat şi că sub cămaşa uniformei de la Fondul Locativ, Sportcoat, chiar şi la bătrâneţe, avea un piept solid şi braţe vânjoase. Nu băgase de seamă până atunci.

— Ţi-am greşit io cu ceva, fiule? a întrebat Sportcoat cu blândeţe. Pe vremurile alea când jucam baseball. Când te tot încurajam şi aşa mai departe... şi te învăţam cuvântul Domnului la şcoala de duminică.

— Pleacă dracului de-aici, omule! Dispari!

Sportcoat şi-a umflat obrajii şi apoi a slobozit încet

un oftat prelung.

— Bine, a spus el. Numa[7] un lucru. Şi cu asta plec.

Bătrânul şi-a târşâit paşii până la uşă, şi-a sos capul pe hol, s-a uitat în ambele părţi şi apoi a închis uşa cu grijă. A revenit târşâit la căpătâiul lui Deems şi s-a aplecat deasupra lui, ca să-i şoptească ceva la ureche. Deems s-a răstit:

— Pleacă dracului de-aici...

După care Sportcoat a tăbărât asupra lui. Bătrânul şi-a ridicat rapid genunchiul, şi l-a pus peste braţul drept al lui Deems, cel nevătămat, ca să i-l ţintuiască de trup, iar cu mâna dreaptă a luat păpuşa-pernă de pe pat şi i-a înfundat-o peste faţă.

Pironit, Deems nu se putea mişca. Deodată a simţit că rămâne şi fără aer. Capul îi era strâns ca într-o menghină. Sportcoat îl ţinea bine şi apăsa în timp ce Deems se zbătea, încercând disperat să respire. Sportcoat a început să vorbească, încet şi calm.

— Când eram numa de-o şchioapă, aşa mi-o făcut şi mie tata. O zis că asta o să mă facă să cresc mare şi puternic. Era cam neştiutor tăticu meu. Rău ca dracu\ Da' se temea de omu alb ca de nu ştiu ce. O cumpărat un măgar odată de la un om alb. Măgaru era bolnav când l-o cumpărat tăticu[7]. Da[7] omu alb i-o zis că măgaru n-o să moară fiindcă el, omu alb, i-o poruncit să trăiască. Ghici ce s-o- ntâmplat!

Deems se zvârcolea, cuprins de panica, căutând aer. Nu avea aer.

— Tăticu[7] l-o crezut. O dus măgaru[7] acasă. Şi, cum mă vezi şi cum te văd, măgaru[7] o murit. Io i-am zis să nu-l cumpere, da nu m-o
ascultat.

Sportcoat a simţit cum eforturile lui Deems se înteţesc pentru o clipă, aşa că a apăsat perna şi mai tare şi a zis mai departe cu voce joasă, stăruitoare şi înspăimântător de calmă.

— Vezi tu, tăticu' credea că-s prea deştept. Credea că duşmanu* meu cel mai mare îi mintea mea. Aşa că mi-o înfundat perna peste cap ca să-mi strivească mintea. O vrut să fie sigur că e stăpân şi pe trupu', şi pe mintea mea. Voia putere, fix ca toţi albii de i-am cunoscut io vreodată.

A apăsat şi mai tare perna pe faţa lui Deems şi a simţit cum zvâcnirile băiatului devin disperate; Deems şi-a arcuit spatele, luptându-se să trăiască. Dar Sportcoat n-a slăbit strânsoarea, ba chiar a presat şi mai tare. A continuat să vorbească.

— Ce-i drept, nu pot să bag mâna-n foc că, dacă un negru ar fi la putere, n-ar face şi el acelaşi lucru.

A simţit cum zbaterile lui Deems devin de-a dreptul sălbatice de- acum, de sub pernă auzindu-se murmure ca de pisică mieunând, apoi nişte sunete lungi, înfundate, ga-ga, ca nişte behăituri de capră, după care zvârcolelile înverşunate ale lui Deems s-au mai potolit şi zgomotele au devenit mai slabe, dar Sportcoat continua să apese şi vorbea întruna, cu mult calm.

— Vezi tu, Deems, pe vremea aia, n-aveai niciun cuvânt, era touf hotărât dinainte pentru tine. Tu numa trebuia să-nghiţi. Nici măcar nu ştiai că-nghiţi. Nu ştiai c-ai putea face şi altceva. Nu-ţi puneai problema. Erai prins într-un fel anume de-a gândi. Nu-ţi trecea prin cap să faci altceva decât ţi se zicea. Io nu întrebam niciodată de ce făceam sau de ce nu făceam cutare lucru. Făceam numa' ce mi se zicea.

Aşa că atunci când mi-o făcut tăticu’ asta, nu m-am gândit că-i ceva rău. Era numa' încă un lucru normal de pe lumea asta.

Zvârcolelile lui Deems încetaseră cu totul. Renunţase la luptă.

Sportcoat a ridicat perna, iar când Deems a tras aer în piept a fost de parcă a pornit o maşină, un huruit de motor zgomotos şi lung, urmat de câteva icnete sufocate. Abia conştient, Deems a încercat să se întoarcă, dar n-a putut, pentru că Sportcoat îi ţinea capul încă ţintuit cu o mână puternică, iar în cealaltă avea în continuare perna.

Apoi vraja s-a rupt, iar Sportcoat a aruncat nonşalant păpuşa- pernă pe jos şi, ridicându-se, şi-a luat genunchiul de pe braţul drept al lui Deems.

— Ai priceput? a întrebat el.

Dar Deems nu pricepuse. Se chinuia încă să respire şi se lupta să nu-şi piardă cunoştinţa. A vrut să se întindă după sonerie ca să cheme asistentele, dar braţul cel bun, cel drept, era amorţit de unde i-l zdrobise Sportcoat. Braţul rănit, cel stâng, îl făcea să urle de durere. Zgomotul din urechi era ca un scrâşnet strident. Cu mare efort, şi-a întins mâna dreaptă după sonerie, dar Sportcoat l-a plesnit peste degete şi l-a prins brusc de pijamaua de spital, cu nişte mâini puternice şi vânoase de la şapte decenii de plivit, săpat şanţuri, plantat copaci, deschis sticle, curăţat veceuri, strâns cleşti, cărat grinzi de oţel şi mânat măgari. Mâinile alea l-au smuls de pe pat şi l-au ridicat până în fund aproape, cu o apucătură viguroasă, de parcă ar fi fost o gheară de oţel, smucindu-l atât de puternic pe Deems, că forţa lor l-a făcut pe băiat să scâncească, aducându-l pe Sportcoat

la doar câţiva centimetri de faţa lui. Iar de-acolo, de la distanţa asta mică, a văzut pe chipul bătrânului ceea ce simţise în bezna apelor din port, când Sportcoat îl trăsese la suprafaţă: forţa, iubirea, dârzenia, împăcarea, răbdarea, dar şi ceva nou de data asta, ceva ce nu mai văzuse niciodată în toţi anii de când îl cunoştea pe Sportcoat, beţivul cu inima uşoară din Blocurile Cause: o furie absolută,
de nezdruncinat.

— Acuma ştiu de ce-am încercat să te omor, a spus Sportcoat. Că nu ţi-o fost dat de-ai tăi s-o iei pe calea cea dreaptă. Nu vreau să sfârşeşti ca mine sau ca Hettie a mea, mort de durere în port. Io-mi trăiesc ultimele toamne, băiete. Multe primăveri nu mai am. I-un sfârşit bun pentr-un beţiv bătrân ca mine şi un sfârşit bun şi pentru tine, dacă mori un puşti cumsecade, puternic şi frumuşel şi deştept, aşa cum te ţin io minte. Cel mai bun aruncător din lume. Un puşti pe care mingea ar fi putut să-l scape din fundătura asta unde trăim cu toţii. Mai bine să te ţin minte aşa decât ca scursura care-ai devenit. Ăsta-i un vis bun. Ăsta-i un vis pe care-l merită un beţiv bătrân ca mine la sfârşitul zilelor. Mi-am irosit paralele pe bunătate aşa de demult, că nici nu mai ştiu câte-am avut.

l-a dat drumul lui Deems şi l-a azvârlit înapoi pe pat cu atâta forţă, încât capul i s-a izbit de tăblie şi era cât pe ce să leşine din nou, – Să nu care cumva să te mai apropii de mine, a zis Sportcoat. Că te omor pe loc.

24 Sora Paul

Marjorie Delany, tânăra recepţionlstă irlandezo-americană de la căminul de bătrâni Brewster Memorial din Bensonhurst, era obişnuită cu mulţimea pestriţă de vizitatori care se perindau pe-acolo, punând întrebări stupide. Alaiul de părinţi, copii, rude şi vechi prieteni care îşi făceau apariţia în hol şi căutau să intre în camerele, ba uneori şi în buzunarele rezidenţilor permanenţi – bătrânii, muribunzii şi cei aproape morţi – acoperea toată gama, de la gangsteri la vagabonzi ca vai de lume sau copii fără adăpost. Marjorie trata totul cu un umor sănătos şi cu o mare doză de compasiune, în ciuda faptului că văzuse multe. Dar după trei ani de zile de când lucra acolo, nici măcar ea nu era pregătită pentru priveliştea nu tocmai plăcută a bătrânului de culoare care a intrat în cămin în după- amiaza aceea, îmbrăcat în uniforma albastră a Fondului Locativ din New York.

Faţa îi era înţepenită într-un zâmbet strâmb. Părea să umble cu greutate. Transpira abundent. Marjorie şi-a spus că pare nebun de legat. Dacă n-ar fi purtat uniforma aia, l-ar fi pus pe Mei, paznicul care stătea lângă uşă şi îşi petrecea după-amîezile citind *The Daily News* şi moţăind, să-l dea afară. Dar avea şi ea un unchi care lucra la Fondul Locativ, iar unchiul avea câţiva prieteni de culoare, aşa că l-a lăsat să se apropie de recepţie. Omul a făcu t-o fără grabă, tot rotindu- şi privirea prin hol, cu un aer impresionat.

— O caut pe sora Paul, a mormăit bătrânul.

— Cum o cheamă?

— Paul, a spus Sportcoat.

S-a sprijinit de birou. Avea o durere de cap cumplită, ceea ce era neobişnuit. Se simţea şi epuizat, ceea ce era la fel de neobişnuit. Nu pusese niciun strop de băutură în gură de când vorbise cu Hettie, cu paisprezece ore în urmă, deşi părea să fi trecut ani întregi de-atunci.

Efectul nebăutului era copleşitor. Se simţea slăbit şi agitat, îi era greaţă şi tremura, ca şi când ar fi fost într-un coşmar în care se prăbuşeşte de pe o stâncă, dar fără să ajungă niciodată jos, doar căzând încontinuu şi dându-se peste cap în văzduh, rostogolindu-se întruna. Tocmai venea de la spital, unde-i văzuse pe Deems şi pe Sausage, dar nu-şi mai amintea ce le zisese şi nici măcar cum ajunsese aici. Căminul era la cincisprezece străzi distanţă de spitalul din Borough Park. În mod normal, Sportcoat putea parcurge distanţa aia pe jos fără probleme. Acum însă fusese nevoit să se oprească de câteva ori, ca să se odihnească, dar şi ca să întrebe pe unde trebuie s-o ia. Ultima dată când a cerut indicaţii se afla chiar în faţa clădirii, dar s-a oprit şi a întrebat un bărbat alb, care pur şi simplu a arătat cu degetul peste umărul lui Sportcoat, a înjurat în barbă şi a mers mai departe. Acum se afla la biroul de recepţie, în faţa unei tinere albe, care avea pe chip aceeaşi expresie pe care o aveau şi angajaţii de la biroul de Asigurări Sociale din centrul Brooklynului când se ducea să se intereseze de beneficiile răposatei sale soţii. Aceeaşi privire, întrebările iritate, nerăbdarea, solicitarea de documente cu nume ciudate, de care n-auzise niciodată, formularele împinse pe sub fereastra de la ghişeu, cu titluri pe care nu putea nici măcar să le pronunţe sau să le înţeleagă; formulare

care solicitau liste şi date de naştere şi alte documente, ba chiar nişte formulare care cereau numele altor formulare, şi toate atât de încurcate, că ar fi putut la fel de bine să fie în chineză, tot noianul ăla de denumiri evaporându-se în neant de îndată ce le rosteau funcţionarii. Uita ce era „Formularul pentru eliberarea cărţii de muncă pro forma" încă din clipa în care cuvintele ieşeau pe gura omului de la ghişeu, şi tot atunci uita şi la ce folosea, astfel că de îndată ce ieşea pe uşă, aruncând hârtia la gunoi, era atât de năucit de experienţa prin care trecuse, încât se şi străduia s-o uite, ceea ce însemna că era ca şi cum nu s-ar fi dus deloc.

Avea acum aceeaşi senzaţie.

— Asta e numele sau prenumele? a întrebat Marjorie, recepţionista.

— Sora Paul? Aşa o cheamă.

— Dar nu-i nume de bărbat ăsta?

— Nu-i un el. Îi o ea.

Marjorie a zâmbit dispreţuitor.

— O femeie pe care-o cheamă Paul.

— Păi ăsta-i singurul nume pe care i l-am ştiut toată viaţa.

Marjorie a trecut repede printr-o listă de nume notate pe o foaie
de hârtie de pe biroul ei.

— Nu-i aici nicio femeie pe care s-o cheme Paul.

— Da-s sigur că-i aici. Paul. Sora Paul.

— În primul rând, domnule, cum spuneam, ăsta-i nume de bărbat.

Transpirat, Sportcoat se simţea irascibil, era mânios şi slăbit. S-a uitat peste umăr şi I-a zărit pe paznicul cărunt şi mai în vârstă plasat lângă uşa de la

intrare. Acesta şi-a împăturit ziarul. Pentru a doua oară în acea zi, pe Sportcoat l-a încercat un sentiment neobişnuit: furia, care a fost însă învinsă din nou de teamă, precum şl de obişnuitele senzaţii de confuzie şi neajutorare. Nu se simţea în largul lui atât de departe de Blocurile Cause. în partea asta a New Yorkului se putea întâmpla orice.

S-a întors din nou cu faţa spre Marjorie.

— Domnişoară, mai sunt pe lumea asta şi femei cu nume de bărbaţi.

— I-auzi, a zis ea, cu rânjetul lăţindu-i-se pe chip.

— Am văzut io o femeie cu nume de bărbat cum o scos pistoiu' la trei tipi miercurea trecută. Pe unu[5] l-o şi omorât, Doamne feri. Pe-aia o chema Haroldeen, aşa-i zicea. Afurisită ca un bărbat. Dă şi frumoasă ca un păun, cu pene şi toate alea. Rea cât un om întreg, bărbat şi femeie la un loc. Numele nu-nseamnă nimica.

Marjorie şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Mei, paznicul, că se apropie.

— E vreo problemă? a întrebat el.

Sportcoat l-a văzut şi el pe paznic apropiindu-se şi şi-a dat seama de greşeala lui. Albii se pregăteau acum să-i caute nod în papură. Îi bubuia capul atât de tare, încât nu vedea decât pete în faţa ochilor. I s-a adresat paznicului.

—- Am venit la sora Paul, i-a zis el. I-o femeie de la biserică.

—- De unde vine?

— Nu ştiu care-i locul ei de baştină.

—- Locul de baştină? Îi americancă?

— Normal!

—- De unde-o ştii?

—- Cum ajung să se ştie oamenii? Se cunosc undeva. Ea-i de la biserică.

—- Care biserica?

—- Five Ends îi zice. Io-s diacon acolo.

— Nu mai spune!

Sportcoat începea să-şi piardă răbdarea.

— Trimite scrisori cu bani în fiecare săptămână! Cine trimite scrisori în fiecare săptămână? Nici măcar ăia de la curent nu trimit scrisori în fiecare săptămână!

Paznicul l-a privit cu atenţie.

— Câţi bani? a întrebat ei.

Sportcoat a simţit cum furiei îi cresc muchii noi, ascuţite, tari ca gheaţa, cum nu mai simţise niciodată. I-a vorbitul bărbatului alb aşa cum nu-i mai vorbise niciunui alb în toată viaţa lui.

— Domnu, io am şaptezeci şi unu de ani. Iar dacă n-oi fi Ray Charles, şi dumneata ai tot cam cât mine. Acuma, domniţa asta tânără – şi a arătat înspre recepţionistă – nu crede nimica din ce-i zic. Are o scuză, că-i tânără şi plină de avantaje, că ăştia tineri cred că te vrăjesc şi fac pe şefii, şi cel mai probabil şi-o trăit viaţa auzind baliverne de la alţii care i-or zis ce-şi închipuiau ei că vrea ea s-audă şi nu ce-ar trebui s-audă. N-am nimic împotrivă. Dac-auzi numa un cântec toată viaţa şi nu-l ştii decât p-ăla, păi na, n-ai ce-i face. Numa" dumneata eşti mai bătrân, ca mine. Şi s-ar cuveni să vezi clar că unui om de vârsta mea, care n-o băut nimica de o zi întreagă, ar trebui să i se recunoască meritu’ că măcar încă-şi aude inima cum bate, ba poate-ar merita chiar o acadea sau două că nu i se încurcă limba-n gura, că, zău, aşa sete mi-e după nişte basamac acuma, c-aş mulge şi-o cămilă

pentru o picătură de Everclear sau chiar şi vodca, deşi n-o suport. Is patru dolari şi treişpe cenţi, apropo, atâta trimite la biserică în fiecare săptămână, dacă chiar tre' să ştii. Şi nici n-ar trebui să ştiu, că doar îi o biserică. Şi io-s *doar* diacon. *Nu-s* trezorier.

Spre surpriza lui, paznicul alb a dat din cap compătimitor şi l-a întrebat:

—- De când n-ai tras nimic?

—- Cam de-o zi, mai mult sau mai puţin.

Paznicul a scos un fluierat lung.

—- Camera ei e în direcţia aia, a zis el, arătându-i un coridor lung din spatele recepţiei. Camera o sută cincizeci şi trei.

Sportcoat a pornit-o pe coridor, dar s-a întors iritat şi a mormăit:

—- Ce te priveşte pe dumneata cât dă ea Domnului?

Bătrânul paznic a părut sa se sfiască.

—- Eu duc mandatul la poştă, a zis el.

—- În fiecare săptămână?

Bătrânul a ridicat din umeri.

—- Trebuie să fac mişcare. Dacă pierd prea mult vremea pe-aici, o să-mi dea şi mie o cameră până la urmă.

Sportcoat şi-a dus degetele la pălărie, încă mormăind, după care şi- a continuat drumul pe lângă recepţie şi pe coridor, pe când recepţionista cea tânără şi Mei, paznicul, îl urmăreau cu privirea.

—- Ce ţi-a venit? a întrebat Marjorie.

Mei se uita din spate la Sportcoat cum înaintează clătinându-se pe hol, se opreşte, îşi netezeşte hainele, îşi scutură mânecile şi merge mai departe.

—- Diferenţa dintre mine şi el e de doar două sute patruzeci şi trei de zile, a zis Mei.

Transpirat, halucinând aproape, ameţit şi stors de vlagă, Sportcoat a intrat hotărât în camera 153 şi n-a găsit nici ţipenie de om acolo. A dat în schimb peste un vultur-curcan care stătea într-un scaun cu rotile într-un colţ, cu faţa la perete, şi ţinea în mâini ceva ce părea să fie un coş cu aţe. Pasărea l-a auzit că intră şi, cu spatele la el, i-a vorbit.

—- Unde mi-i brânza? a zis şi a răsucit scaunul cu rotile ca să se întoarcă cu faţa la el.

Sportcoat a avut nevoie de un minut întreg ca să-şi dea seama că arătarea la care se holba era o făptură omenească în vârstă de o sută patru ani. Femeia chelise aproape cu totul. Muşchii feţei i se lăsaseră, dând impresia că o forţă magnetică puternică îi trage maxilarele, buzele şi orbitele în jos, către pământ. Gura îi era cufundată aproape complet în bărbie şi colţurile îi erau căzute, ceea ce îi dădea o expresie de încruntare continuă. Puţinul păr pe care-l mai avea arăta ca nişte ouă bătute, o încâlceală de fire subţiri, smocuri sălbatice şi şuviţe răzleţe, dându-i înfăţişarea unui profesor matusalemic tracasat şi înfricoşat, stăpânit de o mare agitaţie. De sub pledul cu care era învelită se iţeau poalele unei cămăşi de noapte, iar picioarele goale îi erau vârâte într-o pereche de papuci de casă cu două numere prea mari. Era atât de mică, încât ocupa doar o treime din scaunul cu rotile şi şedea cocoşată, încovoiată ca un semn de întrebare.

Sportcoat nu şi-o amintea aproape deloc pe sora Paul. Umbla mai mult beat în anii când era ea activă în cadrul bisericii, înainte să se mute la căminul de bătrâni. Femeia plecase înainte ca el să fie sfinţit şi mântuit. Destul şi bine că n-o văzuse de aproape două

decenii, şi chiar de-ar fi văzut-o, şi-a dat seama că probabil devenise aproape de nerecunoscut pentru cine n-o ştia bine.

Sportcoat s-a legănat o clipă, simţind că-l ia cu ameţeală şi sperând să nu leşine. Deodată l-a cuprins o sete aşa de puternică, încât aproape l-a copleşit. A văzut o carafa cu apă pe noptiera aflată de cealaltă parte a patului. A arătat înspre ea şi a zis:

—- îmi dai voie?

Fără să aştepte vreun răspuns, s-a dus la ea cu paşi împleticiţi, a luat-o şi a tras o înghiţitură rapidă direct din carafa, dar apoi, dându- şi seama cât de însetat este, a băut-o până Ia fund. Când a terminat, a trântit-o înapoi pe noptieră, a gâfâit din greu şi a râgâit zgomotos. Se simţea mai bine.

S-a uitat la femeie din nou, încercând să nu se holbeze.

— Da ştiu că eşti de speriat, a zis ea.

— Ha?

—- Băiete, dacă ar da-o cineva în judecată pe muma pădurii, pe tine te-ar chema să-i iei apărarea. La cât de pocit eşti, nici n-ar trebui să umbli cu faţa descoperită.

—- Nu putem să fim toţi frumoşi, a mormăit el.

—- Ei bine, tu sigur nu eşti vreun giuvaier, băiete. Ai o faţă bună de reclame la chiloţi de baie.

—- Am şaptezeci şi unu de ani, sora Paul. Io-s mânz pe lângă dumneata. Nu văd bărbaţi îmbulzindu-se la uşă sa-ţi intre în graţii. Măcar io n-am atâtea riduri pe faţă cât să strâng în ele zece zile de ploaie.

Ea l-a pironit cu nişte ochi negri ca tăciunele, şi pe Sportcoat l-a străfulgerat teribilul gând că baborniţa o să se transforme într-o şişcă şi o să-i facă o vrajă

rea, un farmec nenorocit. În loc de toate astea, ea şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs, dezvelindu-şi gingiile goale, cu singurul dinte care-i mai rămăsese, galben, ieşind în evidenţă ca un boţ de unt pe o farfurie. Hohotele şi chicotele sunau ca un behăit de capră.

—- Nu mă mir că te-o suportat Hettie! a zis ea, râzând cu poftă.

—- O ştiai pe Hettie a mea?

Femeii i-a luat ceva sa-şi revină, mişcându-şi fălcile ca şi cum ar fi mestecat în gol şi luptându-se să-şi stăpânească râsul.

— Ba bine că nu, băiete.

—- Mie nu mi-o zis niciodată de dumneata.

—- De ce să-ţi zică? Erai beţiv şi n-ascultai nimic. Nu ţii minte nimic. Pun pariu ca nici pe mine nu mă mai ţii minte.

—- Un pic...

—- Ihî. Bărbaţii ma pofteau la ei în pat în opt limbi. Acuma gata. Mai bei?

—- Nu de când am văzut... nu, acuma nu.

—- Arăţi ca şi când ţi-ar prinde bine o tărie. Pun pariucă ţi-ar prinde bine.

—- Aşa-i. Da încerc *să....* uff... nu. Nu vreau.

— Ei bine, şezi tu binişor, domnule, şi o să-ţi spun io nişte lucruri care-ar trimite pe oricine la pahar. Şi când îs gata, dă-i drumu şi fa ce-ai de făcut. Da' prima dată, unde mi-i brânza?

— Ce?

—- Brânza.

— N-am nicio brânză.

—- Atunci cu asta o să încep, a zis ea, că toate-s

legate. O să-ţi zic o singură data. Da să nu-mi mai calci vreodată pragu' daca nu vii cu brânza.

Sportcoat s-a aşezat calm pe un scaun de lângă fereastră, frecându- şi bărbia şi trăgându-şi sufletul după ce sora Paul îl pusese s-o împingă mai aproape de geam, unde puteau amândoi să vadă soarele. După ce a blocat roţile, aşa cum i se ceruse, şi şi-a tras un scaun la geam, ea a început.

—- Toţi ne ştiam între noi. Io şi Hettie, bărbată-miu, fiică-mea Edie, părinţii lu' sora Gee —- ei erau mătuşa şi unchiu' Verişoarelor, apropo. Nanette şi Sweet Corn. Şi, fireşte, amicu' tău Rufus. Toţi am venit din felurite părţi de prin Sud cam în acelaşi timp. Hettie şi Rufus erau cei mai tineri. Io şi bărbata-miu eram cei mai în vârstă. Am venit după Edie, care ne-o scos din Sud. Eu şi bărbată-miu am pornit biserica în camera noastră de zi. Am adunat enoriaşii şi, după o vreme, am strâns destui bani ca sa ne cumpărăm un petic de pământ chiar lângă Blocurile Cause. Pământu era ieftin pe vremea aia. Şi ăsta-i începutu' Bisericii Five Ends. Aşa s-o pornit. Vezi tu, numa italieni erau în Cause în anii patruzeci, când am venit noi. Blocurile alea le-or construit pentru italienii care descărcau bărcile din port. Afacerea lor era moartă când am apărut noi. Bărcile plecaseră. Docurile s-or închis şi italienii nu ne-or vrut. Aşa de porniţi erau, că nu puteai s-o iei pe Silver Street ca s-ajungi în centru. Trebuia să te sui în autobuz sau în metrou sau să te ducă cineva cu maşina —- nu c-avea cineva maşină — aşa că o luai pur şi simplu la goană dacă n-aveai încotro. Mergeai pe jos pe Silver Street numa' dacă voiai să rămâi fără dinţi în gură sau dacă era foarte târziu sau n- aveai bani de autobuz. Mă rog, nu ne

păsa prea mult. În Sud era şi mai rău. Io una nu-i băgăm în seamă pe italienii ăia mai mult decât aş fi băgat în seamă o pasăre care ciugulea firimituri de pe jos. Făceam curăţenie la o doamnă albă care locuia în Cobble Fdill. Într-o seară o dat o petrecere şi-am lucrat până târziu. Era frig şi autobuzele circulau rar, aşa c-am luat-o pe jos spre casă. Mai făceam asta din când în când dacă era târziu. Nu m-am dus pe Silver Street. Am ocolit. Am luat-o tocmai pe Van Mari şi când am ajuns la Slag Street, am cotit-o şi am ieşit pe-acolo, ocolind pe lângă port, unde erau fabricile. Aşa se duceau acasă oamenii de culoare seara târziu. Şi cum mergeam eu pe Van Mari în seara aia, să fi fost vreo trei dimineaţa, cam aşa, când văd la două sau trei străzi mai încolo ca vin spre mine doi bărbaţi, fugind de le scăpărau călcâiele. Albi. Gonind ca din puşcă. Venind drept spre mine. Unul fix în spatele ăluilalt. Cum îs io negresă şi era întuneric, ştiam bine că orice-o fi să se-ntâmple, pe mine o să pice măgăreaţa. Aşa că m-am ascuns într-un intrând şi i-am lăsat să treacă. Or fugit chiar pe lângă mine. Primul tip o trecut glonţ, şi chiar în urma lui şi al doilea. Asta al doilea era copoi. Când or ajuns la colţul dintre Van Mari şi Slag, primul tip s-o oprit în intersecţie, s-o întors şi o scos pistolul la al doilea tip, poliţistul. L-o luat pe ăsta prin surprindere. Voia să-i zboare creierii. Şi n-o să-ţi vină să crezi, da[5] de nicăieri o apărut un camion şi zbang! L-o lovit pe individul ăla care stătea în intersecţie. L-o făcut afiş. L-o omorât pe loc. Apoi camionul s-o oprit şi s-o lăsat tăcerea. Poliţistul o fugit în stradă şi l-o verificat pe bărbatul cu pistolul. Era mort mai ceva ca spaghetele rămase de ieri. Apoi s-o dus la şofer. L-am auzit pe

şofer că zice: „Nu l-am văzut venind”. Apoi poliţistul i-o zis camionagiului: „Nu pleca de-aici. Mă duc să caut o cabină telefonică.” O dat fuga la una din cabinele alea de le are poliţia ca să cheme ajutoare. O fugit după colţ şi nu s-o mai văzut. Ei bine, venise vremea s-o iau şi eu din loc. Am ieşit din firida unde mă ascunsesem şi am luat-o repede pe trotuar pe lângă camion. Cum mă grăbeam io aşa, tipul de la volan o început să strige: „Ajută-mă, te rog”. Am vrut să merg mai departe.

Mi-era frică. Lucrurile alea nu mă priveau. Aşa că am mai făcut câţiva paşi. Dar tipul din camion o prins să se roage de mine. Zicea te rog, te rog, ajută-mă, mă implora să-l ajut. Ei, şi-atuncea cred că Domnul mi-o zis: „Du-te şi ajută. Poate-i lovit sau rănit.” Aşa că mă duc pe partea şoferului şi zic: „Eşti rănit?”. Era italian. Vorbea cu un accent aşa gros, că era munca dracului să-l înţelegi. Da, pe scurt, o zis aşa: „Am dat de bucluc”. I-am zis: „Da’ n-ai făcut nimic rău. Bărbatul ăla ţi-o sărit în faţă. Am văzut tot.” „Nu aia-i problema”, zice el. „Tre’ să duc camionul acasă. Îţi dau o sută de dolari ca să conduci camionul asta.

Aici sora Paul s-a oprit o clipă şi a ridicat din umeri, ca şi când şi- ar fi cerut scuze pentru situaţia ridicolă în care nimerise. Apoi vârsta şi-a spus cuvântul şi femeia a căscat, dar după aceea şi-a reluat vorba.

—- Nu eram decât o femeie de la ţară. Vezi tu, nu venisem de mult la oraş. Dar ştiam când era rost de necaz. Aşa că i-am zis: „Vezi-ţi de drum, domnu. Nu vreau să mă bag în treburile dumitale. N-am văzut nimic. Mă duc acasă, în Blocurile Cause, unde locuiesc. La revedere.” Şi am dat să plec, dar s-o

rugat de mine să rămân. Nu mă lăsa să plec. O deschis uşa de la camion şi o zis: „Uită-te la piciorul meu. E rupt.” M-am uitat. Părea că lovise pedala aşa de tare, că-şi rupsese piciorul drept. Îi stătea sucit şi strâmb. Apoi tipul şi-o ridicat piciorul stâng cu braţul şi mi l-o arătat şi pe el. Asta stâng, piciorul pentru ambreiaj, trebuia ţinut cu mâna. Piciorul ăla era beteag. „Am avut un atac cerebral”, zice. „Numai o parte o mai am bună. Nu mai am picioare de condus.” „Nu pot să-ţi dau picioarele mele să conduci, domnule”, zic. „Asta-i treaba lui Dumnezeu, să le dea oamenilor picioare.” „Te rog”, zice el. „Am nevastă şi-un băiat. Îţi dau o sută de dolari. N-ai ce face cu o sută de dolari?” „Ba cum să nu”, i-am spus. „Da-mi place şi să fiu liberă. Unde mai pui că-s bătrână. Numa măgari ştiu să mân, domnule. N-am condus niciodată o maşină sau un camion.” O început să se roage de mine cu cerul şi cu pământul, de nu ştiam ce să mai fac. Era italian şi părea sincer, deşi abia dacă pricepeam ce vorbeşte. Da zicea întruna: „Îţi dau o sută de dolari. O să conducem camionul împreună. Te rog. De data asta o să mă bage douăzeci şi cinci de ani ia închisoare. Am un băiat. Deja am greşit cum l-am crescut.” Ei bine, tăticu’ meu o fost închis când eram micuţă. L-or aruncat la zdup pentru c-o încercat să facă un soi de sindicat al dijmaşilor în Alabama, de unde-s io. Ştiu cum e să n-ai tată când ai nevoie de el. Chiar şi aşa, tot nu voiam s-o fac. Deja călcasem în străchini că stăteam acolo vorbind cu el la trei dimineaţa. Da' m-am întors către Dumnezeu şi I-am aUzit vocea zicând: „Am să te ţin în palma mâinii Mele”. Aşa c-am spus: „Bine, domnule. O să te-ajut. Da' nu-mi trebe bani. Dacă e s-ajung la închisoare, să

fie pentru ce mi-a zis Dumnezeu să fac." Ei bine, cu ajutorul lui Dumnezeu, am făcut ce-am făcut şi am reuşit să mut camionul ăla. Bărbată-miu, pastorul Chicksaw, era şofer de camion şi l-am văzut de multe ori la volan pe vremea când eram în Alabama, aşa că am apăsat pedalele şi-am învârtit de volan încoace şi încolo, cum mi-o zis bărbatul ăla, iar el o schimbat vitezele, şi uite-aşa am urnit chestia aia din loc şi am dus-o cu hurducăieli câteva străzi mai încolo, iar după ce-am intrat puţin pe Silver Street, tipul o întors cheia şi o oprit motorul şi l-am ajutat să intre în casă. Mai era un italian acolo care aştepta şi care-o ieşit zicând „Unde-ai fost?" şi-o fugit la camion, iar apoi o mai ieşit un bărbat în fugă din casă şi s-o dus la camion şi or dus hărăbaia de-acolo şi nu l-am mai văzut niciodată. Între timp, l- am ajutat pe olog să intre în casă. Piciorul bun i se strâmbase de tot. Era rănit rău. A coborât nevastă-sa de la etaj şi el i-o zis: „Dă-i femeii ăsteia o sută de dolari". „Nu-mi trebe banii dumitale, domnule", i- am zis. „Mă duc acasă. N-am văzut nimic." „Ce pot să fac pentru tine?" m-o întrebat. „Trebe să fac ceva pentru tine." „Nu trebe să faci nimic", i-am spus. „Am făcut ce mi-o zis Dumnezeu să fac. M-am rugat înainte să fac ce m-ai rugat şi Dumnezeu o zis c-o să mă ţină în palma mâinii Sale. Sper să te ţină la fel şi pe dumneata. Şi pe nevasta dumitale. Numa să nu zici la nimeni ce-am facUt —- nici lui bărbată- miu, dacă-l întâlneşti, că locuiesc acolo, în Blocurile Cause, şi poate-o să-l vezi ţinând predici pe stradă." Şi-am ieşit. Nevastă-sa nu mi-o zis o vorbă. Nici măcar una. Sau dac-o fi scos vreun cuvânt io n-am auzit. Ieşisem deja pe uşă. Ei, şi nici că l-am mai văzut după aia, decât când ne-am

apucat de biserică. Vezi tu, nu găseam pe nimeni care să ne vândă teren. Noi puseserăm bani deoparte, adică biserica pusese, dar italienii nu ne voiau acolo. De fiecare dată când ziceam că vrem să cumpărăm o clădire undeva, ne tot uitam prin ziare, sunam şi ziceau că-i de vânzare, da[1] când ne vedeau ziceau „Nu, ne-am răzgândit. Nu vindem nimic.” Iar treaba-i că nu ştiu cine avea docurile alea, da’ le închidea pe toate şi italienii se mutau de-acolo cât puteau de iute. Da nouă tot nu ne vindeau. Toţi vindeau ce puteau şi numa dracu le ţinea socoteala. Dă banii noştri nu erau buni. Mă rog, am întrebat ce-am întrebat, până-ntr-o zi când cineva o zis: „Îi un tip acolo pe Silver Street care vinde nişte pământ. II găsiţi pe chei, în vagonul ăla vechi de marfa.” Aşa că io şi bărbată-miu ne-am dus şi am bătut la uşa. Şi cine crezi c-o răspuns? Fix omul ăla. Parcă mă pocnise în moalele capului şi nu altceva. N-am scos nicio vorbă. M- am făcut că-i prima dată când dau cu ochii de el. Şi el la fel. N-o comentat nimic. I-o zis Iu bărbată-miu: „O să-ţi vând terenul ăla de- acolo. Eu o să construiesc un depozit de-o parte a lui. Voi puteţi să vă ridicaţi biserica de cealaltă parte.” Şi aşa o ajuns Five Ends acolo.

Sportcoat asculta, cu ochii mijiţi de concentrare.

—- Oare-ţi mai aminteşti numele omului? a întrebat el.

Sora Paul a tras uşor aer în piept şi şi-a sprijinit capul de spătarul scaunului cu rotile.

—- Mi-l amintesc foarte bine. Unu din cei mai buni oameni de i- am cunoscut vreodată. Bătrânul Guido Elefante.

— Elefantul?

—- Nu. Tata Elefantului.

Lui Sportcoat îi era sete din nou. S-a ridicat de pe scaunul de la geam, a luat carafa goală şi s-a dus în baie, unde a umplut-o, a băut-o toată, s-a întors şi s-a aşezat la loc.

—- Zău că dacă nu dumneata ai spune povestea, aş zice că mă tragi în piept. Îi cel mai ciudat lucru de l-am auzit vreodată, a zis el.

—- Îi adevăru'-adevărat. Şi asta nu-i tot. Nu numa că ne-o dat terenul pe şase mii de dolari. Nicio bancă nu voia să ne împrumute bani. Am făcut ipotecă la ei. Am pus piciorul pe terenul ăla fără să dăm niciun sfanţ la nicio bancă, l-am dat patru sute de dolari şi neam apucat de săpat: io şi bărbată-miu am făcut un pic, dar mai mult or făcut Edie a mea, Rufus şi Hettie. Părinţii lu sora Gee şi părinţii Verişoarelor or venit mai târziu. La început am fost numa' noi. N-am ajuns prea departe. N-aveam utilaje şi nici bani de-aşa ceva. Săpam cu lopata. Făceam ce puteam. Într-o după-masă domnul Guido ne-o văzut săpând şi-o apărut cu o chestie de-aia mare, ca un tractor, de-o săpat toată fundaţia, cu tot cu subsol. O făcut-o în trei zile. N-o scos un sunet. Mult n-o vorbit el niciodată. Nu prea zicea nimic nimănui în afară de mine, şi nici cu mine nu irosea prea multe cuvinte. Dar i- am fost recunoscători. După ce-am început să ridicăm zidurile cu bolţari, o venit iar de m-o luat deoparte şi o zis: „Vreau să te răsplătesc pentru ce-ai făcut". „Ai făcut-o deja", i-am zis. „Construim o biserică." ‚Aveţi o ipotecă pe biserica aia la mine", o spus el. „O să vă *donez* terenul dacă mă lăsaţi să pun Un dar în biserică." „Nu trebe să faci nimic", am zis. „O să plătim tot terenul în timp." „Nu-i nevoie", o spus el.

„Vi-l dau. Luaţi contractul şi puneţi-l pe foc dacă vreţi.” „Să ştii că io nu pun nimic pe foc, domnu Guido”, am zis io. „Îţi datorăm cinci mii şase sute de dolari pe ipotecă, aşa-i cinstit. O să plătim tot în câţiva ani.” „N-am atâta timp”, o zis el. „Rup eu ipoteca aia chiar acum dacă mă lăsaţi să pun ceva frumos pe zidul din spate al bisericii.” „Eşti mântuit întru Cristos?” l-am întrebat. Asta l-o pus în încurcătură. „Nu pot să mint”, mi-o zis. „Nu-s. Dar am un prieten care e. Trebe să păstrez ceva pentru el. I-am promis c-o să păstrez ceva pentru el. Şi vreau să mă ţin de cuvânt. Vreau să pun pe cineva să picteze ceva pe zidul din spate al bisericii, unde poate el să vadă, ca- ntr-o bună zi, când o fi să treacă pe lângă biserica asta, sau când or trece copiii lui sau copiii copiilor lui, o să se uite şi o să ştie că-i acolo datorită mie şi că m-am ţinut de cuvânt.” O zis că n-o să ştie nimeni despre asta în afară de noi —- de mine şi de el. Numa’ că io i-am spus lui bărbată-miu, că doar era pastorul bisericii. O încercat el să vorbească cu bătrânul Guido, dar n-o vrut italianul nicio vorbă să-i spună. Nu i-o zis un cuvânt lu bărbată-miu, nici lui, nici altcuiva de la Five Ends. L-am văzut vorbind cu inspectorul de construcţii de ia primărie care-o venit să zică cum tre' să facem când ne-am apucat de biserică. Nu ştiu ce s-o zis acolo, dă trebuia vorbit cu inspectorul ăla, că nu te-apuci numă aşa să construieşti în New York, nici pe vremea aia. Trebuia să treci prin primărie. Ei bine, domnul Guido o discutat cu ek Dă n-o irosit niciun cuvânt pe niciun negru în afară de mine, din ce ştiu io. Aşa că în cele din urmă bărbată-miu o zis: „Dacă tu crezi că-i în regulă, îi în regulă şi din partea mea, din moment ce

tu eşti singura cu care vorbeşte”. Aşa ca m-am dus la domnul Elefante şi i-am zis „Bine, fa ce vrei”. Peste vreo încă două zile, o venit cu trei italieni de s-or apucat să aşeze bolţarii. Se pricepeau, aşa că i-am lăsat în pace şi noi am lucrat înăuntru. Am pus pardoseala şi am terminat acoperişul. Aşa or mers lucrurile. Ei lucrau afară. Noi lucram înăuntru. Negrii şi albii munceau laolaltă. După ce oamenii domnului Elefante or ridicat zidurile cam până la brâu, vine el la mine la ora prânzului...

Aici s-a oprit şi s-a corectat.

— De fapt, nu-i aşa. *Io* m-am dus la el la prânz. Vezi tu, pe vremea aia, când ne opream să luăm masa, italienii se duceau să mănânce acasă, şi negrii o apucau în cealaltă parte. Da' întotdeauna îi pregăteam ceva domnului Guido de prânz, că nu mânca mult, şi-i aduceam gustarea un pic mai devreme, că nu se ducea la prânz aproape niciodată. Aşa c-am venit devreme într-o dupâ-masă şi l-am găsit lucrând ca de-obicei, clădind zidul din spate. Când m-am apropiat de el, m-o întrebat: „Eşti singură?”. I-am zis: „Ţi-am adus numa' nişte m'rinde, că ştiu că nu mănânci”. S-o uitat de jur împrejur ca să fie sigur ca nU-i nimeni şi apoi o spus: „Hai să-ţi arăt ceva. I-un talisman.” O adus o cutiuţă de tablă şi-o deschis-o. „Ăsta-i lucrul care v-o cumpărat terenul de biserică”, aşa o zis.

— Ce era? a întrebat Sportcoat.

— Mai nimic, a răspuns sora Paul. Arăta ca un calup de săpun şi avea forma unei fete grase. De culoarea Unei trompete vechi, cam aşa să zic. Ca o femeie mică de culoare, aşa arăta. O închis săpunul ăia înapoi în cutiuţa de tablă, o pus cutiuţa în golul

dintr-un bolţar, o turnat ciment şi mortar pe deasupra, o făcut ceva cu partea de jos, ca să stea bine acolo, şi apoi o pus alt bolţar peste. Nu-ţi dădeai seama de nimic, toţi bolţarii arătau la fel. După care-mi zice: „Tu eşti singura care ştie. Nici nevastă-mea nu ştie.” „De ce-ai încredere în mine?” l-am întrebat. „Pentru că nu se poate avea încredere decât într-un om care are încredere la rândul lui”, aşa mi-o spus. „Ei bine, n-am nicio treabă unde-ţi pui săpunul, domnu Guido”, i-am zis. „Io pe-al meu îl ţin în baie. Da’ dumneata eşti om în toată firea şi-i săpunul dumitale. N-o să te-ajute cu nimic acolo unde-i acum, da’ mă gândesc că mai ai şi alt săpun acasă.” Cred c-o fost Una din puţinele dăţi când l-am văzut pe bărbatul ăla râzând. Că altfel era un om tare serios. Când s-or întors oamenii lui, or terminat de ridicat zidul până seara. A doua zi o apărut alt italian, cu o poză alb-negru a unei picturi. Zicea ca-i un Jell-O— sau ceva. Individul ăla o copiat pictura exact aşa cum era, fix pe zidul din spate al bisericii. Două zile i-o luat. În prima zi o desenat un cerc mare şi o colorat un pic înăuntrul lui. O făcut cadrul, mă gândesc. A doua zi l-o desenat pe IsUs în veşmintele lui chiar în mijlocul cercului, cu braţele deschise. Mâinile îi atingeau cercul ăla de-l desenase mai înainte. Una dintre mâini, mâna stângă a lui IsUs, îi chiar pe bolţarul unde-i săpunul. Chiar deasupra lui.

S-a oprit şi a dat din cap.

— Şi chestia aia e şi azi acolo.

— Eşti sigură? a întrebat Sportcoat.

— Cum mă vezi şi cum te văd. Asta dacă mai e clădirea-n picioare. Apoi or ridicat şi zidurile ălelalte, ne-or ajutat să terminăm interiorul, podelele şi toate

cele. Iar la sfărşit, o venit tot pictorul ăla să scrie literele de deasupra capului lui Isus, acolo unde zice „Fie ca Domnul să te ţină în palma mâinii Sale”. Tare frumos era.

Cum a ajuns la capătul poveştii, a căscat.

— De-aia-s cuvintele alea scrise pe biserică.

Uluit, Sportcoat s-a scărpinat în barbă.

— Dă nu mi-ai zis de brânză, a spus el.

— Ce-i cu brânza? Ţi-am zis tot, a răspuns ea.

— Ba nu.

— Păi nu ţi-am zis de camion?

— Ce-are camionu de-a face cu asta?

Sora Paul a clătinat din capul cărunt.

— Băiete, eşti aşa bătrân, că ţi s-o micit mintea cât un bob de mazăre? Ce cară un camion? Camionul de l-am condus pentru domnu Guido era plin de brânză. Brânză furată, mă gândesc. Bătrânul Guido o început să-mi trimită brânză de-aia la cinci minute după ce-am deschis porţile bisericii. După ce l-am lăsat să vâre în zid cutiuţa de săpun norocoasă, cu păpuşa colorata sau ce-o fi fost, nu i- am mai putut greşi cu nimic. De multe ori l-am rugat să nu mai trimită brânza aia, că era brânză bună. Brânză scumpă. Prea mult pentru bisericuţa noastră. Dar el zicea „Vreau s-o trimit. Oamenii au nevoie de mâncare.” Aşa că, după o vreme, i-am zis s-o trimită la Blocul 17 din Cause, că între timp venise Hot Sausage să se îngrijească de blocul ăla şi Sausage îi cinstit şi ştiam c-o s-o dea la cine are nevoie. Domnul Guido o trimis brânza aia ani la rând. Şi după ce-o murit el, brânza tot mai venea. Când am ajuns aici, la căminul ăsta de bătrâni, încă venea. Şi vine şi-acum.

— Da’ acuma cine-o trimite?

— Isus, a zis ea.

— Ei, asta-i bună! a şuierat Sportcoat. Parcă eşti Hettie. Brânza aia vine de undeva!

Sora Paul a ridicat din umeri.

— Facerea douăşapte douăşopt zice aşa: „Să-ţi dea Dumnezeu roua din cer şi grăsimea pământului, grâu şi vin din belşug”.

— Asta-i brânză.

— Băiete, o binecuvântare aduce bucurie la cine are nevoie de ea. Nu contează cum vine. Contează doar ce face.

49. Marcă de jeleuri foarte cunoscută în Statele Unite.

25
Face

Era un vis atât de viu – şi atât de multe visuri păreau să moară din faşă –, încât uneori Elefante avea impresia că, dacă n-ar avea grijă, ar începe să leviteze când îi răsare în minte. Cu astfel de gânduri, a strâns mai bine volanul Lincolnlilui. Melissa, fiica Guvernatorului, călătorea alături de el în tăcere. Era patru dimineaţa. Era fericit. Nu neapărat pentru că Melissa îi acceptase invitaţia de „a se interesa de afacerile lui taică-său”, ci mai degrabă datorită felului în care se ocupa de propriile ei afaceri – şi de ale lui.

Nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea până atunci. Era, cum se zice în italiana, o *stellina*, o stea, cea mai frumoasă. La început, după cum a văzut, se arătase timidă şi reticentă. Dar dincolo de această reţinere se găsea o siguranţă de sine, o convingere care trăda o încredere profundă şi genera încredere la rându-i. Pe parcursul săptămânilor în care i-a făcut curte, a văzut-o cum se poartă cu angajaţii de ia simigerie,

felul în care le rezolvă probleme importante fără să-i facă să se simtă proşti, politeţea pe care le-o arată, respectul şi consideraţia pe care le are pentru oamenii mai în vârstă în general, inclusiv pentru bătrânul diacon, beţivul care lucrase pentru maică-sa şi pe care-I cunoscuse în sfârşit cu o lună în urmă. Când vorbea despre el nu-i spunea „de culoare" sau „negru". Îi spunea „domnule" şi se referea ia el drept „afro-american", ceea ce lui Elefante îi suna periculos, ciudat şi străin. Astea erau cuvinte de hipioţi. Îi aminteau de Bunch Moon, ticălosul ăla de culoare. Îi ajunsese la Urechi zvonul că Peck l-ar fi eliminat pe Bunch – fără prea multe menajamente. Pericolele pândeau peste tot acum, război total, indiferent dacă pricina erau albii, negrii, hispanicii, poliţiştii irlandezi, familiile italiene sau drogurile. Nu se mai termina odată. Dar, în ciuda vremurilor sumbre care urmau, simţea ca se îndreaptă spre o lumină de un alt soi. Spre minunata, exploziva, superba, revelatoarea panoramă luminoasă pe care o poate aduce iubirea în viaţa unui om singuratic.

Iubirea era un teritoriu nou pentru amândoi. Vreo două prânzuri şi o cină rapidă la un local modest din Bronx se transformaseră în cine lungi şi liniştite la Peter Luger Steak House din Williamsburg, urmate de plimbări minunate de-a lungul Esplanadei Brooklyn, pe măsură ce coconul afecţiunii şi al dorinţei se metamorfoza în caleidoscopul iubirii fulminante, pasionale, superbe.

Chiar şi aşa, s-a gândit el în timp ce conducea maşina pe FDR Drive, lăsând în urmă Clădirea Chrysler de pe Forty-Second Street, una e să iubeşti un bărbat la lumina zilei, când soarele străluceşte şi

în aer pluteşte promisiunea iubirii. Cu totul alta însă e să apari huruind cu Lincolnul în cartierul de locuinţe sociale ca să-l iei de-acolo pe diacon în toiul nopţii.

Se gândea la toate astea în timp ce intra cu Lincolnul în Tunelul Battery, luminile fluorescente de pe tavanul acestuia licărind pe chipul Melissei, care era aşezată lângă el. Până în acel moment, nutrise convingerea că un partener de viaţă îi aduce omului numai griji, temeri şi slăbiciune, mai ales în afaceri. Meiissa însă aducea curaj, modestie şi umor în locuri despre a căror existenţă el nici nu ştiuse. Nu mai avusese tovarăşi femei până atunci, dacă n-o puneai ia socoteală pe maică-sa, dar sinceritatea tăcută a Meiissei era o armă cu totul nouă. Îi atrăgea pe oameni, îi dezarma. Îi transforma în prieteni – lucru care putea fi şi el o armă. Văzuse toate astea când fusese s-o întâlnească pe negresa bătrână din căminul din Bensonhurst, cea care-şi zicea sora Paul.

Îi mulţumea lui Dumnezeu că o luase pe Meiissa cu el la cămin săptămâna dinainte. A fost cât pe-aci să n-o faca. O luase cu el aşa, ca un gând de pe Urmă, pentru a-şi demonstra sinceritatea şi deschiderea. Ea a fost cea care a întors lucrurile în favoarea lui.

Bătrânul diacon îl asigurase că-i spusese surorii Paul totul despre el. Când a intrat în încăpere însă, cotoroanţa, toată numai riduri şi înfăşurată într-un pled cenuşiu, i-a aruncat Un *malocchio*, o căutătură urâtă. Nu i-a băgat în seamă salutul şi, fără o vorbă, a întins o gheară bătrână înspre o cutie veche de cafea de lângă pat. El s-a întins şi i-a dat-o. Femeia a scuipat în ea.

—- Arăţi ca tai că-tu, dar mai gras, i-a spus ea.

El şi-a tras un scaun lângă scaunul ei cu rotile şi s-a aşezat cu faţa la ea, încercând să zâmbească. Melissa stătea în spatele lui, pe pat.

—- Am mâncat mai multe alune decât el.

O zisese în glumă, ca să destindă atmosfera.

Ea a desconsiderat remarca printr-o fluturare a mâinii bătrâne şi zbârcite.

—- Taică-tu nu mânca alune, dacă bine ţin io minte. Şi nici pe gură nu scotea mai mult de patru sau cinci cuvinte. Aşa că nu eşti doar mai gras, ci şi dai din fleanca mai mult.

El a simţit cum se îmbujorează la faţă.

—- N-a vorbit diaconul cu dumneata?

— Nu-mi veni aici cu obrăznicii şi aiureli despre nu ştiu ce amărât de diacon! Faci?

— Ha?

—- *Faci?*

— Ce să fac?

—'Ţi-am pus o întrebare, domnule. *Faci?*

—- Ascultă, doamnă...

—- Nu te-obrăznici cu mine, a lătrat ea. Ţi-am pus o întrebare. Da sau nu. Faci?

El şi-a ridicat degetul ca să spună ceva, să încerce s-o potolească...

— Am venit aici numai pent...

—- Pune-ţi degetul la loc în buzunar şi cască bine urechile, băiete! Vii aci cu mâna goală, nu tu o cutie de sardele, nu tu un cadou, un bol de fasole, nici măcar un pahar cu apă pentru cineva care încearcă să te-ajute pe gratis s-ajungi la lucrul pentru care-ai venit. Şi nici măcar n-ai habar dac-o să nimereşti ţinta sau nu. Eşti fix cum sunt albii de obicei. Crezi că ţi se cuvine ceva 1a care nici n-ai pus umărul. Totul pe

lumea asta are un preţ. Ei bine, acum s-a-ntors roata, domnule, că io una am fost călcată-n picioare toată viaţa şi, la urma urmei, nu te cunosc deloc. Poate eşti italian, că-i pătat de vin de sus până jos costumul ăla de-l porţi. Da' la fel de bine ai putea să fii un escroc beţiv care nu dă doi bani pe nimic şi doar *se dâ* drept fiul domnului Guido. Habar n-am de ce-ai venit, de fapt, domnule. Nu-l ştiu aşa bine nici pe diacon. Nu mi-o explicat nimic despre tine. Ca mulţi bărbaţi, nu crede că se cuvine să dea explicaţii la o femeie, nici măcar nevesti-sii, care le-o făcut pe toate, gătit, spălat, frezat, cât timp el pierdea vremea dând pe gât agheasmă în toţi anii ăia lungi cât o făcut-o. De-o sută patru ani fac umbră pământului şi nimeni nu mi-o explicat niciodată nimic. Ştiu pe de rost cartea despre cum e să nu ţi se explice. Asta se cheamă să fii o negresă bătrână, domnule. Aşa că mai întreb o dată. Pentru ultima oară —- şi dacă n-ai nimic de spus, n-ai decât să-ţi vâri bătăturile în pantofiorii tăi cu căptuşeală şi s-o iei din loc. *Faci?*

El a clipit exasperat şi s-a uitat înspre Melissa, care, din fericire, a spus cu blândeţe:

—- Da, doamnă Paul, chiar *face.*

Chipul scofâlcit al bătrânei, o întretăiere de văi adânci, furioase, s- a destins când şi-a întors capul străvechi ca s-o privească pe Melissa.

—- Eşti nevastă-sa, domniţă?

— Logodnica. O să ne căsătorim.

Furia hoaştei s-a potolit şi mai mult.

—- Hmm. Ce fel de om îi?

— Nu prea zice multe.

— Nici taică-su nu zicea multe. Vorbea şi mai puţin ca el, asta-i clar. De ce vrei să

te măriţi cu ratatul ăsta? Dă buzna aici ca un necioplit şi mă ia la întrebări de zici că-i ori poliţist, ori vreun duhovnic trimis de Dumnezeu. Taică-su nu m-o întrebat niciodată nimic. Nu mi-o pus o întrebare măcar. Aşa-i şi el, omul ăsta al tău? E-un om care se ţine de cuvânt? E-un om care *face* lucruri şi nu vorbeşte dup-aia despre ele? *Vorbeşte* sau *face}* Care-i?

—- Eu aşa sper. Cred. O să văd. Cred că da... face.

—- Bine-atunci.

Bătrâna părea mulţumită. S-a întors să se holbeze la Elefante, dar vorbea în continuare cu Melissa, de parcă Elefante nici n-ar fi fost în încăpere.

— Spre binele tău, domniţă, sper c-ai dreptate. Dacă da, atunci ai ceva pe cinste. Că taică-su asculta. Taică-su nu umbla teleleu luând lumea la întrebări, vorbind de pomană şi luându-i pe-alţii la bani mărunţi şi împungând aerul cu gheara de parc-ar fi fost el şeful. Taică-su nu arăta înspre nimeni cu degetul. Ne-o dat biserica aia cinstit şi fără ascunzişuri.

—- As vrea eu să-mi dea şi mie cineva o biserică, a spus Melissa.

Bătrâna a părut deodată să se indigneze. S-a înfuriat. Şi-a răsucit capul şi a săgetat-o pe Melissa cu privirea, fierbând de mânie, după care şi-a lăsat brusc capul pe spate şi a izbucnit în râs, cu gura larg deschisă, dezvăluindu-şi unicul dinte pătat şi putred.

— Haha! Da[5] eşti ceva de groază, fată!

Iar apoi a preluat Melissa cârma conversaţiei, calmând spiritele, lămurind detalii, pălăvrăgind fără

nicio dificultate cu bătrânul crocodil timp de două ore, până ce veninul bătrânei s-a dus, dispărând cu desăvârşire şi dând la iveală sufletul bun şi straniu care săiăşluia dedesubt şi care s-a apucat să-şi depene viaţa şi trecutul, revărsând acordurile suferinţelor, necazurilor şi bucuriilor unei bătrâne femei de culoare: răposatul ei soţ, fiica ei iubită, care-şi petrecuse tinereţea construind Biserica Five Ends şi murise cu paisprezece ani în urmă. îmboldită de Melissa, sora Paul şi-a povestit viaţa, de la începuturile la o fermă dată în dijmă din Valley Creek, Alabama, la mutarea în nord, în Kentucky, unde îl cunoscuse pe soţul ei, şi apoi la New York, unde se dusese ca să-şi urmeze fata. Acolo bărbatu-său a simţit chemarea de a propovădui cuvântul lui Cristos. Iar când a ajuns să spună cum s-a născut Biserica Baptistă Five Ends şi ce rol a jucat domnul Guido în construirea ei, precum şi de cutiuţa ascunsă acolo, sora Paul vorbea deja cu amândoi. Dar nu s-a oprit acolo, căci pe măsură ce depăna, a scos la iveală o comoară şi mai mare, cartierul Cause de pe vremea tinereţii lui Elefante, cei pe care-l uitase în anii lui de greutăţi şi nelinişti, şi i-a readus dinaintea ochilor lumea pe care şi-o amintea el din copilărie, când copiii italienilor jucau capra şi leapşa pe stradă în după-amiezile de duminică; copiii irlandezilor de pe Thirteenth Street loveau cu cozi de mătură mingi de cauciuc pe distanţa dintre două guri de canalizare; copiii evreilor de pe Dikeman nu mai puteau de râs în timp ce azvârleau baloane cu apă în capul trecătorilor de la etajele blocurilor unde taţii lor aveau băcănii; foştii docheri – italieni, negri şi hispanici – jucau zaruri, certându-se în trei limbi din cauza jucătorilor

de la Brooklyn Dodgers; şi, bineînţeles, negrii din Blocurile Cause, cum se grăbeau ei către centrul Brooklynuiui în haine de sărbătoare, hlizind u-se cu teamă în timp ce el, la vârsta adolescenţei, se purta ca un idiot în faţa lor, beat, furios, ameninţător, pişându-se în spatele unei maşini parcate în timp ce treceau negrii, ba chiar fugărindu-ie copiii pe Siiver Street noaptea. Cum a putut să fie atât de bătut în cap? S-a văzut atunci aşa cum îl făcuse maică-sa la mânie când aflase de comportamentul lui: un *paisan* tâmpit, care-şi făcea griji că negrii, irlandezii, evreii, străinii le invadau străzile. N-avem străzi, a zis ea. Italienii nu-s stăpâni pe străzi. Nimeni nu-i stăpân pe străzi. Nu e nimeni rege peste nimic în New York. Aşa e *viaţa*. Supravieţuire. Cum putuse să fie atât de prost? s-a gândit el. Asta face iubirea? Aşa te schimbă? Te lasă să vezi trecutul cu atâta limpezime?

Când bătrâna a isprăvit, Elefante s-a simţit ca şi când ar fi fost binecuvântat şi s-ar fi împărtăşit, curăţindu-se de păcate prin spovedanie. Era seară şi femeia aproape că adormise vorbind. Dar când el s-a ridicat să-i mulţumească şi să plece, deodată l-a întrebat:

—- Mai trăieşte maică-ta?

— Da, a spus el.

—- S-o respecţi cum se cuvine, băiete. Că orice lucru bun o fi făcut taică-tău ei i se datorează. Cu ce se mai ocupă?

—- Lucrează-n grădină.

—- Frumos. Poate mai bine nu-i spui c-ai stat de vorbă cu mine.

—- Cine-a zis că-i spun?

Sora Paul l-a privit gânditoare o clipă, apoi a

continuat.

—- Am o sută patru ani, fiule. Ştiu toate şmecheriile. O să vrei să mă verifici, o să speri că-şi aminteşte de suta aia de dolari de mi-o oferit-o taică-tău pentru că i-am condus camionul. Sigur ţine minte, că pe vremea aia erau bani mulţi şi mă gândesc că n-o fost o noapte plăcută pentru ea, să stea aşa în camera ei de zi la ore mici, cu bărbat- su cu laba piciorului sucită într-o parte şi cu glezna în cealaltă, şi cu camionul ăla plin de belele în faţa casei, cu tine sforăind la etaj cu mucii 1a nas şi cu o viaţă plină de bătăi de cap aşternându-i-se dinainte, că pun pariu că n-o fost uşor să te crească. O nevastă ştie tot, fiule. Dacă voia să-ţi spună ce s-o întâmplat în noaptea aia, mă gândesc c-ar fi deşertat de mult sacul. De ce s-o mai necăjeşti? Dacă-i să ţi se întâmple ceva din pricina a tot ce ţi-am spus, atunci va trebui să port şi povara durerii ei. îs bătrână, fiule. N-am niciun motiv să mint.

Elefante s-a gândit puţin la asta.

— Bine, a zis el şi, după o clipă, a adăugat: Mulţumesc... pentru tot. Pot să fac ceva pentru dumneata?

— Dacă te rogi, roagă-te să-mi trimită Dumnezeu o bucată din brânza aia a mea.

—- O bucată de ce?

—- Vezi tu, lui taică-tău îi plăceau mrindele mele...

— M rinde?

—- Mâncarea mea. Îi plăcea cum gătesc. 1 se pusese pata pe puiul meu prăjit, l-am dat un pic într-o după-masă când construiam biserica. Şi ei mi-o dat în schimb o bucată din brânza lui. Brânză italiană. Nu ştiu cum îi zice. Dar brânza aia era ceva de vis! I-am

şi spus-o! După ce-am terminat biserica, ne-o trimis ani de zile brânza aia. Acuma-i mort de mult, dar aud că brânza încă vine. Ca prin minune. De la Isus, mă gândesc.

Elefante a crezut că s-a deschis o portiţă şi şi-a dres vocea, redevenind bărbat în toată firea.

—- Pot să aflu cine o trimite da...

—- Te-am rugat io să faci aşa ceva, fiule?

—- Poate ma...

—- Băiete, ce tot vrei s-o târăşti pe maică-ta în încurcăturile astea? M-ai întrebat ce vreau şi ţi-am zis. Ţi-am zis numa' să te rogi să-mi trimită Isus o bucată din brânza aia. l-am zis şi lui Sportcoat, dar nu prea mai da pe-aici. Isus trimite brânza aia, băiete. Nu altcineva. De la Isus vine. Te rog sa te rogi lui Isus sa-mi trimită şi mie un pic. O bucata numa. N-am mai gustat de ani de zile.

— Hmm... bine.

Elefante s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. Melissa l-a urmat.

— Altceva? a întrebat el.

— Ei bine, dac-ai chef, poţi să-i dai un bacşiş domnului Mei înainte să pleci.

— Cine-i domnul Mei?

— Îi bătrân u ăla alb de la intrare, care are grijă să nu scape niciunul dintre noi ăştia, babalâcii.

Elefante s-a uitat la Melissa, iar ea a făcut semn din cap spre coridor, către intrarea în clădire, unde se vedea un paznic mai în vârstă, care moţăia cu nasul în *The Daily News*.

— De doişpe ani îmi trimit zeciuiala la Five Ends **în** fiecare săptămână, a zis sora Paul. Patru dolari şi treişpe cenţi din pensia mea. El o duce la poştă

săptămână de săptămână. Ia un mandat şi îl pune în plic şi-l trimite. Îi datorez doişpe ani de plicuri şi timbre, asta dacă nu cumva îl plăteşte poşta cu bere şi tărie. Plus cât costă să pui ăia patru dolari şi treişpe cenţi pe **Un** mandat. Acuma, de când îs io aici, Mei mereu şi-o miluit gâtlejul, lăsând whiskyul să curgă pe făgaşul ăla slobod ca apele râului, până ce s-a lăsat acum vreun an. Da' îi om bun, zău, aşa să m-ajute mântuitorul. Aş vrea să-i dau ce-i datorez înainte să-mi primesc aripile cele veşnice. Crezi că te poţi îndura să-i dai ceva? Bani n-o să ia. Zice că-i prea bătrân.

— În afară de băutură îi mai place ceva?

— Are-o slăbiciune pentru batoanele alea Mars.

— O să-i dau cât să-i ajungă pân la sfârşitul zilelor.

Au început să spargă zidul în noaptea aceea, la ora 4.20. Elefante şi Sportcoat. Melissa a rămas în maşina parcată la bordură, cu farurile stinse şi motorul mergând. N-avea rost să rişte să fie prinsă. Ea-şi făcuse treaba şi căutase şi toate informaţiile. Ştia acum despre ce era vorba după ce auzise cum arată obiectul, citise câteva ziare din perioada respectivă şi apoi îl sunase pe omul din Europa ca să facă aranjamentele pentru transfer şi vânzare. Se pare că „săpunul" pe care unchiul Macy – fratele Guvernatorului – îl ascunsese şi îl adusese înapoi în America împreuna cu „colecţia" furată din peştera din Viena în 1945 nu era nici pe departe săpun. Era cel mai vechi obiect tridimensional din lume. Venus din Willendorf, zeiţa fertilităţii. O bucata mică de calcar, sculptată în forma de femeie gravidă, despre care se spunea că ar avea mii de ani. Şi acum şedea în palma

mâinii lui Isus, o mâna colorată, pictată pe zidul din bol ţari din spatele Bisericii Baptiste Five Ends, în complexul Cause din Brooklyn, New York, aşa cum o făcuse Zeke, băiatul surorii Bibb, ajutat de Sportcoat şi Sausage, la îndemnul pastorului Gee, care cu nişte ani în urmă simţise că Isus ar trebui schimbat dintr-un Isus alb într-unul de culoare. Ce se mai vedea din mână era ca o pată. Dar tot mână era.

Pe cer nu se zărea nici urmă de lună când Elefante şi Sportcoat şi- au croit drum pe lângă clădire către curtea bisericii, cufundată în beznă şi năpădită de buruieni înalte, cu câteva lumini de la zgârie- norii din Manhattan sclipind în depărtare. Elefante avea o lanternă acoperită cu o cârpă neagră, un ciocan şi o daltă pentru piatră. Sportcoat s-a uitat la uneltele lui Elefante şi a zis:

— Nu-mi trebe lumină.

Dar când l-a dus pe Elefante la zidul din spate, a luat lanterna şi a îndreptat-o un moment către portretul lui Isus, decolorat serios de- acum, un bărbat alb peste care se dăduse cu maro, cu braţele deschise şi cele două palme cam la doi metri şi jumătate una de alta. Apoi i-a dat lanterna înapoi lui Elefante.

— Ce-a zis sora Paul, mâna dreaptă sau mâna stângă? a întrebat Elefante.

— Nu ţin minte. Da* nu-s decât două mâini, a spus Sportcoat apăsat.

Au început cu mâna stângă, ciocănind uşor în jurul bolţarilor. Au râcâit mortarul pana ce au scos la iveala aproape complet ce era dedesubt.

— Aşteaptă, a zis Sportcoat. Dă-mi un minut să intru în biserică, apoi împinge bolţarul ăla înspre

mine. Pe peretele dinăuntru nu-i nimica. Loveşte uşor. Nu da prea tare. Îi gol. Dacă dai prea tare, ciocanu o sa facă gaura în el.

Cu capul ciocanului, Elefante a bătut Uşor de-a lungul marginilor bolţarului. Acesta s-a desprins după câteva încercări şi a căzut înăuntru.

În acel moment i-a trecut prin cap: „Dar dacă pică şi obiectul ăla?”.

L-a auzit pe bătrân gemând de cealaltă parte când a apucat bolţarul.

— E ceva acolo? l-a întrebat Elefante prin zid.

— Unde?

— în bolţarul ăla. E ceva ca un săpun în el?

— Nah. Nici urmă de săpun.

Asta l-a luat prin surprindere pe Elefante. îi vedea bătrânului faţa prin gaura lăsată de bolţar. Şi-a vârât capul prin deschizătură şi s-a uitat dintr-o parte, luminând cu lanterna bolţarul de dedesubt şi pe cel de deasupra. Nimic. Vedea în interiorul bisericii şi a observat privirea bătrânului aţintită asupra lui.

— Nu-i nimic aici, a spus Elefante. Bolţarii-s aranjaţi în zigzag. Poate-a căzut prin golul din bol ţari şi s-a rostogolit până jos şi s-a făcut praf. O să trebuiască să dărâmăm tot zidul bisericii ca să vedem ce-i jos. Hai să încercăm cealaltă mână.

S-a mutat în partea cealaltă şi începuse deja să scobească la bolţarul de la mâna dreaptă a lui Isus când a auzit uşa bisericii deschizându-se şi pe bătrân târşâindu-şi paşii pe asfalt, aşa că s-a oprit.

— Trebuie să intri ca să prinzi bolţarul când cade, a zis Elefante.

— Da? a spus Sportcoat.

— Da. Căutăm o cutie de săpun. N-are voie să se

spargă. E valoroasă.

— Pai ăsta nu-i săpun, i-a răspuns Sportcoat, întinzându-i o cutie prăfuită de metal.

— De ce mă freci la *cojones*? a strigat Elefante, smulgându-i cutiuţa din mână.

— La ce?

— La coaie.

— N-am io nicio treabă cu alea.

— Parc-ai zis că nu-i nimic acolo.

— Ai zis săpun. Asta nu arată a săpun. Îi o cutie. Era prinsă cu mortar de marginea cărămizii.

— Marginea cui?

— Marginea bol ţarul ui. Cineva o prins o bucată de metal de margine şi-o fixat chestia asta pe ea.

— Parc-ai zis că nu-i nimic acolo.

— Ai zis săpun, domnu!

— Mai lasă-mă cu domnu'! a schelălăit Elefante entuziasmat, iar apoi s-a lăsat în genunchi şi i-a întins lanterna lui Sportcoat. Aprinde- o şi luminează.

Sportcoat a făcut întocmai. Elefante a deschis cutiuţa şi a scos o figurină dolofană din piatră, înaltă de vreo zece centimetri, cu sâni mari.

— Ce chestie, a zis Sportcoat,

S-a abţinut şi n-a zis „o femeie de culoare". în schimb, a murmurat:

— îi o păpuşă.

— Exact cum a zis. Cât un săpun Palmolive de mică, a mormăit Elefante, întorcând-o pe-o parte şi pe alta.

— Am văzut până şi şoareci mai mari ca asta, a spus Sportcoat. Pot să pun mâna?

Elefante i-a întins-o.

— Îi grea, a remarcat Sportcoat, dându-i-o

înapoi. Îi o femeie îndesată, nU glumă. Am văzut şi io câteva la viaţa mea.

— Ca asta?

— Femei îndesate cu ţâţe mari? Dă cum nu. Îi pli na biserica de ele.

Elefante nu Ea luat **în** seamă şi s-a uitat instinctiv împrejur. Curtea era cufundată **în** beznă. Nu era nici ţipenie de om prin preajmă. Lincolnul stătea la bordură cu motorul pornit. Avea ce căutase. Era liber. Trebuia s-o ia din loc.

— Te duc acasă. O să te sun mai târziu. O să am grijă de tine, amice.

Sportcoat nU s-a clintit.

— Stai un pic. Acuma că sora Paul şi cu mine te-am ajutat aici, crezi c-ai putea să m-ajuţi şi pe mine să găsesc cutia aia cu banii de Crăciun?

— Ce?

— Cutia de Crăciun. Cu banii ăia. Banii puşi deoparte de oamenii
de la biserică ca să ia cadouri la copii. Hettie a mea îi strângea în
fiecare an si ascundea cutia undeva în biserică. Nu-i decât o lună)
până la Crăciun.

— Unde e?

— Dac -aş şti, **nU** te-aş ruga să m-ajuţi.

— Câţi bani erau în ea?

— Pai dacă adunăm tot şi îi dibuim pe mincinoşii care zic că au cine ştie ce minuni acolo, să tot fie vreo trei sau patru mii de dolari. Bani gheaţă.

— Cred că pot să mă ocup eu de asta, domnule Sportcoat.

— Cum ai zis? Domnule?

— Domnule Sportcoat.

Sportcoat s-a pipăit pe frunte cu o mână zbârcită. Lumea avea acum o limpezime ce-i dădea o senzaţie cu totul nouă, nu neplăcută, dar uneori această noutate părea ciudată, ca atunci când porţi un costum nou pentru prima dată. Migrenele şi greaţa care-l însoţeau de decenii de fiecare dată când se oprea din pilangeală se potoliseră. Se simţea ca un radio care încearcă să prindă o frecvenţă nouă, una care bâzâia tot mai aproape şi, încet-încet, se auzea tot mai clar, cum se cuvine, aşa cum şi-I dorise Hettie tot timpul. Sentimentul cel nou l-a smerit, l-a dat un fior religios, de apropiere de Dumnezeu, precum şi de om, copilul slăvit al Domnului.

— Nimeni nu mi-o zis mie niciodată dommf Sportcoat.

— Ei bine, atunci cum vrei să ţi se spună?

Sportcoat a rămas puţin pe gânduri.

— Poate copil al Domnului.

— Prea bine. Copil al Domnului. Se rezolvă. O să-ţi dau altă cutie de Crăciun.

Elefante a pornit către maşină.

— Aşteaptă!

— Ce mai e?

— Cum o să explicăm de ce lipseşte bolţaru' asta din zid?

Dar Elefante era deja lângă maşină.

— O sa pun pe cineva să repare zidul mâine. Doar să le zici celor de la biserică să nu scoată o vorbă. Să le zici să vorbească cu sora Paul. Mă ocup eu de restul.

— Şi cu mâna Iu' Isus cum rămâne? Asta chiar c-o sa-i scoată din pepeni. Tre' făcută la loc.

— Zi-le că Isus o să capete un zid nou. Şi o mână

nouă. Şi o clădire nouă, dacă vor. Ai cuvântul meu.

26
O frumuseţe

înmormântarea lui Sportcoat, la douăzeci şi doua de luni de Ia împuşcarea lui Deems Clemens, a fost, fără îndoială, cea mai grozavă înmormântare din istoria Blocurilor CaUse. Desigur, a fost şi o catastrofa, aşa cum se întâmpla îndeobşte la Biserica Baptistă Five Ends. Pastorul Gee a întârziat douăzeci de minute pentru că Chevrolet-ul lui cei nou – nou de şase ani – n-a pornit. Unul din curierii care aduceau florile a căzut în faţa bisericii şi şi-a rupt braţul, fiindcă s-a împiedicat de o cărămidă năbădăioasă rămasă acolo de ia renovările care păreau că nu se mai termină – şi pentru care nUmai Dumnezeu ştia de unde vin banii. S-a prăvălit cât era de lung peste pragul prezbiteriului, căci uşa era deschisă, şi a împrăştiat zorele albe peste tot. Verişoarele Nanette şi Sweet Corn au început să se fluiere în strana corului, certându-se din pricina unei pălării. Dricul care aducea trupul neînsufleţit de Ia firma de pompe funebre a întârziat ca de obicei, de data asta din cauză că bătrânul Morris Hurly, cunoscut şi sub numele afectuos de Hurly Girly, s-a tamponat, după spusele sale, cu o autocisternă pe autostrada Brooklyn-Queens, după care a trebuit să retuşeze puţin trupul lui Sportcoat din sicriul din dric, care dric era acum parcat neglijent chiar în mijlocul grădinii nou-nouţe din spatele bisericii, fiindcă în faţa nu mai era loc. Câţiva participanţi furioşi care aruncau căutături urâte pe uşa din spate – printre ei Bum-Bum, sora Bibb şi câţiva membri ai Societăţii

pentru Suveranitatea Portoricană, ale cărei rânduri se îngroşaseră datorită noii preşedinte, doamna Izi – au urmărit dezgustaţi scena, observând că nu se vedea nici urmă de îndoitură sau lovitură pe barele de protecţie ale strălucitoarei limuzine, şi au ghicit corect că în momentul în care Hurly Girly văzuse şirul lung de oameni ce ieşea din biserică şi se întindea pe după colţ până în curtea blocurilor, îl cuprinsese panica şi hotărâse sa-l aranjeze puţin pe Sportcoat.

— Morris vrea să impresioneze, ca să înhaţe clienţi noi, a comentat Bum-Bum spumegând de furie pe când se uita cum doi bărbaţi în costume negre de la firma lui Hurly stăteau de pază lângă platforma deschisă a limuzinei în timp ce îmbătrânitului Morris, un suflet cu înfăţişare sumbră şi cu o chică afro complet căruntă, îi atârna fundul afară din dric, iar pantofii lucioşi i se murdăreau în noroiul negru al noii grădini. Pantofii zoreau de colo-colo, tot Urcând şi coborând din limuzină, pe când Morris îi făcea lui Sportcoat ultimele retuşuri.

— Uita-te la el, a zis sora Bum-Bum dezgustată. Morris arată ca Un dihor.

Cu toate astea, a fost o slujbă de întoarcere acasa cum alta nu se mai pomenise, o sărbătoare a sărbătorilor. Locuitorii din Blocurile Cause veniseră toţi în păr. Veniseră şi enoriaşi de la Mount Tabernacle şi St. Augustine, ba au apărut chiar şi domnul Itkin şi doi credincioşi de la templul iudaic de pe Van Mari Street. Şirul participanţilor trecea de vagonul de marfă al Elefantului, urca pe Ingrid Avenue, apoi cobora pe Slag Street şi revenea în piaţa de 1a Blocurile Cause, aproape până la steag. Unii erau de părere că pe undeva contase şi că s-a dat

brânză gratis la înmormântare, iar de unde venea brânza tot nu se ştia, dar sosise cu o noapte înainte în cantităţi nemaivăzute, lăzi întregi de brânză, stivuite ordonat în subsolul bisericii şi gata de împărţit când sora Gee venise să descuie 1a ora cinci dimineaţa.

A durat nouă ore să treacă toţi prin faţa sicriului.

Capacitatea bisericii era de doar o sută cincizeci de locuri – pentru atât avea autorizaţie de ia pompieri. Dar pentru slujbă s-au înghesuit înăuntru de două ori mai mulţi oameni. Aşa de mulţi erau, că cineva a sunat la Detaşamentul de Pompieri 131$_7$ de unde au trimis o autospecială. Pompierii au aruncat o singură privire mulţimii şi au plecat, pasând problema poliţiei, care a trimis două maşini de patrulare de Ia Secţia Şaptezeci şi Şase. Ofiţerii au aruncat o singură privire mulţimii şi şirului de maşini parcate neregulamentar, pentru care ar fi avut de scris un număr de-a dreptul împovărător de amenzi, şi au anunţat că au fost chemaţi de urgenţă la locul unui accident din Bay Ridge, unde aveau să fie ocupaţi aproximativ trei ore, exact cât i- a trebuit pastorului Gee să-şi ţină cu glas tunător predica despre ce om minunat fusese Sportcoat şi Verişoarelor să-şi ridice vocile, alături de corul de la Five Ends, în cele mai sfinte şi înălţătoare cântări pe care le auzise cineva vreodată, răcnind din băierile inimii, pentru ca 1a final să li se alăture Joaquin şi Los Soñadores, acoperiţi însă cu totul, slavă Domnului, de zbieretele Verişoarelor, care, ca de obicei, au fost centrul atenţiei.

A fost un circ în toată regula, doar că de data asta, la galeria protagoniştilor obişnuiţi – adică sora Gee, sora Bibb, Hot Sausage, Pudgy Fingers, plasat de-

acum oficial în grija Verişoarelor, care se certau pe el cu aceeaşi înverşunare cu care se certau pe orice altceva – s-a adăugat în chip fericit sora Paul, care, ajunsă la o sută şase ani, s-a bucurat de un loc special pe podium, însoţită de nimeni altul decât fostul diacon Rufus Har ley, îngrijitor la Blocurile Watch, care se jurase pe tot ce-i picase la mâna că nu va mai călca câte zile o avea pragul acelui focar de ipocrizie şi sfântă impotenţa care era Biserica Baptistă Five Ends. Mai era şi doamna Izi, flancată de toţi cei şaptesprezece noi membri ai Societăţii pentru Suveranitatea Portoricană din Blocurile Cause. Blândul uriaş Soup Lopez venise şi ei, împreună cu Elena, verişoara lui Joaquin din Bronx, şi cu Calvin, funcţionarul de la chioşcul de bilete de la metrou – cei doi din urmă întreţinându-se vorbind despre trenuri. Bum-Bum, însoţită de noul ei soţ, Dominic, Senzaţia Haitiană, şi de cel mai bun prieten ai lui, vraciul Mingo, erau şi ei de faţă, la fel şi câţiva membri din echipa de baseball Pan-Cause înfiinţată de Sportcoat, care crescuseră toţi şi se lăsaseră de baseball, în afară de unul. Mai era şi o amestecătură neobişnuită de oameni din afară: Potts Mullen, poliţistul pensionar, şi fostul lui ucenic, Jet Hardman, care lucra acum pentru Patrula Portuară din New York City, unde era primul ofiţer de culoare, după ce mai înlăturase nişte obstacole rasiale la Divizia Pirotehnică a Poliţiei din New York, la Serviciul de Control Intern, la contabilitate, ia brigada rutieră şi ia divizia de transport mecanizat, care repara maşinile de patrulă, toate aceste maşini stricându-se la cinci minute după ce termina Jet de lucrat la ele.

Şi, în sfârşit, cele mai interesante două grupuri:

Thomas G. Elefante, cunoscut anterior sub numele de Elefantul, îmbrăcat la patru ace într-un costum cenuşiu, alături de mama sa şi de proaspăta lui soţie, o irlandeză voinica şi sfioasă, despre care se spunea c-ar fi din Bronx; şi Deems Clemens însuşi, fostul traficant de droguri, care fusese spaima complexului şi care de curând, la douăzeci şi unu de ani, fusese recrutat ca aruncător la Iowa Cubs, o echipa din liga a doua afiliată ghinionistei Chicago Cubs din liga întâi; Deems era însoţit de Bili Boyle, antrenorul de baseball de la St. Johns University, la care locuise un an, cât a dus echipa de la St. Johns până în finala campionatelor universitare, în singurul lui sezon ca student. Rana pe care Clemens, dreptaci, o suferise când fusese împuşcat cu douăzeci şi două de luni în urmă era, din fericire, la umărul stâng şi se vindecase frumos, la fel şi starea sa de spirit, care se îmbunătăţise uimitor după ce plecase din Blocurile Cause ca să locuiască acasă la antrenorul Boyle.

Vestea apariţiei lui Deems – ajuns cu douăzeci de minute întârziere – şi a succesului sau în baseballul profesionist s-a răspândit printre îndoliaţi ca un ciclon.

— Ce noroc şi pe capul nostru, a bombănit Joaquin. Pleacă şi din Cause unul la echipele mari şi ajunge fix la amărâţii ăia de Cubs. Echipa aia n-a mai câştigat o finală de şaizeci şi trei de ani. Cine-o să parieze pe ei? N-o să fac niciun sfanţ de pe urma lui.

— Cui îi pasă? a spus doamna Izi. Ai văzut ce maşină are?

Avea dreptate. Clemens, care pe vremea când vindea droguri avea un Pontiac Firebird la mâna a doua, sosise la volanul unui Volkswagen Beetle nou-

nouţ.

După slujba şi înmormântare, un grup numeros de vreo patruzeci de oameni din complex s-au adunat în subsolul de la Five Ends şi au stat de vorbă până noaptea târziu, în parte din cauză ca era atât de multă mâncare, iar în parte din cauză ca rămăsese atât de multă brânză de împărţit, că nu ştiau ce să facă cu ea. Discuţiile aprinse despre distribuirea brânzei au durat ore întregi. În urma mărturiilor oferite ulterior de Bum-Bum, acel străjer veşnic la pândă când era vorba de brânză, şi de bătrânul Dub Washington, care adormise în fosta fabrică de la cheiul Vitali şi ieşise în toiul nopţii ca să scormonească prin gunoaiele de pe Silver Street, s-a stabilit că brânza sosise în noaptea dinainte într-o furgonetă frigorifică lungă de şase metri, în care fuseseră încărcate patruzeci şi una de cutii, fiecare cu câte douăzeci şi opt de bucăţi de două kilograme şi jumătate din brânza delicioasă, desfătătoare, divina a oamenilor albi. Fusese distribuită pentru că nu avea unde să fie depozitată, dar în ciuda puhoiului care venise să-şi ia un ultim rămas-bun, biserica a rămas fără doritori, aşa că s-a decis în grabă după slujba de înmormântare că aveau sa împartă darul şi în restul cartierului Cause. Au vârât opt bucăţi în portbagajul celor doua maşini de patrulare ale poliţiştilor de la Secţia Şaptezeci şi Şase, care se întorseseră de la „Urgenţa de circulaţie” din Bay Ridge. Poliţiştii au protestat că e prea mult, aşa că sora Gee i-a îndemnat să ducă jumătate din brânza la Detaşamentul de Pompieri 131 de pe Van Mari Street şi s-o împartă cu camarazii lor din serviciile publice. Poliţiştii au consimţit, dar nu le-au dat pompierilor nici o

bucăţică, fiindcă poliţiştii şi pompierii se urau la fel de tare în cartierul Cause ca oriunde altundeva în New York. S-a trimis, de asemenea, vorbă la Blocurile Watch. S-a făcut coadă la Uşa bisericii, locuitorii din ambele complexuri s-au întors în turmă, dar tot nu s-au adunat suficienţi doritori. Mulţi dintre cei care au apărut s-au văzut nevoiţi să ia acasă mai mult decât puteau duce. Cărau opintindu-se mormane întregi în coşuri mari de cumpărături, în saci, în pungi de plastic, în roabe, în poşete, în landouri şi în cărucioare de transportat corespondenţa şterpelite de la oficiul poştal din apropiere. Nicicând nu se mai pomenise atâta brânză în cartierul Cause. Şi, din păcate, nici nu avea să se mai pomenească vreo fărâmă vreodată.

E greu de spus ce a stârnit discuţii mai aprinse în grupul de bază de la biserica – brânza, Clemens şi Volkswagenül sau sau prezenţa lui Elefante –, destul (şi bine) că au stat până târziu, întorcând lucrurile pe toate feţele, certându-se, glumind şi chefuind până la ore mici, acuzându-se unii pe alţii de trădarea de a fi ştiut pe unde rătăcise Sportcoat şi în ce circumstanţe avusese loc misterioasa lui moarte. Nu părea să ştie nimeni. Aşa ceva nu se mai văzuse în Cause. Dar la şapte seara, după ce mesele au fost golite, vasele spălate şi ultimele bucăţi de brânză împărţite, biserica măturată şi restul de zorele albe dăruite pentru că erau atât de multe, vecinii au plecat încet pe la casele lor, lăsând doar nucleul de bază de la Five Ends – sora Gee, Hot Sausage, sora Bibb şi Bum-Bum, împreună cu doi vizitatori, doamna Izi şi Soup. Cei doi din urmă nu erau membri, dar li s-a permis în mod deosebit să participe in calitatea lor de

reprezentanţi ai organizaţiilor din care făceau parte: doamna Izi, ca preşedintă nou-aleasă a Societăţii pentru Suveranitatea Portoricană, şi Soup, care nu-şi mai zicea Soup, ci prefera numele de Rick X, ca mândru membru al Naţiunii Islamului, precum şi ca vânzător de top în departamentul de vânzări de la Moscheea nr. 34 din Brooklyn, unde vânduse cele mai multe tarte de fasole^2 şi ziare din istoria aşezământului. Mai era şi urmărit în Kansas, pentru jaf şi privare ilegală de libertate în legătură cu un incident domestic, dar asta, după cum i-a asigurat el pe cei din grup, era o poveste lungă.

Cei şase au stat de vorbă până târziu în noapte.

Conversaţia sărea de la una la alta, Umplând încăperea cu presupuneri în timp ce varii teorii erau dezbătute, abandonate şi apoi reluate. Unde fusese Sportcoat în ultimele paisprezece luni? Mai bea alcool sau nu când şi-a găsit sfârşitul? Cum a murit? De ce a venit Elefantul? Şi de unde a apărut toată brânza aia?

Partea cu brânza îi ardea cel mai tare.

— După toţi anii ăştia, a zis doamna Izi. Şi tot nu ştie nimeni. E pur şi simplu o tâmpenie.

— L-am înşfăcat pe şoferul camionului, a spus Bum-Bum cu mândrie. Am văzut camionul că vine pe la trei jumate şi am ieşit în fugă de l-am prins chiar înainte să plece. Erau doi. Unu tocmai se urcase în camion. Celălalt, şoferul, ieşea din biserică. Dar n-a apucat să Urce în maşină, că l-am prins de braţ. „Cine eşti?” l-am întrebat. N-a zis mare lucru. Avea accent italian. Cred că era ceva gangster.

— De ce zici asta? a vrut să ştie doamna Izi.

— Avea multe ciupituri de vărsat pe faţă.

— Asta nu-nseamnă nimic, a spus doamna Izi.

Poate le are de când a învăţat să folosească furculiţa.

Cuvintele ei au iscat o explozie de râsete şi comentarii.

Nimeni nu părea să ştie mai mult de-atât.

Apoi şi-aU îndreptat atenţia către Hot Sausage. Aproape o oră aU stat şi l-au interogat pe cel mai bun prieten al lui Sportcoat. Hot Sausage a susţinut că nu ştie nimic.

— Omu o ajuns la închisoare, a spus el. O fost şi-n ziar.

— *Ba nu* a fost în ziar, i-a răspuns doamna Izi. Omul urma să ajungă la închisoare. Trebuia să fie adus în faţa instanţei. *Asta* a fost în ziar. *De fapt,* Sportcoat nu s-a dus nicăieri.

— Păi aici n-o fost! a zis Sausage.

— Atunci unde-a fost?

— Da ce-s io, maestru-n spiritism? Nu ştiu, a spus Hot Sausage. Omu-i mort. O făcut mult bine la viaţa lui. Ce vă tot agitaţi?

Discuţia a continuat cu aceeaşi vigoare pană la miezul nopţii. Unde s-a dus Sportcoat? Când a fost văzut? Nimeni nu părea să ştie.

În cele din urmă, pe la ora unu noaptea, s-au ridicat să plece, mai nemulţumiri ca oricând.

— După douăzeci de ani de ghicit cum o să plece babalâcul pe lumea cealaltă, asta-i prea de tot, a zis Bum-Bum în timp ce se îndrepta spre ieşire, aruncându-i priviri furioase lui Sausage. Nu pot să sufăr când unul căruia i-a mers buhul c-are gură mare dintr-odată tace când ştie ceva ce tu nu ştii.

Hot SaUsage n-a băgat-o în seamă. Grija lui era să stea cu ochii pe sora Bibb, iubita lui secretă, care se pregătea să plece. De vreo oră o tot pândea posac,

aşteptând să-i facă cu ochiul, să dea din cap, să-i dea un semn oarecare că totul e în regulă şi că poate să se ţină după ea până acasă pentru nişte zbenguieli în cinstea lui Sportcoat. Dar sora Bibb n-a dat niciun semn. În schimb, când a bătut ora fixă, şi-a luat poşeta şi a pornit-o spre ieşire. Şi totuşi, chiar când a ajuns la uşă şi a apăsat fără zgomot clanţa, i-a făcut semn din cap* Hot Sausage a sărit în picioare, dar sora Gee i-a pus o mână pe braţ*

— Sausage, poţi să mai stai un minut, te rog? Aş vrea să vorbim ceva între patru ochi*

Sausage s-a uitat după sora Bibb, care era deja cu un picior afară.

— Musai acuma trebe? a întrebat el*

— Numai un pic. Nu durează mult.

Oprindu-se în prag, sora Bibb şi-a ridicat şi şi-a coborât sprâncenele de doua ori rapid, Umplându-i inima de bucurie lui Sausage, care s-a uitat apoi după ea cum dispare* S-a aşezat posomorât pe un scaun pliant*

Sora Gee stătea în picioare în faţa lui, cu mâinile în şold. Sausage şi-a ridicat privirea spre ea ca un căţeluş vinovat.

— Na bun* Scuipă tot*

— Ce sa scuip?

Sora Gee a mai tras un scaun pliant şi s-a aşezat invers pe el, călare, cu faţa la Sausage, cu braţele sprijinite de spătar şi cu rochia trasă în jos ca să-i acopere partea de sus a coapselor. Faţa ei lungă, cafenie, era întoarsă spre a lui şi buza de jos şi-o ţinea prinsă între dinţi. A rămas puţin pe gânduri, a dat încet din cap şi apoi a început să se legene calm în faţă şi în spate*

— Ciudată făptură mai e şi omul, nu crezi? a întrebat ea ca într-o doară.

Sausage a privit-o bănuitor*

— o fi*

Ea s-a oprit din legănat şi s-a aplecat în faţă zâmbind* Avea un surâs dezarmant şi Hot Sausage a început să se neliniştească*

— Nu ştiu de ce simt io nevoia să-mi bag nasul în treburile altora, a zis ea. O fi copilul din mine. Da* ştii cum e, te ia viaţa pe sus de cum ieşi din maică-ta, Nu ştiu care-i treaba. Da' cu cât îmbătrânesc, cu-atâta devin mai mult ceea ce sunt de fapt. Nu crezi c-am dreptate, Sausage? a întrebat ea.

Hot Sausage s-a încruntat*

— Soră Gee, îs praf. Dac-ai chef să te-apuci sa baţi câmpii despre mizerie şi cum îs oamenii şi chestii care s-or întâmplat la Chattanooga în 1929 şi de care-ai citit tu într-o carte, hai s-o lăsăm pe mâine.

— Adevărul tot ăla o să fie şi mâine, a zis ea. Numai că n-o să dureze la fel de mult să-l spui.

Hot Sausage şi-a deschis palmele a neputinţă.

— Da' ce-i de ştiut? Omu-i mort, O băut pân-o murit.

— Deci băutura i-o venit de hac? Chiar i-adevărat? a zis ea.

— I-adevărat.

A fost de parcă s-ar fi prăbuşit o nicovală peste ea. l-au căzut umerii şi Sausage a văzut, pentru prima dată în ziua aia – după ore întregi în care ea se ocupase de ceremonia de înmormântare, făcând pe păpuşarul pentru incompetentul ei soţ, aranjând flori, calmându- le pe Verişoare, alinându-i pe îndoliaţi, împărţind programe, organizând slujba, salutând

oameni, tratând cu poliţiştii şi cu pompierii, rezolvând parcarea, făcând de fapt treaba soţului ei într-o biserică pe moarte, care, la fel ca multe alte biserici din jur, era dusa-n cârcă tot mai mult de femei ca ea – pentru prima dată, deci, i-a văzut durerea profundă şi sinceră. Sora Gee şi-a plecat capul şi şi-a acoperit chipul cu palmele deschise, iar în acel moment durerea ei a descătuşat-o pe a lui şi el a înghiţit în sec, dregându-şi vocea.

Au ramas tăcuţi preţ de o clipă, ea cu chipul încă îngropat în palme. Când şi-a luat mâinile de la faţa, Hot Sausage a văzut că avea obrajii uzi acolo Unde lacrimile îi întinseseră machiajul.

— Am crezut că s-a lăsat, a spus ea.

Sausage a încercat să-şi stăpânească propria durere şi a cântărit situaţia. S-a hotărât repede. Şi-a dat seama că pierduse şansa unei nopţi de nebunii cu sora Bibb. Era oricum prea obosit pentru aşa un efort. Sora Bibb l-ar fi stors de tot. Aşa că mai bine spunea ce ştia. În fond, nu vedea niciun rău în asta. Sora Gee făcuse multe pentru el. Şi pentru bisericâ. Şi pentru ei toţi. Merita mai mult de-atâta. Şi-a dat drumul.

— Păi, chiar *îi* adevărat, a zis el. Şi nu îi.

Sora Gee a părut surprinsă.

— Ce anume?

—- Totu . Şi nimic.

— Ce tot spui? O băut pan-o crăpat sau nu?

Sausage s-a scărpinat încet în creştet.

— Nu. N-o făcut-o.

—- În port cum o sfârşit? Acolo or zis că l-or găsit. S-o aruncat?

— Nu! Io nu l-am văzut aruncându-se în niciun port!

— Atunci ce naiba s-o întâmplat? a vrut să ştie sora Gee.

Sausage s-a încruntat şi a spus:

— Nu pot să-ţi zic decât ce s-o întâmplat după ce-am ieşit din spital, c-atunci l-am văzut în toate minţile.

— Ei bine?

—- După ce-am ieşit, rn-am dus la Sportcoat, a continuat Sausage. Era la el acasă. N-o fost arestat. Nu era la închisoare. N-or vorbit copoii cu el, nici măcar prieten u tău, sergentul care-o venit azi la-nmormântare. Sport umbla liber. Primul lucru de mi l-o zis când I- am văzut o fost: „Sausage, m-am lăsat de băutură". Mă rog, nu l-am crezut. Apoi nu l-am mai văzut câteva zile. Atunci o apărut Elefantul. Şi de-aici ştii mai multe decât mine, soră Gee. Că cu tine-o vorbit Elefantul. Cu tine şi cu Sport. Nu ştiu despre ce-aţi vorbit voi, că clădirea bisericii îi de pe vremea dinaintea mea. Da' Sport vorbea numa nebunii la sfârşit. Am bănuit că era din cauză că s-o lasat de băut.

— Nu-i aia, a spus sora Gee. Voia să refacă grădina din spatele bisericii, s-o umple cu zorele albe. De-acolo o venit ideea să se facă grădina la biserică. N-o fost ideea mea sau a domnului Elefante. De la Sportcoat o venit.

— De ce?

Sora Gee a dat din cap înspre peretele din spate al bisericii, proaspăt reparat şi zugrăvit.

— Domnul Elefante avea ceva în zidul ăla, ceva care fusese al lui taică-său. Pictura aia de pe zidul din spate de-aţi mâzgălit-o voi când aţi încercat să-l faceţi pe Isus negru nu-i o pictură oarecare. E o copie după

ceva faimos* Domnul Elefante o scris pe-o hârtie. Mi-o arătat-o. E ceva care se cheamă *Judecata de Apoi*. De un italian pe nume Giotto.

— Giotto? Ca Jell-O?

— Vorbesc serios, Sausage. E-un pictor faimos şi aia-i o pictură faimoasă şi noi am avut o copie chiar acolo, pe zidul bisericii* Timp de douăzeci şi doi de ani*

— Păi dacă domnu Gelato o devenit faimos pentru ea şi îi mort de mult, şi io ar trebui să fiu faimos. La urma urmei, io şi Sport am colorat-o frumos pentru bărbatu-tău acu câţiva ani, când o vrut să-l facă pe Isus negru.

—- Ţin minte dezastrul ăla, a spus sora Gee. Domnul Elefante o vrut ceva care se găsea în pictura aia. Era ceva ascuns chiar în bolţarul din spatele mâinii lui lsus.

— Ce era?

—- N-am văzut. Din ce zicea sora Paul, era un soi de cutiuţă simandicoasă cu un săpun în ea,

—- Nu era aur sau bani sau pietre? a vrut să ştie Hot Sausage*

— Pietre?

— Bijuterii.

—- Nu. Mă rog, cutia avea o păpuşă în ea. O statuetă* În formă de femeie grasă. De culoarea săpunului maro, aşa o zis sora Paul* I se spune Venus de nu ştiu unde*

—- Hmm. Carevasăzică, nu-i ceva ce-ar găsi cineva care face curăţenie cu ziua.

—- Foarte amuzant.

Hot Sausage a rămas pe gânduri o clipă*

— Asta chiar îi ciudat, a recunoscut el. Ce

altceva o mai zis sora Paul?

— O zis că era de faţă când bătrânul Guido Elefante o vârât chestia aia în zid şi că se bucură că o apucat să vadă şi ziua în care o găsit-o fiu-său* Nu l-am întrebat nimic pe fiu. Doar ai văzut ce-o făcut domnul Elefante pentru biserică, nu? M-o întrebat cât era în cutia cu bani a lui Hettie. l-am spus cât cred eu că era – patru mii de dolari, l-am spus şi că suma asta îi include şi pe mincinoşii care *zic* c-or pus bani acolo, dar probabil n-or făcut-o. O zis că nu contează şi mi-o dat exact atâta. În plus, o refăcut amvonul. O reconstruit tot zidul din spate după ce-o făcut gaură în el. Şi o făcut o grădină nou- nouţă. O adus pe cineva să repare prostia aia de-aţi făcut-o voi şi să-l facă pe Isus negru cum se cuvine. Şi o rescris şi sloganul despre cum omul e ţinut în palma Domnului. N-am înţeles niciodată de ce-i acolo sloganul ăla. Dar e bun, o să-l păstrăm.

— Şi brânza? a întrebat Sausage.

— Aia era de Ia tata Elefantului.

— Taică-su îi mort încă de pe vremea lui Moise. De cel puţin douăzeci de ani.

— Îţi zic cu mâna pe inimă, Sausage, chiar nu ştiu de unde venea, a spus sora Gee. Sportcoat ştia. Când l-am întrebat de unde-i brânza, n-o zis decât că „Isus o trimite” şi nimic mai mult.

Sausage a dat din cap gânditor şi sora Gee şi-a reluat vorba.

— Singura dată când o mai zis ceva de ea o fost când Elefantul ne- o dus pe mine şi pe Sportcoat s-o vizităm pe sora Paul la căminul de bătrâni din Bensonhurst. Cică sora Paul şi tata Elefantului erau prieteni vechi, numa asta am priceput. Cum s-o

întâmplat una ca asta nu ştiu. Cât despre ce-o vorbit Elefantul cu sora Paul, asta o rămas între ei. Eu n-am fost în cameră. Am auzit-o totuşi pe sora Paul zicându-i Elefantului ceva despre o sută de dolari şi despre condusul unui camion, l-am auzit râzând de asta. Dar n-am văzut să fie daţi bani. Şi i-am văzut strângându-şi mâna. Pe Sportcoat şi pe Elefant.

—- Măi să fie! Elefantul şi Sportcoat şi-or dat mâna? a exclamat Hot Sausage.

— Pe cuvântul meu, a spus sora Gee. Şi-or dat mâna. Iar când Elefantul o scormonit în spatele bisericii fără să ceară voie – deşi ştim amândoi că avea voie, de fapt avea toată voia din lume – Sportcoat o fost singurul de la biserică pe care l-o lăsat să-l ajute. Am văzut cu ochii mei, fireşte. N-ar fi trebuit. Dar mi-o zis Diacon u c-or să vină, aşa că m-am ascuns pe după strana corului şi-am văzut totul.
Or lucrat împreună, ei doi. Dar după ce-or scos păpuşica aia din perete, nu i-am mai văzut împreună.

—- Şi pe urmă?

— Pe urmă, Sportcoat o dispărut de pe faţa pământului. Şi nu l- am mai văzut. În veci. Acuma spune-mi tu restul, Sausage, că eu ţi- am zis tot ce ştiu*

Sausage a încuviinţat din cap.

— Bine.

Şi i-a zis tot. I-a spus ce ştia şi ce văzuse. Iar când a terminat, sora Gee l-a privit uluită, apoi s-a întins din senin peste spătarul scaunului şi l-a îmbrăţişat*

—- Hot Sausage, i-a spus ea încet. Eşti un om şi jumătate.

Feribotul care făcea cursa de Staten Island a acostat leneş la terminalul Whitehall din South Ferry

şi călătorii au urcat Ia bord. Printre ei se număra şi o femeie chipeşă de culoare, care peste părul pieptănat cu grijă avea o pălărie cloş cu margini răsfrânte şi cu fundă, legată cu panglică, şi care stătea lângă parapet, acoperindu-şi cu mâna jumătate din faţă. Nu că sora Gee se aştepta să fie recunoscută. Cine de Ia Blocurile Cause lua feribotul către Staten Island? Nimeni dintre cunoscuţii ei. Dar nu ştiai niciodată. Jumătate din cei care locuiau în Cause, şi-a amintit ea, păreau să lucreze pentru Compania de Transport Public. Dacă o vedea cineva, n-avea să-i fie uşor să explice ce caută pe vas. Nu poţi fi niciodată suficient de precaut*

Era îmbrăcata ca pentru o zi plăcută de vară, într-o rochie albastră şi răcoroasă, cu azalee brodate în lateral şi peste şolduri şi cu croiala decupată la spate, dezvăluindu-i braţele cafenii, zvelte* Tocmai făcuse cincizeci de ani cu o zi înainte. Douăzeci şi doi din cei cincizeci de ani îi trăise în New York şi nu luase nici măcar o dată feribotul către Staten Island*

Când vasul s-a desprins de doc şi a cotit-o înspre portul New York, îndreptându-se spre sud-vest, i-a dat o vedere limpede atât spre blocurile din cărămidă roşie din Cause, de o parte, cât şi spre Statuia Libertăţii şi Staten Island, de cealaltă parte. O parte reprezenta certitudinea trecutului. Cealaltă, incertitudinea viitorului. Deodată, o cuprinse neliniştea. Nu avea decât o adresă. Şi o scrisoare. Şi o promisiune. De la un bărbat alb de şaizeci şi unu de ani, proaspăt pensionat şi proaspăt divorţat, care-şi petrecuse cea mai mare parte din viaţă, la fel ca ea, strângând după alţii şi trudind pentru toţi în afară de sine. „Nici măcar numărul lui de telefon nud am”, s-a

gândit ea agitată. Dar şi-a spus că e cu atât mai bine. Avea să-i fie mai uşor dacă se răzgândea.

În timp ce vaporul bătut de vreme îşi croia drum prin port, ea a rămas pe punte, uitându-se la Blocurile Cause, care dispăreau în depărtare şi la Statuia Libertăţii, care se înălţa la dreapta, apoi a căzut pe gânduri în timp ce un pescăruş a planat pe lângă ea, zburând foarte aproape de apă, chiar la înălţimea ochilor, plutind fără efort, paralel cu puntea, iar pe urmă retrăgându-se şi înălţându-se spre cer. L-a urmărit cum dă din aripi şi se ridică tot mai sus în văzduh, cotind-o apoi înspre Blocurile Cause. Abia atunci i-a revenit în minte ultima săptămână şi şi-a întors gândurile la Sportcoat şi la conversaţia pe care-o avusese cu Hot Sausage. Pe când Sausage povestea în noaptea aia în subsolul bisericii, sora Gee a avut senzaţia că i se dezvăluia propriul viitor, că i se desfăşura dinaintea ochilor ca un covor, unul care-şi schimba modelul şi ţesătura pe măsură ce se întindea. îşi aducea aminte cu toată claritatea fiecare cuvânt pe care-l rostise Hot Sausage:

Sport o venit la mine când construiau grădina din spatele bisericii.

— Sausage, zice, tre să ştii o chestie despre pictură aia cu Isus de pe zidul din spate. Tre' să spun la cineva.

— Ce-i? l-am întrebat.

— Nu ştiu cum să-i zic la lucru ăla, o spus Sport. Şi nici nu vreau să ştiu. Dar orice-o fi fost, era al Elefantului. L-o găsit în zid şi o dat un munte de bani la biserică ca să şi-l ia înapoi – mai mulţi bani decât încape în orice cutie de Crăciun. Aşa că nu tre' să-ţi

mai faci griji cu Deems. Sau cu oamenii ăia ai lui. Sau cu banii de Crăciun. Elefantul s- o ocupat de toate.

—- Dd cu poliţistu cum rămâne? am întrebat io.

-— Ce-are Elefantul a face cu poliţia? Aia-i treaba lui.

— Sport, i-am zis, n-am io nicio treabă cu Elefantul. De poliţie vorbesc. Te caută încă.

-— Să mă caute, o zis el. Am tot vorbit cu Hettie.

— Iar ai băut? l-am întrebat

Că de cele mai multe ori era beat când vorbea cu Hettie.

-— Nu, n-am nevoie să beau ca s-o văd, Sausage. O văd limpede ca lumina zilei acuma. Ne-nţelegem cum ne-nţelegeam în tinereţe. Eram io bărbat mai ca lumea pe vremea aia. Mi-e dor de băutură. Da[9] îmi place să fiu ca un bărbat cu nevasta lui acuma. Nu ne mai certăm. Vorbim ca pe vremuri.

-— Da? despre ce tot vorbiţi?

— Cel mai mult despre Five Ends. Îi îndrăgostită de biserica aia, Sausage. Ar vrea să crească. O vrut mai ales să mă ocup de grădina din spate şi să pun zorele albe acolo. M-am însurat cu o femeie bună, Sausage. Da[1] am făcut nişte alegeri proaste.

-— Păi gata, s-o terminat cu astea, i-am zis io. Eşti curat.

-— Nah, o spus el. Nu-s curat. S-ar putea ca Domnul să nu mă izbăvească, Sausage. Nu mă pot lăsa de băut. încă n-am pus în gură nicio picătură, dă vreau să beau iar. O să beau iar.

Şi-n momeniu ăla o scos o sticlă de King Kong din buzunar. Marfa bună. Făcută de Rufus.

-— Nu vrei să faci aşa ceva, Sport, i-am zis.

-— Ba vreau. Şi-o s-o fac. Dd să-ţi zic o treabă,

Sausage. Hettie s-o bucurat foarte tare când m-am apucat de grădina de după biserică. Îi ceva ce şi-o dorit dintotdeauna. Nu pentru ea. O vrut zorelele alea şi grădina cea mare din spatele bisericii, cu toate plantele alea şi ce-o mai fi, nu pentru ea -— ci pentru mine. Iar când am convins biserica, i-am zis: „Hettie, acuşi vin zorelele alea". Da în loc să se bucure, s-o întristat şi-o zis: „O să-ţi spun ceva, dragule, ce n-ar trebui să-ţi spun. Când termini grădina, n-o să mă mai vezi." „Cum adică?" am întrebat io. „Când îi gata" o zis ea. „După ce-spuse zorelele-npământ, o să mă-nalţ la ceruri. „ Şi până să apuc io să scot vreo vorbă, o adăugat: „ Ce-o să se-aleagă de Pudgy Fingers?". „Ei bine, Hettie, io aşa mă gândesc" i-am zis. „Ce-i o femeie dacâ nu munca şi copiii ei? Dumnezeu ne-o lăsat pe toţi pe lumea asta ca să muncim. Tu erai o fată cu frica de Dumnezeu când te-am luat. Şi în toţi ăia patruzeci de ani cât am tot băut şi m-am jacut de râs tu nu te-ai lenevit deloc. L-ai crescut pe Pudgy Fingers cum trebe. Ai fost aspră cu tine şi mi-ai fost credincioasă mie şi lu Pudgy Fingers şi lui o sâ-i fie bine în viaţă din cauza asta. „ Adevărul| Sausage', îi că Hettie n-o putut avea copii. Pudgy Fingers n-o fost al ei. O ajuns în grija ei înainte să vin io la New York. Io eram încă în Carolina de Sud. Ea era singură în New York şi mă aştepta în Blocul Nouă. O deschis uşa la apartament într-o dimineaţă şi l-o văzut pe Pudgy Fingers că se plimbă pe hol. N-avea decât cinci sau şase ani şi umbla la întâmplare, încercând s-ajungă jos la autobuzul pentru copii orbi. Hettie o bătut la uşa doamnei unde locuia Pudgy Fingers şi femeia o zis: „Poţi sâ-l ţii până luni? Trebe să mă duc la frate-meu

în Bronx. „ Şi de-atunci nici c- o mai văzut-o pe femeia aia. Când am ajuns io, Hettie avea deja copil. N-am comentat niciodată nimic. L-am iubit pe Pudgy Fingers. N-am ştiut de unde-o venit. Dacă-i pân-acolo, Pudgy Fingers ar fi putut să fie al lu Hettie de la alt bărbat. Da? aveam încredere în ea şi ea ştia ce-i în inima mea. Aşa că i-am zis: „ Verişoarele o sâ-l ia pe Pudgy Fingers. Io nu pot să am grijă de el. „ „Bine", o zis ea şi io am întrebat-o: „Îţi faci griji pentru el? De-asta ai mai zăbovit pe-acilea?" Şi ea mi-o răspuns: „Nu pentru el îmi fac griji. îmi fac griji pentru tine. Pentru că io m-am născut din nou întru Domnu şi asta îmi dă putere. Da' tu?" „La fel şi io" i-am zis. „M-am născut din nou întru Domnu de un an şi mai bine. Am zis şi înainte, da' nu era adevărat. Acuma, da. „ „Atunci treaba mea aici s-o încheiat. Te iubesc de dragu lui Dumnezeu, Cuffy Lambkin. Nu de dragu meu. Nici de dragu tău. Ci de dragu lui Dumnezeu. „ Şi- ap oi o dispărut. N-am mai văzut-o de-atunci.

Avea încă în mână sticla aia de Kong când mi-o zis toate astea şi în momentu ăla o destupat-o. N-o băut. O deschis-o numa'şi-o zis:

-— Vreau s-o beau până la fiind. Hai cu mine, Sausage, mi-o mai zis.

Se purta ciudat; aşa că m-am dus cu el şi am mers până la cheiu Vitali, fix unde l-o scos pe Deems din apă. Ne-am dus până la apă şi cum stăteam acolo pe nisip, i-am dat vestea despre Deems. I-am zis:

-— Spori; m-o sunat Deems. Îi merge bine în prima divizie din ligă a doua de baseball. Zice c-o să ajungă în prima ligă într-o lună, cam aşa.

-— Ţi-am zis io că poate s-arunce şi cu o singură

ureche, o zis Sportcoat

Apoi m-o bătut pe spate şi-o zis:

-— Să ai grijă de zorelele alea din spatele bisericii pentru Hettie a mea.

Şi o intrat în apă. O păşit direct în rada portului cu sticla de King Kong în mână.

-— Sport, aşteaptă, apa aia îi rece, am spus eu, dar nici că m-o băgat în seamă.

Prima dată i-o ajuns până la coapse, apoi până la mijloc, apoi până la umeri, apoi până la gât. Când i-o ajuns la gât, s-o-ntors către mine şi o zis:

— Sausage, ce calda-i apa! O frumuseţe!

50. Desert asociat cu Naţiunea Islamului.

Mulţumiri

îi mulţumesc smeritului Mântuitor, care ne dăruieşte ploaia, zăpada şi tot ce mai vine odată cu ele.

***1.* Haină bărbătească, asemănătoare unui sacou, purtată iniţial la vânătoare şi călărie şi confecţionată de obicei din tweed.**

2. în original, Christmas Club, denumire sub care erau cunoscute în SUA, în secolul XX, conturile de economii cu destinaţie specială, în care banii depuşi săptămânal la bancă le erau returnaţ! clienţilor la sfârşitul anului, în preajma Crăciunului.

3- *Bum* înseamnă „fund ' în engleza argotică.

4. Referinţă la pariurile ilicite care se făceau în comunităţile de minorităţi din New York şi alte oraşe mari din Statele Unite, în care oamenii de rând pariau pe numere, ca într-un fel de loterie, la case improvizate de pariuri (magazine, baruri etc.), pe care apoi „curierii" le duceau la sediile centrale, iar câştigurile se stabileau prin raportare la anumite curse de cai.

Ş. „Cârnaţ iute"; în engleza argotică, *sausage* înseamnă şi „penis".

6. Cântec religios al comunităţii de culoare din sudul Statelor Unite.

Z- „Porumb dulce" (en.).

8. în original, *home-going service*, slujbă de înmormântare tradiţională în comunităţile afro- americane din SUA, în care moartea este văzută deopotrivă ca o ridicare la cer şi ca o întoarcere în Africa strămbunilor (n.r.).

2- „Degete dolofane[1] (en.).

17. „Magazinul de băuturi al lui Itkin[11] (en.).

18. Joe Wilber Rogan, cunoscut şi sub numele de Bullet Joe sau Bullet Rogan, jucător şi apoi antrenor al echipei de baseball Kansas City Monarchs din

ligile de baseball ale negrilor, între anii 1920 şi 1938. Era faimos pentru faptul că juca la fel de bine atât la aruncare, cât şi la lovire.